

Uğur Deniz Ülkegöl

- şiirler -

Yayın Tarihi:

29.03.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması, kullanılması, dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Uğur Deniz Ülkeğül

.....

Anlatsam Seni.

Anlatsam seni...
Desem ki teninde tuz tadıdır hayat
Desem ki kokundan ibaret bahar
Desem ki sabaha kadar... Aşk...Aşksın sen...

Anlamazsın...

Öyle işte...Seni kendinden bihaber seviyorum...

Anlatsam seni...
Nur cemalini çizsem gökyüzüne
Ağlasam seninle bulut olup
Yorulsam rüzgarında dağılsam...
Düşsem coğrafyana, toprağına gömülsem
Desem ki...Doğur beni yeniden...

Anlamazsın...

Öyle işte... Seni sızında ağrıyarak seviyorum...

Anlatsam seni...
Hani harflerin gölgesinde susarak
Hiç bir şey konuşmadan, bakarak gözlerine
Ruhuna dokunarak....
Tek kelime etmeden...Yetmeden...Anlatsam...

Anlamazsın...

Öyle işte...Seni hiç büyümeden seviyorum...

Anlatsam seni...
Dinlesem kendimde...
İçimde bin bir yasak, günah ile dokunsam
Yazsalar alınına beni...Tövben olsam...
Niyazında duysalar, kaderinde okunsam...

Anlatsam....

Öyle işte... Seni en çok.... Susarak seviyorum...

17.03.2017 / Ümraniye

Uğur Deniz Ülkegül

..ok Yolunda 'düş' Gezmeleri...

Oysam ne uysal adamdım ben
Gılı gırk yarar, düşünürdüm
İçkim, kumarım yoğdu, lakin
Keyiften işte,
Arada bi sigara tütürürdüm...

Bilseniz ne sakın adamdım
Ota ..oka garışmazdım
Tepemde horon tepseler
Heeç istifimi bozmaz
Yerimden gıpraşmazdım...

Çocukları severdim
Kedileri beslerdim
Kuşları seyrederdim
Ne eyi adamdım ben beee
Şarkı bilem söylerdim...

Memleket huzurluydu ya
İnsanlar çok mutluydu ya
Öyle konuştuydu ya
O adam...

Çıkacak
Hemi de yine konuşacak diye
Saatlerce beklerdim...

Bi gidişi vardı
He vallahi yer sallanırdı
Bi keresinde bana güldüydü
Yok yok...El bilem salladıydı...

Böyük adamdı böyük
Ne anlar ben gibi cahil
Ben gibi ahmak, hödük....

Biz sokaklarda yetiştik beyiiim
Gece kondularda böyüdük...

Sen şimdi kızılıyorsun?
Çukura düştüm diye he mi?
Üstüm başım pis diye
Böyle ölmüşüm diye...
Burnugun direği kırılası
İstedimde bi efkar cigarası
Yaşarken pas vermedin de mi?
Ölünce, nasıl bakılıyorsun...

Gömeceksin cenazemiiii
Yok öyle bedavaya adamlık
Benim gibi çok gariban alır
O koskoca mezarlık

Eh ne yapalım param yok
Belediyeye müracaat! ! !

He he heeeee
Nasıl beşe getirdim amma kefenii...?

Sen şimdi kızılıyorsun?
Polis gelecek
Doktor gelecek
Yarın olacaaak
İmam beni hem de nassı
Nassı güzel yıkayacak...

Evde sular akıyor
Görürsün bak
Beni yıkarlarken
Morgu seller basacak ! !

Ne iyi adamdım ben
Bi de sular aksaydı
Bi de param olsaydı
(Ulan de hadi...öldün nasılsa)
Şöyle güzel bi de karı olsaydı
Adam gibi adam olacaktım!

Karı yoook, çocuk yoook
İş yoook, güç yoook
Yok oğlu yok!

Biraz daha sabretsem
Vallahi hepsini bulacaktım!

Memleket huzurluydu ya
İnsanlar çok mutluydu ya
Öyle konuştuydu ya
O adam....

O gün
Amma cahil adamsın dedim beee
Sen de bilmiyon heç bi şey
He valla bi güzel anlattı memleketi
Yüzünden okundu bütün kerameti! !

Az kaldı
Küçük dilimi yutacaktım!

.....

Amin! !

....

Uğur Deniz Ülkegöl

Adı Yok Bunun - I

Bundan böyle
Gök/yüzüne bakmam gayrı..

Ne bir yıldız seçerim
Ne beyaz çalarım buluttan...

Başım önde usuldan geçerim
Düşlerimde yer bulan sokağından...

.....

(Sildim masum yüzünü
Bütün günahlarımdan....)

.....

Artık konuşmam gayrı
Doldurup cebime özlemleri
Sigaramda çektiğim nefes olursun..

Arada bir aklıma düşer gözlerin
Keskin bıçak gibi değer de sözlerin
O vakit gelir, yüreğime dokunursun...

Bıraktığım izler kaybolur
Hüznün yağmurda boğulur,
Beni göz yaşında bulursun.....

.....

Adı yok bunun

Zamansız bir sorgunun
Cevapsız, halsiz, yorgun

Mahkumuyum ben...

Usulca, kayıp düş/tüm gözlerinde(n)

Bulma beni...

Bulduğun gün..

Bende yorulursun.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adı Yok Bunun - II

-I-

Zamansız bir telaş gibi
Avuçlarımda kalan
Gelişin

'İsimsiz'

....

Bir parça hüzün
Düşlerime uyanan
Gülüşün

'Kimliksiz'

..

Yeni yetme acılar
Yüreğime dokunan
Bilişin

'Hissiz'

-II-

Özlemek yangın
Tenim ıslak, terim soğuk
Keşke diyorum

Dokunmasaydın

..

Bilmem ki nedir aşk?
Belki bulut, belki ay'dın
Susardı yüreğim

Sormasaydın

..

Sabaha yitik
Düşte yaraydın
Üşürdü şiirler

Sarmasaydın

-III-

Bir tek sana
Bıaktım beni
Sende ki bana

Yorul diye

..

Namluya kurşun
Sürdükçe hasret
Yalnızlığıma

Vurul diye

..

Adı yok bunun
Yitersem eğer
Yüreğinde o gün

Beni bul diye

Uğur Deniz Ülkeğöl

Adını Koyma Hiç Bir Şeyin...

En zor anıdır bu saat insanın...
Ne Tebessümün,
Ne konuşulacak kelimenin
Bir hükmü kalır..

Yaşanan,
Sanki hislerin donakaldığı bir tipi fırtınasıdır

Bırak aynı kalsın her şey..
Bu sokak, bu oda, bu dağılmış yatak,
Bütün sevişmeler yorgun, korkak,
Kutsayarak saygınlığını umursamazlığın,
Aynı kalsın, özel bir anlam katmana gerek yok
Hiç bir şeyine bu vedanın...

Ayrılıklar sevilemez...
Yokluk,
Var kılamaz
Sevdiklerinin sıcaklığını teninde...

Beklemek,
Acıyı doyumsamaktır çoğu zaman..

Beklemek övünülesi bir kavram değildir
Ve hiç olmamıştır
İnsanoğlunun değer yargıları içinde..

Özlemek
Yokluğuna paye vermektir bir insanın...

Hele bu ayrılık noktasında,
Gereksiz ve önemsiz sebepler
Koca bir dağ gibi karşısına dikilmişse adamın...

Hele bir de..üzgünüm deyip,
Aslında bütün hüznlerin ve bütün acıların
Tek sebebi oluyorsa gidecek olan...

Bir de.....
Ağlıyorsa hiç ama hiç utanmadan...

O vakit özlemek,
En ağır hakareti olur kendine insanın...

Ayrılık,
O vakit ömür boyu hapse mahkum olmak demektir
Gecenin karamsar ve bir o kadar yalnız saatlerine...

Bu yüzden...
Adını koyma hiç bir şeyin...
Gidiyorum deme mesela...

Mesela üzgünüm deme...
En olağan halinle
Sanki hiç bir şey yokmuşçasına
Usulca kalk yerinden..
Yavaşça yönel kapıya...
Ben uyurken çık sokağa...

Yine her zaman ki gibi, üstümü ört mesela,
Gitmeden....

Mesela hiç asma yüzünü...
Bükme boynunu bir suçlu gibi...
Mesela ıslak dudaklarını yaklaştır bana...
Susuzluğuma inat...
Mesela saçlarımı okşa bir çocuk gibi...
Nispet yaparcasına şu koca adamlığıma....

Adını koyma hiç bir şeyin...
Seni seviyorum deme mesela...
Bunu zaten biliyorum...
Yemeği koydun mu ocağa?
Bardakları kaldırdın mı masadan?
Gömleğimi ütüledin mi bu sabah?
Sen ondan haber ver...
Aşk'a dair söylenesi bir şeyimiz yok
Onca yaşanandan sonra....
Mesela saçlarını iki yana bırak yeniden...
Tenini saran o siyah geceliğini geçir sırtına...
Sonra yanıma uzan...
Sevişen gölgelerimiz vursun duvara...

Hayır..
Adını koyma hiç bir şeyin...
Seni özlemek istemiyorum ben....
Var'dın lı zamanlara bölerek yokluğunu...
Her gün...her saat..yeniden.....

Gideceksen....
Adını koymadan git hiç bir şeyin....
Ya da sapla hançerini sırtıma yalnızlığın,
Öldür...Öldüreceksen.....

18...09....2002

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - I

Ne kadar çok şeye geç kalmışım meğer..
Seni tanıdığım gün anladım...Çocukluğuma öykündüm nedense birden..
Yüreğimin gecelerde siyaha boyanmadığı zamanlara.Karşılıksız gülebilmeyi ve yalansız ağlamayı bildiğim anlara..

Ben hiç bilmedim ki çocuk olmayı.Erken büyüdüğümünden belki, babamın yanağıma attığı ilk tokat mıydı? Yoksa arkadaşımın yüzüme ilk küfrettiği an mıydı bilmiyorum.Vazgeçmiştim çocuk olmaktan.Sigaraya on dördümde başladım, on beş yaşında bir yetmişliği koca adamlar gibi devirir olmuştum, on altısında mahallenin kabadayısı, on yedisinde okulun ipe sapa gelmez ağır delikanlısı...Ve yaş on sekiz.Boyundan büyük işlere kalkan hergele, polis tutanaklarına düşülen not: Meskun mahallin belalısı..

Hatırlıyorum da o zamanları.Nasıl da hızla kirlenmişti içimde ki masumiyet.Sevdiğim kıza tecavüz edildiği gün ve tecavüz edenin sarhoş ve sapık babasının olduğunu öğrendiğim gün.İşte o gün nefretin ne demek olduğunu bütün hücrelerimde hissederek öğrendim.Babam neden gittiğimi hiç anlamadı.. Annem o günden sonra hiç kimse için bir daha hiç ağlamadı.
Kardeşim henüz çok küçüktü. Çocukluğunda "ağabey" diyeceği adamı o günden sonra bulamadı.O gün çocukluğumu bırakıp gittiğim gündü.İçimde ne sancılar büyüdü...

Hani "serseri" deyip geçtiğimiz insanlar vardır ya.İyi tanırım onları.Afili duruşları, sert bakışları hem içten içe kızdırır hem de korkutur insanları.Oysa içinde sakladıkları, söylemedikleri, duysan seni ağlamaktan halsiz ve bitkin koyacak öyle anıları öyle hikayeleri vardır ki, inanamazsın.Serseridirler. Çünkü acılarını saklamayı bilmenin başka bir yolu öğretilmemiştir onlara..
Belki bende öyle biri olacaktım.Yada ne bileyim.Hani diyorum benim serseriliğim memuriyet sebebi ile maşa bağlandı ya resmiyet kazanınca havası arttı sanki.Sonra gelsin sürgün zamanları..Van, Hakkari, Bingöl..Ve daha onlarca şehir..Oradan oraya.Ne çok gülesim gelirdi bilsen.Okundukça elimi tutuşturulan tayin kararları.

Sevmeyi hiç bilemedim ben.Belki tam öğrenmek üzereyken iğfal edilince düşlerimde ki bakışlar, masum dokunuşlar, penceremin buğusuna yazdığım isim, cüzdanımda sakladığım resim..Kirlenince.Yarım kaldı işte..Sevemedim kimseyi bir görüşte..Yarım kaldı içimde bir şeyler...

Bilmek adına ne varsa yaptım sonra.Kitaplar okudum, insanlarla konuştum.Hiç unutmam.İzin zamanımdı.Saçı sakalı uzattığım bir andı.Gece yarısını geçmişti vakit.Tek başıma, İstanbul gibi yerde, akşamcılarının mekanı sayılan yerde, bir parkta, boş olan bir bankta uyuyakaldım.Sabah vaktinde bir berduş üzerime battaniye niyetine kartonları örttüğü zaman.
İşte o zaman.Anladım bir şeyleri.Akıl değil, yüreğin aynasıydı insan.

Bildikçe, öğrendikçe daha çok sevgi ve daha çok öfke birikti içimde.Garip bir şeydi bu.Her öğrendiği şeyde bir parçasını daha tamamliyordu insan.İyiden ve kötüden.Ne varsa işte.Tamamlanıyordu insan. Sonra farkında olmadan, anlatmaya başlıyordu.Anlatırken ne çok şey öğrendiğini görünce iyiden iyiye şaşırıyordu.İnsan dediğin mahluk ilginçti doğrusu..Her türlü acıya kolayca alışlıyordu...

Pervasız oluşumun, umursamaz duruşumun ve bazen tepeden ukalalık diye nitelendirilen bakışımın kendimce hep haklı sebepleri vardı.Bana göre insan dediğin şey, korktuğu kadar hayvan, direndiği kadar insandı.Bazen kendimce saçma sapan,

manyaklık denecek düşüncelere dalardım.Mesela bir maymunun, bir tilkinin, bir domuzun yönettiği ülkelerde gezintiye çıkardım.Tebaası aynı olan ülkeler.Saçmalık bu ya,bu ülkelerde tek tük rastladığım insanlar olurdu.Sokak insanlarını koruma derneği kurmuş Maymunlar eylem yapardı.Domuzlar buna karşı çıkardı.Tilkiler kıs kıs gülerdi.İnsanat bahçelerinde yaşlı ve yalvaran gözlerle bakan her nevi cins hayvanların fındık fıstık attığı kadınlar,çocuklar yaşlı ve bitkin ihtiyarlar ölmeyi beklerdi..Bir domuz gelir.Pislediği tabakta ki yemek artığını bu insanlara verirdi.Böyle bir ülkede yaşamak..Kim bilir ne kadar zor olurdu diye düşünür, kurulduğum sobanın yanında, sokak çocuklarından daha çok üşürdüm...

Bir de sevmek gelirdi aklıma.Sevemediğim kadınların yatağında uykusuz kalışımın gerekçesini bir türlü çözemezdim.Gerçekten öyle mi olurdu derdim kendime.Gerçekten sabahı bekler miydim? Saçlarını okşar, uyandırmadan dudaklarından öper, yüreğimi dost kıldığım kadını saatlerce seyreder miydim? O zamanda böyle şiirler yazabilir miydim acaba? Gökyüzünü bu kadar sevebilir miydim yine? Bulutun beyazını, denizin mavisini..Rastladığım kadını, Düşlediğim kadından daha çok, daha yalın mı severdim?

Şimdi böyle bir zamanda..Tam da vazgeçecekken aramaktan.. Sana rastlamak da nesi? Ya başladığım yerde başladığım gün başladığım saat..Avucumdan kayar gibi gidişin..Yüzümde donup kalan gülüşün.Bu neyin sancısı?

Kavga istiyor sen yanımda...

Sen yanımda?

Sanırım susmalıyım.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - II

Adresi belli mektuplar – II

Kırıkta kalem..

Sana yazdığım dizelerin sıcağında ısıt ellerini..Düşlerinde eksik kalan rengi tamamlar diye bir avuç mavi gönderdim sana yüreğimden..Bir parça da beyaz olsun istedim, bulut çaldım gökyüzünden..Zamansızlığın en ince ve hassas yerinden, rast gelen bir bakışla ve belki bile bile üstüne gittiğim bir aldanişla alnından öptüm ve üzerini örttüm gülüşünün..Gitmem gerektiğini biliyordum ve hatta telaşla camın buğusuna yazdığım ismini siliyordum..Ne garip dedim kendi kendime..

'Sensizliğe giden hangi yola sapsam, sonunda hep sana geliyorum..'

Beni aramanı beklemedim..Anlamandı beklediğim..Anlam/andı sadece buydu bildiğim.. Zaten bu yüzden değil miydi çıkmaz sokak yenilgileri..

'Ben hep bildiğim şeylere yenildim..'

Kırıkta kalem can havli cümlelerde susmuştur aşk..Sessizlik sensizlikle seviştiği an.. İngesiz düşlerde kaybolan huzur.. Şimdi artık, ölebilirim...

.....
Ayna'da kalan yüz...

Her zaman kendime kim olduğumu sorup durdum.Belki delilik senfonisi diyeceksin, ama gerçektir bu.Bazen bir türkünün içinde, bazen bir çocuğun kirli ve yırtık elbiselerinde, ne bileyim işte bir kadının yarım kalan düşlerinde aradım kendimi..İnsanlar yaktığım sigarada içime duman çektiğimi düşünürlerdi, oysa hep yalnızlığın, milyonlarca insan içinde ayakta ve dimdik duran yalnızlığın efkarını içiyordum.Küfrettiğim duvarlara çarparak geri dönerken sesim, biliyordum..Duvarlar hiç konuşmazdı ki..

Yüzümü yıkamak için gittiğimde rastladığım yüz, o hep aynı yüz mahmur ve uykusuz gözlerle bakardı bana..Gözlerimin kenarından, dudağımın kıvrımından, burnumun üzerinden bana bakan dünün artıklarını telaşla yıkamaya çalışırken hüznün ve kederin ve sana bahsettiğim o yalnızlığın suya karışıp kanalizasyon hattında gidişini beni terk edişini dakikalarca hayal ederdim.

Sonra ceketimi, sehpanın üzerine koyduğum cüzdanımı, sigaramı, çakmağımı yanıma alır ve kendimi daha iyi hissetmeye çalışarak sokağa çıkardım.Ve her seferinde aynı şey olurdu.Dakikalarca yıkadığım yüz, ayna da unutulurdu..

Her şeye yeniden başlardım...

.....
Sokak ayrıntıları...

Elimde değil işte..Bazen ciddi olamıyorum..Sokakta rastladığım insanlara baktıkça bir gülmektir tutuyor ve bırakmıyor beni..Telefonda milyon dolar pazarlığı yapan adamın yanında olan ve elinde ayakkabı fırçası ve sandığıyla duran o küçük çocuğun kapkara yüzünü gördüğüm zaman başladı bu bende..Adam telefondaki sese "alıyorum" derken

bir yandan pantolonunu çektiiren çocuğa "istemiyorum" diyordu.Ne çocuğu def edebiliyor ne de telefonu bırakabiliyordu.İkisi de kar peşinde idi.İkisi de inadından vazgeçmiyordu..Çocuk olmakla adam olmak arasında bir fark olmadığını görünce rahatladım..Çünkü ben hep çocukluğuma dönmek istiyordum..

Adam kadının gözlerine bakıyordu..Kadın adamın elinden tutmuş boğazın derin sularına dalıp gitmişti..Arka masada iyi giyimli, saçları ve yüzü boyalı bir başka kadın gülümseyerek onları izliyordu..Yalnızdı..Derken bir süre sonra kadın eşyalarını masanın üzerine bırakarak.İhtiyaç bahanesiyle tuvalete doğru yöneldi.Bir kaç saniye sonra sevgilisinin elinden tutan adam da aynı ihtiyacı kendisinin hissettiğini hatırladı ve o da kalktı..Beş dakika sonra aynı zamanda geri döndüler ve gülümseyerek mutlu bir halde kendi masalarına oturdular..

"Biliyorsun sevgilim.." dedi adam.."Seni çok seviyorum..Ve seni her şeyden çok istiyorum..Yaşadığım hayat boyunca sana sadık kalacağıma şerefim üzerine yemin ediyorum..."

"Bende sevgilim.." dedi kadın..Gözleri hala boğazın sularına dalıp gitmiş halde..

Bir martı geldi..Ceketimin üzerine pisledi..Kahkahalarla güldüm...

Emekçi kardeşlerinin haklarını savunduğunu söylüyordu adam heyecanla..Direnenin erdemin insan olmanın övgüsünü yaparak..Genç yaşta hayatın gerçeklerini idrak etmiş kızlı erkekli grup slogan atarak destekliyordu konuşmayı..Sonra boyunlarına bağlı duran mendilleri

"cesaretle" burunlarına kadar çektiler..Sonra ellerinde tuttıkları sopayla park yapmış araçların camlarını kırmaya başladılar.Bir kısmı kaldırım taşlarını söktü yerinden.Bir tanesi sopayla çiçeklerin kafasını ezdi öfke ve kinle vurarak.Atılan taşlardan biri ayağıma geldi..Kahkahalar attım yine acıya boğularak..Eğlenceli bir gündü...

Bir mercedes yanaştı kapıya..İçinden siyah gözlükleri olan üç adam indi..İçlerinden biri arka kapıyı açtı..Uzun beyaz sakalı ve cüppesiyle yaşlı bir adam görüldü..Camiden içeri girdiler hep birlikte..Cuma vaktini eda ettiler huzuru kalp ile..Sonra el öpmek için insanlar sıraya girdi..Kiminin saçını okşadı yaşlı adam kiminin yanağını..Son sözü tam arabaya binerken söyledi.."Sabırlı olun mümin kardeşlerim..Kanaat sahibi tevazu sahibi olun..Allah dünya saltanatını sevenleri hoş görmez.."

Sonra kapı kapandı..Ve hızla uzaklaştı Mercedesin içinde oturan yaşlı adam.Ardındakiler şöyle diyordu.. "Allah böyle kullarını başımızdan eksik etmesin.."

"Amin! "

.....

Seni düşünmek...

Gecenin uykusuzluğuna kattığım yüzün, bir göz kırpması, bir dudak dokunması olup taşıyor kalemimden..Kalemin mürekkebi mavi, mavisini hüzün..Canım sıkılıyor yine işte..Diyorum ki bir yanlışlık var bu gidişte, ya ses'tin, ya sus'tun..Adın olmamalıydı bu serzenişte..

Seni düşünmek bir martının kanadında, ya da delice esen bir rüzgarın koynunda senle öpüşmek..Dudağında dudaklarının tadı, ten kokusu..Yok yok öyle değil biliyorum..Seni sevmek, duman altı sevdalarda yaşanan..Kısa metraj bir düş avuntusu..

Ayık zamanların şerefine..Yine sarhoş oldum içmeden..Kapının önünden geçmeden uyku tutmuyor işte..

İyi geceler sensizlik.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Adresi Belli Mektuplar - III

Megalomania...

Önüne gelen şöyle diyor.. "Sen çok güzel şiir yazıyorsun.." Yazdığım her şiir, kağıda dizdiğim her cümleden sonra aynanın karşısına geçip ben de kendime şöyle diyorum.. "Evet haklılar..Sen çok güzel ölüyorsun.."

Beceremediğim bir tek şey varsa..O da "güzel yaşamak.."

Kendi kendime düşündüm...Dünyanın en güzel kadını ve en güzel yüreğini ben sevmiş olmalıyım..Peki ama dünyanın "en güzel uzaklığını" ve "ayrılığını" yaşamalı mıydım?

Güzel? Neye göre..Ya da kime? Arada bir gelip, baktığım aynaya bakabilselerdi keşke diyorum..Hayır hayır bakmasınlar..Ben insanları seviyorum..

Ama "çok güzel" yazdığım kesin..Seviyorum yazdığım şeyleri..En ince detay ve ayrıntıları bir bir aklımın süzgecinden geçirip, yüreğimle de sağlamasını yaptıktan sonra hani küfür bile etsem "güzel" oluyor meret..Adamın kendi kendini ameliyat masasına yatırıp doğraması gibi bir şey.Dalak,Böbrek Karaciğer ne varsa özgürce doğruyorum işte..Kime ne? Ortalık kan gölüne dönüyor..Maviye çalan bir kırmızıda...Boğuluyorum..

İşin ilginç yanı her defasında o masadan kalkıyor olmam..Hiç bir şey olmamış gibi dolaşıyorum sonra odada..Dışarı çıkıyorum marketten bir sigara daha alıyorum (Ameliyat esnasında iyi geliyor, acıyı azaltıyor gibi..) dostlarla oturup çay içiyorum ya da ne bileyim işte sıradan ne varsa hiç bir şey olmamış gibi devam ediyorum yaşamaya..

Bir defasında okuyanlardan biri şöyle yazmıştı.."Her dizenizde kendimi buluyorum.."Nasıl oluyorsa? Bense her defasında kendimi arıyorum..

Evet..İtiraf ediyorum..Ukalalık bu..İmlanın çoğu yerde içine ederek, "çok güzel" yazıyorum..Çünkü "Ölümün bir Gül olmalı senin" demişti bir dost.. "Her sensizlik anı, bana ölüm" diyorum..

Ben..İyi Şairim.."Güzel"e öykünüşüm bundan...Biliyorum...

.....
Özlemek.....

Seni sevmenin tarifi nasıl yapılır bir türlü öğrenemedim..Yaz yaz bitmiyor.. Onca satırı, onca harf ve kelimeyi, sana dokunduğum bir an'a değişemedim..Nefesini tutup bırakmayan adama benziyorum...

Geldin..Derin bir nefes gibi çektim içime varlığını..
Sonra gittin..Şimdi bir türlü bırakamıyorum yokluğunu..

Hani son nefes olma ihtimali de var...Belki de ondan...

Sevmek için çok geç, özlemek için çok erkenci bir yaş benimkisi..

Bu cümle bir yerden çağrışım yaptı ya neyse..Yazmıştır adamın biri..Mecbur muyum? Her cümle ille benim icadım mı olmalı? Her harfi yan yana dizip "hah işte bunu yazsa

yazsa Deniz yazar.." mı demeliler..Diyelim ki kopya çektim..Arakladım bu sözü..Ne fark eder..Benim gibi sevebilir mi o adam? Ya benim gibi benim kadar özleyebilir mi? Hadi canım..Elma elma gibi söylenir..Armut armut gibi işte..O cümle bal gibi benim...Çünkü yazan benim yüreğim...

Sabahın körü oldu şu hale bak..Gözlerim kocaman pörtlemiş gibi hala "açık göz" lülük yapmaya çalışıyor..Seni özlemenin tarifini yazacaktım sözde..Hala bir arpa boyu yol alamadım..Karnım ağrıyor seni özleyince..Kafam kaşınıyor..Uykum geliyor işte ne yapayım..Dayanamıyorum..

Sızıyorum sonunda sensizlikte...

Yine öyle olacak..Sen bilmem kaç kilometre ötede belki henüz yeni kalkıyor olacaksın..Yüzünü yıkayacak, saçını tarayacak, ocağa çay koyacaksın..Bir iç sıkıntısı geçecek içinden yine..Hayatın karmaşası içinde sıradan bir kimlik no, tek kişilik bir oy, bir elektrik faturası abonesi olacaksın..

Sen bu'sun..Ben bu'yum..

Gerisi hikaye..Aşk dediğin şey..Düşlerinde yitirdiğin bir parça maviden ibaret..Uyandıgın vakit...Anlayacaksın.....

.....

Öfke.....

Adam sakalıma bıyığıma takmış pis pis bakıyor..Tam da gözlerin aklıma gelmişti..Bakışların..Yine şiir yazacaktım..Adamın gözleri, ellerime batıyor..Bıraktım kalemi...Kalktım yerimden..O bakışların sahibine uzun bir yolculuğa çıktım..Bu gün tersimden kalktım zaten..Musluğu açtım Fıss ses geldi su yerine..İlk işim belediye hizmetlerine teşekkür etmek oldu..

Başbakan mı ne gelecekmiş..Her yeri kazıttırıyorlar..Köstebek gibi bakmaya başladı artık belediye işçileri..Sabahın köründe iş makineleri.Bir de o iğrenç ses...Ta ta ta ta ta! ..Kaç güzel düş'ü duvara çiviledi..Bazısı da erotik ha..Yarım kaldı onca macera..

Şimdi ben bu adama haddini bildirmez miyim? Dikine dikine bakmanın hesabını sormaz mıyım? Diklenmez miyim? Kendisinin tipi çok mu düzgün sanki? Saçlar Amerikan traşlı..Seni gidi emparyalist bakışlı mahluk..Ulan ben senle uğraşmaz mıyım? Bir kere adamda renk uyumu yok..Ciyak kırmızısı kravat, altında sapppppsarı gömlek, lacivert takım...Ha ha ha ha..Kesin evde ayna yok..Anladım....

-Selam biraderrr!

-Selamlar..Deniz?

-? ? ? ?

-Ben Orhan..Tanımadın mı? Tahta Orhan Liseden..

-Orhan? ? ? ? ?

-Oğlum amma değişmişsin be..Bu ne hal..Saç sakal..

-Ya Orhan! Sen misin hakikaten? Kaç sene oldu yaaa..Ne arıyosun burada?

-Tatile geldik hanımla..O arkadaşına gitti..Ben de çay içmeye geldim buraya..

-Ha ha ha ha ha...Orhan...Oğlum tahta..Manyaksın yaa..Ha ha ha...

-? ? ? :)))

Gitti güzelim şiir.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Adresi Belli Mektuplar - IV

Ayrıntılar.....

Zamanın içinde, vakit geçiren küçük bir "ayrıntı" olduğumu fark ettim bu gün...Onca rengin, bunca cümbüşün içinde çok da fazla yer kaplamadığımı...İlk kez karşılaştığım birine göre sıradan bir yabancıydım..Her gün görüştüğüm insan için, iyi bir arkadaşı..

Şiire sözdüm mesela, türküye ses..Atmosferin ortasında alınan kısık bir nefes..Aynaya yüz'düm, su'ya akis..Sokağa iz, geceye düş, küçük bir çocuğun gözlerine tatlı bir gülüş..

Sağcıya göre komünisttim, solcuya göre faşist, dinciye göre(Elhamdülillah müslümanım) Kefere dinsiz...Sandığa Oy'dum, garsona adisyon..Fahişeye müşteri olurdum sanırım, kaloriye kondisyon..

Bush'a göre gereksizdim, Karıma göre yeteneksiz..Paraya çulsuzdum, maviye koşulsuzdum Eh! ne de olsa adım Deniz...Düşündükçe keyiflenmeye başladım...Bu küçük ayrıntının çocukluğunu düşündüm sonra, misketlerini kaybettiğinde ağladığını, ama ölen kedi yavrusu için de aynı göz yaşını döktüğünü.Unutamadığı lise aşkının gözlerine bakarken yanaklarının kızarıp utandığını...Yazdığı mektupları, sustuğu yalnızlıkları, pervasızca girdiği kavgaları..

Ne çok şey içinde, ne az yer kapladığımı düşünüyordum ki! ! ! Sen geldin aklıma...Sahi? Neydim ben senin için? Kurulmuş bir cümle mi, yazılmış sıradan ve bayağı bir dize mi yoksa? O hiç söylemediğin kelimedede var mıydım? Yoksa bünyende zamansız tutan bir hiçkırık kadar mıydım.? Merak ediyorum hani aynanın karşısına geçip saatlerce güzelliğine bakarken bir nebze olsun geçiyor muydum aklımdan? Yoksa manavdan aldığı domatesin ya da ne bileyim bir hıyarın pazarlığında mı geliyordu aklına adamlığım.. Tamam tamam sustum..Yoksa seni de beni de bitirip yiyecek bu yamyamlığı..

Bazen oluyor işte..Fazla takılıyorum şu "gereksiz ayrıntılara.."

.....

Huysuz bir gece...

Sıvışıp gitmiş gökyüzünden yıldızlar, gece..Bulut var, yağmur kesat...Rüzgar ki sinsi, kuytuda düşler hasat..Acıyı reddediyor beynim, bakışlarım göz yaşımı..Göz yaşım sel vurgunu, aşamıyor dağ gibi öfke kusan bakışlarımı...

İçime attıkça hüznün taşıyor parmak uçlarından ellerimin..Oysa ne sevdalar bilemişim, ucunda, kırılan kalemlerimin..Hepsi yüreğime battı..Ama bilmelisin..Beni en çok..En çok Senin gözlerin kanattı...

Keşke sormasaydın öyle...Vurur gibi, öldürür gibi..Sormasaydın keşke diyorum..Tenin yangın yeri kadın..Lakin senin ruhundan geliyorum..

Ben kendini usulca senin avuçlarına bırakan "hoşça kal"ım..Çoktan çekip gitmişliğim kafanda ki zamansız sorguların..Öfkeyim, yoksulun, yetimin bakışlarında..Kararsız bir imgeyim yazdığın satır başlarında..Rüzgarım ama utangaç dokunuşlu, biraz çekingen...Ve bir gün..Pişmanlığınım senin..Geç kalışlarında...

Huysuz bir gece...Belki sıkılgan..Sinmiyor içime gökyüzünden yıldız toplamayınca..Bir de siyaha bürününce bulut..Neyse..Neyse....Neyse...

.....

Ek'lem Romatizması...

Bana bir sen daha ekledim..
Sana bilsen, ne baharlar yükledim..
Ne gül kokusu arzu, ne dalında karanfil, ne leylak kokusu...

Adam olmak için büyümek gerek sanırdım..Büyürken ne adamlar tanıdım..Dirençli,onurlu İnsan...Ben hepsini kıskanırdım...Sevdikçe adam olurmuş insan..Seviyorsan eğer..O vakit..İşte o vakit..Kaçmayacaksın hiçbir kavgadan! ! !

Bir dostum oldu bir zaman..
Kızdığı adamlara kızmakla geçti ömrüm..Sevdiği kadınları severek büyütüldüm...Mavi...Ah gökyüzüne esir olan, Deniz'e iksir olan mavi..
Korkuya bu yüzden körüm...

Anlar mısın beni? Yoksa anladığın dokunmak eylemi mi? Savaşmak, sevişmek ve ölmek çabası..Unutulmaya yüz tutmuş bir satır arası?
Bu sevgi mi?

Beli ince dudağı şuh bir beden, ruha uyumsuzluğu değildir aşk...Ya da ucuz kalem oynatmaların, bazen adam ve bazen koskoca bir vatan satmaların oyuncağı değildir sevdâ..Hele ki yalnızca ve yalnızca kendine tapanların, bel altı öykünmelerinde, sevişmelerinden arta kalan yalancı bakışta değildir namus...

Sus...Şimdi sus..

Ağrıyor sen yanımda..Sus ki..Dokunmasın sana acı..Ben kanayayım...

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - IX

Sensiz bir sabah..Ruhumun bedenime oturmadığı saatler..Aylar oldu...
En son, ne zaman gülmüştün, dilinde delişmen bir şarkıyla bakıp gözlerime.. Oysa bir an kadar yakın duruyor her şey..Bakma bana sen..Böyle oluyor işte, çekilmez oluyorum, huysuzlaşıyor sen yanımda, seni özlediğim zamanlar...

Küçük kıızı bulmuşlar..Dün okudum gazetede..Kız kurtuldu, ailesi mesut, Polisler rahat, Vali kaymakam keyifli..Ortada bir tek "kurban" var artık.. Kader mahkumu bir canavar.. Fazla sürmez zaten, el altından bir karar,üç beş yıl süren kodes hayatı, sonra O da çıkar...Sen de biliyorsun ya,böyle yürüyor bu memlekette işler..

.....

Aylar oldu..En son hangi akşam dokunmuştun tenime..Islak dudaklarında uzanıp öptüğüm tuz tadı..Kadınlığın bir dalga misali dolanmıştı belime.. Yorgunluğum nasılda kolay düşmüştü ellerine..Ne zaman yokluğuna dalıp gitsem, gözlerim üşüyor..Bir sızıdır başlıyor inceden yüreğimde, birikiyor sonra, ıslanıyor acı, tutamıyorum kahretsin işte..

Kirpiklerimden kayıp düşüyor...

.....

Artık gökyüzüne bakınca kirli bir mavidir gözüne çarpan..Çocukluğunu bıraktığı o karanlık dehlizde, mecalsiz bakışlarından -bir amansız sorgu- ayak uçlarına düşen..Hala ıslak, hala taze, hala pıhtılaşmamış kan damlıyor masumiyetinden..Her şeye yeniden başlamak..Lanet olsun, binlerce kez lanet! ! Zordur bu ülkede çocukça yaşamak...

.....

Yürüyorum bazen saatlerce..Yönsüz yansız zamansız sancılar büyüterek içimde..Pervasız yağmur, rüzgar serseri, her adımda bin yılın hasretini saplıyor toprağa, giderken bıraktığım ayak izleri...Hani diyorum ayyaş bir şoförün bindirdiği duvar olsam, yada bir sokak serserisinin sustalı bıçağına saplasam kendimi, kör bir kurşuna bütün sancılarımı doğrultsam biter mi sensizlik dediğin..? Aylar oldu gülüm..En son, hangi soluksuz kalışında yenilmiştin bana..Neydi kulağıma sessizce eğilip söylediğin?

.....

Yer mi değiştirmeli, göçüp gitmeli mi buradan? Kimsenin beni bilmediği bulamadığı yere derken, sıkıyor yumruklarını, tırnaklarını avucuna batırıyor hırsla..Elini kana buluyor kendi öfkesi..Hani insan demişti öğretmenim, insanca yaşamak demişti..Hani sevin demişti herkesi, hani doğaya sahip çıkın, hayvanları koruyun, sevin bu ülkeyi..Ben neden sevemiyorum artık? Kadınlığım size utanç, doğurgan öfkeler taşıyor sarsılan bedenim..

Ellerim.. Ellerim...

Ellerimi neden bıraktınız öğretmenim?

.....

Hani kaldırıp başını bazen, o gökyüzüne bakışın var ya..Hani boynunu geriye atıp, saçlarını omzundan bırakışın..Hani deliler gibi dönüp etrafında, sonra küçük bir çocuk

gibi gelip, yanıma uzanışın...Ah sevdiğim..Bile bile yenilmek var ya hani, benim sana kanışım, senin aldanışın..Hani yalan dediğimiz aşk var ya..En gerçek maviden daha özgür, en sıcak bakıştan daha derin ve en büyük kavgadan daha yürekli bir ruh taşır içinde. Bedensiz aşklar ülkesi bu diyar.. Adam soluksuz arzular taşırken ölür cebinde... Aylar oldu..En son, ne zaman can verdim sözünde..Hangi olmaza meydan okudum, hangi imkansıza kafa tuttum delice...Bu ne anlatmaya, ne dinlemeye güç yeten bir bilmece..

Sövülesi zamanlardan arta kalmış sessizliğim..Şimdi sana da yeter, bana da..Şu kör olası sensizliğim...

.....

Beni ne kadar çabuk unutursanız, o kadar çabuk iyileşir yaralarım..Sayın ki böyle bir şehir yok..Böyle bir cadde, böyle bir sokak, böyle bir çocuk/kadın...Siz kendi çocukluğunuza yeni bir masal anlatın..Ve sonra suç işleyin yeniden ve kendi suçlarınızı, çocukluğunuz büyümeden affedin..Farz edin ki, hiç geçmedim kapınızın önünden, sesim sızmadı hiç pencerenizden, merdivenlerinizden çıkmadım..

Hiç yorulmadım oynarken, dizlerim kanamadı benim, acıkmadım..

Adımı sormayın artık çünkü ben de bilmiyorum.. Kasıklarınıza vuran şehvetinizde kaybettim çocukluğumu, arsız ve onursuz öfkenizde..Bir çay molanızda, ayak üstü bir kaldırım sohbetinizde, rakı sofranızda yitirdim düşlerimi..Adımı sormayın artık, ben de bilmiyorum..Örtün korkularımın üstünü biraz, sadece..Sadece uyumak istiyorum...

Susun..! ! !

.....

Sensiz bir sabah..Ruhumun bedenime oturmadığı saatler..Mevsim göç, tenim aç, yüreğim öfkeye suç..Yine geç kaldı düşler...

Sustum! ! ! ...

.....

İLKÖĞRETİM öğrencisi 13 yaşındaki E.Ş.'yi kaçırap günlerce tecavüz ettiği iddia edilen G.M.A., cezaevine götürülürken sorduğu soru herkesi hayrete düşürdü.

Tutuklanan G.M.A. polislere, 'Abi ne zaman af çıkar? Ne zaman tahliye olurum? ' diye sordu. G.M.A.'nın, Ulucanlar Kapalı Cezaevi'nde diğer mahkûmların olası bir saldırısına karşılık özel hücreye konulduğu kaydedildi.

Hürriyet / 24.10.2005

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - V

Uzak.....

Islak tuz tadında eriyor zaman..Senin gözlerinden ve benim yürek sancısı sözlerimden sızarak...Kalemim boğazına yapışan parmaklarım, soluksuz bırakırken harfleri,cümleleri,her saat ve her dakika sana öykünüyor benim, yüreğim..Biraz daha yalnızlaşarak...

Yine bir avuç özlem koydum cebime..Serseri bulutlar dolaşırken üzerimde, yokluğuna inat, sigaramın tütününe sardığım hüznün..Bir de ne zaman dalıp gitse gözlerim, bir tokat gibi suratıma çarpan yüzün..Gülüşünü göz yaşıma katmasam, çoktan öldürürdü bu sevda beni..Yarama tuz diye kattım, bilesin..Bıçak yarası sözlerini....

Şimdi sessizce ayrılıyorum bu limandan.Kırdım pusulayı, uzak diyarların yolcusuyum.Ben ki bu kıyılarda çok oyalandım bilirim.Aşk'a geç kalanların en sonuncusuyum.Tayfa dediğin, karaya vurmaz duygularını..Yakmaz gemisini..Biliriz elbet bir gün...Yeri geldiği zaman, konuşmasını, söylemesini...

Şimdilik uzak yalnızlıkların sus'uyum....

.....

Yağmur.....

"Sevda mı bu? Özlemek mi yoksa? Kırgın bakışlarımda dalıp gidişimsin.. Sen çoğaldıkça azalan sesim.Bir de soluksuz kalışım, belki son nefesim. Başladığım her sözde, son arzum ve bitişimsin..."

Bu gece pek keyfim yok..Gözlerin tüten dumanın sebebi işte..Gözlerin yokluğunun şen kahkahası..Gözlerin..Ah o gözlerin..Yazdığım şiirlerin satır arası...Dışarıda ağır bir hava..Yağmur kusacakmışçasına böğüren bulutlar, tırmalıyor kulaklarımı..Yine yağmura gebe sensizliğin diyarı boş sokaklar.. Çıksam dolaşsam biraz..İyi gelir belki..Sudan çıkmış balığın ev hali gibi görüntüm..Yine zamansız..Yine sana öykündüm belli ki...

Canım sıkılıyor..Yirmi dört satır sensizlik düşüyor zamana..Saat başlarında hep aynı öfke çalıyor kapımı..Sevmek mi daha kötüsü, yoksa rastlamak mı diyorum? Az önce küfrettim yine yazdıklarım..Tamam kızma, sustum.. Hepsini siliyorum...

Bu gece pek keyfim yok..Anlayacağın Toz duman ortalık..Penceremde yağmurun sesi.. İçimde aşkın ve sensizliğin bileşkesi..Bir de ayrılık...

Ya neden bu aykırılık..Ne gidişim belli, ne dönüşüm..Say ki ortasında duruyorum aşkın..Gölgen, yüreğimi tam ortadan bölen iz düşüm..Sustum yine..Bir tek senin gözlerine saklı durur gülüşüm...Ama sen...Göz yaşımı çaldın...

Yağmur bu yüzden.....

.....

Güldürme beni...Masumiyeti hasır altı etmişken zaman, hangi öfkeyi ve hangi gururu

temize çıkarabilir insan? Bu yüzden değil mi, vurur gibi, öldürür gibi sevmelerimiz.Ve bu yüzden değil mi, arsız kabuslara dönüşen, kan revan içinde kalan düşlerimiz...

"Seviyorum" diyebileceğimiz ne az şey var aslında bilsen....Bulduğumuza yanıldığımız zaman, pişmanlıktan ibaret kalan, koca bir yalan oluyor aşk....
Şişenin dibinde boğulan balık hesabı..

Söylediğin kadar değil, hep sustuğun kadar oldum, biliyorum...Bu yüzden onlarca kez yazıyorum kendimi sayfalara ve yüzlerce defa sensizlikte siliyorum....Bu yüzden yok sayıyorum kendimi sende..Ve bu yüzden aynı ağaç gölgesinde kapatıyorum gözlerimi o uçsuz bucaksız maviye...Gelsen de bir gün..Gelmesen de..

Şimdilik...Hoş çakal yarın.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - VI

İnadına çoğalan ve kulakları sağır edercesine adamı soluksuz bırakan sessizlik..Ve onca dağılmış, dört bir yana savrulmuş duyguların ortasında, ismini koyabildiğim tek şey...

Sensizlik...

Yüreğimden kopan parçaları sıvamakla meşgul zaman..Mağrur bakışların ardında gizlice saklanan..Göz yaşım, gülüşüm ve sana aldanışım..Yarım kalan bir söz gibi..Bir yanı eksik..

Adı yok bunun..Yani her gece bin yılın özlemine alıp koynuna, asırlık sorgularda uykusuz saatler geçirmenin..Zamansız yola düşmenin mesela, kaldırım taşlarında öfkenin derin izlerini bırakarak ve "giderken" bana söylediklerini cebime doldurarak, yönsüz ve amaçsız yürümenin...Şiir yazmanın, türkü söylemenin, yokluğunun suratına tükürüp, sensizliğin doğduğu her sabaha, bıkip usanmadan küfretmenin..Biliyorum ve bu yüzden susuyorum artık..

Adı yok..Seni Sevmenin...

Bir kavgam var oysa benim..İçinde bin ölümler taşıyan..Eğer yoksul bir çocuğun bakışlarında, yarına dair bir avuç umut olamıyorsam, kirli yüzüne inat, tertemiz bakışlarına bir tebessüm bırakıp, saçını okşayamıyorsam..Göremiyorsam eğer sokağa düşmüş kadının saklı masumiyetini, usulca örtüp üzerini yüreğinde ki sancıyı hissedemiyorsam..Sevemiyorsam taşıyı toprağını bu ülkenin..Dalkavuk düşüncelerin, alçak ve onursuz kalemlerin, soysuzun, namerdin ve hain dediğim o şekilsiz tiplerin üzerine gidemiyorsam.Ürküyorsam gülüm..Çekiniyor..yada korkuyorsam..Çiz üzerini ismimin..Beş para etmez adamlığım..O vakit ben, koskoca bir hiç'im...

Sana mı, yoksa sensizliğe mi geç kaldım..Bilmiyorum..Böyle bir kavganın ortasında hani kan revan içinde kalmışken ellerim, nedendir, niyedir sana öykünmelerim? Hangi sorunun cevabıdır aklımda duruşun, hangi yarama devadır, kanayan yüreğime ilaç mı olur dokunuşun? Yoksa ölümcül bir hata mı bu? Zamansız bir tesadüfte keskin bir kılıç darbeşi, omzuma saplanan derin bir kurşun yarası, alın yazgımda gözden kaçırdığım, atladığım bir satır arası mı?

Neden bu kadar tanımsız her şey?

Artık gidiyorum kadın..Bundan böyle ne düşlerin ne gülüşlerin olacak bana dair..Ne sustuğun, ne söylediğinin senin..Topla özlemlerini, bir de saçına dokunduğum an'ı, gözlerine dalıp gittiğim an'ı, seni öptüğüm, seni bulduğum, seni bildiğim an'ı..Topla bana dair ne varsa içinde..Ben ki yüreğinde üzeri tozlanmış silik bir anı..

Usulca Deniz'e bırak duygularını...

Dilerim yüreğin bir ömür boyu dert görmesin..Hiç bir kavganda hiç bir yerde ve hiç bir zaman yenilmeyesin...Mutluluk yüreğine yuva kursun..Umut dediğin her doğan güneşte saçlarına dokunsun..Yanlışa düşme, soysuza ilişme, kahpeyle konuşma..Dost yürekler her daim kapını çalsın..Yüzünden gülüşün eksilmesin yar..Korkular, acılar, kavgalar düşünde kalsın...

Hoşça kal adını sustuğum kadın..
Gözümün nuru oldu aydınlığının..

Şimdi sözün bittiği yer..
Gölgemin sokağında yittiği yer..
Başlar şehr-i diyarımda yalnızlık..

Adresi belli satırlar...

Adı Ayrılık.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - VII

Darmadağın düşlerimi yatakta bırakarak kalktım bu sabah yine.Bir yandan küfrediyorum dışardan gelen ve hala kesilmeyen korna sesine.....Diğer yandan uyusam devam eder mi? diyorum kaldığı yerden...Hay senin kornanın! ! ! Tam da dokunmuşken ellerine...Ne varsa sana dair, her şey yarım yamalak..En güzel düşlerim bile...

Gittim yüzümü yıkadım lavaboda..Baktım, aynada yine aynı yüz..Ağzı burnu yerinde, saç sakal karışık, gözler mahmur dudaklar kuru kaşların bitiminde beliren bir kaç kırışık.....Mavi elbisen üzerindeydi üstelik, saçların omuzlarına dağılmıştı, gözlerinde o bakış, belli ki az önce ağlamıştı, kahretsin..Tam da yaklaşmışken dudağında saklı tuz tadında nem'e..

Kalktım televizyonun düğmesine bastım sonra...Bir haber takıldı zihnime.. Yoksul çocukların listesini isteyen bir adam okul yönetimiyle gezdiği sınıflardan birinden küçük bir kız çocuğunu kaçırmış..Göz göre göre.. Bu kadar rahat yani..Bu kadar pervasız..Bu kadar alçakça..Şimdi bu adamı yakalarsa ne yapacak polis?

"Sayın çocuk hırsızı bey..Sizi küçük yaşta çocuk alıkoymak suçundan tutuklamak zorundayız...Avukat ister misiniz? Yanında çay, poğaçı börek... Bir kaç elde okey çeviririz kodeste..Canınız sıkılmasın diye..Arkadaşlar sizin her ihtiyacınızı karşılamakla yükümlüler..."

Sahi bu arada kaçırdığınız kız çocuğu nerde? Diyemiyoruz,çünkü cevap vermek zorunda değilsiniz..Avukatınız sizin yerinize konuşacaktır...Suçlu olup olmadığınız anlaşılincaya kadar kızımızın organlarına bir zarar gelmemesine duacıyız efendim..."

AB kriterleri öyle diyormuş...Sabahın köründe yedi ceddine kadar fethettim yine Avrupa'yı....Nedense bu pislik kıtasının getirdiği kriterler, hep bu ülkede yaşayan soysuzları ihya eden kurallar oluyor..Var işin içinde bir pislik ama bakalım...

Adam sarhoş, araba çalmış, polis yakalıyor.....Kamerada "Asrın yiğit delikanlısı! ! ! "

"Ne çekiyorsun kardeşim! ! ! Adam mı öldürdük..Bir de Avrupa Birliği diyorsunuz..Nerde Avrupa Birliği? İnsanız biz be! Adam gibi davranın bize! ! Çaldıysak çaldık, suçluyuz.."

Aslanım benim...Konuş! ! Sana maaş bile bağlamalı bu devlet...Mesleğini icra ederken ek gelir olsun...Delikanlı hırsız böyle olur...On saat peşinden polisi kovalatır, yakalandıktan sonra da böyle mert dürüst davranır..

"Çaldıysak çaldık, suçluyuz..."

Yakında çıkacak ya! !

Bu memleket ne Rahşan Hanımlar büyüttü..Yenileri gelir elbet...

Kalkıp bir çay demledim kendime..-Yine kötü reklam olacak ama- sigara yaktım önce...O çocuk nerde acaba şu an..Düşün ki bir odaya kapatılmış masumiyet..Ürkek, korkmuş, kanayan...Yerini bilsem gider miyim? Giderim elbet..Bu it'ler organize dir ama..Silah bıçak tam teçhizat...Belki yakalanan kime verdiğini dahi bilmiyordur..Misyonerler mi? Organ mafyası mı? Yoksa

kaçıranın kendisi aşığılık bir sapık mı? Çocuk pornosuna sermaye? Offffff kahrolası düzen! ! Ne istersin bir çocuğun masumiyetinden.. Saldıklarınız "Kader Mahkumlarıydı.." Ya bu çocuklar, kadınlar, namuslu insanlar? Onlar sizin saçma sapan kurallarınızın kurbanlık koyunları olmaya ne kadar devam edecek?

Hepsi o lanet kornanın yüzünden..Sabahın köründe camın dibinde kuyruğuna basılan kedi misali adam bastıkça basıyor..Saat sekiz, evde uyuyan mı var, kalp hastası mı var, bebek mi var adamın umurunda değil..

"Çeksene şu arabayı kardeşiiiiiiiiim! ! İki saattir kornaya basıyoruz burada...Yol burası yol! ! Tarla mı sandın deve? Bir de Avrupa Birliğine girecekmışiz! Nah gireriz bu kafayla Avrupaya.. Git de biraz kitap mitap oku medeniyet öğren cameşşşş! ! Hayyyret bi şey yaaa..Sabah sabah.."

Hep böyle mi bakar senin gözlerin...? İnsanı bir uçurumun kenarından çeker gibi..Soluksuz sancılara degen nefes gibi, en yalnız zamanda duyulan ses gibi, bir belanın üstünü örter gibi...

Hep böyle mi bakar gözlerin...Umudun sırrını içinde saklar gibi, gecenin en zifiri anını pervasızca gelip ak'lar gibi, namluya kurşunu, öfkeye düşümü yasaklar gibi...

Böyle olmak zorunda değildi hiç bir şey..Dokunduğum yerde kalmalıydı izi bakışlarımın..Bir yel esintisinde kopup gitmemeliydi hazzı..Sana dokunuşlarımın..Yorulmak sana dair olmalıydı.....Yenilmek sonraya kalmalıydı...En azından bir parçan, düşlerinden bir an, kuralsız bir gün, bir gece bir zaman...Yalnız ve yalnızca benim olmalıydı...Tam da boynuna degecekken sıcak nefesim...

Aynada sensiz yüzüm...Saçma sapan bir şehir...Ve lanet korna sesim....

Yokluğuna bir çentik attım yine...Söyle yüreğine...Sevgine, isimsizim...

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - VIII

Bütün aşklar hüznün taşır içinde..Ayrılığın olmadığı bir aşk düşünmedim hiç...Sevgiyi büyüten şeyin özlemekten geçtiğini küçük bir çocuğun gelişip olgunlaşması gibi özledikçe olgunlaştığını ve gerçek menziline ancak bu yolla ulaştığını söylerim hep..Maalesef teknolojinin gelişimiyle birlikte sevgilerin büyüme sürecinin erozyona uğradığı bir çağdır yaşadığımız yüzyıl..Bu açıdan bakarsak sen, ben yada bir başkası..Çocukluk aşklarının arasında sıkışıp kalmış, büyümeye çalışan insanlar gibiyiz diyorum kendimce.

İşte bu zamanda aşk'ı bulmak zor dememin sebeplerinden biri de bu..Bir çoğumuz; bu kelimelerle tarif edilemeyen duyguyu belki de tam manasıyla hiç yaşayamadan ölüp gidiyoruz birer birer...Onu büyütecek fırsat tanımadığımız için, soluklanmasına meydan vermeden üzerine çullandığımız, iliklerine kadar sömürdüğümüz, posasını çıkarıncaya kadar üzerinde zıpladığımız için..

Öyle ki zamanımızda artık şehirlerin, ülkelerin ve hatta kıtaların dahi araya girmesi, özlemenin önünde bir engel teşkil etmiyor..Küçük bir elektronik aletin içinden bir saniye sonra sevdiğimizi söylediğimiz kişinin sesine ve hatta görüntüsüne ulaşmak hiç de zor bir şey değil...Telefona bıraktığımız bir "seni çok özledim" mesajı, karşı tarafın bize duyduğu özlemi törpülemesine yetebiliyor...Okurken duyulan bir rahatlama, "beni düşünüyor" aldatmacası, "ben de canım" karşılması ve gündelik işlere devam...

Ve bunlar öylesine hızlı öylesine yoğun ve öylesine sıradan rutin olaylar haline geliyor ki, hangisi Aşk, hangisi değil ayırım yapmak neredeyse imkansızlaşıyor..

Bir kişinin farklı olması ona duyulan sevginin yoğunluğu ile doğru orantılıdır..Sevgiyi yaşamak değil bazen yaşayamamaktır aşk'a giden yol...Elini tutmaktan çok, ona dokunmayı özlemektir sevgi..Bilmek değil, bazen hatırlamak ve hatta hiç unutmamayı başarabilmektir dudaklarındaki ıslaklığın tadını...Sesini özlemekten geçer suskunluğunda sevgili için ağlayabilmek yetisi.....

- Alo canım! Nasılsın?
- Sağol bi tanem iyiyim sen?
- Ben de..Özledim seni..
- Ben de çok özledim canımın içi..
- Hadi kapatıyorum meşgul etmiyeyim seni..
- Tamam canım saol..Öpüyorum..
- Burak!
- Efendim canım..Söyle..
- Seni çok seviyorum aşkım...
- Ben de canım...Bende..
- Bye...
- Bye...

Bu tarz konuşmalara kaç kez şahit olduk kim bilir...Belki de çoğumuz bir çok defa aynı sözleri söyledik sevdiğimiz insanlara..Peki kaçımız mektup yazdık? Kaçımız duygularımızı satırlara döküp sabırla gelecek cevabın beklentisine girdik...

- Alo Serap?
- Efendim canım..
- Sana mail attım gördün mü?
- Ay evet gördüm muhteşemdi..
- Eeee cevap yazmamışsın?

- Ama biliyorsun Kaan işim var vakit mi kalıyor sanki..Hem daha bu sabah atmışsın bekle biraz?
- İyi ama ben sabahtan beri cevabını bekliyorum..Ağaç oldum burada...
- Ne yapabilirim Kaan? Ne yapabilirim söyler misin? Tamam yazıcam diyorum..Vakit bulunca ama şimdi değil...
- Tamam tamam..Yazma istersen..Yazanda kabahat zaten..İşine bak sen..Beni boş ver...
- Kaan lütfeeee!
- Dıııt dıııt dıııt....
- Offf yaaa offfffffffffffff!

Nedir bizi etkileyen gerçekte..Bunca Aşk enflasyonu yaşamamızın sebebi aslında aradığımız şeyi bulamamak, yada bulduklarımızı böylesi bir iletişim trafiği içinde kolayca harcamak mı? Aşka giden yolda bizi zirveye ulaştıracak etkenleri bir bir ortadan kaldırmak mı bu yavanlığın sıradanlığın basitliğinin sebebi? Hayatının aşkını on defa bulduğunu söyleyen ve tekrarlayan kişiye sormalı....

On defa öldün mü ki Hayatının kelimesini kullanıyorsun..?

Senin hayatında bir aşkmatik butonu mu var?

Bir kadına aşık olan iki adam..bunlardan birini tanımıştım zamanında..Yakın bir dostumdu..Söylediğine göre kadın arada kalmıştı..Diğer kişi bir görev sebebiyle yurt dışındaydı ve kadınla tam altı aydır iletişimleri kopuktu.. Şansım nedir? Diye sorduğunda aramızda şöyle bir konuşma geçti...

- Ondan en son ne zaman haber almış?
- Sanırım dört ay önce...
- Nasıl? İletişimleri yok dedin..
- Yok, mektup yazmış..O da bir cevap vermiş karşılık olarak..
- Bu süre içinde telefon görüşmesi..?
- Yok..
- Bir karşılaşma?
- Yok..
- Peki sen en son ne zaman görüştün?
- Dün..
- Ne kadar sıklıkla görüşüyorsun..
- Her gün...
- Senin hiç şansın yok! !
- ? ? ? ? ? ?
- Çünkü seni özlemiyor..Özlediği kişi o..
- Peki ne yapmam lazım?
- Geri çekil...Bu aşkta senin ismin yok...

Sonuç olarak bana inanmadı..İnanmak istemedi belki de..Çünkü o kadını çok sevdiğini biliyordum..Sorun, yanlış yer, yanlış zaman ve yanlış insan meselesiydi hepsi bu..Kazanan diğer kişi oldu..Tartışmasız..

Sana bunları neden yazdığımı düşünüyorsun sanırım..Aşkın bir tarifi mi var ki, bu detaylara girdim diye düşünüyorsun..Ben de bir tarifi yok..Hiç olmadı.. Sanırım olmayacak..Bunları sana yazdığım kadar, aynada ki adama da yazdım aslında...Bir şeylerden vazgeçmek değil bu..Belki çoktan vazgeçtiğim şeyleri yeniden

bulmak çabası..Artık sevmek istemiyorum seni....Sustum kendime..

İstediğim şey...Seni özlemek..

Seni özlediğim gün...Sana aşık olduğum gündür....Bırak, hasretin bende kalsın...

.....

/..Ben bu sevdayı özgür bıraktım..

Ne garip dedim şu hayat..Onca mavinin içinde..Göçmen bir kuşa sevdalandım..Bir selama yenik düş/tü er'liğim..Sözüm geçmezdi kadere...Çulsuzun tekiydim belki de...

Sigaramda efkara, yüzümde ki kedere bile bile yenildim...

Seni sevmenin tarifi yazmıyordu kitaplarda..Mecnun çaresiz kalırdı, Kerem boynunu bükerek, Ferhat bile bu aşk'ı yarı yolda bırakırdı..Ben bırakmadım..Cinayet sebebi olurdu yokluğun,adam sürgüne vurulurdu, tutanaklarda geçirdi ismi her daim, belanın ortasında bulunurdu..Ben kaçmadım...

Zor işti sevmek dediğin...Bıçak yarası düşler taşımaktı gecede, sabaha sensiz uyanmaktı...Öylesi işte, bir hayale uzanır gibi dokunmaktı duvarda yüzüne..Bir de susmaktı..Can yakan..Can alan sözüne..

Seni bulduğum gün bırakmaktı ellerimden..Sarmaktı, sarılıp yatmaktı koynunda isimsiz bir çocuk gibi yalnızlığın..Gelişine değil, gidişine bakmaktı saat başlarında zamanın...Oofff be gülüm! diyebilmektir uzaklığın dokununca yüreğe, gülüşünde kaybolmak, sevincinde duyumsamak, hüznünde kahrolmaktı...

Zor işti sevmek dediğin...Bazen sevdiğin için gidebilmektir...Giderken kanamaktı belki de, ayaz Rüzgarlar değerken bakışlarına, inadına...İnadına yürek yangınları taşımak, yanmaktı..."Hiç bir söz anlatmak için yeterli değil bu aşk'ı" diyebilmektir...Ama yine de işte..Gözlerin dokununca utangaç bakışlarına, sevdiğini söyleyebilmektir...

Ben bu sevdayı özgür bıraktım...

Sevmek..Bazen bir göçmen kuşa...El sallamaktı...

Eylül...Mavi...Umut...Zor iş..."

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - X

Bir dūş yangısına gözlerini kapattığın gece..Ne yangınlar taşır ülkemin şehirleri...Umut bizim..Umut hepimizin..Umut sustukça küllenen ateşidir sesimizin..

Kavgası olan herkese.....

I - Zor an...

Beynimin içinden kayıp giden bir şeyler var..Bir şehir yok oluyor say, bir fay hattı geçtiğini düşün, hani her sarsıntıda dağılır gülüşün...

Bir şeyler var kayıp giden, geri dönüşsüz, telafisiz zamanlara doğurgan. Neden acı yok?Yoksa ondanda mı vazgeçtim? Maviden, umuttan, korkudan?

Sadece susmak istiyorum..Bir çığlık sızıyor göz kenarımdan, bir çocuk ağlaması, bir kadının davetkar dokunması ölüyor içimde..

İçim dışımdan daha kalabalık, daha yalnız bütün yalnızlıklardan, bütün çıkmaz sokaklardan daha kapalı, daha soğuk bütün ayazlardan..

Sen içimde çoğaldıkça, ben azalıyorum...

Beynimin içinden kayıp giden bir şeyler var..Harf harf düşünüyorum kağıdın ürkek beyazlığına..Gitmek oluyorum bazen, yol boyu ayak izlerim kalıyor geride, bazen sevişmek oluyorum, o yastığa düşen yorgunluğun, dudaklarında yarım kalan söz oluyorum, gözlerine doluyorum sonra, dalıp gittiğin yerde, bir "an" kadar küçülüyor asırlık umutlarım...Kayboluyorum..

Seni özlerken bazen..Bir dağ devriliyor üzerime sanki..Yoruluyorum...

İçim dışımdan daha zor, daha kavgacı öfkelerim, daha büyük kavgalarım, daha keskin daha can alıcı, daha korkusuz darbelerim..

Sadece susmak istiyorum...Bir mavi siliyorum içimde kırmızıya inat, en sevdiğim düşlerimi denize atıyorum, öfkeme seni katıyorum, sancıma seni, inancıma yenik düşürürken sensizliğimi...Boğuluyorum...

Bunun adı tükenmek..Sonun başladığı yer burası, yazarken atlanmış satır arası, hiç okumadığın bir söz belki, hiç tanımadığın bir yüz, kurak bir yaz, silik bir yıldız, yada ne bileyim neyin açıklaması...Sonu yenilmek...

Biliyorum....

.....

II - Dayanmak...

Oğlum geldi bu gün..Gözlerime baktı sadece..Konuşmadan, öylece szgn...

Baba neyin var dedi? sonra.. Sustum...

Başını okşadım sessizce, bir tebessüm kalmış cebimde onu da ona verdim...Çocuk işte, biraz oynadı, bir göz yaşına değişti sonra...Yeniden ister diye öyle korktum ki anlatamam...

Hiç kimse uğramıyor ne zamandan beri..Kapı çalınmıyor, telefon sanki kapalı, posta kutusunda, arada bir gelen, elektrik-su faturası..Ya tadı yok bu sigaranın ya benim ağzım bozuldu..Nihayet sokakta ki buzlar da çözüldü, içerde ki soğuk kırıldı biraz..Sokağa pek çıkmıyorum artık, konu komşu kendi halinde zaten..Ne arayan var ne soran, böylesi daha iyi eskisinden..

Nuri'nin ayyaşlığı canımı sıkılmıyor artık, Osman efendinin zamlı tarifesini çoktan unuttuk, topal Hüseyin karısını hala dövüyor mu bilmem, yada bizim komşu kızı şebnem, ucuza satıyor mu kendini...?

Duydum..Ali'nin yalanları hala çok para ediyormuş..Yakışmıyor ağzına Allah, din, iman..El altından soygun, el altından talan..Ne çok kızıyorum kendime bilsen..Hem ne çok...şdke tenim, ateş basıyor yüreğimi inan...

Abdullah, hala ayrı karısından..Dinledi o it'in sözünü, boşadı..Sonra ağrına gitti, buralarda duramadı..Yollara vurmuş kendini şoför m olmuş ne? Acaba diyorum, o da kendi ahmaklığını benim gibi soruyor mu kendine...

Yine okuldan haber göndermişler.. Veli toplantısı varmış..Bakalım bu sefer neyin parasını isteyecekler merak ettim...üste başa zor yetiyor, yılda bir kilo et boğazdan zor geçiyor, duramadım geçen gün, odanın içinde bağıra bağıra küfrettim...

Dayanmalı yine de...Bir yerinden tutunmalı hayata..Ne kavgalar geçirdik biz..Bu da geçer elbet...Hırsız olmadık ya hiç, namussuz yaşamadık ya, yalana yknmedik, şerefsize baş kesip eğilmedik ya...Umut kesilmez Allah'tan dedik, sabra yaslandık..Yüreğimizde hep aynı dua...

.....

III - Kavga...

Hiç vazgeemedim özlemekten seni..Uzaklığın ne maviden kopardı yüreğimi, ne ay bakışlı gülüşünü unuttum..Sevdim işte..öylesi yalın, öylesi sade, öylesi tek....

Hani bazen bilerek, belaya girer insan..Tek bir darbenin gücüyle sıyrılır bütün korkulardan, aynı şeydir susmak, belki söylemek..Evet aynı şeydir yazmak ve belki silmek...Aynı şeydir durmak, yürümek aynı şeydir...

Bitişir o kavşakta...Yaşamak ve ölmek....

Hiç vazgeçmedim dalkavuğa gem vurmaktan..Haine, soysuza, yalancıya ve bir de, saltanat kapısında el açan dilenciye utan! ! diye haykırmaktan...Hani diyorsun ya sen, "boş ver bunları.." Artık kendin için yaşa biraz da..

Ben artık değişemem..Vadesi doldu benim düşlerimin...Çoğunun ardından artık koşsam da yetişemem..Eylül vakti gidenlere benziyor bir yanımda...Hani bir de kalıp susanlar var..Benim ki zor karar..Ne gidebildim, ne bir türlü kalıp susmayı becerebildim..

Yani sen gibi biraz..Sana yakın..

Ne adam gibi vazgeçebildim senden..Ne tam sevebildim...

Kavga işte...Aşk gibi bir şey bu..Kavga dediğim onur..Biraz direnç birazı gurur..Kavga işte, yenilmek var içinde, ölmek var, an gelir ya önce vurur insan, ya sonra vurulur...Kavga işte, tek kalmak pahasına, terk edilmek korkusuna satmaz inancını gülüm...Zamana sitemim benim..Geldiğimde herkes gitmişti...Gittiğim zamana denk gelir dilimde saklı tuttuğum özgürlük türkülerim...

Kavga işte..

Aşk deme bana sakın...

Hep yarım kalır benim öykülerim.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - XI

Saçlarının kokusuna bir avuç tebessüm bıraktım bu akşam..Sessizce uyuyordun kim bilir hangi düşün sıcağında..Usulca gelip hüznünü çaldım.
Açıktı gömleğinin bir düğmesi..Hem utandım, hem öykündüm kadınlığının vuslatına..Sonra ağrıma gitti bencil duruşum, dokunamadım..

Hiç bir şey değişmedi buralarda..Yine geç uyanıyorum sabahları..Yine kalkar kalmaz en kızdığın şeyi yapıyorum...Bir sigara yakıyorum günün efkarına..Bu sıralar iş güç hepsi karavana, serseri olup çıktım sonunda, saç sakal karışık.

Yüreğim..Onu hiç sorma gülüm...Bana kavgalı, Sana barışık..

Arada uğruyor komşular..İspanaklı börek yapmış Yasemin abla, geçen gün getirdi..Çayın yanında iyi geldi doğrusu..Oturdu karşıma, ilk sorusu:

-Ne olacak haliniz çocuk?

Çocuk deyince yıllar öncesi geldi aklıma birden..O mavi uçurtmalı zamanlarda, içimde taşıdığım umut.Bazen bir güvercine, bazen beyaz yeleli bir at'a benzettiğim bulut..Arada bir gündüz vakti gökyüzünde beliren Dolunayın seyir zevkine vardığım anlar..

Bir de en vakitsiz, en Eylül mevsiminde çocukluğumun, birden bire ortadan kaybolan yüzler, yarım kalan sözler, yaralanmış masumiyetimde sessizce kanayanlar..

-Ne olacak haliniz çocuk?

Sahi ne olacak halimiz? Bir iç ülke kavgası dolanıyor ağızlarda....
Bir yerlerde gizli pazarlıklar yapılıyor..Gizlisi saklısı mı kaldı bu işin..
Boş-bakanın biri söyledi geçenlerde..Bu ülke açıkça pazarlanıyor..

Öyle çok şey var ki içimi acıtan..

Geç kaldığım neler varmış meğer hayatta..Hani dönebilsem yeni baştan çocukluğuma...Ah bir dönebilsem...Mesela o Eylül gecesinin bir gün öncesine gidebilsem..Kaç kapıyı çalardım kim bilir? İlk işim koşarak evden çıkmak, yolun sonunda yeşil boyalı iki katlı evde, yaşlı annesiyle yaşayan Turgay ağabeye gitmek olurdu..

Kaç ağabey kaç! derdim..

İnan bana kötü şeyler olacak, seni yakalayacaklar, önce mahpusa atacak, sonra kahrolası bir darağacına asacaklar..Sonra yaşlı anan yatağa düşecek, acına dayanamaz bilirsin işte ardından O da seninle birlikte gelecek..Bir daha kimse bize Maviyi anlatmayacak, çocuk gibi kırlara çıkıp uçurtma uçurmayacak, top oynayıp beşiklerden gol yemeyecek..Kaç Turgay ağabey ne olursun kaç! ! Kalırsan, bir daha hiç kimse senin kadar sevimli, senin kadar sevecen, senin kadar insan gülemeyecek...

Söylesem duyar, duysa inanır mıydı? Sekiz yaşında bir çocuk..Dağ gibi bir adama, ölümü gerçekten bu kadar kolay anlatır mıydı?

Nerden aklıma geldi şimdi bu..Çıplak bir resim tablosunda, yalancı bir kadının dudağından sızarken kırmızının rengi..Hangi sızıyı örtebilir ki ressam..

Eylül dediğin sancı, hangi yüreğin dengi? ...

-Ne olacak haliniz çocuk?

Sahi ne olacak halimiz? Hepimiz bir yerlerde bir şeylerin değişmesini bekliyoruz..Ben gitmenin, sen kalmanın sorgusuna yenik..Sokakta kalan çocuk, ayazın sancısına....Ben seni özlemenin kaygasında yorgun, sen sürgün ve çetrefil zamanların öfkesinde..Bazen bir kadının yalnızlığında kanıyor ülkem, bazen öksüz bir çocuğun yalancı tebessümünde..

Sence "insanlar düşünmeye başlar mı" artık..? Kim bilir kaç zaman öncesi, yüreklerine gömdükleri merhamet, direnç, erdem ve onur..Hafızalarından silinen insanlık, sadece silik bir anıdan ibaret kalan dostluk, güz mevsiminde bahçelerine gömdükleri cesaret..

Sence "düşünenler insan olmaya başlar mı" artık..? Yoksa yine düşer insanlığı ayak uçlarına, ayakta mı kalır gölgeleri..Ölür gibi yaşamayı nasıl sığdırır ki içine gövdeleri..?

Sahi...Ne olacak halimiz? Kaç ertelenmiş sevişmenin teri basacak tenimizi..? Yüreğimizi daha kaç özlem kasırgası vuracak?

Ben maviye baktıkça tutsak, Sen sevdikçe yüreği yangın...

-Ne olacak halimiz kadın? ...

Sahi....Ne olacak?

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - XII

Ah sevdalım..Göç bakışlar sarmış yine hüznünden arta kalan zamanı..
Yüreğin kadar çok yalnızlığa kafa tutan direncin, hasretin kadar yenik..
Yorgunsun yine..Elleri iki yana düşmüşlüğün, saçın başın dağınık..

Öfken hesabı yarım sırlar taşır içinde..Hıçkırık sesinde boğulur acıların..
Yüzünde eğreti bir tebessüm, sesinde aykırılık...

Dik durmalı insan yine de..Hepimizin ölen bir yanı var..Geçmişin fitil tutmaz yarısından
arta kalan sızıları..Çocukluğuna ve bazen adamlığına, bazen de kadınlığına sessizce
gömdüğü umutları..Geç kaldığı kim bilir kaç bahar ve
erkenci dal kırıklığında mahkum olduğu kaç sonbaharı..Yine de sevmeli işte..
Hani elini uzattığında dokunmaya değer bir düşü olmalı..Yüzünde umut dolu
gülüşüyle bir çocuk bulmalı sokakta, yol üstü kaldırım sohbetinde rastladığı
bir dosta merhaba diyebilmeli, elini tutup ısıttığı bir ihtiyar, saçını okşadığı
sevdalı bir yar..

Hepimizin kendi içinde saklanan korkuları var...Elleri kan revan girdiği
amansız kavgaları..Yitirdiği sevdaları, yengileri, olmazları..Bir yerinden
tutmalı yine de yaşamı..Bazen en zor anında kavganın, gökyüzüne bakmalı..
Kırmızının öfkesine inat, maviye dokunmalı..

Bir dostum aradı geçen gün..Uzaklardan bir yerden..

"Bu sefer Oyun büyük" diyor..İlk kez endişe sezdim konuşmasında, ilk kez öfke vardı
kelimeleri seçip tonlamasında...

Diyor ki,

"Birbirimize düşürüyorlar bizi..Kapı komşusu olan düşman kesiliyor diğerine..Aynı
toprağın insanı, aynı gökyüzünün, aynı havanın, suyun..
Ayrı düşler kuruyor büyük bir kavganın öncesinde..Alın teri soysuzun
bardağında meze, namus dediğin yoksul kelamı..Direncin belini kırmış
Erdemin boynunu bükmüş, Onurun katline ferman demiş düzen..Şimdi
bekliyoruz an'ı..Artık susmak zamanı.."

Hepimizin sancıyan bir yanı var...Olmasaydı keşke dediğimiz..Eylül hiç
gelmeseydi mesela, dar ağaçlarına asılmasaydı taze gül yaprakları..
Dağlarda kurşun sıkılmasaydı hani, umut dediğimiz mavi çocuk, keşke
hiç kanamasaydı..Kimin gölgesiydi toprağa düşen, kimin gövdesiydi ayaz
gecelerde öfkenin koynuna sarılıp üşüyen? ..

Hangi Mehmet, Hangi Mehmet'in namlusunda can verir..Kurşun dediğin
bir kahpe ölüm anı..Yalnız düşmana çevrilir...

Sevmeli yine de..Hani zordur ya bu dediğim..Aşık olmayı denemeli insan..
Özlemeyi hatırlamalı, kavuşmayı istemeli..Bir şiir yazamıyorsa, eli kaleme
gidip, üç satır mektup gönderemiyorsa, ya da yazacak bir şiir, mektup gönderecek bir
insan bulamıyorsa..Arada bir sigara yakıp, efkarlanıp, gözleri sessizce dolup
ağlayamıyorsa..Kısacası gülüm..Yüreğinde sevmeye
dair bir şey yoksa..

Kaybedecek bir kavgası bile olmayan zavallıdır artık..Konuşmasa da olur..

Hiç pişman olmadım seni sevmekten..Uzaklığın ne kadar acıtsa da canımı..
Sana gelen bir yolum vardı hep..Geri dönüşlerim olduğu kadar, sana gelişlerimdi
sevmek belki..Zamansız sona erişlerin, sana dokunmalarımı
erteleyişlerin özleminde yaşamaktı seni..Her bitişe inat, yeniden başlamaktı bir
yerlerden..Umut ki o mavi çocuk..Eksilmedi yüreğimizden..

Öylesi düştü yüreğimden sözler..

Biliyorsun, hiç bir zaman hepsini anlatamadım sana..Sustuğunu bilmeyi senden
öğrendim..Sustum şimdi..

Sar düşlerinde tenimi kadın..Ben geldim.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - XIII

Aslında arkama bakmadan yürüyüp gitmeliyim bu şehirden..Ayak izlerimi silmeli rüzgar gizlerimi kaldırım taşlarına gömmeli sokaklar..Ne bir akşamcı kahvesine yolum düşmeli artık, ne deniz kenarında dalıp giden gözlerim olmalı zamana..

Bütün sözler bende kalmalı, ayaz gecelerde üryan üşümüşlüğüm, gözlerimi her kapatışında sıcağına uyanan düşüm, gülüşüm..

Bir de utanışım, hani zamansız sıkılışım, aldanışım sana...

Kim bilir, çoktan vazgeçmişliğime yeniktin belki de..Yorgunluğuma tutsaklığın kadardı Aşk'ta özgürlüğün..Zirvesi dağ sınırların, ötesindeydi bilmediğin ülke..Maviye en yakın maviye en çıplak...

Kırık bir güvercin kanadında saklıydı sevda dediğin..Zamana meydan okuyan gecikmişliğin, avuçlarımdan ha uçtu, ha uçacak..

Söylenecek ne kaldı ki daha..Aynı gökyüzüne bakıyoruz sonuçta..Ayrı mevsimlere sevdalı yüreğimizle..Senin göç mevsimin kanarken, benim kaç mevsimim yaralı bilsen..Hayat bu..

Bazen seçtiğimiz değil, geçtiğimiz bakışların sancısı saplanır sırtımıza..

Artık mola verdim sana gelen yollarda ki özlemlerime..Unutmak mümkün olsaydı eğer düşünmeden yapardım..Mümkün olsaydı gözlerini düşününce can havli bir iç sıkıntısında sigara yakmadan buluta bakmak..Bir rüzgar arsızca eserken kokuna öykünmeden saçının teline meyletmeden ağlamamak..Sensiz geçen kör olası bir hayata yeni baştan başlardım..

Neydi sevmek? Hatırladın mı? ..

Hani bir ana bin zamanı hiç düşünmeden değişmek..Öfkelenmek bazı, kaldırım taşına tükürmek, denize taş atmak, olmadık yerde belaya bulaşmak, polise sataşmak..Ne çıkar demek, pervasızca yürümek yürümek yürümek..Sevgi neydi iki gözüm..?

Senin için ölürüm demek..Ölümden geçmek, yaşamak inadına, insanca duygular için...Yaşarken en zorunu seçmek...Sessizce kapatmak gözlerini ve o uçsuz bucaksız maviden usulca vazgeçmek...

Bile bile yenilmek miydi sevgi?
Bazen sevdiğin için...O sevgi için gidebilmek...

Aslında arkama bakmadan yürüyüp gitmeliyim bu şehirden...

Ama bazen imkansız seviyor insan..Bir olmaza muştulanıyor yürek dediğin..Ağır aksak adımlarda elleri iki yana düşmüşlüğü adamın..Hep düne prangalı sabahlarda eğreti sancılara mahkum bir yarın..Söz yarım..Sus yarım..Ses yarım...Şiir yazmak, türkü söylemek..Efkar dumanında yastığa gömmek başını, duvarlara küfretmek..Ah canım..Ah iki gözüm..

Adam gibi sevmek iyi de, bu yürek yarım..

Söylenecek ne kaldı ki daha..Bir iç denizim ben kendi sularında kendiyile boğuşan..Sığ

sularda yitirdim ayın yakamoz düşlerini..Şimdi en diplerde saklıdır sır dediğin..Maviye en derin..Maviye en tutsak...

Puslu bir hava..Bulutlar serseri...Ben serin sularda dümeni kırık bir gemi...Aysız gece..Hani diyorum sessizce kapatsam gözlerimi..Uyusam..Yağmur yağsa..Koynumda hüzün seli..Bir yerinden tutmalı hayatın..Yine de gülümsemeli..

Öpsem düşlerinden seni..Bana uyansan...Yorulsak...

Yine sana yenik, yine arsızım...Gitmelerin sorgusunda kararsızım..

İyi bak kendine..

Hoşça kal sızım..

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Mektuplar - XIV

Kaç sır sakladım içimde bunca zaman.Kaç asır yasakladım kendime sevmeyi? Sen de olmasan gülüm, çoktan koynuma almıştım susmayı, tükenmeyi, vazgeçmeyi..En soğuk iklimlerde zaman, kuşatırken sıcak düşlere öykünmeyi, içini ısıtan bir bakışa rastlamakmış meğer direnmenin öyküsü...

Bilirsin, alışamadım bu toprağın rengine, hüzne çalan bakışlarına çocukların, kaldırım üstü sigara isteyen fahişe kadın, anam, kardeşim olmadı diye daha namussuz, daha onursuz, daha soysuz gelmedi yüreğimin kuytusuna, insan bakışlı o züppe çakallardan.Ben çekip gidemedim yoksulluğundan asırlık çınar gibi duran o yaşlı,üzgün ihtiyarın...

Bilirsin, alışamadım uçsuz bucaksız gökyüzünün o tutsak maviliğine.Sahile vuran hüzünbaz dalgaların efkarlı sesine.Dağlardan öfke, dağlardan isyan, dağlardan ölüm taşıyan soğuk kış rüzgarlarının,kanımı donduran nefesine. Geç kaldım tebessüm bakışlı kavgalara, sürgün yedim gözyaşıyla beslenen zaferler ertesine..

Kaç sır sakladım içimde bunca zaman..Kaç asır yasakladım sorguda yenilmeyi..Bir köy çocuğunun al beyaz bayrağa sarılmış cenazesinde kaç göz yaşına karıştım.Ne çok doğrular içinde bir zamanlar, ne çok yanılmıştım..

Ölüm çığ altında kalırken, bir depremin ortasında kıyamet kopar gibi sarsılırken, doktorşuz memleketlerde, yolsuz okullarda, okulsuz köylerde inadına yaşama sarılıyor insan..Ölüm Balkız'ın töre yazgısı, İsmail'e kör kurşun, Mustafa'nın sicilinde, Bağdat caddesinde akşam vakti hız tutkusu.

Herkes sevmekten bahsediyor...Utancı yanaklarında taşımaktan aciz, çelimsiz uçkur bakışlı insancıklar, iğfal edilmiş ruhlarında kendilerinden geçiyor...Kavgası olmayan insan, içinde erdemi taşımayan insan, ucuz pazarlıklar sonrası, avuçlarında barışçıl güvercinler uçuruyor.Bilge kılıklı, sosyete solcusu, yeni çağ züppesi tipler, "Aydın" kişilikler, eylemci tarihlerini şarap bardaklarında tokuşturuyor.Kasıklarında yaşanmamış tutkuların sancısı, sarı saçlı, mavi gözlü fantezilerin savaşçısı, sözüm ona Eylül mağduru, korkak bakışlarındaki telaş, o günkü gibi taze, hala dupduru...

Herkes sevmekten bahsediyor...Sevmeye teni katmak kolay da, ter akıtmak yürek ister...Yürek dediğin bilecek anlamayı, anladığını yaşamaktır sevmek, sevdiğine üzölmek, sevdiğini özlemek, sevdiğinden, o yar bakışından utanmak kaç yiğide miras kalmış bu zaman? Kaç gül goncası haber sormuş, beklemiş, o yiğidin girdiği kavgadan.."Yavuklu" derdik biz. Şimdilerde "aşkı-m-cicim"lerden geçilmiyor ortalık...Sayfalar dolusu şiir yazıyor insanlar, sayfalarca cümlede aşk, bir "tadımlık"...Goncası açan gülün, bu yüzden dalı kırık...

Fark ettin mi bilmiyorum...Aynı tabutla dönen şehitlerin, bayrağa sarılan anası, babası aynı duruyor nedense..Tek tip giymişler gibi...Üzerinde eskiden kalma ceket, başında çeyizinden kalma eşarp, dilinde Anadolu ağıtı düşer yüreğinden...Ya gecekonduda yaşar bizim Mehmet, ya dededen kalma bir köy evinden yükselir feryat..Fark ettin mi bilmiyorum, Kayanın gayrı meşru hayatı sür manşet, ama alt sütunda satır arasında son bulan bir hayat...

Sen hiç...Takım elbiseli, kravatlı bir ölüm gördün mü?

Sevmekten bahsediyor herkes..İmgesel, düşsel, görsel kadınların çıplak resimlerinde

belgesel aşk dizisi olmuş yaşamak..

"Sevgide siyaset olmaz...Sanata siyaset karıştırılmaz.."

Seks karıştırılır...

Binlerce can yiter kardeş kavgasında...Ankara'nın tam ortasında..

"Güvercinler yarışırılır.."

Bu kavgaya düşmeseydim güzel.Seni hiç kazanamazdım.Bilmeseydim sevmenin "direnmek" olduğunu, fark etmeseydim..Sevda adına, bir satır yazamazdım.Varsın onlar "aşk adamı" olsunlar...Biz aşkı özlemek bilelim. Yeter ki vazgeçme onurundan...

Gökyüzüne bak...Maviye koş...Bulutı sev...Yaşamak hissetmektir, paylaşmak, bölüşmek, benimsemektir...

Vazgeç şu kaybetmek korkusundan...

Bilirsin...Sevmek bazen, bile bile yenilmektir.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - I

Geç vakitlerin müptelası gözlerim
Canım, ciğerim, vazgeçilmezim efkar...
Ayyaş, serseri, berduş sözlerim
Ardımda ayak sesin, önümüz duvar.....

Sensizliğe geç kaldım
Kokunu topladım dallardan
Bahçelerde ki yokluğundan
Sen çaldım.....

Şimdi bir yerden başlamalı
Mesela gözlerini unutmalı diyorum
Hani içinde saklı çocuk gülüşü olan var ya
Zaten hiç büyümedinki sen...Biliyorum...

Bulduğum yerde bırakmalıyım ayak izlerini
Ve boynuma değen dudağının ıslaklığını
Gül tenindeki hazzın tarifsizliğini
Sonsuza dek kendime yasaklamalıyım.....

Bir yerden başlamalı
Belki üç satırlık bir mektup diyorum
İçinde kırık dökük cümleler bezeli
Yazarken kalemin gözyaşını gizlemeli...

Hani bir şiir okumalı adresi belli
Sahibi gecikmiş sevdanın düşü
Son satırında anlattığım gülüşü
Cebime koymalı...Burdan gitmeli...

Giderken bir türkü söylemeli
Söylerken ağlamalı, ağlarken gülmeli
Yürekte ne varsa içine katmalı
Döktüğüm gözyaşına susmalı, içime atmalı..

.....

Hadi kapat gözlerini,

Uyu artık sevdiğim...

Usulca 'örttüm üzerini..'

Şimdi Sensizlik benim.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - II

Hangimizin acısı daha büyük
Ve hangimiz hangimize yasak
Akan göz yaşlarını sessizce kurutarak
Yürekçe omuzladığımız bu ağır yük
Sevmek...Sevilmek...İnsan olmak....

Yürürken aklıma getirmek gözlerini
Adım başı sözlerini voltalamak
'Ne demişti? Niye söylemişti? '
'Evet..Var..' derken
Ne demek istemişti?

Bir sabahçı kahvesinde uyuklamak
Yersiz ve yönsüz sevdaların kuytusunda
İçtiğim çay deminde
Sustuğumda, söylediğinde
Dudaklarının tadını yudumlamak...

Hangimizin yarası daha derin
Ve hangimizin ismi,
Yüreğinde üzerini çizdiğin.....
Kırık bir 'merhaba'nın gölgesinde
İçinde buruk bir 'hoşçakal' gizlediğin...

Bir de iç bükey aşkların sancısı bakışlar
İnadına gülüşmeler, sokakta çocuk sesleri
Soluk soluğa kalmanın kesik nefesleri
Kavgalar, zirvalar, serseri duruşlar, haykırışlar
Ardımda sana geç kalışlarımın ayak izleri...

Mahkum etmek bir odanın loşluğuna seni
İsmini yazdığım pencereden sensizliğe bakmak
Usulca soyamak, çıkarmak üzerinden elbiseni
Ve yattığın yerin hala sıcak duran boşluğuna uzanmak..

Şimdi içmeliyim
Üzerime sinmiş pervasız aykırılık...
Yeni baştan sensizliği seçmeliyim
Şerefine ayrılık! ! ! ...

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - III

Hiç bilmedim sevmeyi
Kayıp şehrin kayıp sokağında oturan
Kimliksiz ve sahipsiz kadına yazdığım
Boynu bükük cümlelerden mektuplarım...
İçimde biriktirdiğim gözlerindeki anlam
Saçlarının rüzgarda dağılışı, teninde gül kokusu
Bir de içinde sakladığı o yalnızlık korkusu..

Açık bıraktığım pencerede
Günlerce, haftalarca, senelerce
Beklediğim ayak sesleri...
"Adı yok bunun" dediğim
Çoğu zaman kendime bile sustuğum
Ve hiç bir zaman söylemediğim sır
Bir an'a sığdırdığım koskoca asır.....

Hiç bilmedim sevişmeyi
Ruhumun dolaşmadığı yerlerde
Ağrıma gitti dokunması ellerimin...
Ve yüreğimin ulaşmadığı gönüllerde
Usandı..Utandı..Sıkıldı vakitsizliğim...

Sessizliğim bir borandı iç denizlerde
Susuzluğuma inat dökülürken göz yaşım
Kayıp şehrin kayıp sokağında yaşayan kadın
Ve Gereğesi mavi düşler..Yenilişler..Aldanışım...

Hiç bilmedim susmayı
Öfkesini dar ağaçlarına astığım isyanlarım
Denizlere savurduğum umudun yedi rengi
Beyazından geceme düş çaldığım bulut
Yaprak hışırtısı, saçlarıma dokunan sesin ahengi..

Susmak mı aşk?
Silmek mi camın buğusuna yazdığın ismi
Bir sigara yakmak mı, soluklanmak mı
Çiğerine ölürcesine çektiğin nefesi....
Ölümün suratına tükürmek, kahkahayla gülmek mi?
Nedir aşk söyle gülüm...Ölememek mi?

Hiç bilmedim yaşamayı
Her gün ölümden beter resimler çizdim duvarıma
Bir sokak çocuğunun yazgısına bazen
Ve bazen bir kadının can acısına takılıp kaldı yüreğim

Baksan yüzüme bir an
Gözlerinde aşkın tarifsiz duruşu
Ve içinde sakladığın çocuğun gülüşü
İşte o vakit gülüm..O vakit geleceğim..
Umarsız korkuların defterini dürüp

Islak bakışlarındaki hüznü
Gözlerinden sileceğim...

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - IV

Yol boyu, elleri tetik sürgülü adamlar
Köşe başlarını tuttular gölgelerde saklanarak

Akşamdı, kan kokuyordu şehir, kanıyordum ben

Yarına saklanmışlardı ve "bu güne korkaktılar"
Önce sus/tular, sonra konuştular fısıldaşarak

Bir yangının ortasında..
Pervasızdım ölüme, yanıyordum ben

Bu akşam açık kalsın penceren
Hani sağ kalırsam diyorum gecedem
Sabahın kuytusunda ayak sesimi bekle

Kadınlığın sinemde yara
Savur korkularını karanlıklara
Hazırlan! !
Umuda yaslanan mert bir yürekle

Saçının telinde dolaşsın elim
Ve teninde yorulsun dilerim
Gözlerinde huzur bulan bedenim

Sustuğum an'a bir özlem daha ekle

Say ki vurulmuşum umarsız bir an'da
Can havli pusularda yenilmişim zamansız
Ve benmişim saat başlarına kurduğum
Seni düşlerinden öpen, o serseri kuralsız

Korkma sakın, diren! !
Bir bulut seç gökyüzünden
Ay parçası gözlerin ağlamasın

Beden ölür,
Aşk'tır sonsuzluğa götüren
O vakit
Seni beklediğim yere ulaşmalısın

* Korkunun olduğu yerde ancak yenilgilerimizle yüzleşebiliriz..Oysa aşk dediğimiz kavram, korku diyarının çok ötesinde bir yerdedir..İnsanız biz..ancak direndiğimiz ölçüde sevebiliriz.

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - IX

Ruhumda kopan fırtınalar
Ayak uçlarıma düşer yokluğun
Yönelişler, aldanışlar, zaman
Henüz, vakti dolmamış sarhoşluğun..

Bölük pörçük bir akşam
Siyahı düşlere boyalı sokak
Göz yaşına geç kalmış çocuk
Ellerini ısıtan, kuytusunda loşluğun..

Siren seslerinde kaybolan "sus"
En derin sancılarda yüreğim korkak
İçli bir can sıkıntısı, sonrası kabus
Sorgusuz bir sevdadır, sensiz yaşamak..

Kırgın, kovgun, sürgün bir adam
Hayatın içinde yarım yamalak....
Hani gözlerinde sustuğun anlam

"Kendinden bir parça koparır gibi"

Eksik kalan düşleri tamamlamak...

Sevmek pervasızlığında, yollara düşmek
En saklı sırrında gecenin, üryan sevişmek
Dolaşmak teninde, yorulmak bedeninde

Gülüşüne uyanan, bir maviye dönüşmek...

Sevmek

Sen
Ve senden sonrası..

Öncesi,
Yalnız bir çocuk ağlaması....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - V

Gittiğin gün
Biraz hüzün kattım yokluğuna
Bardağımda dudaklarının izi
Yatağımda teninden arta kalan sızı
Yarım kalan şiir, üstünü çizdiğim yarın
Altına not düştüğüm yazı:

" Adını sustuğum kadın....."

.....

Söyle bana
Kaç yangın ateşinde dağladın
Yüreginde kilit vurduğun odamı?
Ve kaç dağ rüzgarına savurdun
Yeni baştan, küllerinden doğan adamı?

Buna gitmek mi diyorsun?

Ahh! ki dokunmak yanımda, sevmek yanımda
İçinde kopan çılgılık! Ve Sustuğun zamanım

Biliyorsun...

.....

Yine düştün kuytusuna gecenin
Oysa yine düş'tün! Kahretsin biliyorum
Hiç bir anlamı yoktu sevişmelerin...

Üzerime sinmiş kokunu siliyorum
Telaşla kırdığım aynalarda hüzün
Duvarlarda unuttuğun yüzün...

D e l i r i y o r u m.....

.....

Turuncu bahar aşklarında
Yol üstü verdiği molanın
Unutulmuş közüyüm ben...

Yaktığın ateşte kavrulan tenim
Bir kıvılcım olup gökyüzüne,
Ay'a ve buluta değen sözlerim

Dün'e
Hükümsüzdür...

Tükürdüm aşk'ın yüzüne
Ve kavganın (hani umut dediğin)
Bir de ölümün, (kapımı durmadan çalan

O zamansız gecikmişliğin....)

Pervasızım, kuralsızım, yalnızım ben..

Bir şiir dökülür arada,
Çivi sökercesine çektiğim
Kan revan yüreğimden...

Benim içtiğim efkar
Ve senin duman altı korkuların

Adresi belli
Hani gittin gideli

"Adını sustuğum kadın...."

*Değerli dostum Altay ÇAPAN'a şiir seslendirmesinde verdiği emek için teşekkürlerimi
sunuyorum..

Uğur Deniz Ülkeğül

Adresi Belli Şiirler - VI

Ay'sız bir gece yüzümde efkar
Sözüne hüznün biçtiğim saatler, sus!
Direnci yitik isyan, sisler, korkular
Kan revan uykulardan uyanan kabus...

Eylemci sızılardan arta kalan ben
Tekil yalnızlıkların doğum sancısı
Sen/sizlik girdabında büyüyen çocuk
Saklıyor kirli elini masumiyetinden...

Yalınayak zirvelerden bir çığ düşüyor
Kasıkları gel-git telaşında deniz
Çaresiz özlemler taşıyor sırtında bulut

K/adın;
En sıcak arzuların gölgesinde üşüyor..

Her başlangıç bir son'la bitiyor
Erkenci saatlere geç kalıyor düş
Yetişiyor ardımdan aldanışlarım
Yarına erteleniyor yüzümde gülüş....

Barbar kalemler deşiyor duygularımı
Kokuşmuş değerlerin sürtük inancı
Bir yalancı sokakta satıyor umutlarımı
Kanıyor mavi, sol yanımda bir sancı....

Bir tutsak ellerime kelepçe vuruyor
Aşk şarabını yere döküyor hancı
Yosma bakışlarda dans ediyor aşk
İpte sallanıyor sevgi darağacı.....

Kırılıyor aynada sessiz gözyaşım
Başım belaya giriyor yine zamansız
Siliyorum parmak izlerimi düşlerinden
Suç unsuru taşırken sana bakışım....

Zıvanadan çıkıyor öfkem kuralsız
Gitmeli dediğim şehir susuyor
Kusuyor ihaneti koynuma zaman
Yaman bir sevda ölüyor, us'umda adsız.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - VII

Belki gözlerinde düş kurmaktır hayat
En ücra köşelerinde yer kapmak bazen
Beynime vuran kasık sancılarına inat...

Yol boyu yürümektir bir güz mevsimi
Üryan ağaç gövdesine ismini yazmak
Soluğum avcumda ısıtırken resmini...

Kadınlığın, arsızca sokulurken sineme
Sevişmek değil de, hani nasıl diyeyim
Yorulmak dudağında yapışan nem'e....

Seni sevmek, oltaya takılmaktır bazen
Balıkçının sofrasında meze olma saati
Rakının sarhoşluk hali, boğazından geçerken..

Bir masal dinlemektir sokakta ki çocuktan
Seni anlatmaktır, içimde saklanan yokluğa
Bir parça umut çalmak bulutun beyazından....

Belki belaya bulaşmak, kodese düşmektir
Vazgeçmek, kelepçe vurulmuş sevdalardan
Seni özlemenin sıcaklığında üşümektir.....

Ne bileyim, neyse nedir seni sevmek!
Bilmek, ama bir türlü söyleyememektir
Yada sustuğun kadar sevebilmektir.....

Belki...
Ölmenin onca gerekçesi varken
Bu sevgi uğruna, sensiz yaşayabilmektir.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - VIII

-I-

-Hep son harfinde erteledim-
Yazdığım mektuplar sensiz öldüler
Sana bir soluk özlem gönderemedim...
Gitmenin bir yolu vardı belki

Bilmem ki,

Yada zamansızdı bu aşk,
Sana çıkmaz sokakta rastladım
Çok istedim geldiğim gibi gitmeyi
Dönemedim..

-II-

Vazgeçemedim işte
Sağının kokusundan
Beş parasız haldeydim
Çulsuzluk dediğin diz boyu

Ne belayı taktım kafama
Ne bir akşam üstüne örtülen
Amansız bir sorguyu...

Sensizken
İçimde büyüyen korkuyu
Utandım söyleyemedim...

-III-

Bazen
Al başını git dediğim anlar

Ne sevmek seni -Deliler gibi yangın-

Ne -suskun-
Sana küfrettiğim o kahrolası zamanlar

Yüreğimden ismini,

Bir türlü silemedim...

-IV-

En çok
Kavgayı sevdim pervasız isyan
Direnenin Onurun Erdemin gücü

Orakta buğday

İğnede balık

-Sorguda insan-

Eğilip de baş kesen

Olmayı bilemedim.....

-V-

Özlemeyi öğrendim bir tek
Beklemeyi zamansız, mekansız

Yüreğindeki verebilmek
Kuralsız hani, karşılıksız
Bir an'a bin zamanı değişmek.....

Hani gitmek dediğin susku,
Kalmak sancısında eylemci biraz
Doğurgan düşler sabahında

İçin kar yangını, dışın ayaz.....

-VI-

Böyle bir şey umut
Bulutta beyaz, denizde mavi

Ne tam akıllı öfken
Ne sevdan deli.....

Anladım

Biraz seni anlamak bu hayat
Biraz sana yanılmak ölüm dediğin..

Hadi...

Artık gitmeli....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - X

-I-

Sevimsiz sabah sancılarında
Eylemsiz can sıkıntısına yenik
Bir yanım...

Sensizlik kuytusunda
Parmak uçlarımda birikir canım

Bir sevişmelik.....

-II-

Uzaksın
Zaman kör kuyusunda aşkın
-Kimse ne olacak bilmiyor-

Taşkın duygular belası yürek
Bütün kavgalar zorlu ölümcül
Ölüm dediğin sinemde gül arzu
Yenilir bazen hani insan..Bilerek...

Ben de kal! dediğim zaman
Ben de kalan düşlere uyanırsın
Bir asra değişilmez olur bir an...

Zor gelir sonrası, bazen

-Susmaya çok geç kalırsın-

Yasaksın
İçimin bütün doğruları şaşkın
-Hiç bir söz yüreğimden silinmiyor-

(Aşkın bir rengi olmalı diyorum
Arsız efkar dumanında sevişmeli
Köz olup yakmalı tenin, ruhum inlemeli)

Tükürsem yüzüne çekip gitmelerin! ! ! !

Sırtıma ne zaman saplanır gözlerin?

Bilinmiyor.....

-III-

Yorulduğum artık
Kuşatılmış dört bir yanım

Sürgün akşamlardan kalma
Sana dokunmalarım.....

Dudağımda seni özlemenin tadı
Tenimde senin sıcaklığın yar...
Ne bir adresi var bu aşkın, ne adı

Kırık bir güvercin kanadı

Sevdası gökyüzünde bir mavi kadar.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - XI

Canım sıkılıyor bugün
Yine bir şeyler acıyor içimde
Alıp başımı gitmelerim kendimden
Üzerime sinmiş yol yorgunu bir hüznün
Gözlerimin sensiz duvarlarına astığım

Yüzün.....

Belki sözün bittiği yer
Sana bir türlü anlatamadığım
Avuçlarımda kalan sus, bu yüzden..
Parmak uçlarımda sancıyan bir olmazın
Kuşluk vakti sorgusuna yenildiğim kavgalar

Sızın.....

Delişmen bir arsızın düşlerinde
Kaç bahar yitirdim ömrümden kim bilir?
Sakin bir deniz kıvamında okşadığım liman
Ve saçlarına dokunan dağ rüzgarıydı tenim.....
Şimdi 'en çok ' dediğim varlığında çoğalan

Gitmelerim.....

Sensiz sevişmelerim soluksuz viran
Ya özlemek nasıl yazılır ki dizelere?
Ezgilere yasladığım koskoca bir aşk...
Bir mülteci telaşında gezindiğim sokak
Sonrası bir damla yaş olup düşmek gözünden

Ağlamak.....

Yarayı ağlamak dindirir mi acıyı?
Tuz tadında terin dokunurken tenime
Ne zor gelir sensizliği anlatmak yüreğime...
Göz ucuna bir bulut koydum gül yüzüm
Düşlerinde kaldı sen yanımda..Sensizliğe,

Gönülsüzüm.....

Uğur Deniz Ülkegül

Adresi Belli Şiirler - XII

Ne zaman düşlerinden öpsem
Mavi tadında bir nem kalır dudağımda..
İssiz gölgesi düşer üstüne yorgunluğumun
Saçlarının kokusu sancır korkularımda...

Kusursuz yokluğunda kısır zamanlar
Ayrışık suskularda yoksul direncim
Ne zaman düşlerine usulca gelsem
Yarım kalır sevincim, sorgularımda..

Gitmek kadar yengi zamansız süreç
Sonu belli olmayan bir mavi umman
Şiğ öfkeler çoğalır dalgalarımın
Ölü aşklar birikir kumsallarımda...

Yazdığım şiirler sahipsiz üryan
Zincire vurulmuş kahır, zindanlarımda
Hani şu Eylül zamanı çocukluğumun
Dar ağacına asılmış uykularımda.....

Kaldırım taşlarında ayak seslerim
Çıkmaz sokaklarında sızdığım efkar
Teninden kayıp düşen sevişmelerim
Sana öykünmelerim, kuytularımda...

Ne zaman düşlerinden öpsem
Mavi tadında bir sen kalır dudağımda..
Arsız suçlar saklarım ellerimde o an
Sensizliğe inat..Çoğalırım yokluğunda...

Uğur Deniz Ülkegül

Af..

Polis tutanaklarına kirli mürekkeple
'Hırsız' diye geçti adım...

Yarından bir avuç 'Umut' çalmışım..

Suçum sabit görüldü
Defterim dürüldü
Söylediler

'Ömür Boyu' almışım...

Bir daha hiç bahar yaşamadım
Dokunamadım yaprağın yeşiline
Bu suçlu düzensiz hayatın gidişine
Zor geldi be gülüm
Bir türlü alışamadım...

Akşam çökünce
Kuşta çay demlerdik
Sonra saz çalar, türkü söylerdik
Vaktalar uzun, avlumuz dardı
'İçerdeydik'

Düşlerimizde bahar...

Küçük bir penceremiz vardı
Dolan gözlerimizle bakar
O maviyi seyrederdik...

Ara sıra oturur resim yapardım
Herkesin bir bulutu olurdu
Bir de Polis'i
Bilirsin işte
O Eylül esprisi

'Polis bizi kovalar
Biz bulutu yakalardık...'

Rüzgarsız uçurtmalar gibiydik
Göz yaşıyla bize bakarken çocuklar
Tel örgünün arkasına indirildik...

Hepimizin dışarda bir bekleyeni vardı
Sigaranın dumanında eftar

'Yine çay demler miydi kadın, nasıldı çocuklar? '

Yüreğimiz özleme cigara sarardı...

Bizim Osman
Durmadan evini anlatırdı
Süzgün bakışlarında keder

Demir parmaklığa küfreder
Sessizce ağlardı...

'Bir çıkarsam Yusuf!
Ah bir çıkarsam...' der
Gecenin kuytusuna kibrit çakardı...

.....
.....
.....

Bir gün 'AF' çıktı....

Önce sustuk bekledik
'Gidin artık özgürsünüz ' dediler
Hiç birimiz, hiçbir şey söylemedik...

Zannettik ki artık
Umut etmek suç değil
Şiir yazmak
Bir türküye sevdalanmak güç değil...

Zannettik ki
Dokunmak sevdiğinin saçlarına
Ve koşup atılmak
Gözü yaşlı ananın kollarına gülünç değil...

Zannettik ki...
Hepimizin dışarda bir bekleyeni var..(dı) ...

.....
.....
.....

Dediler ki.....

Bizim Osman soluğu hemen evde almış
Derken yüreği en kuytu yerinden yaralanmış..

Dediler ki

Karısı bir dost bulmuş kendine
Eskisi gibi pasaklı değilmiş artık,
Dikkat ediyormuş kılığına kıyafetine...

Dediler ki

Osman önce oğluna bakmış gözü yaşlı
Sonra dönmüş karısına...

Ailesi teşhis edememiş cesedi
Geldiklerinde zaten kafası gövdesi
Dağılmış odanın dört bir yarısına...

Oğlunu kabul etmemiş kimsesi
Çocuk esirgemeye bırakmış
'Zaten çalmışlardı bizden yarını' derken
Mahkemede herkesi ağlatmış...

Arasına uğruyorum yanına seviniyor
'Dışarıda onur yok haysiyet yok
Fazla sürmez sende gelirsin' diyor....

.....
.....
.....

Bense hala
Dokunamadım yeşiline yaprağın
şöyle alabildiğince özgür
Koşamadım üzerinde toprağın...

Arada bir ustanın yanına gidiyorum
Yine eski günlerden konuşuyoruz
O balık tutuyor sonra,
Ben Denizi dinliyorum

Dün seni sordu, sustum
Konuşurken gözleri doluyordu
'O deli kız nerde' dedi
'Yağmurlu geceden sonra
Bir daha hiç gelmedi..'

Sonra derin mevzulara girdik
Memleketin halinden
Gidişinden bahsettik
Bir sigara yaktı
Sonra bekledi
Elimi tuttu birden yüzüme baktı

'Evlat vazgeçme' dedi...

.....
.....
.....

Son günlerde
Arada bir sokağa çıkıyorum
Genzimde toprak kokusu
Ve gülün kırmızısı
Bir de senin gözlerin
Mavisi cebimde
-Pencere azatlısı-

Saatlerce yürüyorum işte
Hani ne bileyim karşılaşırız diye
Belki fabrikadan çıkışta
Ya da yol üstü bir tesadüf
Döndüğün bir alışverişte...

Aklımda hala saçlarının kokusu
Dilimde o memleket türküsü

Yüreğim...

Sığmadı dört duvara gülüm
Sensizliğim...

Söyle bana,
Nerde bulut, nerde güneş

Bu hangi özgürlüğün öyküsü?

Uğur Deniz Ülkegül

Ah Güzel İstanbul...

Şiir yazcem İstanbul'a okunsun diye
İstanbul'da martılara dokunsun diye
Martılara dokununca dökünsün diye
Balıklara yem olacak sözümüz gaari

Valla bunu söylemezsem çatlar giderim
Bi punduna getirmezssem patlar giderim
Sözüm çoktur arada bir atlar giderim
Azınlığa muhaliftir çoğumuz gaari

Güzel şeyler yazcem emme içim almeyo
Biraz moral bozcem emme açım kalmeyo
İstanbul'da işlenmedik suçum olmeyo
Gönül var da kırık bizim sazımız gaari

Geceleyin kondulara tapunuz nerde
Hırsızına arsızına topunuz nerde
Haksızlığa açılacak kapınız nerde
"Kaçak" diye koyvereeyo sözünüz gaari

Sokaktaki kadınlara eviniz var mı
Yetim kalmış çocuklara seviniz var mı
Kap kaçlara vur kaçlara savınız var mı
Konuştukça kızareeyo yüzünüz gaari

Beyoğlunda gece vakti dolaşın biraz
Sarhoş, ayyaş, travesti dalaşın biraz
Yanlış yere arabayla yanaşın biraz
Gerdi hemen yüzünüzü gezimiz gaari

Yağmur yağdı İstanbul'u seller baseyo
Arap kızı bizim kıza camdan bakeyo
Sular damdan değil emmi yoldan akeyo
Fazla geldi suyunuza kurumuz gaari

Otobüste sıkışınca gerileeyom ben
Şoför bana çıkışınca darileeyom ben
İstif olup her birine sarileeyom ben
Fortçu diye anılacak adımız gaari

Gülhane'nin parkındaki ceviz ağacı
Selam verir Şirkeci' de tren garına
Cennet idir İstanbul'un ucu bucağı
Duyulur mu bilemeeyom sesimiz gaari

Uğur Deniz Ülkegül

Alın Yazısı

Yokluğuna alıştırmalıyım kendimi.....
bir gün ansızın gidişine...
artık güldürmeyişime seni,
artık söz söylemeyişime....
farzet ki hiç olmadın diyebilmeliyim bir gün...
anlamalıyım aynı buluta sevdalanmadığımızı....
bilmeliyim aynı güneşe dokunmadığımızı...
ve susmalıyım sonra...
katıla katıla susmalı....
yağmura çıkmalıyım hatırladıkça seni..
ağladığımı hiç kimse anlamamalı.....

Böyle kolay yenilmem ben...
bakma sakın tavrıma benim...
kaç savaştan çıktım bilsen....
kaç kez vuruldum, kaç bıçak saplandı sırtıma,
ve kaç ihanet şamar gibi indi suratıma...
kaç kez dövüldüm,
kaç kez sürüldüm,
kaç kez öldürüldüm....
acıyı tanırım ben...
bakma böyle delikanlı ve sert oluşuma....
ben acıyla beslenerek büyütüldüm....

Çok zaman susuz kaldım,
korkusuz tesadüfler yaşadım bazen,
bazen bir türküye,
bazen bir şiire sevdalandım....
cebimde yazılmamış bir mektup,
bakılmamış bir resim vardı...
duygularım karınca kadar güçlü,
umutlarım koskoca bir elma çekirdeği kadardı...
alsam toplasamdı bütün sevdalarımı,
bilsem anlasamdı bütün dostlarımı,
hepsi avcumun içine sığardı....

şimdi bütün varlar yok,
ve yoklar bilsen ne kadar çok....
yani ağlasam deymeyecek diyorum,
konuşsam zaten biliyorum,
hiç biri duymayacak.....
alıp başımı bir yalnızlığa sığınmışım....
inan korktuğumdan değil,
sadece yorulmuşum yaşamaktan,
ve insan olmaktan bıkmışım....
bir tek sen kalmışsın geriye,
bir de sana dair düşlerim...
yalnızca sen varsın diye,
üreğim kadarsın diye,
farkettiğin o gülüşlerim.....
de ki yarına dair ne varsa,
hepsini dünün gölgesinde bırakmışım.....

bu yüzden gittiğine alıştırmalıyım kendimi...
seni kaybettiğime...
hiç gelmediğine belki,
belki, rastlantı ya, gecikmiş bir merhaba bu,
diyebildiğine....
yüreğinin incindiğine alışmalıyım,
kırıldığına çok zaman,
ara sıra yaşamın bir köşesine sıkıştığından,
öfkelenildiğine...
bensiz bir kavgada yenildiğine,
bensiz olduğuna,
yorulduğuna...
bir gün anıların içinde,
sessiz sedasız kaybolduğuna.....
anlamı yok,
bu bir alın yazısıdır....
silinmediğine alışmalıyım...
ve o gün geldiğinde,
sensizlikle barışmalıyım.....

15...04....2002

Uğur Deniz Ülkegül

Analizler-I (Gücü Hissetmek)

Resmi okumak...Aynanın arkasındakini görebilmek...Farkı fark edebilmek..
Ayrıntıları anlamak...Tek ihtiyacımız olan bu...Biraz dikkat...Biraz düşünce...Biraz yorum...Aslında her şey orta da...

Türkiye' de bilinen kavramlar asıl itibarıyla özünü ve anlamını yitirmiş durumda...Sol düşünce... Sağ düşünce...Her ikisi de biraz düşününce...Anlıyoruz ki, kendi çizgisinden sapmış, yozlaşmış ve artık kitlelere hitap etmekten çıkıp, bir iç hesaplaşma, basit çıkar kavgaları, iktidar ve güç savaşlarının yaşandığı kargaşa, düzensizlik ortamına dönüşmüştür...Söylemler sadece ve sadece dillerde "hep aynı nakarat" şekline bürünmüş, kurultay kavgaları ve hatta meclis kürsüsünden sataşmalarla yaşanan bir "alt kültür" örneği olarak,sokak kavgaları şekline sokulmuştur...Refleks yoktur..İdeal yoktur...Hayali vaatlerin ötesinde ortaya konulan bir fiil, gerçekleştirilen bir başarı, yoktur...Çıkar çatışmasının kısır döngüsünde kendini zincirleyen, kendini mahkum eden ve kendi ipini çeken bir siyaset anlayışdır bizde ki...

Gerektiğinde "ışık evleri-ev kiliseleri" ve gerektiğinde "kapitalist sol-sosyalist milliyetçi" gibi ucube birlikteliklere gidilebilmekte, bunlar "Uyum" "Diyalog" "Hoş görü" gibi "evrensel" diğer ismiyle "Küreselleşmenin" gerekçesi olarak önümüze konulmaktadır...

Oysa Bu ülkenin şartları ve durumu ne olursa olsun, işler ne kadar karmaşık, koşullar ne kadar zor ve ne kadar ağır olursa olsun,herkesin bildiği ve kesin olan bir gerçek vardır...Bu millet hiçbir zaman köle bir toplum olmamıştır...Şimdi..."Zorla başarılamayan" bu hadise, bu halka, "süslenerek", "ismi değiştirilerek" ve hatta "sevdirilmeye çalışılarak" benimsetilmek istenmektedir...Hem de her türlü hile ve kurnazlığa başvurularak...

Eğer bir halk, kendine güvenini kaybetmişse, "gücünü" hissedemiyorsa, kanun yapıcılara, yasa koyuculara inancını yitirmişse...Ve aynı halk başkalarının güdümünde gerçekleştirilen psikolojik kültürel ve siyasi propagandanın etkisi altında,bir "beyin yıkama" "Yönlendirme" operasyonuna tabi tutulmuşsa...O halktan ulusal bir dayanışma beklemeniz hayalcilikten öteye gidemez...Bu nokta da gerçekleştirilecek hiçbir eylem, hiçbir söylem yerine oturmayacak ve amacına ulaşamayacaktır... Çünkü o halk "duyu organları" köreltilmiş bir insana benzer...Aptal değildir belki ama, aklını kullanabilecek özelliklerini de yitirmiştir..

Duyamıyorsam,göremiyorsam koklayamıyor, dokunamıyor ve hissedemiyorsam...Yüreğimde ne kadar büyük bir cesaret taşıyor olursam olayım... Ben savaşmam...

Gücü hissetmek...Peki ama güç nedir?

Bu halk, bu millet yüzyıllardan beri gücünü nereden almaktadır...Nasıl olmuştur da onca savaşa onca zorluğa, onca imkansızlığına rağmen yok edilememiştir bu halk...Bu millet için öncelik olarak "güç"

"Ordu" demektir...Bu halk gücünü kendi içinden gelen insanların oluşturduğu "Ordusundan" alır... Türk milleti için "Ordu" "Halk" demektir...Bütün dünyanın isteyerek yada istemeyerek de olsa saygı duymak zorunda kaldığı Mustafa Kemal ATATÜRK, o muazzam savaşı "Bu Orduyla" kazanmıştır..

İşte son dönemde dış kaynaklı söylemlerin Türk Silahlı Kuvvetlerini hedef alıcı söylemlerinin ardında yatan asıl gerçek de budur...Ordu yıpratılır ve zayıflatılırsa...Bu halk kolayca çözülür... Mesele ordunun değil, bu halkın yok edilmesi meselesidir...Burada "Yok etmek" kelimesinden öldürmek, ortadan kaldırmak anlamları çıkarılmasın...Eğer bir halkı kendinden uzaklaştırıp bir başka şeye benzetmişseniz, onun

özelliklerini elinden alıp dönüştürmüşseniz, onu "yok etmişsiniz" demektir.

Konuştuğum ve görüştüğüm insanların oran olarak çok fazla bir bölümünde, hep aynı şeyi gördüm... Bu halk Ordusuna hiçbir kuruma güvenmediği oranda güvenmektedir... Onca anti-propagandaya rağmen. Ama hemen hemen hiç biri bu güveni yakınında, gönlünde, içinde hissedemiyor... Bunun sebepleri arasında bir çok faktör olabilir... Ordu evleri, Lojman, Sosyal Tesisler gibi kendi içinde oluşturduğu kapalı yaşam tarzı olabilir mi? ...Evet... Dış kaynaklı sabotaj, suikast gibi eylemlere karşı güvenlik sebebiyle alınmış kararlar doğrultusunda düşünürsek, doğru ve haklı bir yaklaşım olarak algılayabiliriz... Peki ama, TSK mensupları, güvenlik sebebiyle içine sızmaları önlerken, halkın içine karışmayı, halktan biri olarak onlarla kaynaşmayı ne derece başarabilmiştir.. Başaramadıysa, kendi kurumsallığı adına değil ama bu başarısızlığın kendi halkı üzerinde ki etkilerinin yeterli araştırmasını yapmış mıdır... Asıl tehlikeli ve kritik, ama sorulması bir o kadar zorunlu olan soru şudur... Türkiye de oynanan dış kaynaklı yüzlerce oyunun ortasında Ordu-Halk ilişkisinde tanımlama ve yakınlık derecesi nedir...?

En alt seviyede ki bir TSK mensubunun "Atatürkçülük" anlayışı ile, köyünde orak sallayan, tarla süren bir köylünün "Atatürkçülük" anlayışı aynı mıdır? Değilse, bu fark nereden gelmektedir.. Köylü deyince... Sizde bildiğiniz gibi efendim... O büyük insanın sözlerinden anlaşılacağı üzere "Köylü, milletin efendisidir..." Ve o efendi... Şimdi IMF' nin kararları doğrultusunda uygulanan ekonomik yaptırımların kölesidir...

Bir çok insanın görüşünün aksine ben, Türkiye'de ki en tehlikeli ve en kritik ayrışmanın bu konu olduğu kanaatini taşımaktayım... Ne etnik, ne dinsel, ne siyasal ve ne de mezhepsel ayrılıklar bu ülke adına bölünme riski taşımaktadır... Asıl tehlike Ordu-Halk bütünleşmesinde ki zafiyetin ardında saklıdır... Diğerleri, "bu noktaya gelindiğinde" yapılacak son hamlenin öncesinde ki "zayıflatma taktiklerinden başka bir şey değildir".... Bu kez oynanan oyun, düşünülmediğinden çok daha büyüktür..

Toplum için de iki yüzlülük ve riyakarlık kavramları o derece artmış ve o derece ileri boyutlara gitmiştir ki, artık söylenen her sözü her cümleyi ve hatta her sloganı zaman yer ve durum itibarıyla düşünüp, etraflıca irdelemeden kabul yada reddetmek noktasında hareket etmek, bizi anlık fakat büyük hataların ortasına sürüklemektedir... Çünkü uygulanan taktikler çok ince hesapların, kesin sonuçlarına bakılarak uygulanmaktadır... Çevrecilik adı altında yapılan faaliyetler, sanayinin baltalanması ve ekonominin geri bırakılması sonuçlarını getirebilmekle birlikte, bir çam ağacı uğruna yüzlerce ve hatta binlerce insan işsiz, aç, sefil bir hayatın ortasına atılabilmektedir... Demokrasi, insan hakları, özgürlükler kapsamında hareket eden vakıfların bağlantıları, finansörleri, araştırılmadığında, yine binlerce insan "sömürgeleşmenin gönüllü savunucuları", kendi halklarının köle toplumu olması yolunda ki vesileleri olabilmektedir... "Hoş görü" "Diyalog" kavramlarının sahipleri ise, başlarında ki efendi, şeyh görünüşlü profesyonel "kültür ajanlarının" cahil müritleri olmaktan öte, aslında din adına sağlam inanç sahibi bu ülkenin insanlarına, ne kadar büyük kötülük ettiklerinin farkında bile değillerdir.

Kavramlar özümsemedikçe, resmi söylem ve sıfat olmaktan öte bir anlam taşıyamamaktadır. Laiklik, Atatürkçülük, Demokrasi, Çağdaşlık, Sosyal Adalet gibi kavramlar bunların başında gelmektedir... "Hissetmeyen Halk" için bu kavramlar, sözlük anlamlarının dışında bir anlam ifade etmemektedir.. Güvenmenin yanında Sevmek, İnanmanın yanında Güvenmek, Öğrenmenin yanında Anlamak gibi birbirini tamamlayıcı öğeler bulunmadığından, uygulamalar teoride kalmış, 1938 sonrasında asla tam bir başarıya ulaşamamıştır... Siyasi beceriksizlikten çok, bu gün geldiğimiz nokta da ahvalin

bu derece kişilikten yoksun olmasının yegane sebebi, "kişisel menfaatleri toplumsal menfaatlerin önünde tutmayı gaye edinmiş insanların" siyasi, ekonomik, kültürel alanlarda söz sahibi yerlerde bulunmalarından başka bir şey değildir...Ve bu mevcudiyet artarak en son nokta da hali hazırda varlığını korumaktadır...Bunlara "Dar çevre" diyebilir fakat etkileri açısından bakıldığında asla ihmal edemeyiz...

Militarist sözler, modası geçmiş milliyetçi söylemler, sokaklarda yapılan taşlı sopalı eylemler, "Kahrolsun Amerika, Kahrolsun Emperyalizm" gibi uç sloganlar, basit sıradan klişeleşmiş anma törenleri, On Kasım'larda tekrarlanıp duran ama bir türlü pratikte uygulanamayan Atatürk' çülükle ilgili nasihat ve onun anlaşılamayan vecizeleri, bizi her gün biraz daha geriye götürmekte, yerimizde saymamıza neden olmaktadır...

Kimi yazarların dediği (Söyletildiği) gibi bu anlatılanlar, bir avuç "Geri kafalı zihniyetin" felaket tellallığı değildir...Dikkatle bakıldığında, görünen manzara gayri resmi bir işgalin görüntüsüdür.. Ve maalesef bu işgale yardım eden, onlara çanak tutan "Aydın" görünüşlü, "Şeyh" kılıklı, bir çok insan "gaflet" yada "delalet" noktasında hareket etmektedir... Biz henüz bu faaliyetlere "hıyanet" demek istemiyoruz..

Ama onlar...Bize bu sözü söyletme noktasında oldukça "sadakat" sahibi fertler olarak duruyorlar...

Oysa bizler, tarihin her döneminde merhameti ve adaleti ile saygı duyulan bir millet olduk... Bu istismar edilmemeli...Diye düşünüyorum...

Saygılarımla.....

Uğur Deniz Ülkegül

Analizler-II (Sessiz Şovalyeler)

Bu topraklar...

Adı konmamış bir savaşın, pasif ya da aktif oyuncularınız her birimiz...İstese de, istemesek de, her gün, her saat ve her dakika bu kavganın ortasında yaşıyoruz...Elimizde değil, çünkü bu mücadele imkanını ve ortamını onlara veren, yine bizleriz...Mesele, kaçımız durumun farkında..

Olayın boyutları elbette çok büyük...Çok kapsamlı...Bir ferdin, yada bir kişinin bunu anlaması ya da çözmesi hemen hemen imkansız...Çünkü muhatabı olduğumuz saldırganlığın sahibi veya sahipleri kişilerden çok, kişilerin oluşturduğu sistemler bütününden oluşmak da...İşin içine komplike sistemler girdiğinde doğal olarak bunu karşılayacak -karşıt gücün- de bir sistem olması gerekiyor...Yoksa kişisel çabaların, tekil mücadelelerin başarısını ummak ahmaklığın en yalın göstergesini oluşturmaktan başka bir anlam taşıyor...

Biz olayın askeri boyutuna girmeyeceğiz...Silahlı kuvvetlerimiz bu boyutun önemi ve hassasiyetini değerlendirme ve yorumlama yeteneğini, yüzyılların verdiği tecrübe ile kanıtlamış durumda zaten..Bahsedeceğimiz boyut, daha çok -sivil- kavramlar üzerine olacak...

Daha ciddi bir anlam kazanması ve daha anlaşılır olabilmesi için, bu yazımızda klişe söylem ve kelimelerden dikkatle kaçınacağız...

Son dönemde giderek daha da hızlı bir ivme kazanan bu hareket, -gayri resmi sömürge- bir toplum olan bizler üzerinde ağırlığını giderek arttırmaktadır...Kullanılan yöntem ve tarzlar öylesine ustaca ve öylesine dikkatlice uygulanmaktadır ki, eğer hadiseye açık bir akıl, duru bir zihin ile bakmazsanız, yapılan ve yapılmak istenenlerin farkına asla varamazsınız...

Türkiye’de konuşulmayan, konuşulmaktan ısrarla kaçınılan kavramlara baktığımızda, Her tür düşünce ve kavramın, “düşünce özgürlüğü” içinde olması gerektiği halde bunun her zaman için ülke aleyhinde kullanıldığı ve kasıtlı olarak her zaman ve durumda bizi aşağılayan temalara deyinildiği aşikardır...

“İnsan hakları”, “Demokrasi”, “Özgürlükler”, “Azınlık hakları” kullanılan ağır toplardan sadece bir kaç...

İşte biz, bu gün...Bu “düşünce özgürlüğüne” değişik bir boyut kazandıracak, ve konuşulmayan diğer bazı kavramlar üzerinde duracağız...Türkiye’nin bahsedilmeyen “diğer gerçeklerinden...”

Türkiye’ de bir gerçek vardır...Bir çok insan bu gerçeği bilir ama içeriğini bir türlü anlayamaz...Genel olarak kapalı hareket eden, kendini gizlemeyi örtülemeyi en önemli unsur sayan bu gerçek aslında hayatımızın her alanında, sosyal, kültürel, siyasal ve ekonomik anlamda bizi birinci derecede etkiler...

Bu gerçeğin adı “Masonik yapılanma” dır...

Masonluk, bizim farkında olmadığımız iç tehdidimizdir...Ve boyutları düşünüldüğünden çok daha fazla, çok daha kapsamlı, çok daha karmaşıktır.. Burada dikkat ederseniz “Masonluk” demedik...“Masonik yapılanma” dedik...Çünkü bu düşünce sahipleri, ister sivil, ister resmi olsun...Her türlü

kurumun içinde kendi amaçları doğrultusunda hareket etmektedirler...Yani bahsettiğimiz konu inanç özgürlüğünün çok ötesinde, geniş tabanlı ve çok gizli bir "hareket" unsurudur...

Kendi protokolleri, kendi yasaları, kendi ceza yöntemleri ve yaptırımları vardır...Basını ve Televizyonu kontrol altında tutar ve yönlendirirler...Toplumsal anlamda ki haberlerin verilmesi Ve yayını konusunda saptırma ve hedef şaşırtma taktiklerini kullanırlar...Kendilerini Elit bir Tabaka olarak sınıflandırır, diğer insanlara aşağı sınıf gibi tehakküm ederler...

Birincil hedefleri arasında yaşadıkları toplumun kültürel ve ahlaki değerlerini bozmak,yıpratmak dejenere etmek vardır...Toplumun düşünmesini engellemek, çeşitli fikirlerle çelişkili görüşler ortaya atarak kafaları karıştırmak, halkın dini değerlere olan saygısını yıkmak zedelemek diğer daimi amaçları arasında yer almaktadır...

Sivil Toplum Kuruluşlarının (STK) tamamına yakınıyla mutlak ilişki içinde ve hatta bir çoğunun Yönetim kadrosunda ağırlıklı etki alanında durmaktadırlar...Kendileri gibi Mason olan Yurtdışında ki "Biraderleriyle" devamlı temas halinde bulunur gelen direktif ve talimatlara göre hareket ederler...Her durumda kazançlı olmayı kendilerine şiar edinmişlerdir...Yani Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarıdır ama;

Türkiye Cumhuriyetinin Parçalanması ya da bölünmesi onlar için pek fazla önem arz etmemekle birlikte, her iki durumda da mevcut var olan kaynakların kontrolünün ellerinde bulunması kendileri için öncelikli önem arz eder...Bu nokta da, toplum yapısı, yönetim şekli ve tarzının önemi yoktur...

Onlar var olan mevcut yapının içinde "gerekli" gördükleri yerlere hızla nüfuz ederek, "kontrolün"ellerinde bulunması gerekliliğine inanmışlardır...

Göze görünmeyi sevmezler...Ancak zorunluluk arz ettiğinde bundan da kaçınmazlar...Belli dönemlerde basın-yayın organlarını kullanarak, "geçici açıklık politikası" sergilerler...Ancak bu da onların "kapalı sistemlerinin" bir başka örtülenme metodudur...Sadece gereklilik ölçüsünde konuşur ve sadece artık ifşa olmuş sırların sözcülüğünü üstlenirler...Organik yapılanmaları günümüz şartlarında diğer sistemlerle kıyaslanamayacak ölçüde mükemmeldir...Ancak, kusursuz olmadıklarını bilecek kadar da akıllıdır...Bu yüzden, dönemsel olarak, bu yapılanmanın çeşitli unsurlarında değişikliğe giderler...

Yardım kuruluşlarına yüklü miktarda bağış da bulunurlar...Ve aynı zamanda kanun ve yönetmeliklerde bulunan her türlü açığı ve gediği de iyi bilirler...Kendi varlıklarının ve amaçlarının, "dereceleri" ölçüsünde farkındadırlar...Yani bir "birader" bir üstte ki "biraderin" Sırlarına sahip ve yetkin değildir...Kendilerince bu, ustalaştıkça kazanılması gereken bir meziyet olarak görülür...

Genel anlamda özelliklerinden "çok kısa" bir şekilde bahsettiğimiz bu yapılanma, detaylara ve derinlere inildikçe zaman zaman insanı dehşete düşüren bir görünüm arz etmektedir...

Karşıdan bakıldığında, en küçük bir tehlike ya da risk sezemediğiniz bu insanlar, kimi zaman doktor, kimi zaman avukat, kimi zaman da akademisyen olarak karşımıza çıkmakta, uyumlu,sade ve tevazu sahibi insanlar gibi görünmektedirler...Eylem ve fiillerinde genel olarak arka planda durmayı tercih ederler ancak her zaman "yöneten kişi" konumundadırlar...

Aytunç Altındal'ın dediği gibi...Eğer "Avrupa Birliği" Masonların, kendi inançları doğrultusunda kurmak istedikleri bir bütünlükse...Bu durumda Türkiye'de yaşayan ve tüm dünya Masonlarıyla ilişki ve temas içinde bulunan Masonların, yapmak istedikleri amaç ve gayeleri ne olabilir...Bunu iyi düşünmemiz gerekiyor...

"İnsan Hakları Locası" adlı örgüt ile, Türkiye'de faaliyet gösteren "İnsan Hakları Derneği" nin faaliyetleri arasında bir ilişki var mıdır? Varsa bu ilişki Türkiye'nin yeri ve konumu nedir?

Sonuç olarak bizler, devrimci ya da ülkücü ucuz söylemlerin kısır döngüsünden kurtulamadıkça, Baş örtüsü, sakal gibi görüntüden ibaret olan bir İslam anlayışını terk edip, maneviyatımızı özümseyip, özümüze dönemedikçe bu tarz oyunların ve hesapların üstesinden gelmeyi asla başaramayacağız gibi geliyor bize...

Türkiye'de sağcısı, solcusu ve dincisi ile...Yurt sever insanların oluşturduğu, Sivil savunma mekanizmaları ve sistemleri kurulması, artık bir zorunluluk haline gelmiştir...Elbette yasaların ve kanunların izin verdiği tarz ve usüllerle...Bu "Düşünce Özgürlüğü" kavramı doğrultusunda bulunduğumuz durum, düşmek üzere olduğumuz durum ve bu durumun sebep sonuç ilişkileri akıllarda sorgulanmalı, kanun ve yasaların getirdiği açıklar toplumsal dayanışma ve bilinçle kapatılabilir...

Çünkü "düşünebildiği" zaman...Bu toplum...Her zaman görülmüştür ki, birlikte hareket etmesini bilen ve beceren ender toplumlardan birisidir...

Sadece düşününüz efendim...Sadece biraz düşününüz...

Mesela...Yahudilikle, Masonluk...Neden birbirine bu kadar yakın dururlar...Ve Talmut...Onlara Neyi emreder ve onlar neye inanırlar...

Düşününce...Kolay oluyor düşüncelerini anlamak...

Söylemeler bile...

Düşündüklerimizi...Ve bulduklarımızı birleştirme zamanıdır şimdi..."Sistem" bunu gerektiriyor...

Saygılarımla.....

Uğur Deniz Ülkegül

Analizler-III (Aydın Tiplemesi)

İki "yorumsuz" yazıdan sonra bu kez yoruma, düşünceye, düşüncenin "özgürlüğüne" açık bir yazıyla yeniden merhaba... Çok sesli, çok renkli tepkilerden sonra bu yazıda tarzımızı biraz değiştirip, sohbet havasına sokalım dedik....Sanırım bir kaç noktada "yanlış algılanma" gibi problemlerimiz var...

Efendim şu an ki ahval içinde kimseye "şirin" görünme lüksümüz olmadığı gibi, yine hiç kimsenin sözcülüğünü, elçiliğini yada kaba bir tabirle "yardakçılığını" yapacak konumda değiliz..Günümüz şartlarında iyi-kötü, doğru-yanlış ve yalan-gerçek kavramlarının iç içe durduğu bu ortamda yaptığımız, yapmaya çalıştığımız gayretini gösterdiğimiz konu sadece "düşünmeye davet" ten ibarettir...Gerisini insanların kendi yargılarına bırakmak "insana" duyduğumuz saygının neticesidir...

Eskinin "Ulema"sı, yakın tarihin (halk dilinde) "okumuş"u,ve şimdinin "Aydın"ı hakkında gerek düz yazı, gerekse bazı şiirlerimizde geçen yakıştırmalardan dolayı, incinen sitemde bulunan bazı arkadaşlarımız oldu...Zaten bu günkü konumuzun ana başlığı da bu...Aydınlarımız...

"Aydın" kelimesi çok seçenekli, göreceli bir kavram...Havanın durumu, Rüzgarın yönüne göre değişkenlik gösterebiliyor.Basit bir Türkçe sözlükteki anlamı: Okumuş, ileri düşünceli kimse...

Elbette biz bu kelimeyi bu kadarla sınırlı tutmayacağız...Biraz açalım isterseniz...Birlikte...

Hiç Çin' li bir Aydın nasıl olur diye düşündünüz mü? Küçük çekik gözleri ile size ülkesinden bahsettiğini düşünün...Ülkesinde Demokrasi olmayan Aydın...Bir çocuktan fazlasına yasa gereği izin verilmemiş Aydın...Ülkesinde stadyumlarda bazı suçları işleyenlere karşı önce bir tabak pilav, sonra ense köküne bir mermi ikram edilen Aydın...Ne oldu? Çok mu canice geldi.. Böyle bir ülkenin Aydını olamaz mı? Yada daha kritik bir soru...Olursa, nasıl olur?

Peki Hintli bir Aydın? Öküze tapılan bir ülkenin Aydını...Trafığın bile bu şirin hayvanlar sebebi ile yeri geldiğinde durma noktasına vardığı, kazara birini ezseniz ağır suçlara çarpılacağınız bir ülkede nasıl Aydın olunur? Efendim? Duyamadım? Yok mu dediniz?

Ya Kongo? Şizce orada ormanda yaşayan Kabilelerde ki büyücülerin vasfı nedir? Büyücü mü? Falcı? Öğretmen? Doktor? Bilge?

"Bir gergedan avlayacaksın...Boynuzunu bakır kapta altı saat kaynatıp, evinizin bahçesinde dokuz tur atarak suyunu toprağa serpeceksin...Artık kötü ruhlar seni rahatsız etmeyecek..."

Bilin bakalım Hiroşima'ya atılan atom bombasının mucidi kimdir? Çin'li bir sokak serserisi? Hintli bir dansçı kız? Afrikalı bir kabile şefi? Batılı bir Aydın olabilir mi?

Okumuş...İleri görüşlü...

Ya onu atanlar...Ya atıldığında ertesi gün Amerikan basınında yapılan yorumlar...Üç yaşında bedeni kavru lan küçük kızın teninde ki "Siyahlığın" sebebi, failleri, "cahil" kimseler olabilir mi sizce...

Aydın deyince ne anlıyoruz? Yazar mı? Şair mi? Mühendis mi? Akademisyen...
Doktor...Pilot...Peki Milletvekili hangi sınıfa giriyor? Hani şu "yönetenler...
"Neyse..Bu işin esprisi..Konumuz bu değil...

Son yazdığım bir şiirde aynen şu cümle geçiyordu...

/"Aydın" denilen "hain" tiplmesi.../

Bu ve benzeri cümleleri son zamanlarda çok sık kullanıyorum..Gerekçelerim var tabi...Ama özellikle bu son cümle oldukça fazla tepki aldı...Kimi "Faşist" kimi "Görgüsüz" kimi de "Bağnaz" yakıştırmalarında bulundu...Hoş, kimi milliyetçi çevrelerden de "güzel iltifatlar" almadık değil...Burada yazmanın olanağı yok, mazur görsünler...

Bir çok konuyu çok iyi biliyor olabilirsiniz...Çok kültürlü, çok saygın, çok bilgili...Ve kendinizi akla gelebilecek bir çok konuda iyi yetiştirmiş olabilirsiniz...Bu özellikler sizi "Aydın" yapar mı? Bakın Aydın konusunda Gazi Mustafa Kemal ne demiş...Okuyalım, ondan sonra tartışalım...

"... bir ulusun kafası bozuk oldu mu, orada halkın büyük çoğunluğunun amacı başka bir hedefe, kendilerine 'aydın' denilen kesim ise, başka bir zihniyete sahiptir. Bu iki kesim arasında, tam bir uyumsuzluk, tam bir karşıtlık vardır. Aydınlar, asıl kalabalığı kendi amacına yönlendirmek ister; halk ve yoksullar ise, bu aydınlara bağlanmayı istemez; o da, başka bir yön belirlemeye çalışır. Aydın kesimi, yol gösterip akıl vermekle, çoğunluk halkı, kendi amacına inandırmayı başaramazsa, başka araçlara başvurur, halka hükmetmeye, ona zor kullanmaya başlar; halkı baskı altına almaya kalkışır. İşte burada asıl irdelenecek noktaya geldik. Biz halkımızı, ne ilk yöntemle,ne de zor kullanıp dayatmakla, kendi hedefimize sürüklemeyi başaramadığımızı görüyoruz, neden? .."

Bu cümleleri alıp şimdiki zamana koyarak değerlendirelim...

Mustafa Kemal'in "Aydın denilen kesim ise, "Başka" bir zihniyete sahiptir" cümlesinde ki "Başka" kelimesine dikkat ediniz...Ve Bu "başka"nın nedenlerine doğru yöneliniz...Bir "Aydın" kendi halkından daha ileri görüşlü, daha bilgili, daha sosyal, daha aktif olabilir ve olmalıdır da...Ama daha başka olamaz...Olursa ne olur? Sanırım bunun cevabı yeterince açık...Devam edelim...

"... (çünkü) bunu başarmak için," aydın kesimiyle halkın zihniyet ve hedefi arasında, doğal bir uyum olmak gerekir"; yani, aydın kesiminin, halka vereceği akıllar, "halkın ruh ve vicdanından alınmış olmalı." Oysa bizde, öyle mi olmuştur? Aydınlarımızın halka gösterdiği yollar, ulusumuzun ruhundan alınmış idealler midir? Kuşkusuz hayır! Aydınlarımız arasında çok iyi düşünenler vardır; fakat genel olarak şu yanlışa düşeriz ki, inceleme ve araştırmalarımıza temel olarak, neredeyse daima kendi ülkemizi, kendi tarihimizi, kendi geleneklerimizi, kendi özellik ve gereksinimlerimizi almıyoruz. Aydınlarımız belki bütün dünyayı, bütün diğer ulusları tanır, fakat kendimizi bilmeyiz..."

Evet...Sanırım bu "başka zihniyet" cümlesinin açık cevabı burada verilmiş oluyor...Aydınların vereceği akıllar, "halkın ruh ve vicdanından alınmış değilse" o ülkenin geleceği karanlığa bürünmeye mahkumdur...Yani kendine değil de, "bir başkasına" benzemeye çalışan "Aydın" kendinin değil,"benzemeye çalıştığı toplumun Aydınlığı için" çaba gösterir...Örneği değiştirip Yazar, Şair kavramından çıkararak çoğaltabiliriz..."Başka Zihniyette olan" Aydın bir Bilim Adamı, Aydın bir Öğretim Görevlisi, Aydın Bir Subay...

Allah Korusun ama, hele bu dönemde "Başka zihniyetli" Aydın bir Genelkurmay Başkanımız olduğunu düşünsenize...Irak'a girelim.. ABD bizim yakın dostumuz, canımız ciğerimiz diyen...Ne olurdu halimiz?

"... aydınlarımız, ulusumu en mutlu ulus yapayım der; başka uluslar nasıl olmuşsa onu da aynen öyle yapalım der; fakat düşünmeliyiz ki, böyle bir düşünce, hiçbir zaman başarılı olmamıştır. (Çünkü) bir ulusun mutluluk saydığı şey, diğer ulus, için felaket olabilir; aynı neden ve koşullar birisini mutlu ettiği halde, diğerini mutsuz edebilir. Onun için halka gideceği yolu gösterirken, dünyanın bütün bilimlerinden, buluşlarından, gelişmelerinden yararlanalım, ama unutmayalım ki, asıl temeli içimizden çıkarmak zorundayız..."

'Asıl temeli içimizden çıkarmak zorundayız...' Kim çıkaracak? Nasıl çıkaracak? Neyle çıkaracak? Bazen düşünmüyor değilim...O dönemlerde yaşamak isterdim...Hani şu ülkenin dört bir yanında Hep birlikte başlatılan eğitim-öğretim seferliği, tarım ve sanayi alanında yapılan devrimler, Onurlu iç ve dış siyaset dönemleri...Acaba Atatürk öldükten sonra, bu ülkede rejim mi değişti? Yoksa rejimin sonraki sahiplerinde de "Zihniyet mi başkalaştı..."

"... milletimizin tarihini, ruhunu, gelenek ve göreneğini, doğru, sağlıklı, dürüst bakarak, görmeliyiz. İtiraf edelim ki, hâlâ ve hâlâ, aydın kesiminin gençleri arasında", halkla ve yoksullarla uyumsuzluk sürmektedir. Ülkeyi kurtarmak için, bu iki zihniyet arasındaki ayrılığı durdurmak; yürümeye başlamadan önce, bu iki zihniyet arasındaki uyumu gerçekleştirmek gereklidir. Bunun için de, biraz halk kitlesinin (yoksulların), yürüyüşünü hızlandırması; biraz da aydınların, çok hızlı gitmesi lâzımdır. Fakat, halka yaklaşmak ve halkla kaynaşmak, daha çok ve çok daha fazla, aydınlara düşen bir görevdir..."

Mustafa Kemal böyle diyor ama, bu günkü "Aydın" tiplerine "başkaları tarafından verilen" "başka görevler" var...Mesela "Amerikan usulü Demokrasi" eğitimi vermek gibi...Mesela bir Mason icadı olan "İnsan Hakları" derneğine üye olup, "kendi ülkesi aleyhine faaliyet göstermek" gibi...Mesela kendi halkının büyük bir bölümünü "aptal" olarak nitelendirip, sosyalist şovenist "şirinlikler" yapmak gibi...Mesela "Dış Emir" ile kurduğu onlarca derneğin başına "Türkiye" İsmi koyup, "Türkiye" aleyhinde her türlü dış bağlantı örgütleri ve dış istihbarat birimleri ile Ortak hareket eden "Sivil Toplum Örgütleri" yapılanmasına gitmek gibi...Mesela "Turizm"adı altında, "çok kültürlülük" kavramını esas alarak "etnik ayrılık" düşüncesini yerleştirmek gibi... Mesela mesela mesela...

Kelimelerin "sihirli" bir yanı vardır...Ve "Zihniyet Başkalaşımına" tabi olan bu "Aydın Tipleri" bunu çok iyi bilirler...Kullanmakta, uygulamakta oldukça mahir olduklarını söylememize gerek yok sanırım...Ancak bu maharetleri, onların "Hain" sıfatlarını fark etmemize, görmemize ve anlamamıza engel teşkil etmez...

"Kendi" olmayı başaramamış insanların, "Dönüşmüş" "Başkalaşmış" fikir ve davranışları, bu insanları sadece ve sadece "okumuş" yapar...Lakin "Aydın" olabilmek bundan çok daha fazlasını gerektirir efendim...Siz hiç, "Türkçü" bir İngiliz aydınına rastladınız mı? Alman, Fransız? Efendim, duyamadım?

Hepinize 'Aydınlık' yarınlar diliyorum efendim....Saygılarımla...

Uğur Deniz Ülkeğül

Analizler - IV (Hücre)

Karşımda duran adamın kim olduğunu anlamak yerine öncelikle kendimi anlamak isterdim...
Ben kimim? Şöyle bir sahne düşünelim...

Bulduğunuz sokakta yalnız, tek başınıza yürüyorsunuz...Bir süre sonra karşınıza eli silahlı bir adam çıkararak yolunuzu kesiyor...İlk tepkiniz ne olurdu?

- a) Orhan Pamuğun ne kadar ünlü bir yazar olduğunu düşünürdüm...
- b) Kredi kartımda biriken bonus puanların kaçta ulaştığını aklıma getirirdim...
- c) Kız arkadaşımın gelecek güzel bir gecenin hayalini kurardım...
- d) Pazar gecesi programı başladı mı diye saatime bakardım...

Eğer yukarıdaki şıklardan birini işaretlemediyseniz

- a) Siz bir yalancısınız
- b) Bu ülkede yaşamıyorsunuz
- c) Sakıncalı personelsiniz
- d) Hiçbir şeyden haberiniz yok

Normal şartlarda normal bir insan, böyle bir olayla karşılaştığında, vücudunun savunma mekanizması harekete geçerek adrenalin salgılamaya başlar...Karşınızda duranın kim olduğunu anlamak yerine, elinde ne taşıdığını fark ederek, beyninizde anlık durum analizi yaparsınız...Ve algıladığınız ilk duyumsal kavram "tehdit" olacaktır...Çünkü silah...Bir tehdit unsurudur...Saldırganlığın simgesi olduğundan bu saldırıyı algılayıp savunmaya geçmeniz doğanızda mevcut bulunan alarm sistemlerinin harekete etmesine sebep teşkil edecektir...

Peki ama biz konu edilen normlar ele alındığında ne kadar "normal" insanlarız...

Savunma mekanizmamızı zayıflatacak etkenler, bize ne derece yakın...Sarhoşluk bu etkenlerden biri olabilir mi? Vücudumuzun her hangi bir organında var olan arıza veya eksiklik? İleri derecede görme bozukluğu, kol ya da bacak eksikliği, bu savunma mekanizmasını zayıflatacak sebeplerden birini teşkil ediyor olabilir mi?

Peki ama kim bu adam...Ve bizden ne istiyor?

Amerika'da yaşanan gerçek bir olayda saldırıya uğrayan bir kadın aynen şunları söylüyordu.....

"Silahı tam üzerime doğrulmuştu...Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı...Biraz sarhoştum...

Ne istediğini tam olarak anlayamamıştım...Çok kibardı...Bana ne kadar güzel bir kadın olduğumu söyledi...Sonra çantamı ona vermemi...Tuhaftı...Korkmam gerektiğini düşünüyor ama hiç korkmadığımı fark ediyordum...Sanırım şey...Gülümseyişi buna engel oluyordu...Elinde ki silahla tam bir çelişki oluşturuyordu bu durum...Neden böyle düşündüm bilmiyorum...Keşke sevgilim olsaydı dedim içimden...Sonra bana elbiselerimi çıkarmamı söyledi...Yine gülümsüyordu...Fazla bir seçeneğim yoktu...Çünkü bunu yapmazsam beni öldüreceğini söyledi...Dediğini

yaptım...

Sonrasında bir hayvan gibi üzerime saldırdı...Canımı yaktı...O berbat zamanlarda sevgilim olmasını düşündüğüm için kendimden nefret ettim...Ama dedim ya...Sarhoştum...Gözlerime bakıp gülümseyen bir adam, neden bana silah doğrultsun ki?

İsmi hatırlamadığım bir düşünür demiş ki...

"Yeryüzünde varlığını sürdüren ülkeler bağımsız hareket eden vücutlar gibidir... Ve üzerlerinde yaşayan insanlar da o vücutların organlarını oluştururlar...Hücreler gibi..."

Diyelim ki o vücutlardan birisi "yaşadığımız ülke" olsun...Ve bu vücut sokakta tek başına yürüyen, başlangıçta örneğini verdiğimiz adam...Şimdi aynı soruyu tekrar soralım...

Sizce bu adam karşısına eli silahlı başka bir adam çıkarak yolunu kesse...İlk tepkisi ne olur?

- Orhan Pamuğun ne kadar ünlü bir yazar olduğunu düşünürdü...
- Kredi kartında biriken bonus puanların kaçta ulaştığını aklına getirirdi...
- Kız arkadaşıyla geçecek güzel bir gecenin hayalini kurardı...
- Pazar gecesi programı başladı mı diye saatine bakardı...

Peki ya karşısında ki adam dost gibi görünüyor ve gülümsüyorsa...Peki ya saldırıya maruz kalmak üzere olan kişi sarhoşsa...Hücreleri uyuşmuşsa...?

Beyin hücreleri sağlıklı çalışmayan bir vücut, tek başına kendine yetebilir mi sizce? Hafızasını kolay yitirdiğini düşünelim...Odaklanma sorunu var...Yorum yapma ve algılama yeteneği zayıf...Seçme ve değerlendirme yetileri en alt seviyede...

İş hayatında ki verimi...

Kendini savunabilme gücü...

Toplumda ki kariyeri...

Hükmetme kabiliyeti....

Sizce hangi seviyede olurdu?

Neyse artık konuları açarak irdelemeye başlayalım isterseniz...Son yıllarda benim gibi sizinde fark ettiğiniz bir konuyu ele alarak başlamak istiyorum...Umursamazlık...

Geçen gün şöyle bir haber izledim...Sahillerimizde ki plajlardan birinde boğulan genç bir adam...

Kumların üzerine boylu boyunca yatırılmış, başında ağlayan ve sinir krizleri geçiren bir abla...

Buraya kadar her şey normal...Ancak fotoğraf karesi büyütüldüğünde ortaya ülkemiz adına "garip" sayılabilecek bir manzara çıkıyor...Ölen gencin beş metre yanında kumlara uzanıp istifini bozmadan güneşlenen bir bayan, hemen kıyısında ki denizde birbirine su sıçratan ve yüzmeye devam eden insanların görüntüsü...Ve sahil alabildiğine

kalabalık...Orada o anda Hülya Avşar olsaydı ne olurdu?
Yada dünyaca ünlü süper pop starımız Tarkan...

Bir toplum vicdan anlayışını nasıl olurda bu derece köreltebilir? Toplumsal ahlak ve sorumluluk noktasında bu denli vurdumduymaz, umursamaz bir kitle...Konu mantık, düşünce, yorum gerektiren alanlara geldiğinde, evrensel boyutta ülke onuru, menfaati bağlamında hangi kriter ve esasları temel alarak ortaya bir davranış şekli, tavır koyabilir?

Şu bir gerçektir...Son yıllarda ülkemiz üzerinde giderek artan ve yoğunlaşan iç ve dış tehdit unsurları mevcuttur...Lakin bu unsurlarla mücadele edecek direnç noktalarımız resmi bağlamda yeterli gözükmemektedir...İşte bu noktada hareket etmesi gereken unsur "sivil toplum" olmakla birlikte günümüz şartlarında elit kesimlerin oluşturduğu "sivil toplum örgütleri" kavramında yer alan bir çok kuruluş "dış kaynaklı" yapılanmaya gitmiş ve adeta bu topraklar üzerinde tam bir baskı unsuru haline gelmişlerdir..."Vakıf" diye tabir ettiğimiz kuruluşların çok büyük bir bölümü bu yapılanmanın içerisinde yer almaktadır...Kapsamlı bir tehdidin "sivil kanat" hareketi olarak.....

Son zamanlarda konuştuğumuz insanların bir çoğundan hep aynı soruyu işittim...

-Peki ama Deniz bey...Kime güveneceğiz?

İşte bu noktada onlara verdiğim cevap, yazının başlangıcında kurulu cümlede saklı...

"Karşımda duran adamın kim olduğunu anlamak yerine öncelikle kendimi anlamak isterdim..."

Biz kendimize gerçekten güveniyor muyuz? Korkmadan düşünme, sorgulama, değerlendirme gibi Beyinsel aktivitelerimizi hareket ettirebiliyor muyuz? Yoksa birilerinin bizim yerimize düşünüp, bizim yerimize yargılayıp, bizim yerimize karar vermesini daha mı kolay ve doğru buluyoruz...Peki ama o zaman savunduğumuz demokrasi, özgürlük, bağımsızlık gibi en temel haklarımızdan vazgeçip koskoca cumhuriyeti, azınlık sayılabilecek ayrıcalıklı bir sınıfa terk etmiş olmuyor muyuz?

Asıl tehlikeli soru şu...

Ya " Memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hatta hıyanet içinde" bulunuyorlarsa...

Burada bahsettiğimiz kavram bir kesim değil...Biz devletin her kademesinde iktidar sahibi olanlardan bahsediyoruz....

Türkiye'de Direkt olarak Amerika ve AB ülkeleri ile ve hatta o ülkelerin istihbarat kuruluşları ile ortak hareket eden kaç vakıf var sizce?

Bergama altın madenleri olayında Bergamalı köylülerin yaptıkları masum görünüşlü eylemlerin gerçek yüzünü kaç kişi bilmektedir...

Avrupa Birliği ilerleme raporunda Türkiye'ye dayatılan şartların içeriğinin bazılarının gerçekte ne anlama geldiğini kaçımız biliyoruz?

Fener Rum Patrikhanesi...Yabancı ülke elçilerini davet ederken hangi sıfatla bunu yapmakta ve bu ne gibi bir anlam taşımaktadır...

Misyonerlik faaliyetleri ile Fethullah Gülen cemaatinin ülke içi ve dışı faaliyetleri arasında nasıl bir bağ kurulmuştur ve arkasında kimler vardır?

Güneydoğu Anadolu bölgesinde Federe Kürt Devleti kurulması için imza kampanyası başlatan kişiler hangi amaç ve ideolojinin temsilcileridir?

Orhan Pamuk diye adlandırılan ve George W. Bush tarafından İstanbul'da övgü alan yazar, "Benim adım Kırmızı" adlı kitabında "Kırmızı" ile neyi, kimi, hangi tarihi vakıayı ve neden kastetmiştir?

Aslında açık şekilde görülen öylesine çok cevap var ki ülkemizde...Sorun cevapların zorluğu değil.....Soruların azlığı, olayların sorgulanmayışında...Ve bunun tek bir sebebi var... Umursamazlık...

Sizlerden özür dilerim ama yine başa döneceğim...

Eli silahlı bir adam yolunuzu kesse...Ne kadar umursamaz davranabilirsiniz...Peki ya o adam yanınızda o esnada duran eşinizi tehdit etse...Ya çocuğunuzu? Hayatınızda var oluş sebeplerinizi oluşturan değerlerinize saldırı olsa, ne kadar sessiz kalabilirsiniz?

Oysa siz aynı zamanda küçük birer hücresiniz...Ve meydana getirdiğiniz o koskoca vücuda karşı saydığımız tehditlerin hepsi şu an karşınızda duruyor...Yaşamak istiyorsanız...Önce kim olduğunuzun, nerede ve niye var olduğunuzun cevabını vermelisiniz kendinize...Bunu bulmadıkça ve anlamadıkça asla güvende olmayacaksınız...Ve kime güveneceğinizi hiçbir zaman bulamayacaksınız...Çünkü siz...Kendinize güvenmeyi çoktan unutmuşsunuz... Hatırlayın artık.....

Sonuç olarak, biliyorum ki bu yazı da az okunanlar arasında kendine yer bulacak...Lakin bir insan bile, bu ülke için, onur, haysiyet, şeref ve umut için çok şey demektir...Sormaktan ve sorgulamaktan vazgeçmediğimiz sürece bu tür yazılarımız devam edecek...

Ve ülkemizde Siyasi, Askeri, İktisadi, İلمي kısacası devlet kurumları ve tüm sivil toplum

kuruluşları içerisinde, bu ülke menfaatlerine Atatürk ilke ve inkılaplarına karşı olan, bağımsızlık, hürriyet kavramlarına zarar verecek davranışlarda bulunan her kişiye karşı, makamı ve mevki ne olursa olsun sonuna kadar mücadele edeceğimizi de belirtmekte yarar görüyorum...

"Amerikan aleyhtarlığı ve Avrupa Birliği karşıtlığı, şövenist ırkçı milliyetçilik kavramları üzerine oturtulmuş basit davranışlardır...Bu kesimin küreselleşen dünyanın yeni kurallarından haberi bile yoktur..."

Böyle diyordu çok satan gazetenin ünlü bir köşe yazarı...

Lakin yanılıyordu...Kendi zekasına çok güvenmesinden mi, yoksa başkalarının zekasını fazla küçümsemesinden mi böyle dedi bilinmez...Ancak yanıldığı bir gerçektir...

Küreselleşen dünyanın yeni kurallarını ve uygulanış biçimlerini çok iyi biliyorduk...Hatta çok yakınımızda iliklerimize kadar hissetmiştik...Kadınlık duyularını yitirmiş Amerikalı kadın askerin

Irak'lı insanlara yaptığı muameleyi görünce çok kolay anladık bu kuralları...Gücün hissedildiği anlarda adaletin, merhametin, saygının nasıl ayaklar altına alındığını, utanarak izledik çoğu zaman...

Çocuğunun parçalanmış cesedi yüzüne gözüne sığradığı zaman bunun demokrasi adına yapıldığını anlayan Irak'lı annenin yüz ifadesinden...Karısı gözlerinin önünde onlarca Amerikan askeri

tarafından tecavüze uğrayan adamın bakışlarından...Elleri arkadan bağlı yüzleri çuvala geçirilmiş adamların çaresiz duruşlarından....

Avrupa Birliğinin "İlerleme Raporu" dediği hilkat garibesine çocuklar gibi sevinerek el çırparak

İmza atan bir Başbakanımız vardı ama...İlerledikçe neler olacağını anlamıştık...Bu yüzden yumruklarımız sıkıldı el çırpmak yerine...Yüzünde ki gülümsemeye aldanmadan..."Bizi alacaklar

almalılar" diye yalvaran ve bunu bekleyen ahmakların yanında doğru düşünen, "farkına varan"

birileri de vardı bu ülkede...Sağcı olan, solcu olan, ortada olan....

Kim ne derse desin...Kim ne düşünürse düşünsün...Lakin "Avrupa Birliği Süreci", toplum bilincini giderek aydınlatan "farklı bir süreci" de beraberinde getirmiştir...Bunun adı "Ülke Birliği Süreci" dir..

İdeoloji üstü bir kavramdır...Siyaset üstü bir güçtür...Ve her geçen gün, her geçen saat, giderek artmakta ve hızlanmaktadır...Washington, Paris, Berlin, yada Londra...Bunların herhangi birinde

yada hepsinde birden düğmeye basılarak başlatılan bu süreç...Aynı anda bu ülkede toplumsal dinamikleri harekete geçiren farklı bir oluşumun başlamasına sebep olmuştur...Ve bu iki yapılanma

bir noktada mutlaka karşı karşıya gelecektir...Etkilerinin neler olacağını zaman içinde hep birlikte göreceğiz...

Bu ülke...Artık yeni bir "Hücre Yapılanmasına" girmiştir..Bütünlüğü sağladığı vakit, Küreselleşen dünyada kendi yerinin ve konumunun farkına varacağına şüphe yoktur...

Sorgulayan akıllar diliyorum efendim...Hepinize...Saygılarımla.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Anarşist Sevda

Başım dumanlı
Sokaklarda serseri varlığım
Köşe başlarında yol keser namussuz
Cinayet sebebi olur sana uzaklığım...

Sis çökmüş üzerime
Ayaza durmuş içimde sevda
Bir kibrit yakımı ısınır tenim
Sensiz çektiğim efkar dumanında...

Ulan! ...
Alır başımı giderdim ya,
Bensiz de çekilmez ki bu şehir
Her akşam kim durur pencerenin altında
Kim bekler sessizce ışığı kapatmanı
Ve kim örter üstünü rüyalarının
Bu akşam da sensizlik çıktı bahtımıza
Bilmem ki ne olur yarın?

Başım dumanlı
Eli kanlı vakitlerin öncesi
Delikanlı düşlerim vardı benim
Bıyığı terlememiş kavgalarda büyüdük
Zindanlarda öğrendik acının rengini
Çok aradık adam gibi bir sevda
Bulamadık şu yüreğin dengini...

Adamlık mı kaldı sonra?
Basıp geçtiler üzerinden onurun
Gazete manşetlerinde idamlıklar listesi
Memleketi sevmek en büyük suç
Radyoda hep aynı skeç
"Asayiş berkemal" komedisi...

Hiç düşündün mü
Bir anarşist nasıl sever toprağı?
Tarlada ekin biçmeyi, ter akıtmayı
Onun da çatlar mı elleri soğuktan
O da hatırlar mı aklına düştüğünde
Yavuklusu için sessizce ağlamayı?

Hiç düşündün mü
Bir anarşist nasıl bakar gökyüzüne
Kaç mavi saklıdır kuytusunda gecenin?
Onun da düğümlenir mi boğazı
Kulağına gelen memleket türküsüne...

Netekim anarşist konmuştur adı
Ölümün gövdesi değer öyküsüne...

Başım dumanlı
Küfürbaz vakitlerin ertesi

Yosma bakışınla demlenirim...

Sen bana bakma, böyleyim işte
Ne kadar hüzne yıkasam ellerimi

O kadar kirlenirim...

Uğur Deniz Ülkegül

Anladığım Zaman...

Sözün bittiği yerde başlar bazı anlamlar..
Puslu bir aydınlığa açılır gözlerim..
Duygularımı kasvetli ve yoğun bir sis kaplar...
Anlatamam aynada gördüğüme umudu,
Tanımsız ve şekilsiz durur yüreğimde ki seveda,
Yalnızlık hançerini gelir sırtıma saplar...
Yenilirim bazen, kendi bildiklerime...

O vakit bir bakış arar gözlerim,
Bir dokunuş benim,
Bir kabul, bir red,
Bir cevap sözlerim...
Ama 'hiç kimse' kadar yalnızdır kalabalıklar,
Sokakların silinmiştir yeryüzünden rengi kokusu
Ve kendinden utanır aradığım dostluklar...
Bilirim, sözüm yalnız kendime...

İnsanda vefa aramak benim neyime,
Koca bir yalanın peşinden koştun yıllar yılı,
Mektupsuz saatler değilmiydi kaleme sarıldığın,
Habersiz geçen günler değilmiydi, bunalıp sıkıldığın,
Bir hoşçakal sözü değilmiydi
Bir anda yok olup dağıldığın...
Şimdi hangi yaşanmamış sevdayı anlatacaksın yüreğine....
Derim sessizliğime....

Olsaydı'lara kelepçelediğim bir dünün ertesinde,
Nasıl olduğu gibi görürüm bu günü...
Nasıl 'yeniden' derim eskiden kopamadan...
Nasıl yeni bir ben olurum, benliğimi bulamadan...

Bulutun beyazı aynı oysa,
Onu karartan benim yüreğim,
Kendi yağmurlarımda ıslanıyorum nice zamandır,
Aptal bir gözyaşından ibaret yağmur dediğim...

Hiç bir şey eskisi gibi olmayacak,
Ah bir kabullenebilsem!
Bu şehir aynı şehir değil,
Çoktan değişti oturduğum sokağın ismi,
Sekiz yıl oldu Osman amca öleli,
Beş yıl oldu yıkılalı Hatice Hanım konağı,
Bir ben aynı kaldım koca mahallede,
Bir de çocukların kaçıştığı o garip deli...
Kimim ben? Bir bulabilsem..

Sözün bittiği yerde başlar bazı anlamlar...
Kendime anlatamadığımı
Nasıl anlatırım karşımdakine,
Hangi söz tanımlar sakladığım kederi
Ve hangi yüz değiştirir yaşadığım kaderi...
Aynı yerde kaldıysam eğer

Ve sonu gelmez bir belirsizliğe yakalandıysam,
Kim olduğumun,
Ya da kimse olamadığının ne hükmü var hayatın içinde...
De ki,
Bir fotoğraf karesinde ki hüzünden ibaret bir bakışım ben...
Eli yalnızlığa uzanan bir dokunuş...
Ya da hiç bir zaman
Bir sonrası olmayan hatıralarda sessiz bir okunuş...

Bunu anladığım zaman,
Yeniden anlamaya başladığım zaman olacaktır hayatı..
Yeniden doğuş.....

Uğur Deniz Ülkegül

Anlasana...

Son günlerde
Ne zaman oturup iki satır yazmaya kalksam,
Kalemin titrediğini hissediyorum..
Oysa her zaman yazdıklarımı sahiplenmişimdir...

Ama bu kez farklı,
Daha bir derinden çıkıp geliyor kelimeler,
Okuduğum zaman garip bir uzaklık hasıl oluyor aramızda,
Sanki benim değilim...

Her birine dikkatlice yüklediğim anlamlar,
Bir süre kimildamadan duruyor kağıdın üzerinde..
Sonra anlamını kanat yapıyor her kelime,
Uçuşup siliniyorlar.....

Hiç böyle olmamıştı oysa...

Geçen gün yazdıklarına ilişti gözüm...
Bir zaman gülümseyerek baktım anlattıklarına,
Bir zaman hüznülenerek dalıp gittim yine kimbilir nerelere...
Nasıl da ele veriyordu korkuların seni...
Kime kızılıyordun, niye kızılıyordun belli değildi,
Yine koyacak yer bulamamıştın öfkeni.....

Sanırım geç 'geldiğime',
Birazda geç 'kaldığına' yanıyordun...
Elinde küçük bir kız resmi tutuyordun tatlı mı tatlı,
Telaşla çocukluğunu anlatıyordun...

Biliyorum sorguluyorsun sende
Bu eli yüzü düzgün duyguları benim gibi...
Acaba yine yanılıyor muyum,
Acaba yine aldanıyor muyum diyorsun...
Hayat böylesine yıpratmış demek ikimizde....

Seni düşündüğüm zamanlarımdan ibaret oluyor hızla zaman...
Gittikçe çoğaldığını farkediyorum kendimde...
Diyorum ki,
Öyle ahım şahım büyük bir aşk hikayesi yazılmasa da olur ardımızdan....
Dillere düşmesek de olur....
Diyorum ki, korkmasak, çekinmesek, ürkmesek yazgımızdan.....

Hayatın kendisi koca bir sancı zaten,
Acı çeksek ne olur, çekmesek ne olur?

Umursadığım çok az şey kaldı yaşamımda, inanmalısın...
Bir tek baharın gelişini önemsiyorum mevsimler arasında,
Bir de çocukların yüzlerinde gördüğüm o ifadeyi....
Bir de...
Bir de sözlerim,
Duyarsın diye, anlarsın diye sana yetişebilmek sevdasında....

Kor düştü mü bir kere yüreğine,
Yaktımı avuçlarını ellerini,
Böyle oluyor işte gecenin yalnızlığı...
Dayanmalısın....

Neden bu uzaklık diye soruyorum sana....Susuyorsun..
Bu uzaklar yüzünden kaybetmedik mi birbirimizi?
Bu uzaklar değilmiydi yalnızlığa mahkum eden bizi? ...
Olmadığın zamanlara say kendini,
Hani Ankara vardı da çokça zamandır,biz yoktuk...
Hani ne sevdalılar dolaşmıştı Tunalı Hilmi'de,
Hani yeni gelmişti Kızılırmak sinemasına 'Rüzgar gibi geçti'filmi de,
Henüz çocuktuk....

Olmadığın zamanlara say kendini....
Yoksa rüzgar gibi geçiyor zaman,
Durduramıyorum saatin yelkovanını,akrebini.....

Artık ben,eski ben değilim diyorsun....
Hangimiz hep aynı kalabildik ki?
Hangimizin umutları taze kalabildi,
Hangimiz dünden bir parça sevinç çalabildi,
Hangimiz yüreğinde büyüttüğü güvercini gökyüzüne salabildi?

Düne 'Yanıldık'sa,yarına da 'yenildik' demedik ya....

Ben biliyorum,sen farkında değilsin....
Yalnızlığımıza tehditkar bakıyor gözlerin,
Sensizliğime küfürbaz olmuş sözlerin....
Farkında değilsin ama,gittikçe yakınlaşıyorsun,
Penceremden görünen maviye karışıyorsun,
Bütün kavgalarım diz çökmüş önünde,el vermiş barışıyorsun.....

Farkında değilsin ama,
Yeni baştan inşa ediyorsun bu şehri,
Yeniden dikiyorsun duvarları evleri,
Yeni baştan çiziyorsun sokak ve caddeleri.....
Ve ben,
Ankara hiç bu kadar güzel olmamıştı diyorum baktıkça sana....

Bana kızdığını biliyorum kimi zaman,
Kimi zaman da özlediğini...
Beni sevmeyi öğreniyorsun yalnızca,
Seni öğrendiğim gibi...

Boşver, takılma ayrıntılara ne olur,yalnızca rüzgarı dinle....
Ben biliyorum,sen farkında değilsin,
Bahar hiç bu kadar güzel olmamıştı diyorum,
Aklıma geliyorsun,gidiyorsun...
Aklına geliyorum,gidiyorum....
Aynı rüzgarın esiri olmuş savruluyoruz yarına...
Anlasana....

Uğur Deniz Ülkegöl

Arama Beni..

Bu kaçınıcı akşam,
Şimdi yokluğunu koysam cebime,
Birazda özleminden alıp yüreğime,
Deliler gibi dolaşsam.....

Belaya bulaşsam delikanlı öfkemle,
Aransam yani, durup dururken,
Tutup kodese tıksalar, soğuk suda ıslatsalar,
Sökseler birer birer tırnaklarımı,
Bana unutturur mu sanıyorsun,
Bende bıraktıklarını.....

Bu kaçınıcı, boran,
Kaçınıcı yangın bu, kaçınıcı alev
Umutlarımı savurup yakan.....
Adresini yitirdim,
Şeni kurtlar sofrasında,
Üç beş çakala yedirdim.....

Şimdi kalemin ucundasın,
Şiirin tadında...
Sen diyelim geliyor her sözün başlangıcında...
Siyah bir çizgi oluyorsun beyazın utandığı,
Düşlerim tıkanıp kalıyor boğazıma,
Bir yalan oluyorsun,
Dünyada ki bütün çocukların inandığı.....

Bu kaçınıcı sorgu,
İçimde yeniden,
Ve yeniden beliren arsız bir korku.....
Üstelik sigaram da az önce bitti,
Üstelik çayım da soğudu bardakta,
Üstelik sevişmek istedi canım yine,
Ter kokumuzun sindiği, dağınık bir yatakta..
Yani kelepçesiz ama tutuklu halimle sana,
Can çekişiyor yine sevdam.....
Her gün binlerce kalem kırılıyor elimde,
Binlerce kalem kırılıyor yüreğimde.....
Yazdığım sözler anlamsız kılıyor varlığını,
Bazen yol oluyorsun,
Bazen bulut,
Bazen ün..
Ve her buluşumda binlerce kez kayboluyorsun,
Seni yitirdiğim gün.....

Şimdi arama beni,
Bütün utanmaların sahibi benim,
Bütün suçların faili,
Bütün ayrılıkların şiddetli mümessili..
Arama beni gülüm,
Bütün yorgunluklar benim,
Bütün tükenişler,

Bütün terkedilişler.....
Bulsan bile bir şey değişmeyecek biliyorum,
O günden beri, sen bana yaklaştıkça,
Ben gidiyorum.....

03..12..2002

Uğur Deniz Ülkeğül

Ardından-I

-I-

Yoksun ya
Bu dünya zindan
Ne tuz kokusu geliyor dokuz onbeş vapurundan
Ne martı sesinde o heyecan...

İstanbul'da bir can
Sensiz...

Hani demiştin ya
Bu rüya hiç bitmesin ne olur
Eski bir takvim yaprağında bugün gibi durur
İçim kavrulur

İstanbul kudurur
Sensiz...

.....

-II-

Bizim yazılmamış harflerimiz var
Ayyaş mısralarda körkütük şiir
Yorgun, onurlu, isyankar...

Bugün Pazartesi
Aynalarda kimin nesi bilmediğim bir adam
Kirlili sakalı, boynunda ruj lekesi
Sanki Kıyamet arefesi
Sorsan anlatamam...

.....

-III-

Şimdi
Acemi bir utanç saklı yüzümde
Sözünde durmayan kılıksız bir adam oldum
Fahişeler oynuyor gözümde...

Dokunuyorum birine pervasız
Dokunuyor arsız bakışları içime
Seni ortak ediyorum suçuma
Karşımda soyunuyor deniz...

Bir İstavrit gözlerini yumuyor
İskelede oynayan çocuklar telaşlı
Tenimde baştan başa tuz kokusu
Gözlerim yaşlı...

Eskiden böyle değildim

Kolay unutmazdım geçtiğim yolu
Ürkek ve korkulu savrulmazdım
Tarifsiz yönsüz, falsolu...

Geçip giderdik hep aynı sokaktan
Fahişeler küfrederek bakardı uzaktan
Bir cigara yakardık yol üstü zamansız
Duman altı sevdaya üşürdü şehir
Şimdi çıkmaz sokakta şiir
Kaybolmazdım...

.....

-IV-

Az önce sustuğun yere baktım
Konuşsam ağlayacaktım belli
Dedim ki, ruhum gitmeli
Gövdemi orda bıraktım...

Bir insan nasıl ölür?
Kalbi mi durur?
Soluğu mu kesilir?
Teni mi kavrulur?

Nasıl ölür bir insan?
Eğer yaşayamıyorsan...

Ekmek niye su kime?
Çay zehir tütün haram
Bastıkça dağlanırken yaram
Sövüyorum ölüme!

-VI-

Az önce vurdum resmini
Yedi altmışbeşlik katilim artık
Vurdum seni, sevişmeyi yarım bıraktık
Birlikte kanıyoruz...

Bir adam giriyor içeri
Çırlıçıplak ölmüşüz, u/tanıyoruz...

-VII-

Sereserpe uzanmış kadın
Sızıp kalmış terime

Çok zamandır kimse uğramıyordu düşlerime...

-VIII-

Kadınımdın

Yalnızlık küfretmeseydi suratıma
Sen vakti...

-IX-

Cam açık
Şarap kokuyor gece

Hıck! ! !

-X-

Boktan bir kavganın ortasında
Beni kendimle barıştıran sesin
Bilesin

Sevdamdı...

/Hiç bir zaman ülkesinde yaşanan bir aşkı koynuma aldığım...Her gün insanlar öldü
ve çocuklar büyüdü her gün, ölümüne...

Kurşun değıp geçiyordu zamana ve kanıyorduk, yaşlanıyorduk ölümüne...

Kimi zaman umut vardı ve bazen telaşlanıyorduk mayına bastığında şehir...Gencecik bir
şiiir yazıyorduk üç satır ve otuz üç insan için, ölümüne...

Bir kadının rahminde saklanıyorduk kimbilir anneydi kimisine...Doğarken alabildiğine
özgür ve büyüdükçe yasaklanıyorduk hayata, ölümüne.../

Sevişerek büyüdüm içinde
Şimdi utanmaz bir adam edasında
Sensizliğin voltasında
Küfredip duruyorum...

Keşke elin varmasaydı tetiğe
Ya da çekip beynimi dağıtsaydın
Vurup geçmeden yüreğime...

/ Belki değışir, dönüşürken zaman bilinçsizliğe...Kimse kimsesiz değildir bir bakıma...
Aynada yalan söylemek olmasa kendine...

Gülü sevsem, katlanırım dikenine...Kan revan olur aşk...
Bu yüzden mi sevmedin beni?
Hadi git şimdi başka bahara...Kolay olsa gerek, hayata yeniden başlamak...

Daha ne anneler ağlayacak bilsen...Al yazmasını, vur ötekine! Umudum yok artık
buralardan...

Sözlerin hala cebimde...Dilim sürçüyor arada kanatıyorum ismini...Canın mı yanıyodur
nedir? Göğsümde bir sancıdır çekiyor, andıkça nefesini...

'Acı başkasının kaldıkça acılarımız dinmeyecek' demiş biri
Şimdi gücün yetiyorsa dindir içimde büyüyen kederi...

.....

İhtimal ki öldürdük birbirimizi
Ve sevdiklerimizi koyup cebimize
Yürüdük kendi kaderimize...

İhtimal ki çok ağladık
Belki pişmandık sustuklarımıza
O yüzden toz kondurmadık konuştuğularımıza...

Boktan bir kavganın ortasında sevdim seni...

Heeyyyy! Uğruna dağlara meydan okuduğum kadın!

Beni hiç anlamadın!

Uğur Deniz Ülkegül

Ardından-II

-I-

Kıyamet bu
Cehennem sokağında talan
Ve koca bir yalan tarihin dehlizinde...

Ölmesin demek bir çocuğun annesine
Mayına dağlarken parmaklarını
Düşürüp kozalaklarını daldan
Yangına vermek bütün çam ağaçlarını...

Köy köy sürülmek uzaklara
Giderken susmak yine de
Düşüğün tuzaklara...

Kıyamet bu
Öptüğüm göğüslerinde kalan
Sona ermemiş ölüm
Henüz hiç başlamayan...

-II-

Sesinde ıslak martı çığlığı
Sevişirken takılıp düşüyorum sana
Ne kadar toptasam kokunu yerden
Bastıramıyorum içimdeki açlığı...

Kafiyeli zamanlarda kustum içimi
Bir duble dizeye satarken aşkı
Sızıp kaldım geceye
Şiir zıkkım oldu hayat...

-III-

Şehir beceriyor kendini
Grevde bütün orospular
Ana-Yasal haklarını arıyorlar
Babalar erken dönüyor eve
Çocuklar mutlu...

Şarap kokuyor ölü
Zil zurna yaşanırken

Radyoda suç orkestrası
Siren sesleri masum
Ben kaygılı
Umutlu...

-IV-

Bulut boşanıyor yağmurdan
Şiddetli geçimsizlik diyor biri

Kaldırılmış ellerini durmadan
Amin!

Yüzü suyu hürmetine
Bereket bolluk niyetine
Kondurmuş geceyi sıvasız
Yoksul ve hırsız
Amin!

Bir minare taş atıyor kafama
Sus! diyor dinle ezanı
Düşündükçe yazanı
Utaniyorum...

Sana aşk demişim
Aşkın sahibi kim?

Tanıyorum...

Amin...

-V-

Canım çekiyor seni
Eski bir samanlık sevişiyor çocukluğumda
Yürüyüp gittiğim yerlerden dönüyorum geri...

Canım çekiyor seni
Bir kadın tabak fırlatıyor kocasına
Gözlerim oluyor adamın gözleri...

Canım seni çekiyor
Kadın olmak istiyor gözümün önünde Kız Kulesi
Denize bir martı düşüyor...

Canım çekiyor ellerini
Çatıda bir çift kedi kendinden geçiyor
Şayıp sövüyorum seni...

Canım çekiyor canım!
İstanbul çadır kuruyor orta yerde
Gel de uyu şimdi...

-VI-

Hiç böyle olmamıştı

Öksüz bir nefes darlığı çekiyor atmosfer
Basıncı ayarlanamayan solunum yetmezliği

Kadar zor taşıyor bu ağırlığı
Zaman...

Ki yasadışı bir maviye uzanan
Vurulmuş uçurtmalar gibi çocuk
Seslerine kulak kabartan tetik
Düşmesi her an meselesi
Anlaşılamayan...

Ve benim! anarşist belki faşizan
Ayrımcılığımda yaşatıp duran seni
Severken soykırım düşlerimde
İspatlanamayan....

Aşk...

Uğur Deniz Ülkegül

Ardından-III

-I-

Yüz üstü düştü ay denize
Gözlerinize ayaz bir akşam üşümüştü
Üstelik çayım da bitmişti henüz çok taze
Bir aşkın hesabı görülmüştü...

Sonra Cigara yaktım sızıma
Ciğerim sapasağlam, sanki nefesim ölmüştü...

-II-

Herşey yarım
Bütün cevaplar gayr-i meşru
Ve orospu çocuğu sorgularım! ! !

Alışırım ulan alışırım!
Ne kavgalardan sağ çıktı bu yürek
Yeter ki dönme bir daha tenime
Sıkar kafasına öfkemin, kendimle barışırım...

-III-

Oysa kadın olmaktı ellerimde bakışın
Bileğim kıvrımında sızıp kalmaktı başın
Ağlamaktı bazen uzaklara dalıp
Parmak uçlarımda usulca silmekti yaşın...

Ne çok inanmaktı kokun tenine
Kavrulmaktı, yanmaktı gözlerine sevda
Siktir çekip zamanın kahpeliğine
Belki de yeniden doğmaktı sevda...

-IV-

Vur beni
Savur beni
Evveline sür zaman
Yarınına dur beni!

Gövdesine uzak dal olmuşum
Beyninde binbir tuzak, kır beni!
Duysun isterdik ya bütün dünya
Şimdi sakla koynuna sır beni! ...

-V-

Az önce kırdım kalemi
Şiir ki sevmek, boynundailmek
Şiir ki dizeleri bir bir kanayan
Ölümüne sevebilmek...

Göç kendini zamansız kavgalara
Varsa nasibinde, barışa selam olsun

Diyebilmek...

-VI-

Solcu zikirler arasında
Devrimci dua niyetine...

Gel-Git/me...

Her yara iyileşmez gülüm
Şimdi gölgendir sürüldüğüm

Bak

Kış kıyamet, ayaz
Elimde beyaz bir hüzün
Yanağın kalmış avuçlarımda

Üşümüş yüzün...

-VII-

Susuyor mavi
Kasıklarında sakladığı alevi
Düşürüp rahminden
Sunacak çığılığına...

Ve senin çocukların olacak
Oğul tadında

Ve senin gözyaşların
Telli duvaklı

Ağlamaklı sevişmelerin olacak biliyorum
Yabancı korkuların sıcağında etten bir duvar
Öreceksin hayatına...

Irzına geçecek zaman...

-VIII-

Beni kendine bırak
Sonra düşür avuçlarından

Bana tutunarak...

Uğur Deniz Ülkegül

Aslında Yazacak Çok Şey Vardı...

Aslında yazacak çok şey vardı...Yaşanacak olana dair...
Söyleyecek çok söz kaldı dudağımın kenarında..
Canım çekti saçlarının kokusunu,ben sustum...
Ben sustum yağmur yağdı...

Ne sevdiğim sucuklu yumurtanın tadını arıyorum artık,
Ne çay içme iç güdüsünün esiri oluyorum...
Ne de yazdığım şiirlerin içinde buluyor seni,
Ya da kaybediyorum...
Öylesi bir adam olup çıktım işte...

İnsan bir garip oluyor yönünü kaybettiği an,bu gidişte...

Seni kıskanmayı bile öğrenemedim bunca yıl...
Sana kızmayı,
Sana somurtmayı bazen,
Surat asmayı...
Bir tebessümün ardından koşup sarılmayı,
Var sen düşün...

Aslında bilecek çok şey vardı hayatın içinde..
Bildiklerimize inat,bilmediklerimizdeydi belki
En güzel manzarası baktığımız pencerenin...
Bilmediklerimizde saklıydı belki aradığımız umut..
Bilmediklerimizdi belki hiç sormadıklarımızın en açık cevabı...
Şimdi yanıldığımızı bilmemiz bu yüzden...

Canım çekti saçlarının kokusunu,ben sustum...
Ben sustum,içime göz yaşların yağdı...

Hadi gel şu sigaramı yak hiç olmazsa..
Yak ki,hayatımda bir kibrit yakımlık sıcaklığın olsun...
Bir kibrit yakımlık gözlerin olsun gözlerimde..
Bir kibrit yakımlık benim kalsın senden bir şeyler...
Böylesi zor oluyor,biliyorsun....

Söz yakmaktan açılmışken..sahi...Ateşin var mı? ! !

Uğur Deniz Ülkegül

Aşk-ı Meczub..

Bırak artık kendine yol/daş bulmayı
Anlasana gönül, burda Tek' sin sen..
Dost kıldın kendine onca belayı,
Yalnızlığın içinde
Yürümeksin sen...

Kalender meşrepte, bir deli oğlan,
Bu hayat dediğin koca bir yalan,
Ölümün sinesine girip saklanan,
Hayalin ortasında
Bir gerçeksin sen...

Arama aşk'ı, aşk seni bulsun,
Aşk diye yanıp duran, aciz bir kul'sun..
Bilen seni bilsin, sen de yorulsun,
Muradı "son hamle"de,
Erişmek' sin sen..

Boş gezenin oldun, boş bir kalfası,
Boşaldıkça doldu, şarap şişesi,
Hoş geldi uzaktan, yarin kisvesi,
Kendi nefesine uyup,
Yanılmaksın sen.....

Yürü be deli oğlan, gitmek zamanı,
İncitir "son söz" ünde, ruhu simanı,
Herkesin elinde kendi imanı,
Mahşerde sorguya,
Çekilmeksin sen...

Anlamadım ben bu sevda işini,
Az kaldı be oğlum gel sık dişini,
Bulamadın burda, dost gülüşünü..
Gün gelir toprağa
Gömülmeksin sen...

*İçerikte ki bazı yerleri değiştirdim..Anlam itibariyle 'özüne' uygun düşmeyen ağır ifadeler olduğu 'eleştirilerini' haklı bularak böyle bir değişiklik yapma ihtiyacını duyduğumu dostlarıma iletmek isterim..
Saygı ve sevgilerimle...

Uğur Deniz Ülkegül

Aşk düş(le) mesi...

En soğuk düşlerin
Kar yangınlarında kavrulan,
Koca bir düdü hayat...

En zoru biliyorduk,
Bu yüzden yetmiyordu ateş,
İçimizi ısıtmaya...
Yüreğimiz korlaştıkça,
Biz üşüyorduk...

Ben,
Vazgeçmişim
Sokaktaki çocuk seslerinden...

Yönsüz bir yol alıştı gidişim,
Densiz belaların,
Kuytusunda uyuyordum...

Denize atmıştım zamanı,
Günsüz gecelerin,
Uykusuna dalıyordum...

Sen,
-Bilmiyordum-
İki elin kanda,
Toprağından kovulan,
Bir mülteci olmuşsun...
Ve sonra kaybolmuşsun
Bu yabanda...

Şaşkın bakışların,
Ve sessiz yakarışların,
Yükselirken semaya...

Tüketilmiş bir aşkın,
Sancısını yüklüyordun,
Hep aynı duaya...

Sonra bir gün,
Bir şey oldu...

Geri döndü zaman,
Ama mekan,
Kayboldu...

An'ı bulmuştuk,
Oysa viran olmuştu ülkemiz..
Ne yollarımız kalmıştı yürüyecek,
Ne şehirlerimiz...

Şonrayı bir türlü düşünemedik,
Öyle ağır geliyordu ki öncemiz...

Sıkıştık kaldık burada,
Dünsüz ve yarınsız...

Hadi, zamanı değil şimdi,
Birbirimizi kovmanın...

Gidecek ne bir yerimiz var
Ne de yurdumuz...

Yorulsun karanlıklar!
Tadına varalım sevişmenin,
Yataksız, döşeksiz, yorgansız...

Umuda, iyiye, güzele dair
Artık bizim sorgumuz...

Düştük aşk kuyusuna,
Cevabı bizde saklı,
Yok ki korkumuz.....

Uğur Deniz Ülkegül

Aşk(dı) Yitirdiğim...

Bu gün gelmedin vermediğim saat,
Ve sözleşmediğimiz yere.....
Yaşanmamış bir aşkımız vardı,
Doğmamış çocuklarımıza inat,
Severken yaşamayı....

Suçlu bir adammışım gibi, bırakıp gittin diye,
Arsız düşüncelerin ortasında kalıp,
En keskin haliyle kılıcın kesmek,
En ağır yaralar açmak için zamana,
Oturdum yokluğunu bekledim bende....

Bu gün gelmedin şekilsiz ama katıksız haline,
Türkü söylediğimiz aşkın,
Özlediğimiz aşkın,
Alın yazısına harf koymak için...
İmla hatası oluştu sen olmayınca,
Okuyamadım aşkı, sildim bende,
Yeniden yazılası olduğu için,
Yaşanası umutların hatırına binaen...
İnanmadım gittiğine....

Gözlerim dolmadı, ağlamadım,
Ya da hiç bir şey kadar sevdim her şeyi,
Vardım sen varsın diye,
Şimdi kalmadım.....
Kızmadım ya da küsmedim sevgiye,
Yalın dururken aşk,
dılı haline bakıp utanmadım.....
Yaşını almış ihtiyar kılıklı ellerim vardı,
Gecikmiş ve hatta unutulmuş umutlarım...
Olsun du işte...
Bana neydi...
Sana neydi...
Kime neydi....
Neden bahsediyordum ben şimdi,
Sana anlattığım,
Ya da anlatamadığım....
Neydi?

Uğur Deniz Ülkegül

Aşk...İçin...

Beynimin içinde sar/hoş tenin
Dudaklarına düş/tüm...
Çıplaktık, ayazdık, insandık biraz
İçimdeki seni, senle bölüştüm....

D/inledik pervasız
Notasız, harfsiz, kırılğan cümleleri
Arsızca seviştik...Arsız ve kuralsız...
Silmeden alnımızdan o ıslak taneleri...

Sus/tum kuytunda
En derininde, mahreminde
Diline düş/tüm...
Suçtuk, yasaktık, günahlık biraz
Er'liğimi, kadınlığına gömmüştüm...

Yorulduk ya umarsız
Damsız, ranzasız mahpusluğun
Voltaya öyküner dokunuşunda
Seni Gel-Git zamanlara sürmüştüm...

İçine ıslak
Saçına ürkek
Eline düş/tüm...
Sestik, nefestik, ıssızdık biraz
Ruhumdaki şehveti, tenle bölüştüm...

Aşk.....
İçin.....

Uğur Deniz Ülkegül

Ayak Sesleri - I

-I-

Pişmanlık dediğimiz şey, içimizde ki çocuğun ağlamasıdır. Yeryüzünün kirli ve çamurlu bahçesinde masum bir yanımız kalabilmişse eğer...Hepimizin sakladığı bir kadın vardır içimizde yada bir adam..Özlediğimiz, elimizden avuçlarımızdan kayan bir bakış, bir dokunuş, bir dudak tadı..

Tam olarak ne zaman bilmiyorum ama, yıllar öncesi kaybettiğim içimdeki çocuğa rastladım geçen gün..Üstü başı perişan, dizleri yaralı, saçları kirli çocuk...Koca şehirde kaybolmuş, ürkek ve çekingen, telaşlı..Misketleri miydi kaybettiği, uçurtmasının ipi mi kopmuştu, yada aç mıydı günlerdir yorgun muydu bilmiyorum...Canı yanmıştı besbelli..Beni görünce ağladı...Ağladım..

Hala büyümekten korkuyordu, hala sevmiyordu koca şehirde koca insanların karmaşık ve bir o kadar gürültülü hayatını..Beton binalara hapsedilmiş mavisini arıyordu umutsuz gözlerle gökyüzünde..Çizmeli amcaların tel örgüde ki uçurtmasını indirip kırışlarını unutmamıştı hala..İnanamadım.... Hala çocuğu...Ağladı...Ağladım...

Yaşadığım sancıları anlattım ona..Yanıma oturup bir masal dinler gibi dinledi hayat hikayemi..Yaptığım hataları, düştüğüm yanlışları, ahmaklıkları sersemlikleri...İnsanları anlattım uzun uzun..Dost dediklerimin sinsî bakışlarını görünce ürktü..Kavgalarımda ki kan revan halimden korktu... Kimini sevdi gülümsedi umarsız, kiminde dudak büktü sıkıldı...Kiminde koştu kucağıma ellerini boynuma atıp özlemiş gibi sarıldı...Sana rastladığım güne gelince..Ellerini sus! diye dudaklarına götürdü önce..Sonra ellerimi yüzüne götürüp avuçlarıma bir tebessüm bıraktı...Gözlerimde biriken yaşa baktı...Onaylamaz bir tavırla avuçlarımı yüzüme kapattı..Bir süre öylece bekledim..Seni neden sevdiğimi düşündüm sonra..Ve neden rastladığımı... Ve neden zamansız gelip, yine zamansız çekip gittiğini hayatımdan...Sonra gözlerimi açıp karşımda duran çocuğa baktım...Anladım....

Ağlamadım.....

.....

-II-

"Bana yokluğunun resmini çizmeyi" anlat..Anlat ki varlığının izlerini silmeyi öğreneyim penceredeki buğudan..Mesela sensizliğe nasıl uyanabilir uzun bir geceden gözlerim..Ama yitirmeden umudu, ama gökyüzünde ki maviyi kaçırmadan, ama...Ağlamadan...

"Sensiz bu şehir nasıl sevilir" i anlat..Canı sıkılmadan yolda yürümeyi,ertesi ve daha ertesi günlerde seni özlemeden, balıkçı Kazım'ın tezgahında sıra beklemeyi, sıcak ekmek almayı fırından arasına tereyağ peynir koyup ellerinsiz yemeyi...Çıkmaz sokaklarına sapmadan, kaybolmadan, bir kez olsun "geç kalmadan" eve gidebilmeyi..

"Şiir yazmayı anlat bana"..Sensiz kelimeler yazabilmeyi mesela..Devrik cümlelerden sonra yine de insan, yine de dirençli, güçlü, dik kalabilmeyi.. Son noktayı koyabilmeyi, son satıra gelebilmeyi, her başlangıca bir son verebilmeyi...

"Gökyüzüne bakabilmeyi anlat bana.." Yarım ay bir gecede ayağın taşa takılmadan yürümeyi..Ayaklarının bastığı yere aldırmadan, başının üstünde olanları görüp de, bir kuş kanadında bazen, bazen bir bulutun beyazında, yıldızların göz kırpmışında hiçbir ayrıntıyı atlamadan, hayatı sevebilmeyi..

"Bana sensizliği anlat..." Anlat ki..Düşeyim sensiz bir hayatın satır başlarından....

-III-

İnsan önce fark edemiyor bir şeyleri..Sanıyor ki hayat kaldığı yerden devam ediyor...Oysa hiç bir şey bir an öncesinin aynı değil..Saçı sakalı uzuyor, bir gün öncesinden daha eski duruyor giydiği ayakkabı, elbisesinin ütüsü bozuluyor, bulaşıklar birikiyor mutfakta, perdeler kirleniyor..

Dokunmazsan eğer, olduğun yerde durup hayatın yanından geçmesine izin verirsen bir süre..Ancak o zaman fark ediyorsun ayrıntıları..Yitirdiğin değerleri, kaybettiğin anları, sancıları...

Hiç bir şey eskisi gibi değil artık...Anlıyorsun...

Dün baktığın şehir neredeyse aynısı gibi duruyor önünde ertesi sabah.. Kaldırım kenarında park etmiş araçlar aynı, belki biraz daha ilerde durmuş bu kez, belki dünden kalan bir darbe izi var yanında, kaza olmuş belli..Alışkın olduğun şeyi bekliyorsun..Diyorsun ki, birazdan Osman amca, yılların kaporta ustası Osman amca, şişman göbeğini kapıdan gösterip, sağ elini ağır bir hareketle kaldırıp ev erkanına selam vererek o arabaya binecek..Sonra ver elini ekmek teknesi...

Ama olmuyor...

Günlerden Pazartesi ne oldu ki? Hasta mı? Bekliyorsun..Bekledikçe kalabalıklaşıyor evin önü, kapıda elleri cebinde üzgün bakışlı insanlar sohbete dalıyor, el kol hareketiyle bir şeyler anlatıyor biri, diğeri başını sallayarak onaylıyor..Derken yeşil renkli bir kamyonet yanaşıyor evin önüne..

Fark ediyorsun...Aynı değil artık hiçbir şey...

"Yokluğunu fark edemediklerimiz"le, "yokluğuna katlanırsız" sandıklarımız arasında ki ayrımın pişmanlık derecesidir hayat..

Neyi feda ettiğimiz, neden feda ettiğimiz ayırdına varamayız çoğu zaman.. Arabamızın boyası çizilinceye kadar..O vakte kadar bir çoğumuz bu şehirde bir Osman amca var sanır...

Kaybetmek ve Kazanmak arasında yaptığımız seçim..Sevmek ve sevilme arasında ki fark gibidir bazen...Kazanmak adına kaybettiklerimizin farkına varamayız işte..Hangisini seçersek seçelim..

Hiç bir şey eskisi gibi değildir artık....

Uğur Deniz Ülkegül

Ayak Sesleri - II

-I-

Senden sonra tadı tuzu kalmadı hayatın..Hani öylesi vakit öldüren bir adam olup çıktım sonunda..Arada bir ayağıma takılan taşlar olmasa, ya da kulağıma gelmese kıyıya vuran dalga sesleri ne kendimin farkına varacak gibiyim ne sensizliğin..

Oysa ne kadar dün gibi her şey..Ne kadar yakın..Zannediyor ki insan, az sonra tenine bir dokunuş degecek, bir ses fısıldayacak eğilip kulağına "Seni seviyorum" diyen..Yüzüne bakıp sonra keyifle gülen bir tebessüm, damdan düşer gibi gelip yüreğinin tam ortasından vuracak..Oysa ne kadar dün gibi her şey..Yastığımın kokusu, duvarda asılı resim, pencerenin ismini yazdığım buğusu, boşluğa düşen sesim...

Ne kadar K/adın...

Bu gel-git zamanlar, bu aklımı çelen kavga, bu amansız çelişki..Bu, umuda geç kalışım, zamansız rastlantılar, eğreti bahar ayları, bu aldanışım...Bir rakı sofrası kurmalı yine....Az peynir yanına, biraz da çerez..Sustalı bıçak gibi zulaya koymalı sözü, girmeli şiirin türkünün kanına..

-II-

Hiçbir şey görüldüğü gibi değil kadın..El, ayak özgür olsa ne çıkar..Ruhumuz esarete bizim..Onca yıl yaşamız da bir arpa boyu yol gitmemişiz İnsan adına, İnsanlık adına...Direnmek sanmışız öfkeyi, sevmek sanmışız kirli otel odalarında sabaha kadar sevişmeyi..Öyle ucuz ki bu ülkede insan..

Çok sevdiğim, kardeşim gibi bildiğim bir kız vardı..Tanırsın sen de, adı Birsen..Görsen nasıl da büyümüş, ama gülüş aynı gülüş, bakış aynı bakış..Geçen gün rastladım sokakta..Beni görünce gözleri parladı, koştu "ağbiciim" deyip sarıldı boynuma.. "Kız yapma gören yanlış anlar" dedim "Boş ver be abi" dedi..Nice zamandır görüşmüyorduk, gittik bir yerde oturduk..Biraz çay sigara molası biraz sohbet, ordan burdan..Bir sevdiği vardı ismi Tuğrul'mu ne..Sordum, sustu.."Onu da boşver abi" dedi sonra..Seni sordu, sustum..

Sonra dedi ki, "abi sana bir şey soracağım..İnandığın şeylerde yanıldığın oldu mu hiç? "

"Çok.." dedim...

"Peki en çok neye inandın? "

Sarsıldım bunu duyunca..Üzerime bir dağ devrilir gibi oldu..Bir volkan patlamaya hazır gibi en derin yerlerimde kükredi..İnandığım şeyleri düşündüm....Bu ülkede, bir gün bir şeylerin değişeceğine inanırdım bir zamanlar mesela..Düşünebilen insanların çoğalacağını..Ve bu insanların düşündükçe yanlışlara karşı koyacağını, direneceğini..Dostlarıma da inanırdım..Daha doğrusu bir dostum olduğuna..Kolay zaman da olduğu gibi zor zamanda da arayıp soracaklarına, hani başı belaya girdiği zaman insanın, hani çulsuz kaldığı zaman, ya da bir hastane köşesinde acısıyla baş başa kaldığı zaman da..Yanında olacaklarına....."Seni seviyorum" sözüne inanırdım bir de.. "Aklımdan öte bir yerlerdesin dediğin an'a.."
"Beni özlediğin zamana.." Sana...Peki en çok neye inanmıştım ben?

"Allah'a..." dedim...

"Hiç bu inancını yitirdiğin an oldu mu abi? "

"Hayır..Ama belki bazen..Bazen neredesin? Diye sorduğum anlar olmuştur...Neden soruyorsun bunları ufaklık? Anlatsana neyin var senin? "

"Abi..Ben artık hiçbir şeye inanmıyorum! ! ..."

Onun küçük yaşta boynuma sarılıp yanaklarımdan öptüğü zamanları biliyordum..Sapsarı saçları, deniz mavisi gözleri ve al yanakları ile genç kızlığa adım atmaya hazırlandığı yılları..Yüzünde ki masumiyeti hiç unutamadım..Keşke böyle bir kızım olsa dediğim çok olmuştur kendime..Dünyalar tatlısı Birsen..Biraz kızım, biraz kardeşim, biraz arkadaşım..

Bambaşka biri vardı şimdi karşımda..Ürkekçe saklamaya çalıştığı hüznü seçebiliyordum yüzünden ve gözlerimden kaçırdığı utancının bardağa yansıyan izlerini...O artık genç bir kadın olmuştu.Bedeni kadın olmanın sancısında kıvranırken, benim aklımdan çıkmayan çocukluğunu çoktan unutmuştu..Saatlerce anlattı..Saatlerce ağlattı...

"Tuğrul'u çok sevmiştim ben..Onun için ölürdüm..Hiç bir sözüne hayır demedim, diyemedim abi..Biliyorsun aynı okuldaydık..Ama o benden iki yıl öndeydi..Son senesinde biraz huzursuzdu, bana soğuk davranmaya başlamıştı..Aynı evi paylaşıyorduk..Bilirsin işte artık normal karşılanıyor böyle şeyler..Ailemde biliyordu..Biraz eşya falan almıştık..Para konusunda bizi zorlama ne yaparsan yap, artık kendi kararlarını verecek yaştasın demişlerdi.

Eşyaların masrafını bölüştük Tuğrul'la..Ben mecburen kredi kartı aldım..Sonra Tuğrul'un neden öyle davrandığını anladım..Yüksek lisans için İngiltere'ye gitmek istiyormuş..Ben kendi payıma düşen miktarı sana bırakıyorum, ama benimde maddi durumum ortada seninkileri ödeyemem dedi..Ben de biraz açılmıştım zaten..Geçen yıl o İngiltere'ye gitti..

Ben okula devam ettim ama borç oldukça arttı hatta katladı diyebilirim.."

"Ailene açmadın mı durumu" dedim..Katılırcasına ağlamaya başladı...

"Abi zaten benim yıkıldığım an bunu onlara anlattığım an oldu..Annem suratını astı..Babam öfkeden deliye döndü.. "Ben sana para konusunda bana gelme demedim mi? Sana zaten her ay yetecek kadar para gönderiyoruz! Kalanı ancak bize yetiyor..Defol git nasıl halledersen hallet! ! " diye bağırdı...Ama bankada parası vardı biliyorum olduğunu..Geçen ay yazlık aldılar yeni..Nasıl koydu bana bilsen.."

"Sen ne yaptın peki? Dedim..Ödeyebildin mi borcunu, ne kadar dı o borç?

Kaşlarını çattı..Sesinde öfkeli bir ton hakimdi şimdi..

"Ödedim abi..Son kuruşuna kadar ödedim..Hatta aldıkları yazlıkta yardım bile ettim..Borcun tamamı 4.5 milyardı..Bir arkadaşına açtım durumu bizim sınıftan..Üzüldü durumuma..Düşünelim beraber dedi..Sohbet esnasında birden bana dönüp "Sen Tuğrul'la beraber oldun mu hiç? Diye sordu.. Anlamadım önce..Sonra "Evet" dedim..Bir çığlık kopardı, "Yaşasın! ! Buldum! ! Yani sen bakire değilsin! " dedi..İlk anda çok sinirlendim..

Ama daha sonra anlattıkları mantıklı geldi..Tanıdığı zengin iş adamları varmış..Ara sıra

kendisinde sıkıştığı zamanlarda aynı yola başvuruyormuş zaten..Onlarla tanışmamı yoksa bu borcun altından kalkmamın mümkün olamayacağını ama okulu bitirip kendimi en başta ailem olmak üzere beni tanıyan herkese ispat etmem gerektiğini söyledi..”

Damarlarımda dolaşan kanın sıcaklığını hissediyordum..Kusacak gibi olduğumu..Kızgındım ama bunu ortaya koyacak bunu ifade edecek ne bir makam, ne bir merci, ne de bir insan mevcuttu..Bu ülkeyi ne kadar sevdiğimi düşündüm..Sonra ne kadar nefret ettiğimi...Hangisi doğrudu? Bu ülkede bir genç kızın bedeni kaç para ediyordu? Masum bir güzelliğin kirlenmesi için, kahrolası bir yazlığın duvarlarına kaç tuğla koymak gerekiyordu...Faiz ve borç batağına düşmemek uğruna en mahrem yerlerin kaç yağlı, göbekli, ağzı leş gibi kokan aşagılık para babasına sunulması gerekiyordu? ...

Dünün sarı saçlı, mavi gözlü “akıllım” Birsen’i, bu gün hayatın acımasız yanına karşı en güçlü, en özel, en gizli silahını “kadınlığını” kullanmış ve bunu yaparken bir an bile düşünmeden harekete geçmişti..Çünkü o bir kadındı.. Çünkü en sevdiği insanlar bile onu şu lanet zevk ve para hırsları sebebiyle ortada bırakmıştı..Çünkü güzeldi..Mutluluğun yolunu masumiyetini koruyarak bulamayacak kadar güzel...

Bu ülkede insanlar için konulduğu söylenen kuralların bir çoğunu sevmiyorum...Bu ülkede eğitim adı altında gencecik insanlardan para alınmasından, bu çocukların Ahlaki konularda “özgürlük” palavralarıyla zafiyete uğratılmasından, bu alçak düzenin çarkları arasında ezilip yok olmalarından nefret ediyorum..Beş para etmez insan müsvettelerinin benim adıma “vekil” sıfatıyla bu toplumun insanlarına yalan söylemelerinden ve bunu defalarca bıkmadan, usanmadan yapmalarından öğreniyorum..Ben bu ülkenin onlarca saçma sapan kural ve kaidelerinden tiksiniyorum....

Çünkü bu ülkede sevdiğim bir çok Birsen var...

-III-

Gülüşün ağlamaktı senin..Gelişin gitmekti...Sevişin savrulmaktı zamansız bir dağ rüzgarında mecalsiz..Dokunuşun kar yangını düşlerde yanıp kavrulmaktı.. Yine de sevmekti işte sol yanıma kurşun gibi sapladığım..Sevmekti adam gibi..Sabaha çıkmaz sorgularda sır gibi sakladığım...

Ayak seslerine kulak ver bazen..Ola ki pencereye konan bir güvercin kadar yorgun ve aç kalmıştır sana yüreğim..Bakma sen benim öfkeme..Bakma küfredişime pervasız...Alın yazımda en büyük harflerle durur sana söylemediğim...

Bir sigara daha yaktım tütünü efkar duman..Ciğerimde yaman bir özlem sancısı..Say ki sensizliğe çıplak ve üryan öfkem..Bir serseri kurşun içimde isyan...

Say ki ben kurduğun bir saat başıydım yastığının kenarında...Düşlerine geç kalan...

Uğur Deniz Ülkegül

Ayak Sesleri - IV

Hayatın acıtan yanını yaşayan herkese...

Öyle yorgunum ki göz kapaklarım tonlarca yükü sırtlamışçasına koca bedenimi ezmekle meşgul..Her saniye bacaklarımda ki direnç biraz daha azalıyor.. Kendini taşıyamıyor bedenim sanki..Dışarıda tabiri caizse yaprak kıpırdamıyor..Ne serseri ruhumun habercisi rüzgar, ne hüznümün sırdaşı yağmur sesi..."Çıt" yok...

Yine de uyumak istemiyorum..Tuhaf bir çelişkiyle karışık tedirginlik hali var üzerimde..Uyursam, acım denecek sanıyorum..Omurgamın ortasından yayılan sıcaklık önce bir noktada toplanıyor..Onu çevreleyen kasların gerildiğini hissediyorum sonra..Yavaş, ama artan bir güçle o sıcaklığa doğru yöneliyorlar..İçlerinden bir kaçı kopsa belki bir anlık rahatlama hissi olacak, ama aksine...Kopmuyor, uzuyorlar..Köklerinin bu dayanılmaz güce karşı koyuşu canımı yakıyor, sıcaklık "ateşli bir kadın" kadar davetkar...Bir süre sonra bir noktada toplanmış olan sıcaklığın yer değiştirdiğini hissediyorum..

Hayır hayır..Yer değiştirmiyor, genişliyor..Buna bağlı olarak omurganın geçtiği yere bağlı olan diğer kaslarda harekete geçiyor..Yosma bir kadın pervasızlığında dans eden bu yanma hissi etrafında ki bütün kasları baştan çıkarıyor..Şimdi duyduğum acı birkaç kat daha arttı..Dolapta duran ağrı kesici yalvarırcasına bana bakıyor..Oysa ben, orali bile değilim..Bu kez olmaz diyorum, bu kez kaçmak yok..

Bir den ilk darbeyi alıyorum..

Kuyruk sokumunun beş parmak kadar yukarısında müthiş bir kasılma.. Korkunç bir sancı, lakin çok kısa sürüyor..Bağırmiyorum..Ya da bağırmaya fırsat bulamadığım için mi bağırmadım bilemiyorum..Neyse..Sonunda bu konuyu kafama takmamaya karar veriyorum..Daha önce avazım çıktığı kadar bağırmışım..Ama hiç bir değişiklik olmamıştı..En küçük bir değişiklik bile..Bayram arifesiydi sanırım ve evde yalnız başıyaydım yine, şimdiki gibi..

/Sen gittikten birkaç saat sonrası..Irak'ta adına savaş dedikleri vahşet canlı yayında sürmeye devam etti, yollar yine kana bulandı, yoksulluk yine sokak kadınlarından sokak çocuklarından sokak serserilerinden oluşan koca bir ordu sahibiydi..Sana, gitme değişim gidişine yetişemedi..Ne kadar bağırığımı hatırlamıyorum..Sustuğumda hiçbir şeyin değişmediğini gördüm..Bağırarak, acıyı dindirmemişti..

Geçmiş zaman deyip yattığım yerde biraz doğrulmaya çalışıyorum..Lakin bu isteğim benimle beraber olduğu yere çakılıp kalıyor..Garip bir durum, bedenim sancıyan yerinden yatağa, daha doğrusu yatağın yaylarına yapışmış gibi..Aşağılık yosma, demek ki bedenimden sonra yattığım yatağı da ayarttı..Omurgamı kısıvrak yakalayıp kavrayan helezon demirlerin soğukluğunu hissediyorum..En küçük bir hareketle dahi olsa, sağa

ya da sola dönmemim imkanı yok..Lanet sıcaklık neredeyse omurgamın tamamını sarmış durumda..Bu biraz sonra yaşanacak olanların kötü habercisi aynı zamanda..Bin bir güçlkle yanı başımda duran sehpanın üzerinde ki not defteri ve kaleme uzanıyorum...İçimden şiir yazmak geliyor, gülümsemek..Böyle zaman da şiir yazabilir mi insan? Bilmem..Daha önce hiç denemedim..Ya gülümser mi? Evet..Çok defa yaptım bunu...Tam ilk harfi (A) yazacakken ikinci ve çok daha ağır darbe! ! Elim havada asılı kalıyor

bir süre..Bütün bedenimin kaskatı kesildiğini hissediyorum..Acıdan yapış yapış olan bedenim bu göremediği gizli düşman karşısında ne yapacağını bilemiyor..Bir süre sonra kaslar geçici olarak kendini bıraktığı zaman son bir hamleyle kağıda yazdığım harf takılıyor gözüme..(A) ...

A...Ne bu? Acı? Ahhh? Ananı..... !! ?

Kendi kendime gülmeye başlıyorum..Komik bir durum ama o an da en olmayacak şey aklıma geliyor..Bu durumda sevişmek nasıl bir şeydir acaba..Mozaşistlerin hissettiği duygu buna mı benziyor..Belki..Belki değil..Hangisi ağır basardı acaba diyorum....O an..gözlerinde erimek mi, acıya yenilmek mi?

/ Sen gittikten birkaç saat sonrası..Birlikte içtiğimiz çayın tadı hala taze duruyordu..Hala sıcaktı seviştiğimiz yatak ve soluklarımızın birbirine karıştığı an kadar dağınık..Yağmur hiç dinmemişti nedense, aynı hüznü tekrar edip duruyordu pencereye vuran damlaların sesi...Şu koca adamlığıma inat ne kadar ağladığımı bilmiyorum.Göz yaşım dindiğinde hiçbir şeyin değişmediğini gördüm..Ağlamak, acıyı dindirmemişti.../

Acının rengini çizdim bu akşam
Maviden arta kalan hüznü baz öfkede
Yenik düşmem yokluğuna, buna alışamam
Kolay ölmem adı sensizlik olan bileşkede...

Suskuya saplanır inceden ağrı
Tenine öykünür alnımda terim
Kan revan olur yazdığım şiir
Hangi aşkın katilidir kelimelerim...

Ben bu şiirin canına okurdum okumasına ya, okuyunca şu yosmadan daha çok can yakacak namussuz..Defteri kalemi usulca yere salıyorum elimden..
Mümkün olduğunca hareketsiz duruyorum.En küçük bir hareket, an basit yanlış bana kodeste yapacakları en ağır işkencenin bile yüz misli acı verecek biliyorum..

"Şu an senin duyduğun acının Onda birini ben duysam, vücudum bunu kaldıramaz ve baygınlık geçiririm" demişti doktor..Açıklaması bittikten sonra da "Ne yani benim beynim aptal mı? Bu kadar geç mi anlıyor bir şeyleri?" diye sormuştum..Yıllar içinde hastalık süreciyle doğru orantılı olarak ve artarak devam eden acıya beyin kendini adapte ettiğinden, acıyı algılama ve karşılama gücü de doğru orantılı olarak artıyormuş insan beyninin..O zaman espriyle karışık cevap vermiş ama tam anlamamıştım..Yıllar içinde doktorun o gün bana ne demek istediğini tam olarak anladım..Bu "Her gün şiddetini biraz daha artırarak devam edecek olan dayanılmaz sancı günleri" anlamını taşıyordu..

Ya da şöyle düşünelim..Bir suç işlemişsiniz..Hakim size hapis cezası vermek yerine 30 yıl işkence görmek cezasına çarptırıyor..İşkenceci gözleri parlayarak size bakıyor..Her gün bize geleceksin ve sana elektrik vereceğiz, şiddeti yavaş yavaş arttırarak...Hay Allah! Neler diyorum ben..Gören de bu ülkede işkence var falan sanacak..Elbette yok canım..Ben sadece hayali bir varsayımla durumu anlatmaya çalıştım..

İyiden iyiye sinirlerim bozulmaya başladı anlaşılana..Hadi duyduğum sancı neyse ney de şu kımıldayamamak yok mu? Fena sinirlendiriyor beni..Kapı vurulsa, telefon çalsa ya da ne bileyim sırtım kaşınsa..Allah muhafaza! En kötüsü sonuncu senaryo..Sırtımda ki o ateşli yosmanın bir de utanmadan beni gıdıklaması gibi bir şey bu..Bu kol yatağa mih gibi yapışmış bu gövdenin arkasına nasıl girer? Giremez..Eeee? Ne yapcaz? Şarkı türkü söyleyecek halimiz yok..Mecbur geçmesini bekle..Beklerken (A) harfiyle başla yine..

Ananı! ! ! ...

Tam iki buçuk saattir bu haldeyim..Bizim yosma sonunda muradına erdi ve bütün omurgamı, bütün kaslarımı hatta yatağımın çarşaflarını, yaylı sistemini ele geçirdi..Tek iyi tarafı şu..Ben kımıldamadan fazla hareket etmiyor o da..Bir beden de iki yabancı gibiyiz..Bedenin beyni bana ait, acısı ona.. Ama beyin benim beynim..Kontrol yetkisi hala bende..Buna bozuluyor olmalı ki arada bir bedenime fazladan acı yükleyerek hareket etmemi sağlamaya çalışıyor..Ama karşısında yılların tecrübesi var artık..Yine de pusuda..Bütün şehveti ve tahrik ediciliği ile beni bekliyor..İyi ama ben artık sıkılmaya başladım bu bekleyişten..Elimi çaktırmadan aşağı sarkıtsam ve yine çaktırmadan az önce sinirle yere bıraktığım defteri ve kalemi alsam..?

Sol elimi yavaşça aşağı indiriyorum..Halıda dolaşan parmaklarım not defterini ikinci hamlesinde buluyor..Şimdi sıra kalemde..Kahretsin! ! Nerde bu? Yuvarlanmış olmalı..Kafamı kaldırıp bakabilseydim keşke.Ama olmaz..Neler olacağını biliyorum..Parmaklarım kör bir arayışla devam ediyor araştırmasına..Derken bir cisme dokunur gibi oluyor içlerinden biri..Ama uzanabileceği en son nokta bu..Gayri ihtiyari bir refleks.Sadece bir anlık yapılmış küçük bir hata..Vücudun parmağın gel komutuna itaati..

Gövdemin ortasını mengene gibi saran büyük bir gücün inanılmaz boyut ve ölçütlerde ki sancı kasırgası..Omurgaya bağlı kas sisteminin eş güdümlü olarak yaptığı kasılma ve ardından oluşan kramp etkisi..Vücut artık benim değil..Hiç bir organ beynimin verdiği emirlere kulak asmıyor..Hepsi kendi canının derdinde..Ruhum bu karmaşa içinde parçalara bölünmekle meşgul..Ses tellerimin son sadık asker topluluğu gibi İakin beyimden gelecek son emre hazır halde bekleyişi...Beynimin acıya inanılmaz ölçütlerde karşı koyuşu ve direnişi..Tam olarak 52 saniye süren savaş..Ve sonunda bu savaşı yine kazanan ben..

/Sen gittikten birkaç saat sonrası...Sensizliğin ilk kurşun yarası zaman.. Sessizce kanayan yürek sancısı..Oysa acıya alışkındı bedenim..Her kavgayı sonunda kazandı beynim..Ama ruhum böylesi bir sancıya düşmedi, yüreğimi hiç kimse böylesine delip geçmedi..Sonra yokluğuna küfredip durdum.. Bilmem ki neden..Belki senden, belki kendimden nefret etmek istiyordum.. Küfretmek, acıyı dindirmemişti..

Bu gün..Hala gittiğin gün kadar çoksun.../

Uğur Deniz Ülkegül

Ayak Sesleri - V

Ağrıma gidiyor bunları yazmak..Yaşanmamış bir aşkın suçlu bir çocuğu kıvamında bakıyor gözlerim..Yüzüm aynada kalıyor yine her sabah..Sözüm, takılıp kalıyor işte dudağımın kenarına..Oysa ben...Ben kolay inanmazdım böyle aşk meşk zırvalarına..

Hiç varmadığım menzillerin yorgunuyum sanki..Hiç dokunmadığım bulut kadar uzak umut dediğim..Hiç sevişmediğim kadınların kokusu sinmiş elbiselerime..

Hiç dövülmediğim kadar kırık dökük bedenim..Hiç vurulmadığım kadar ölü, hiç yenilmediğim kadar esir, hiç yanılmadığım kadar öfkeliyim..

Bir yalan daha ekledim bugün, hayatın güncesine...

Ellerini avuçlarıma alıp ısıtamadığım çocuklar geliyor aklıma...Tütün saran bir ihtiyarın duman altı efkarında özlediğim akşam sohbetleri..Bir kadının iğfal edilen namusuna kusamadığım isyan, kor gibi yakıyor tenimi...Takım elbiseli soytarıların bilge tavırlarında, genlerinden utanan zavallıların ahmak duruşlarına kızıyorum....Boğazda Rakı-Balık keyfinde sosyalist fikirler satan puştaların, bar köşelerinde Rus kadınlarıyla oynasırken "Erkeklik" hormonu azan kıdemli "ülküdaş" ların ve kuş beyinli zengin züppelerinin kendini ayrıcalıklı sanan aptal duruşlarının bu hayatı ne kadar çekilmez yaptığını, ne kadar zorlaştırdığını ve ne kadar kirlettiğini düşündükçe kendi insanlığımdan utanıyorum..

Amerikan hayranı, düşük pantolonlu, kimi boyalı bebek, kimi kulağı küpeli, sakallı kendini "özgür" zanneden köpek..Amerikan hayranı, kimi gazete köşesinde düzdüğü kadınları anlatırken boşalan yazar, kimi kör cahil, sanat için soyunan kulis orospusu..

Beynimizi, gözlerimizi, baktıkça gördükçe bütün bedenimizi, hücrelerimizi saran virüs kıvamında manyak diziler..Kabak tadı vermiş Serdar Ortaç, İbrahim Tatlıses güldürüsü..Tayyip ağabeyin Boş-Bakan gözlerle ikide bir çıktığı günah çıkarma seansları..

Mal beyanı komedisi, Kemal beyin oğluna yıllık getirisi, Sosyal Demokrat cephede Mürit-Mürşit ilişkisi...

Af edilenlerin, affetmeyen suç listesi, kap kaç, vur kaç, al kaç gösterisi, vergi iadesi işkencesi, toz pembe tablolar, günlük gülistanlık ortamda, sessiz sedasız kaldırılan bir şehit cenazesi..

Bir yalan daha ekledim bugün, hayatın güncesine...

Çocuk esirgeme kurumunda çocuklardan esirgenen şevkat kadar adi, bir Eylül vaktinde On yedi yaşın idam emri kadar vahşi, bir otel odasında bedeni küle döndürülen şairin yanışından zevk duyacak kadar aşağılık bir düzenin küfrettiğim sabahına..Bu düzenin iflah olmaz acımasızlığına, olmazına, kuralsızlığına bir yalan daha ekledim...

Oysa sevmekle başlardı her şey..Öyle bilmiştik..Biz ki bunca vakte kadar, bile bile kaç sevdaya yenilmiştik..Tutanaklarda suç unsuru diye geçmişti adımız..Gıyabımızda verilirken fermanımız, kaç bahar rüzgarında sevdiğimizi düşünmüş, onu özlemiştik...

Bin özlem içinde, bir anı bölüşmekti aşk dediğimiz..Dokunmaktan öte, göz göze gelmek arzusundan ibaretti sevişmelerimiz..Bakarken utanmaktı..Arama

emirleri çalarken her evin kapısını, bizim sevda dediğimiz, belaya meydan okumaktı...

Hiç duymadığım sözlerin sancısıym şimdi..Hiç sormadığım soruların yanlış cevabı..Hiç gitmediğim dağların yangını, yürümediğim sokakların ayazı..

Hiç söylemediğim yalanın günahıym, teninde izleri kalan..Hiç ağlamadığım gözlerin süzülen yaşı..Hiç bölüşmediğim sofranın yoksul telaşı..

Bir yalan daha ekledim bugün, hayatın güncesine..

Bu aldanışı.....

Uğur Deniz Ülkegül

Ayak Sesleri - VI

Gidecek hiç bir yer yok..Sesini duymak istesem hani, gözlerine bakmak, tenine dokunmak istesem, alabildiğine yoksun işte..Hüzün kokuyor bu şehir, yüzün gibi bakıyor her kadın, sözün gibi yalnızlıktan dem vuruyor şiir..

Söylesem anlamaz derdimi yağmur
Anlatsam dinlemez rüzgar sözümü
Sustukça büyür içimde saklanan çığlık
Kırılmış aynalarda ararım sensiz yüzümü..

Bir yarısı gül'dür hayatın..Sevmek seilmekten öte..Menzili aşk..
Pencerede yolu gözlenen yar'dan ibaret zaman..Yar dediğin var'dan
ibaret her yaşanan..Alışır insan..Bir gülüşe, bir dokunuşa, bir bakışa
değişir ömrünü..Uykusuz kalışı da bundandır, efkara dalıp her sigara
yakışı da..Alışır insan..Kendinden bir parça saydığı nefesin sıcaklığında
yandıkça, yoruldukça..Varlığından vazgeçip, var olanın ruhunda yitip
kayboldukça..Sırrına erdiği hayatın anlamında, bildiklerine sövmekle
geçen zamanın ertesine yeni bir başlangıç daha ekler bıkmadan..
Alışır insan..Bir'ken "Biz" olmaya..

Bir yarısı kül'dür hayatın..Ölmek öldürmekten öte..Menzili kahr..
Üzeri taze toprak kokan mezara sessizce bir gül bırakır..Gitmek midir
zor olan, kalmakla mı zorlanır, çözemez bir türlü..Bir yosmanın bakışı
acıtır da tenini, ses çıkarmaz yine de..Bir enkazdır şehir..Öfkesi alev
olur da taşar içinden..Tutuşur baktığı çocuğun saçları, tutuşur bıraktığı
ayak izleri giderken, yanar gökyüzü, yanar toprağın özü, yanar su..
Küllerini bırakır sahile vuran dalgalar..Alışır insan..Sevdiğini her aklına
gelişte kirpiklerinden düşürmeye..İflah olmaz sancılar taşımaya içinde..
Alışır insan..Susuz kalmaya, sessiz durmaya, aç gezmeye..Başını yastığa
her koyuşunda, her dalıp gidişinde, her özleyişinde..Her uyanışında.....
Gözlerini yokluğuna açmaya...Alışır insan...Biz'ken "Bin" olmaya.....

Sana alıştığım kadar yokluğuna alışmayı da öğrenebilseydim keşke..
Seni sevdiğim kadar, sana küfretmeyi de becerebilseydim..Omzuna düşmüş saçlarını
okşayan ellerimde senden kalan ne var? Rüzgar mı götürdü kokunu?
Ya hangi kasırğa, hangi boran silecek tenimde izleri kalan dokunuşunu?

Sevmek ve sövmek arası aldığım her nefesin yaşamak ve ölmek kavgasında
bir hesabı var..Ben, sevdim kirli saçlarını her çocuğun..Sevdim fahişe bir
kadının gizliden döktüğü göz yaşını..Ben, sevdim ter kokan yorgunluğunu
işçinin..Bir bardak çay, üç dilim ekmekten ibaret sofrada, ihtiyar bir bakışın
yoksulluğunu..Ben, sevdim utanmayı bazen, bazen en küfürbaz akşamlarda
belanın baş ucumda duruşunu..Adam kılıklı sözlere siktir çekmeyi pervasız..
Kaypak bakışların yüzüne tükürmeyi..Düzen dedikleri bu boktan kuralların
içine etmeyi...

Ben, sevdim..

Şimdi sana dilimin varmadığı o sözü söylemeyi..

Gül'de aynı..Kül'de aynı..

Seç birini.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Ayak Sesleri - VII

-I-

Oturmuş, kendimi arıyorum odanın ortasında.Pencereden sarkan şehrin eğreti görüntüsünde ayak izlerimi, rüzgarın garip uğultusunda kim bilir kaç zaman öncesi yitirdiğim sesimi ve kirli sokak lambalarının altında usulca kaybolup giden gölgemi.

Uyku tutmaz geceler birikiyor yastığının ucunda...Zaman mı öldürüyorum yoksa ıssızlığın haykıran çığlığında zamansız ölümlere mi savruluyorum belli değil.Asırlık savaşlardan çıkmışçasına yorgunum.Her hamlede bedenimden bir bölgeyi kaybeden yenik savaşçılar gibiyim.Neler oluyor?

Yağmur var bu sabah.Kim bilir hangi yıldızın kayıp gidişine bu gözyaşları. Hüzün ağır, toprak kokusundan belli.Birazdan uyanır şehir, usuldan iş güç telaşına düşer mahalleli.Osman erkencidir damlar az sonra, gidip şöyle demlisinden bir çay içmeli.Kazım koşturur yine durağa hızlı adımlarla.Geç kalmak huyudur, nasıl sabreder patronu anlamam.İşinin ehli kerata yoksa kim tutar böyle uyuşuğu yanında? Ayfer on dakika sonra geçecek camın önünden, var daha.Hayatımda görmedim onun gibisini.Tam sekizi on dört geçte döner köşeden.Hiç sekmedi bu güne kadar.Ne ileri, ne geri. Süslenmiştir yine zilli, laf aramızda yatarken bile çıkarmaz o bigudileri, saç şekil almazmış yoksa..İyi kızdır aslında, bir de yürürken kırıtmasa..

Sen uyanmadın henüz biliyorum.Belki üç satır mektup yazdın dün gece, sonra yırtıp attın yine sessizce.Belki bir şarkının nakarat kısmında takılıp kaldın saatlerce, şarkı bitti, ışıklar söndü, şehir uyudu, sen uyumadın.Belki sırtüstü uzanıp yatağa, bir ses duymak istedin öylesi.Elin telefona gitti gitmesine ya, parmağın varmadı bir türlü son tuşa dokunmaya..Sonra.. Sonra, yine geç kaldın düşlerinde yorulmaya..

Yarısı senin, yarısı benim yine hayatın..Yarısı yaşam..Yarısı ölüm..

-II-

Aynaya baktım uzun bir süre.Tanıdık bir adam hissine kapıldım kendimi görünce.Sakalım yine uzamış pervasız, gözlerim morarmış uykusuzluktan. Uzunca bir süre baktım işte.Tanıdık biriydi belliydi bakışlarından.Gülüşünü biliyordun, kaç çatışını.Belaya bulaşan tavrı hala duruyordu yüzünde, aykırı sözlerin döküldüğü dudaklar, işine gelmediği vakit davul çalsa duymayan kulaklar.Hepsi yerli yerindeydi yine.Çocukluğundan pek bir iz kalmamıştı, biraz daha kirli bakıyordu hayatın içinden gözleri, utandığı zaman yanağına mih gibi yapışan kırmızılıktan eser yoktu..Daha kavgacı, daha öfkeli, daha densiz...Her aynaya bakışında..Biraz daha sensiz...

Boktan gerekçelerine güldüm sonra hayatın..Yani yaşamak içindi her şey.. Ama yaşamak dediğimiz şeyin içindeydi ölüm..Durup dururken düşlerimizi öldürüyorduk hepimiz.Hiç yoktan sevdamızı katlediyor, hüznümüzle gurur duyacağımız ahmaklıklar yapıyorduk.Bir çocuğun uçurtmasını vuruyor, bir kadının özlemini gömüyor, bir adamın umudunu sona erdiriyorduk..

Kahramanlık adını verdiğimiz savaşlara giriyorduk durmadan. En güçlü olmak, en iyi olmak, en acımasız olmak gibi ayrıcalıklar peşinde

koşuyorduk bıkmadan yorulmadan.Her şey yaşamak içindi ama, yaşamak dediğimiz şeyin içinde ölümü her daim yanımızda taşıyorduk.Sevdalanmak bazen ipe götürüyordu adamı, bazen sürgüne yolluyordu.Bazen dört duvar arasında atılan voltalarda çaresiz bir özlemek oluyordu..

Hala uyanmadın biliyorum.

Oysa seni bekleyen koskoca bir hayat var dışarıda...Yüzüne tebessüm edip geçerken selam verecek az sonra insanlar.Vapur iskelesinde martı çığlıkları bir seyyar satıcının pazarlıkçı sözü, bir ihtiyarın bilge bakışları değil geçecek saçlarından..Yaşama dair ne varsa kuşatacak yüreğini..Sen yine sustuğunu, sen yine söylemediğini saklayıp atacaksın içine..Bir şeyler ölüp gidecek yüreğinde..Bir yanın katran karası..Bir yanın beyaz..

Yarısı gül'e, yarısı kül'e öykünen hayatın..Yarısı yangın..Yarısı ayaz..

-III-

Sen, düşlerimin kırıldığı an'sın..Bu yüzden aynadaki gülüşüm kesik.. Bir saz kıvamında bam teli dokunuşun..Zamansın gelişin..An'sız kalışın, zeminsiz duruşun..

En çok kimeydi yorulmuşun? Kan ter içinde kalırdı gece.Hani namlu bana ben sana bakardım vakitsiz.Hani ölüm beni, ben seni arardım kimliksiz... Fail-i meçhul ayak seslerimi bir tek sen tanırdın.Hani elim varmadan kapıya çoktan bilirdin zora düştüğümü, çoktan uyanırdın.

Yaşamak içindi her şey..Çünkü bir kez geliyorduk hayata, maviyi bir kez tanıyor, erdemi, doğruluğu, bilgeliği bir kez yaşıyorduk..

Bir mermi çekirdeğine şırdırılan hayat, bir başak tohumunda filizlenirken Öfkeye inat be gülüm! Öfkeye inat! Biz adam gibi bir kez seviyor, bir kez sevdalanıyorduk..

Artık uyandın.

Oysa baktığın mavi aynı değil.Dokunduğun eşya, duyduğun ses.Aynı değil sigaranın dumanında alıp verdiği nefes..Biraz daha yeniksin artık, biraz daha içine doluyor bu aykırılık.

Evet yaşamak içindi her şey..

Yarısı geç, yarısı güç hayatın..Yarısı sağlam bir yürek, yarısı kırık...

Uğur Deniz Ülkegül

Ayak Sesleri – III

-I-

Biraz da umut etmeli insan..Ne kadar yanıldıysam, o kadar yenildim demek, kilit vurmak yüreğine açılan bütün kapılara, duvarlara acının, sancının renginden küfredercesine resim çizmek, alabildiğine susmak öfkeye, kör kütük yalnızlığında akşamın..

Sonra durmak mola yerinde bu aşkın..Bir sigara yakmak efkari duman.. İnadına gökyüzüne bakmak işte..Özlemek işte..Hatırlamak..Ağzında "mavi" bir düşün tadını duyumsamak, keyfine varırken yeniden başlamanın..

Hayat seni benden aldı..Koca bir yalnızlık kaldı geriye dokunduğun an'dan..Gitmenin öyküsünü yazdım ardından, azalmanın korkusunu. Belaya bulaştığım zaman, hani kurşun vakti öyküler çizerdik yaşama.. Değişmedim dağlarda onca bahara, saçının bir tel kokusunu..

Biraz da umut etmeli insan..Yokluğuna inat, çokluğun taşıyor içimden.. Ne kadar uzaksan, o kadar özlemeksin..Ne kadar gitmeksen, o kadar beklemeksin pencere kenarında..Sen ki düşünmeksin yar..Düşümde su, düşümde tuz, düşümde ekmeksin..Düşündükçe başımdan savdığım şu kör kurşunlar..

.....

-II-

Bir zamanlar daha mı yeşildi bahar ayları, yoksa ben miyim kırmızıya esir düşen mahkum..Daha mı soğuk kış, daha mı donuk pencereme usulca, dokunurca bıraktığım bu sessiz bakış..Şimdi daha mı yalnız kokuyor şehir..

Oysa daha bir çoğaldı mahalle de oturan insanlar..Kaldırım kenarına park eden araçlar, oynaşıp duran çocuk sesleri..Biz çoğaldıkça azalan dostlar.. Düşündüm de, ne kadar çok, selam vermeden geçtiğim bakış..Aynı hava, aynı su, aynı toprak..Ve aynı aldanış...

Hiç kimse umursamıyor biliyorum..Bir kaç cılız ses çıkıyor gibi arada... O da, iş telaşı, ekmek kavgası, mesai sonrası derken ya bir martı sesinde, ya kendini ucuza sermaye eden bir yosmanın nefesinde kayboluyor..Kimse ne soruyor, ne bir cevap taşıyor içinde "yarına" dair..

Oysa umut etmeli insan...

Neden her şey, hiç bir şey kadar değersiz bu ülkede? Ne ölen niye öldüğünün,ne kalan niye yaşadığının ayırdına varamıyor..Ölmek ve kalmak arasında ki çizgi öylesine yakın ki, öylesine anlamsız..Bir amacının olması gerek, bir yön, bir çizgi taşıması gerek insan denen varlığın..Ama öylesi ucuz, öylesi basit ki yaşamak, neye elini atsan altından koca bir yalan çıkıyor..

Kim katil, kim kahraman, kim asil, kim vekil, kim işçi, kim patron belli değil...O kadar alışmış ki bu ülkede yanılmaya insan, hiçbir şey onu artık şaşırtmıyor...Acının belli bir limiti vardır demişti Yusuf..Beyin bir noktadan sonrasını algılamaz..Yani acı öylesine yoğun yaşanır ki, beynin algılama sınırları bunu taşıyamaz...

Bu ülkede bir Eylül vakti geçti zamandan..Koca bir kuşak, boş ve anlamsız sözlerle büyütüldü..Ne çocuk kalabildi çoğumuz, ne adam olabildi..Şimdi böyle duyarsız, böyle sorgusuz, böyle çelimsiz duruşu bundan..Ve bu ülkede On binlerce insan öldü sonra..Hısım akraba dediğimiz..Hani gidip gurbet elde, bir köy sofrasında oturup üç dilim ekmek, bir parça peynir yediğimiz..

Vurdukça kahraman olduk...Vuruldukça kahraman öldük zahir...

Düşündükçe kanadı yüreğimiz...

Beslemeyip astıklarımız, hani şu On yedi yaşımız, hani çocukluğumuz, hani sorsan topu topu üç beş onurlu adamdan ibaret çokluğumuz..Hani çoğaldıkça bir çığ gibi büyüyen yokluğumuz...

Oysa umut etmeli insan...Çünkü umut edebildiği kadar vardır insan...

Sahi, umut dedim de aklıma geldi..Bu gün gökyüzüne baktın mı?

.....

-III-

Sana bil...Beni öğret...

Yerim yangın yeri...Alaza boyanmış sus..Kül kokar adın..Açım, açıktayım.. Yorgunum isyan..Değişmem kimselere, belaya sürgülü döküm..Bir akşam gelirim kuytuna, sokulurum teninde tuz tadı..Gözlerin saplı hançer, yüreğimden sızar gülüşün...Usulca gelip öptüğüm düşün..Alnında yara izi.. Say ki sürsünler bizi, çöllere vursunlar..Sen ki can dediğim..Canan dediğim.. Değişmem kadın...Değişmem...

Seni sar..Bana yorul...

Geç kalışım kendime benim...Yok'sa "mavi" ye bulut..Tek'se dalgaya öfkem.. Deniz koymuşlar adımları..Bu yüzden gel-git zamanlarım sana..Vakitsiz değilim bak..Ay'a bak, buluta bak, yıldızla bak...Gökyüzüne bak kadın, gökyüzüne bak..

Neyine toprak senin...

Yol keser onlar, ihanet kokar nefesi hırsın..Kazdıkları mezar kendine.. Dar ağacında sallanır gölgeleri..Astıkları öfke sabah akşam tükürür yüzlerine...Geçer bunlar, takma kafana sen...Bu yalan çıplak, bu talan soysuz, bu zaman çelimsiz gülüm..Dik durmalısın..Ne zaman acılar değse tenine, ruhunda saklı "o mavi çocuğa" dokunmalısın..

Hadi sus şimdi..Hadi kapansın gözlerin..Sözlerini sona sakla..Bir de göz yaşını..Bir de gülüşünü..Olur ha bir gün..Ansızın gelişini...

Sana koş...Bana dinlen...

Uğur Deniz Ülkegül

Aynadaki Yüz – I

Sürgit zamanın fahişe kuytusunu
Gölgem üşür,
Gövdem kaldırım yosması
Şehvetli bir kadın düşüdür...

Aklım baş ucumda
Yüreğim nargilemin marpuçunda
Duman olmuş aşk solurum sensiz
Boğulurum bir bardak rakıda, nedensiz...

Sövdükçe şehir aç,
Cinayet kokar ayak izleri
Sevdikçe yüreğim kıraç
Kurur içimin denizleri...

Sol yanım yine boş
Nahoş arzular saplı tenime
İzmarit kokar odam, akşamlar loş
Ay kaçır, bulut saran gözlerime...

İklimi yalnız çocuk
Ayazı tutsak kadın
Kanatır ellerini zaman
Geç kalan sorguların...

Sen, sustuğum öfke
Düşmeyen tetik sancısı
Sen ki kaldırım taşlarında
Pervasız yürüdüğüm mayın tarlası...

Aynada sen bakar adam
Her gün biraz daha eskir gülüşün
Kırılır beyazın sabahçı hüznü

Siyaha uyanır düşün....

Uğur Deniz Ülkegül

Aynı...

Sen ne söylersen söyle..
Değişmez gökyüzünün rengi,
Güllerin kokusu, şehrin o karmaşık ahengi...

Ne söylersen söyle,
Aynı kalır dün,
Kırık kaldırım taşlarına ağlar yüreğin.
Hep aynı türküdür bıkip durmadan söylediğin
Aynı ayrılıktır gecenin sessizliğinde dinlediğin....

Sen ne söylersen söyle..
Aynı kokar dalında gül, aynı solar susuz bıraktığında.
Dikenin aynı yakar canını,
Yüreğiyle aynı akar insanın, parmağından süzülen kanı....

Her şey aynı kalır aslında,
Aynı keder tüketir umudunu,
Aynı yalnızlık çalar kapını her akşam,
Aynı kabuslar böler uykunu...

Verilen sözlerin hükmü yoktur artık,
Beklemek anlamsızdır,
Yeniden başlamak,
Bir yalanın ertesinde imkansızdır....

Sen ne söylersen söyle..
Sustuğun zamanlara mahkum olur güzelliğin..
Adresin yoktur artık not defterinde,
Resmin soluk soluk durur bir kitabın arasında,
Aslında kendi değerindir yüreğimde kaybettiğin....

Ne söylersen söyle...
Aynı durur içimde sakladığım öfke,
Aynı kalır seni sevmişliğim...
Ama kızmaya bile gücüm kalmamıştır artık,
Zaten üç beş kuruşa anlaştığım bir kadındır
Arada bir seviştığım....

Aynıdır senden sonrasında küfrettiğim hayat,
Çektiğim sigaranın dumanı,
İçtiğim çayın tadı, yalnızlığım...
Vazgeçtiğim yarınlar,
Yaşamak ve ölmek arasında gidip gelen kararsızlığım...

Sen ne söylersen söyle...
Değişmez ardında bıraktığın iz,
Kendimden bile sakladığım gözlerin,
Yüreğime gömdüğüm giz....

Aynı kalır bir şeyler geride...
Sevdiğim kadın,
Sevmediğim bakkal,

Her sabah balkona çıktığımda,
Gözümün kaydığı komşu kızı Feride...

Sen ne söylersen söyle,
Gelmenin,
Ya da gitmiş olmanın önemi yoktur artık..
Seni seymişliğimin resmi aynı durur pencerede,
Uyandığım vakit sensizliğin korkusundan...
Kanadı kırık güvercin gibi özlüyorum seni,
Gökyüzünü sevişim bundan.....

Uğur Deniz Ülkegül

Az Bir Zaman....

Yine geldin.....
Zamansız bir anda,
Beklentisiz bir akşamın kuytusuna sıkıştırarak gülümseyişini.
Bunca yıl soluk sayfalara dökülen hüznü şiiirlerin,
Buruk hikayelerin satır aralarına yazdırarak özlenişini...
Ve hiç değişmeden,
Oysa yüreğimde ki onca yenilgiden,
Onca vurgun yemişliğinden hayatın,
Ve sokakların,kaldırımların,
Şehrin ve insanların kaybolup gidişinden sonra...
Senden olana,bende ki varlığımı alıp götürdükten sonra...
Ve benden kalana..
De ki,sözü bitmiş olana,
Artık susmuş olana,
Belki de bir yalana....
Yine geldin.....

Yüzüne gülemiyorsam,
Sevinemiyorsam gelişine şimdi,
Uzatıp ellerimi dokunamıyorsam omzuna düşen saçlarına
Ve açıp ışığı
Özlemle bakamıyorsam eğer bakışlarına,
Bağışla beni...
Sevmediğimden değil bu kararsızlık,
Bunca zaman varlığından çok,
Yokluğuna alıştırdı beni bu yalnızlık...
Geçer bir zaman sonra..
____ Uzun bir zaman sonra____'nın
Geçip gittiği gibi...

Yüzüm biraz değişti,
Daha yorgun söylediğim o türkünün nağmeleri,
Gittiğin günden beri daha uykusuz
Ve nasılsa biraz daha umursamaz,
Daha korkusuz bakıyorum yarına..
Ve daha yarınsız seviyorum şimdilerde seni,
Daha yalnız sevişiyorum,
Daha ağır çıkarıyorum düşlerimde elbiseni...
Daha çok sigara içiyorum artık,
İçkiyle aram pek yoktur biliyorsun,
Ama daha sarhoş dolaşıyorum sokakta ki ayyaşlardan,
Hatırladıkça sözlerini..

"Az bir zaman için....." demiştin..
Azın ne olduğunu bilmiyordum o zaman,
Az mektup yolladın ilk zamanlar,
Ve azdı mektuba iliştiirdiğin satırlar...
Sonra az görüşür olduk telefonda,
Az çıkıyordu sesin çoğu zaman..
Ve giderek daha da azaldılar...
Derken çok az haber alır oldum senden...
Az düşünür oldum hayatı bu yüzden...

Birer birer azaldı dostlarım,
Ve yalnızlığım çoğaldıkça,
Sen azalıp durdun hayatımın içinde..
Sonra anladım,
Az bir zamanın içine,
İçinde bütün azalanları sığdırabiliyormuş insan...
Özlemin yetmeyişiymiş,
Sevmenin yetişemediğiymiş,
Yarınsız kalışı ve düne yalvarışiymiş insanın,
'Az 'dediğin...

Yine geldin.....
Bakalım gökyüzü mavi kalabilecek mi bu defa...
Yoksa yine geceğin siyahına mı katacaksın baharın yeşilini...
Ve yalnızlığın sağır eden o sessizliğine mi boğacaksın
Sokaktan gelen çocuk seslerini...
Yoksa "Az bir zaman" daha mı isteyeceksin yeniden...
Eskiden...
Çok eskiden de böyleydin sen..

Artık sahilde oturacak kayalık kuytu bir köşemiz yok..
Balıkçı Orhan ağabeyimiz,
Sedir pastanemiz,
Arkadaş toplantılarımız,
Sokak eylemlerimiz,
Dostlarımız,
düşmanlarımız,
Emellerimiz...
Sen gittikten sonra,onları yitirmek bana kaldı...
Sen gittikten sonra aynılıklar senin,
Ve bütün ayrılıklar benim kaldı...
Sen gittikten sonra,
Hiçbir hüznü yazmadım sana,
Hiç bir acıyı anlatmadım,
Zordadır dedim yüreğin,kanatmadım...
Gittikten sonra
Bütün aydınlıkları peşin sıra yolladım ardından,
Karanlıklar bana kaldı...

Konuşma ne olur,yorma kendini...
Anlamak istemiyorum hiçbir şeyi..
Anladıklarım hep yaraladı beni..
Unuttukça azaldı acılarım..
Bunca zaman,
unutabildiğim kadar affedebildim seni.
En suçlu anıları hapsedmişken yüreğime,
Firari mutluluklara mahkum etme yeniden beni...
Sabıkalı bir aşk bizimkisi..
Ağır yaralı duygular taşıyorum içimde...
Ağır yaralı korkulardan geliyorum kan revan içinde...

Kirletme karanlığımı benim..
Ansızın üstüme vuran bu aydınlığı,
Artık kaldırmaz bedenim....

Yine geldin...
Zamansız bir anda,
Yıllar süren bir yalnızlığın en zifiri karanlığında.....
En unutulmuş hatıraların,
Mutlu bir hatırlatmasından ibaret şimdi bakışların..
Avaçlarında hala izi durmakta vefasızlığının...
Ve içimde yine sana yanılmak korkusu...
Saçım sakalımda beyazlar,
Odamda keskin bir izmarit kokusu...
Sevmişliğimin hesabı yarım kalan sayfalarda..
Rutubet kokan duvarlarda yokluğunun kirli görüntüsü...
Ve canımı yakan,
Kimseler yokken,
Sen yokken
Beni gizliden ağlatan yüreğimin burkuntusu...

Bıraktığın gibi değil hiçbir şey anlamalısın...
Dön geldiğin yere gülüm,sana verecek yürek kalmadı bende...
Sen artık bana değil,
Geç kalmışlığına ağlamalısın.....

Uğur Deniz Ülkegül

Babam...Ve Eylül...

Göz aşımı bir düşte sahipsizdik
Göz yaşımı bu yüzden sakladım
Babamı vurdukları gün, bütün hane ağladı
Ben hiç ağlamadım...

Kırmızı bir entari giymişti annem
Ablamın yanakları kadar pembeydi
O sabah üzerime giydiğim kazak
Osman amca, nasılsın? diye sordu bana
Konuşamadım...

Ellerim çatlamıştı soğuktan
Kömürsüz akşamlardan kalmaydı tenim
Gözlerim babasız bir sabaha uyandı
Başucumdaydı yaptığı mavi uçurtma
Uçuramadım...

O gün gömdüler babamı
Nefes alamaz diye korktum
Toprak kaçır dedim gözlerine
Üşür elleri benim gibi, yapmayın
Babam o benim!
Bir kurşun ne yapar ki gövdesine?

O gün gömdüler babamı
Beni bulamaz diye korktum
Kulak verdim her akşam sesine
Bana öldüğünü anlatmayın
Babam o benim!
Çağırısam kim engel olur gelmesine?

.....

Bir gece
Bütün şehir uyurken
Ayaza üşürken sokak lambaları
Sessizce adımlayarak kaldırımları
Babam geldi...

Yarın...! dedi
Hiç kimse uyanmayacak
Ne çocuk sesleri olacak sokakta
Ne insan yüzleri
Yarın...! dedi
Asker amcalar sizi koruyacak
Sakın korkma!
Ve unutma bu sözleri...

O gün yasakladılar gülmeyi
Bir de ekmek almayı fırından
İşe gitmeyi...
Osman amca'yı bir daha görmedim

Mustafa'nın abisi uzaklara gitti
Annesi çok ağladı, korkmayın dedim...

O gün otobüsler çalışmadı
Radyoda aynı türküleri söyledi adam
Televizyonda şapkalı biri...
Babamı hiç kimseye anlatmadım
Asker amcalar geldi, onu sordular
Annemi götürdüler, biz evde kaldık
Ağladık...

.....

Çocuktum
Gömdüler babamı
Beni duyamaz diye korktum...

O gece
Sabaha kadar okşadı saçlarımı
Korkma...! dedi
Ve hep hatırla sana anlattıklarımı

Korkmadım...

* Yarı kurgusal bir anlatımdır...Bir zamanlar anne ve babalarını herhangi bir şekilde yitiren o dönemin çocuklarına ithafen yazılmıştır...

Selam ve saygılar....

Uğur Deniz Ülkegül

Bağımsızlık Sorguları -I (Sömürge Aydınları...)

Sanki geçmişte, ona şu an taşıdığı genleri aktaran insanlar yokmuş gibi, sanki o insanlar Sarıkamış'ta, Çanakkale'de, Yemen'de savaşmış bu topraklara gömülmemiş gibi, sanki binlerce insanın yattığı bu topraklarda ekin biçen, ter döken kadınlar, fabrikada sıcak demirin karşısında yüzü alazlanan adamlar hiç olmamış, yaşamamış gibi, dününden ve bu gününden utanmayı asaletin birinci koşulu olarak düşünen, farklı olmayı, farklı görünmeyi, farklı konuşmayı bireysel var olma amacının temel unsuru olarak algılamış, fakat hiçbir zaman aslında kendisi gibi olamamış zavallı ve yalnız bir kişiliktir bizim toplumumuzda Aydın tanımlaması...

Kendini düşünür olarak tanımlarken, içtiği Fransız şarabını, giydiği ayakkabı markasını, dinlediği klasik müziği, sevdiği manken ismini anlatmaktan garip bir haz duyar. Buna karşılık Türk toplumunda var olan lahmacunu elle yeme alışkanlığını şiddetle reddeder, bunun kültürümüzün gelişimi adına bu süreci baltalayan çok önemli bir sorun olduğunu dikkatle ve titizlikle vurgulamaktan çekinmez...

Sömürge zihniyetinin kutsal savunucusu olduğundan, sömürülen topraklarda yaşamının kendine sağladığı ayrıcalıklı duruşla, kendini inkar eden, kendine hasım, kendine olabildiğince yabancı, devşirme fikirlerin savaşçı şövalyesi olmayı yine kendi adına kutsanmışlık sayar...

Bağımsız düşünme yetisi yoktur. Empoze ve yönlendirilmiş kavramların beyindeki tasnifi, içindeki aşağılık kompleksinin ruhunda oluşturduğu baskıyı rahatlatıcı bir düzene göre şekillendirilmiş olup, çağın getirdiği o an ki güç dengelerinin durumuna göre değişkenlik gösterir. Doğulu olması gerçeğini Batılı olma hayaliyle örtmeye çalışması, beyinde coğrafik karmaşalar yaşamasına, zaman zaman bu karmaşa ortasında yönünü kaybetmesine sebep olmakla birlikte, kendisini yarı şizofren bir hayatın parçası haline getirmiştir.

Bu yüzden, beyinsel iç güdülerle tutunduğu Batı değerlerinin, bedensel bağlarla yaşamaktan utandığı Doğulu toplumları dejenere etmesine, zayıflatmasına ve hatta en ağır ve insafsızca yöntemlerle yok etmeye çalışmasına ses çıkarmaz, çıkaramaz...

Bu yüzden, İstanbul gibi büyük şehirlerde, toplu taşıma araçlarına binmeyi kendisi için büyük utanç kaynağı olarak gören sevgili Aydınımız, Lübnan'daki binalarda bombalanan insanların, topluca katledilmelerine susmaktan, sessiz kalmaktan utanmaz... Ona göre bu sefil ve az gelişmiş bu anatomik yapılar, İslami Terörün bugünkü, ya da yarınki baş aktörleridir... Kendisinin aynı dine mensup olmasının ruhunda yarattığı tahribatı, açtığı yarayı sarmanın tek yolu, bu katliamlara sessiz kalmak ve hatta toplumun tepkisizliğinden emin olduğu bir anda, bu vahşete açıktan destek vermektir...

Kendisini toplumun efendisi olarak gören bu zavallı azınlık zümresi, belki de sırf bu yüzden Mustafa Kemal'in bir sözünde övdüğü "köylü" insanlarımızı, garip bir hırs ve öfkeyle aşağılamaktan özel bir zevk alırlar. "Taşralı zihniyeti" kavramı, bu biricik ve sevgili Aydın kitlemizin ortaya koyduğu nadir üretimlerden biridir. "Köylü" kelimesinin unutturularak, yerine eş anlamlı "Taşra" kelimesinin ortaya atılması, bu "düşünür" grubunun zeka seviyeleri dışında ne denli kurnaz olduklarını anlamak açısından oldukça güzel bir örnek teşkil etmektedir...

Onlara göre yeryüzünde sınırlar hızla ortadan kalkmaktadır. Küreselleşme adı verilen yeni oluşumun içinde var olmamız gerektiği konusunda ısrarlıdırlar. Ancak bu oluşum içinde neden bazı sınırların dokunulmaz olduğu ve neden bazı sınırlar değişirken,

değiştirilirken binlerce insanın öldüğü konusuna tam bir açıklık getiremezler.Haritaya baktıkça kendi ülkelerinin sınır çizgileri hakkında kendilerine verilen talimatlar konusunda bazen, aralarında yaşadıkları anlaşmazlıkların sebebi, ülkemizin küreselleşme sürecinde Batılı merkezlerin tam bir mutabakat sağlayamamış olmasından başka bir şey değildir.Henüz bu ülkede hangi binaların bombalanacağı, orta bir değerle kaç insanın öleceği kesinlik kazanmadığından, şimdilik genel bir Aydın görüşü ortaya konamamıştır.Ancak bu konuda hepsinin ortak duruşu, şu an itibariyle ülkemizde oluşan ve ulusal cephe adı verilen oluşuma karşı güç birliği içinde bulunmalarıdır.

Güçlüden yanadırlar.Bu yüzden güçlü olmak akıllarına gelmez, buna ihtiyaç duymazlar.Hatta güçlü olmayı alt kültür örneği sayıp kabalık olarak tanımlarlar.Ait oldukları topluma yabancı bir kültürle yetişirler.Bu hayranlık, onların var oldukları topluma yabancı, yaşadıkları çevreye uzak üretimlerde bulunmalarına sebep olduğundan, kolay anlaşılmazlar ve anlaşılmadıkları için kızarlar.

"Bu ülkede neden kitap okunmuyor? " sorusu, hala çözemedikleri bir Toplum bilmecesidir.

İstisnasız olarak hepsi özgürlükten yanadır.Düşünce özgürlüğü, düşündüklerini konuşma özgürlüğü kendilerini bağımsız birey hissetmelerinin yapay zeminini oluşturur.Ancak özgürce ortaya attıkları düşüncelerin genelde Batı formatlı oluşu, "Demokrasi" "İnsan Hakları" gibi klasik söylemlerden bir adım öteye gidemeyişleri "bağımlı oldukları" tek yönlü bakış açılarının ne denli dar kalıplara sıkıştığını göstermesi açısından çok dikkat çekicidir.Yani zannettikleri kadar özgür değildirler.Bu yüzden içlerinde uluslar arası başarı sağlayan birkaç tanesinin, bu başarılarını sadece var oldukları toplumu yererek ve küçümseyerek elde etmelerini, sahibinin kölesine verdiği bir hediye olarak düşünmek çok da yadırganmamalıdır.

Kültürünü aldıkları toplumların eksiklerini, yanlışlarını yazan bir Aydınımıza rastlanmamıştır. Mesela Batılı ülkelerin geçmişlerinde ve hatta bu günlerinde var olan soykırımların sebep ve sonuçlarını, analizlerini, kölelik ve sömürü anlayışlarını aktaran tarihsel çalışmalar, neredeyse yok denecek kadar azdır.Buna karşılık, kendi toplumları hakkında, Batılı kaynakların görüş ve bakış açılarıyla paralel bir sunum içindedirler.

Kısacası bu ülkede Aydın kavramı, bilinen ve umulan tanımların aksine, öncü olmaktan uzak, kendi iç yapısında sentez dahi oluşturamamış, tarz belirleyememiş, yarı kimliksiz, kişiliksiz bir güdülmüşlükten ibarettir...

Ülke sorunlarını çözüme yönelik fazlaca bir katkıda bulunmadıkları gibi, bu sorunları sınır dışına taşıyarak, kişisel ün, kişisel popülerite, kişisel ayrıcalık kazanma uğruna, maalesef üzerinde yaşadıkları bu koca yapıyı, parçalar halinde meze olarak başkalarına sunmuşlardır.

Burada dikkat edilmesini istediğimiz nokta, var olan sistemin kusursuzluğunu anlatmak değil, ancak bahsettiğimiz bu insanların, sistemdeki yanlışlarla mücadele etmek yerine, ikincil güç dengelerine yaslanarak, bu sistemi daha da yaşanmaz hale getirmelerine karşı olan tavrımızdır.Çünkü şu an itibariyle, ne kadar bozuk ve eksik yanları olursa olsun, bize ait olan bir bağımsızlık, küreselleşme adına tamamen bağımlı bir yapıya yönlendirilmekte, eski tabiriyle, ağırlaştırılmış sömürge sistemi uygulanmaya çalışılmaktadır.Sözüm ona kendisini Aydın olarak tanımlayan bu insanlar, ülkelerini dışarıya karşı aşağılamakla meşgul olduğu saatlerden arta kalan zamanlarda, bunun sonuçlarını da düşünmeye başlamalıdır.

Sanki bu ÷lkede k÷lt÷r ajanları yokmuş gibi, sanki bu ÷lkede "sivil toplum örg÷tleri" adı altında yabancı istihbarat kurumları tekelinde yapılanmalarla siyaset, ekonomi ve hatta askeri stratejiler yönlendirilmeyormuş gibi ve sanki bu ÷lkede mutlaka değiştirilmesi, en azından mücadele edilip tedbir alınması gereken "Bizim Çocuklar" olgusu yokmuş gibi, günümüz Aydın'ı Türkiye AB ve ABD'nin köpeği nasıl olur, bunun için neler yapılmalıdır sorusunun cevabıyla meşguldürler..

Batı hayranlığının, buna karşılık Doğulu olma gerçeğindeki tezatın sancısında yüceltmediği, yönlendiremediği, ileri taşıyamadığı halkından utanan ve en pahalı Fransız şarabının fiyatını ezbere bilen bu zavallı utanç abidelerine şunu sormak gerekiyor...

Ekmek kaç para?

Uğur Deniz Ülkeğül

Baktıkça..

Usta baktıkça..
Baktıkça usta, utanıyorum..
Huzurmuş, umutmuş, yarınmış,
Yaşamak değil benimkisi..
Ben sadece, her gün
Aynada kendime katlanıyorum..

Bir de kapı komşuma,
Manav Hüsnü' ye, bakkal Selim'e,
Doktor Kazım' a..

Açlığa katlanıyorum usta,
Yoksulluğuma, sefilliğime,
Yalnızlığıma...

İşsizliğime katlanıyorum,
Hırsızıma, yan kesicime, yobazıma..
Arsızıma, huysuzuma, korkağıma..

Sosyete fırlamasına,
Misyoner zırlamasına,
Lejyon züppesi,
Yazar zamparasına..

Katlanıyorum usta,
İnan katlanıyorum..

Ama bir de,
Katlanamadıklarım var..

Hani suret-i aslı
Maymun soyundan gelen,
İnsan kılıklılar...

Hayvan seviciler,
Sahtekar çevreciler,
Kendini bir soysuzluğa,
Asaleten Vakfediciler...

Ben kimim usta?
Sorunca "senin" diyorlar,
Bu orman, bu ağaç, bu topraklar..

Kimim ben usta?
"Senin" diyorlar,
Bu maden, bu kömür, bu kaynaklar..

Öyleyse neden açım?
Neden yoksulum usta?
Söyle bakalım,
Sen ne diyorsun bu hususta?

Uğur Deniz Ülkeğül

Bana Öyle Bakma...

Kimsesiz cümleler taşıyorum içimde..
Şimdilerde ben değilim sazın bam teline vuran..
Benden arta kalan biri,benim biçimimde..

Duvarlardan geçiyor bedenim,insanların içinden..
Öksüz kalmış bir ruh'um,yeri yurdu kaybolan..
Bir cevabı yok bu karmaşanın,
Zaman,sahipsiz geçişlerin telaşında..
Sorular silinmiş soluk sayfalardan...

Nedir bu? Kimim ben?
Alın yazında eğreti duran devrik bir cümlemi?
Eski bir hikaye mi? "Geçmiş zaman Olur ki" ile başlayan...

Bana öyle bakma..Ayrılığın hüznüne yakışmıyor gülüşün..
Terk-i diyar ettiğin yüreğimin tarlalarında,
Boy atmıyor şimdi sevdanın başakları..
Islatamıyor hiçbir yağmur yüreğimde kuruyan susuz kalmış aşkları..
Eskisi gibi şen değil bu şehir artık,
Aynı gülmüyor yüzlerine deşip geçtiğim umut çocukları..
Bakma öyle bana..
Odamın köhne ve nemli duvarlarına yakışmıyor yürekcan!
Yakışmıyor gülüşün...

Boy aynalarında enine yatan ölümcül yalnızlıkların,
Son nefesinde soluyorum zamanı..
Yalancı bakıyor odanın içi gözlerime..
Küfürbaz isyanlar doğuyor sözlerimden..
Nereye dönsem, neye öykünsem sen..
Senden bir parça çarpıyor yüzüme..

Kar yangını soğuk düşlerde külleşiyor,henüz meyvesi ham dallarım..
Gün batımlarına,zifiri akşam sofralarına söküyor bütün şafaklarım..
En delikanlı kavgalara yenik giriyorum şimdi daha en baştan..
Sende saklıydı cesaretim,merdim,silahım...

Ne ölümüne yaşarım artık hayatı,
Ne bir yaşamak sevdası taşıyım yüreğimde...
Karar tutmaz artık ruhum bedenimde..
Hiç bir söz anlatmaz seni,
Soyamaz artık elbiseni bu kelimeler..
Baş parmağım..Ah şu baş parmağım! !
Baş parmağımda delirmeler! ! !

Gitmenin anlamını anlatmadın..Gittin...
Habersizdim yarından,kendini katmadın..Gittin..
Be hey sevgili!
Bu divaneye bir de ölümü yaşatmadın..Gittin..
Neydi bıraktığın geride?
Bir deli Asım,bir Çakır Osman,bir de komşu kızı Feride..
Ya ben? ...Adımı koy benim..İsmi mi söyle..
Her akşam,

Bu efkar dumanında kaybolup duran adam kim?
Kimim artık bu mahallede?

Dün gece,yine sildim yüzünden göğün mavisini..Bütün seslere sustum....
İçtim sensizliğin baş döndüren öfkesini,sokağa çıktım,kaldırımlara kustum..
Duvarlarına tükürdüm şehrin,taşları tekmeledim..
Alemci sofralarına düştüm,türkü söyledim..
Alıp başımı bilmediğim yerlere yürüdüm,koştum sendeledim.
Oturdum bir bank'a sigara yaktım,denize taş attım,
Ceketimi üç kuruşa bir ayyaşa sattım,polise sataştım..
Heyy ki hey! Ben bin yıllık ömrün mesafesini bir gecede aştım...

Ama yetişemedim sana..
Koşmak kar etmedi,yıkılmak,düşmek sana meyletmedi..
Savrulmak bir alemden başka bir aleme,yol almak yönsüz.....
Yorulmak deliler gibi,tükenmek,gelmek benden sana döngüsüz..
Yine düşte kaldın,yine en sahici yalandın....Farketmedi..

Geel yürekcan geelll! ! ! ! ..Erteleyelim zamanı..
Bir an gel,bir yudum gel,bir nefes gel..
Kandırırım o çetrefil anı..
Kıralım mezar taşını,atalım üstünden toprağını..
Gel yürek sızısı,gel can acısı,
Gel koklayamadığım bahar kokusu,gel gözlerimin saklı buğusu,geelll..

Dizgini yok bu yüreğin..
Ne varsa yaşarken söylediğin,işlemiş beynimin duvarlarına..
Yine Delişmen bir gülüş bırakacak gözlerin baş ucuma.
Kırpiklerinden kayıp düşecek yorgunluğum.
Yine sabah olacak yine endamına köle olup baş koyacak huysuzluğum.
Yine öfkeme yol kesecek harami hırçınlığın,
Yine duvar gibi çarpıp dağılacak yüzünde,son bulacak huzursuzluğum..
Yine..Yine oturup çay sohbetleri yapacağız,
Tuğrul gelecek yine,Merve,Kemal,Nazlı,
Türküler söyleyecek,kitap okuyacak,saz çalacağız..
Memleket özlemleri saracak tenimizi,
Rüzgar susacak,yağmurun sesine katacağız ahengimizi..
Gel..sen..
Nasıl da mutlu ederdin hepimizi....

Yok ulan yok..Ağlamak yasak bize..
Güldürmeyiz kendimize..
Varsa vardır,yoksa yok.
Sahip çıkarız,onurumuza,sevgimize,kederimize..
Ama bir çırpıda böyle kolay yenilmeyiz küsmeyiz kaderimize....
Kalsak da tek,yalnızda olsak,yeteriz kendimize...

Ağlamak yok ulan..Yok dedik işte..
Koy cebine gözyaşını,kaldır,dik tut başını..
Yaraysa yara,dertse dert,yolda bırakma arkadaşını..
Seveceksin! !

Gideni sevdiğin kadar kalanı da,
Vereni sevdiğin kadar alanı da...

Seveceksin...
İstedığı kadar gelsin ölüm..Sevdiğini bulsun ölüm..
Sen insansın...İnsansın sen,yaşatmak için varsın...
Bir mezar taşına yenilmeyeceksin...

Gitmenin anlamını anlatmadın..Gittin...
Habersizdim yarından,kendini katmadın..Gittin..
Öyle bir gülüş ki yüzünde duran,beni bir gün ağlatmadın...Gittin...
Yarım kaldı kollarımda düşün...
Yine de Canan..Bana öyle bakma ne olur...
Ölümün yüzüne,yakışmıyor gülüşün!

Uğur Deniz Ülkegül

Bana Yokluğunun Resmini Çizmeyi Anlat....

Kalender sofrasında içtiğim şarabın tadı,
Damla damla sızarken yüreğime,
Kulak kesilir deniz ve rüzgar söylediğime..
Seni dinler damın birine tünleyen baykuş,
Seni dinler yol kenarına devrilen ayyaş
Ve seni dinler şehir...
Açılır sensizliğin tüm kapıları ardına kadar
Sonra gece,
En bakire duruşuyla soyunur gözlerime.

İhanet uykudadır şimdi,
Yarına ertelenmiştir bir sonraki cinayet,
Yoksulluğuna ara vermiştir mendil satan kadın....
Ve yanında yatan çocuk,biraz düş satın almıştır
Parasıyla,bütün gün boyadığı ayakkabıların...

Yine ben,yine ayrı bir sen çizerim buğusuna camın..
Yine ben,yine ter dökerim üstüne
Kapımı çalman telaşında pür dikkat duran heyecanımın..
Ve yeniden başlar yorgun saatler,
Hep yeniden...

Öğrendiklerim anlamaya yetti ise de bu hayatı,
Anlamak az geldi çoğu zaman mutluluğa..
Ve umuda bir karış kala
Kayıp gidişin,
Belki veda edişin;
Ölü bir güvercin gibi düşüp kaldı avuçlarıma..
Ve ben,
Hiçbir zaman öğrenemedim sensiz kalmayı..
Yalnızlığın ortasında bir sigara yakmayı,
Resmine bakıp,
Yüzünde donuk kalmış tebessümüne dokunmayı,
Saçlarının kokusundan mahrum duran yastığa
Başımı koymayı..

Bir türlü beceremedim,
Benden aldıklarının yokluğuna alışmayı..

Bazen yürüdüğüm vakit sokakta,
Tanıdık yüzler selam verdiği hani,
El uzatıp
Ayak üstü dost sohbetlerine tuttuklarında beni,
Kaçırsalar da başka yöne hemen,
Fark ediyorum seni soran gözlerini..
Buz gibi oluyor uzattığım elim..
Yarama tuz katılmışçasına kanıyor yüreğim..
Hoşça kal deyip ayrıldığımız yerde,
Hep yarım kalan bir söz duruyor söyleyemediğim..

Göz yaşı ağır gelir bu kaldırımlara..

Bu yüzden hep içine doğru kanar göğsüme açtığın yara...
Sonra gün biter el ayak çekilir şehrin sokaklarından....
Ve ben sabaha dek
Küfrederim seni alıp götüreren karanlıklara....

Çorbama tuz katmayı sen öğrettin..
Çay'a şeker kıtlamayı..
Dost olmayı bir yanınla,
Bir yanınla sevdanın en özgür zirvelerine tırmanmayı..
Yorulmayı kadınlığında,
Ve hep biraz daha büyümeyi kavganın ortasında..

İnsan bir kez yalnız kalmaya görsün...
Bir daha karışamıyor kalabalıklara..
Yitip gitmişse dost bildikleri,
Üç beş kuruşa satılmışsa insan olma iradeleri,
Soysuzluğun soytarısı olmuşsa bakışlar
Ve bir de unutulmuşsa
Sokak kavgalarında vurulup düşen arkadaşlar..
Geriye kalmış olmak,
Çok fazla anlam taşıyor
Geride bıraktıklarının yanında insanın..
Çevirebilse
Tersine döndürecek gidişini yelkovanın..
Ama olmuyor,
İnsan;
Hep aynı yol alışlarında yoruluyor,
Attığı voltaların..

Nerdesin bilmiyorum gülüm..
Ve ne zaman çözülecek içine düştüğüm bu kördüğüm..
Ama duyarsan beni,
Bilirsen seni özleyişlerimi,
Otur birkaç satır mektup yaz gelmesen bile..
Ve "yokluğunun resmini çizmeyi" anlat duvarlara..
"Sensizlikte nasıl yaşanır"ın güncesinden birkaç satır ekle..
Bir de gökyüzüne bak ara sıra..
Burada çoktan kurudu toprak,
Çekildi sular,
Benim hatırıma yağmuru bekle..

Uğur Deniz Ülkegül

Batık Gemi....

Hiç bir şey söyleme bana
Karşılıksız mektup hükmünde adresler
Kimliksiz suçların koynunda sevişir zaman
Ayak izlerimde çocukluğumdan kalma sesler
Gözümde yaş birikir, ellerimde kan...

Kalır aynada yüzüm
Vakitsiz bir kavgaya suç sızar tenimden
En saklı öfkem sırtıma saplar hançerini
Sildikçe hayatın yalanından, gerçeğini
Sana verdiğim söz, düşer yeminimden...

Vakitsiz kanar, çoğul günahlar
Yanar içimin sen yanı, küle dönersin
Çatlamaya yüz tutar toprağın bağı
Çıkar kınından öfke, çekilir silahlar
Dalından vurulmuş güle dönersin....

Hani en yalnız mavidir bulutun
Sensiz bir göç mevsiminde çıkar gelirim
Yokluğuna açılır varlığının ertesi
Saçıma dokununca arsız bir kar tanesi
Kırılır içimin beyazı, kirlenirim....

Hiç bir şey söyleme bana
Yakıldı şehir, yıkıldı duvar

Sen,
Nakış nakış cesaret eklerken korkularına
Batık bir geminin enkazını

Karaya vurdu sular.....

Uğur Deniz Ülkegül

Bedevi Kadın...

Adam dedi ki...

Kızdır kor ateşte elinde ki bıçağı kadın,
Yaram derindir, ne kadar dağlarsan,
O kadar tutunurum acıya..

Bir de göz yaşlarını dök üstüne..
Şefkatin belki merhem olur,
Yüreğimde ki sancıya..

Kadın sustu..
Ay vuruyordu bakışlarına,
Ölümün kavgasındayken adam,
Kadın korkusuzdu..

Adam dedi ki...

Şimdilik senden ötelere gidiyorum..Dönüş günüm yakındır..Bakışlarını sakla bana..Bir de rüzgara savurduğun saçlarını..Bir de sevgini..İnancını sakla bir de içinde..Yakın bilmeyi yüreğinde..Acımı boş ver..Acılarını da..Dayandığın sürece dayanır yüreğim..Yeter ki vazgeçme..Yenilme..Kimse bükemesin boynunu..Ve hep aziz tut kadınlığına eş Onurunu..Gözlerime bak..Yalnızca gözlerime..Söylediklerimi iyi belle..Ve her daim kulak ver.Söylemediklerime.

'Bekle beni' dedi adam..İki elin kanda olsa bekle..Zora düşsen de bekle.. Dar da kalsan da bekle...Ölmez sağ kalır isem..Mutlaka döneceğim..

Ve 'seni bekleyeceğim' dedi kadın..Ağladı..Ve göz yaşları içinde adamın derin yarasını dağladı...Dişini sıktı adam..Sesini çıkarmadı..

'Sen kadın' dedi..
Sen ki yaramı sardın..
Acımı dindirdin..

Söz ola ki şu dağlara..
Ve şu denizlere..
Ve şu göklere...
İki elim kanda olsa..
Bir gün döneceğim...

'Kavganın en zor anında..Sakın' dedi adam..
'Sakın gökyüzüne bakmayı unutma..
(Doğruyu bileceksin) '.....

Yürüdü gitti adam..
Olduğu yere çöktü kadın...

Adam kavgaya girdi..
Yaşama ve ölüme meydan okudu..
Dünü bir çırpıda sildi...
Kavgada düşmedi..
Yarını düşündü..

Kadının gözlerine öykündü..
Saçlarının kokusunu duydu..
Kaç gün olmuştu kimbilir..
Günlerdir uykusuzdu..

Kadın üzgündü..Gözü yaşlı..'Şeytan' dost kılığına girdi..Kadına yaklaştı..
Hey kadın! dedi..Kendini heba etme..Gidenler dönmez..Gitmişse bir bildiği vardır
muhakkak..Bilinmez..Bir kez yanıldın..Yine mi yanılacaksınız? O gidişler değil mi ki seni
mahfetti..O vefasızlık değilmi ki seni bunca zaman, koca bir yalan, yüreğini
kahretti...Ölüme gitti o..Yalnızlığı sana bıraktı..Anlamadın mı hala..Bu da sana kurulmuş
başka bir tuzaktı..Kalk hadi..Boşa vakit kaybetme..Dön kendi yalnızlığına..Bir yalana
dağa..Kendini feda etme..

Adam çöl kumlarına baktı..
Bir de ağaca..
Ağacın sararmış yapraklarına..
Yere döndü bakışları..
Çoktan silinip gitmişti..
Bedevi kadının ayak izleri..

Sordu sonra kendine..

'Kavga' neydi?
'Zor..'Neydi? ..
'Gökyüzü' neydi?

Ufuk çizgisine döndü..Ve seslendi kadının ardından...

Heey Bedevi....
Ben haklıydım...
Seni bulduğum gün...
Sana çok geç kalmıştım.....

Aşk dediğimiz neydi ki zaten gülüm...
Biraz yaşam, biraz ölüm....
Ben yüzümde ki tebessümü,
Yıllar önce bir çocuğun yüzünden çalmıştım! ! ! !

14..02..2005.....Emek/ANKARA

Uğur Deniz Ülkegül

Belki

Biliyorum....
Geç kaldım sana belki..
Yüzünde kırık bir tebessüm uyuşmazlığı...
Kısık bir merhaba kalmış dudacağının yanında,
Gizli bir veda....belki....

Seninle verip sırtımızı toprağa
Buluta bakmak,
Yarına umudu anlatmak,
Sonra, yeşile bezenmiş baharı seyretmek,
Ama yaşamak.....belki....

Zaman ne acılara gebe,
Ya da ne mutluluklara...
Sol yanımda bir acı...
Bilmiyorum nasıl bir tükeniş bu
Ve bilmiyorum kaçınıcı...
Yüreğimde taşımak seni,
Yüreğimde
Saklamak...
Ama sonsuza dek sana kendimi yasaklamak....
Belki...

Bu bir fırtına öncesi sessizliği...
Ya da can havli bir haykırışın çaresizliği....
Sana kaderimsin demek...
Verilmiş yeminimsin demek...
Sonunda bnimsin demek....
Belki....

Yani bir sisin ortasında
Nasıl anlamsızlaşıyorsa bakışları gözlerin...
Gecikmiş bir mektupta
Nasıl silikleşiyorsa anlamı cümlelerin....
Özlemek seni yokluğunda..
Ve daha bir sevmek varlığını uzaklığında...
Ansızın düşüvermek peşine,
Koşuvermek ardından..
Yetişmek, belki.....

Üstüme kapanan kapıları çalmadım bir daha...
Sormadım ne hal ne hatır ihanetinden dostlarımın...
Ve hiç kimseyi beklemedim bir bardak çay,
Bir nefes sigara buhranlarımda....
Geçtim hayattan....
Geçtim ölümden....
Şimdi suçlu bir çocuk gibi korkuyorum senden...
Ölsem kucağında, mutlu ölürüm...
Yaşasam diyorum sensiz.....
Belki..

Bir şehrin karmaşasında yitirdiğim,

Ya da anlık bir tesadüfte bulduğum belki....
İçimde milyonlarca sır gizlediğim,
Ama sana....sana hepsini bir bir anlatmak istediğim...
Söylediğim belki....

Aşkı yaşatmak için
İşlediğim duygu cinayetlerinden arta kalan hislerimle..
Sev diyebilmek sana....
Sevdim diye....belki...

Yalnızlığı kanıksamadım hiç...
Ama kaybolurken tanıdım kalabalıkların içinde...
Bildim.....nedir yalnızlık....
Hain bir bakışta...
Gizli pazarlıkta....satışta....
Bildim...nedir yalnızlık...
Bildim....
Yalnız olamazmış insan...
ve kurtulamazmış yalnızlıktan sevmedikçe....
Şimdi bütün mevsimleri üşür zamanın...
Aç açık bekler sokakta saatler...
Kelimeler soğuk, bakışlar yorgun...
Ben seni düşünüyorum vakitsiz....
Kimliksiz bir ateş yakmışım içimde....
Yasadışı bir sevdâ saklamışım yüreğimde...
Sana bir düşün gönderiyorum uzaktan
Biraz ürkek...
Bir gün bu düşün görebilmek...
Belki.....

23.01.2002

Uğur Deniz Ülkegül

Ben

Ben şair olamam,
Devrik duygular taşırım içimde,
Bu yüzden, düz cümle kuramam.....
Beni ne bir akşamcı, ne bekçi tanır,
Şiir diye oturup üç satır karalسام,
Kafiyeler kendinden utanır! ! ...

Bir çiftçi olamam örneğin,
Ekin biçmem, toprak süremem.....
Tezek kokusu halsiz koyar beni,
Buğdayı, başağı büyütemem.....
Hiç nasır tutmamış ellerim,
Orağı tanımam, çapayı bilmem,
Saban koşup öküz yürütemem.....

Vardiyalı bir işçi olup çalışamam,
Bir günde kapı önüne koyarlar beni,
Gitsem, alışamam.....
Tornavida değmemiş elime,
Pasa, kire bulanmamışım,
Demirin korunda yalazlanmamışım,
Alın teri olup, emeğe karışamam.....

Pezevenklik yapamam örneğin,
Dokunur bir genç kızın masumiyeti,
Neyle ödenir sonra o namusun diyeti?
Ölsem kaldıramam.....
Nasıl satılır bir insanın kemiği, eti?
Bir bedende yaşanan ruhun mahkumiyeti,
Alamam...Satamam.....

Alim, bilgin olamam,
Kafam çalışmaz o kadar,
Bir formülü on saatte anlayamam.....
Ezberim yoktur,
Üşenirim zaten, not tutamam....
Peşime takılır bütün sıfırlar,
Ömür billah kurtulamam.....

Yol kesici, yan kesici, hırsız....
Kabiliyetim yoktur, yapamam,
Alır içeri tıklarlar hemen beni,
Madara olurum ele aleme,
Garibanın parasına dokunamam.....
Zorlasalar, ödül koysalar kelleme,
İmkani yok...çalamam.....

Ben aşık olamam,
Bilemem sözün incisini,
Anlamam karşının düşüncesini.....
Tutulur dilim konuşamam.....
Kaba saba olurum,

Pot kırar, bam teline dokunurum,
Geç kalırım randevuya, buluşamam.....

Bir Ben olabilirim ancak...
Biraz adam..Biraz çocuk.....
Korkarım büyümeye, yaşlanamam...
Hep sen kalır bir yanımda,
Senden kalır.....
Bu hayatta ne ihanetler bağışlanır,
Bir kez bilmeden kırsam seni,
Hüküm giyerim..bir daha asla, bağışlanamam.....

Uğur Deniz Ülkegül

Ben Yağmur Olurum...

Hani gökyüzüne bakarsın ya bazen..Hani dolar gözlerin, gizliden...

Ben yağmur olurum...

Sırılsıklamdır bütün duygularım..Yorgun ve mecalsiz, düşerim kirpiklerinden...Kimliksiz bir sevdadır kalan, ayak izlerinde..Yüreğinin en saklı dehlizlerinde, yitirir yönümü, kaybolurum....

Yalnızlığım çarptığı vakit yüzüme,
Dönüp de bakamam aynalara..
İnanmaz bakışlarım, aks-i görüntüme,
İhbar eder kendini gözlerim,
İçinde saklı duran yalanlara...

Şimdi bu göz yaşlarım yanıltmasın seni,
Bir sürgünün gözlerinden çalmıştım..
Yıllar önce,
Bir çocuk vermişti yüzümde ki tebessümü,
Ve öfkemi,
Kırık bir mezar taşından almıştım..

Hani susarsın ya bazen..Sağır eden...Bir sessizlik çöker üstüne fırtınaların..

Ben yağmur olurum..

O vakit, yetmez olur anladıkların..Penceren de bakışlarına çarpar usulca sesim...Kimsesiz soluk alışlarına karışır nefesim.. Sana geç kalışlarımda yorulurum...

Dönüp de bakamam aynalara,
Artık eskimiştir esareti suçsuzluğumun..
Fayda etmez isyanım, "hükmü yanlış" kararlara..

Bir kadın bıkmıştır hayatından,
Bir adam sıkılmıştır kadınından,
Bir çocuk inadına düne saklanmıştır,
Ya da korkmuştur yarınından...

En asil yalanlara feda edilmiştir,
İnsan yanımız..
Ve şimdi gerekçe gösterilmiştir,
Onursuz bir hayata,
Korkaklığımız.....

Hani özlersin ya bazen...Geçmişte saklı duran, sensizliğimi..

Ben yağmur olurum..

Onca kızarım kendime..Lakin bir türlü değiştirememe..Senden habersizliğimi..
Adresi belirsiz bir mektubun, gecikmiş satırlarına kaydolurum.....

Biz değilizdir oysa
Kaldırımında aheste yürüyen,
Küfürbaz sokakların esrarkeş zavallısı...
Bazen genelev kapısında mutlu hayaller kuran,
Çulsuz bir ahmaklığın uçkur sevdalısı....

Biz değilizdir, köleleşmiş bir toplumun,
Düşüncesi mahkum edilmiş azatlıısı...
Söylenmiş yalanların "inanmış" bekçisi,
Karın tokluğuna umudunu kanatmış,
Ve "Onur"unu üç beş kuruşa satmış,
Yarınısız günlerin, "bu günsüz" emekçisi....

Biz değilizdir oysa,
İstavroz taklitçisi,
Kulağında küpesi,
Boynunda "haç" sevdalısı..
Şerefsiz hesaplaşmaların "soysuz tetikçisi",
Bar köşelerinin "aydın" bakışlı şehir magandası....

Dönüp de bakamam aynalara..
İnanmaz bakışlarım, aks-i görüntüme..
İhbar eder kendini gözlerim,
Emperyalist sömürgeenin ortasında,
Kanayıp duran ülkeme.....

Ben, bir defa baktım aynalara...

Yağmur oldum.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Ben, Sendeyim.....

Ben, sendeyim...

Bir sevdanın
Yazılmamış son harfiyim kitaplarda,
Satır aralarında saklıdır yorgunluğum...

Tarih düşmedim sayfalara,
Sonsuzluğa yazarım ismini kadın,
Sensiz geçen zamanların vurgunuyum...

İstanbul yok mu sayıyor beni,
Rüzgarı dinle, bulutu seyret,
Gözlerinden sızan yaşın tuzuyum...

Memleket kokar türkülerim,
Ve suç sayılır kelepçesiz hürriyetim,
Direnmenin karşı konulmaz tutkusuyum...

Ben, sendeyim...

Gözlerini kapatmıştı adam...Baharın taze kokusunu dinliyordu...Uzaktaydı İstanbul...Şu dağ yamacının arkasında olsa, kalkar gider miydi...Yürür müydü Sarayburnunda pervasız, tek başına..."Nasıl da yankılanıyordur sesleri boğazda martıların...Deniz kokar şimdi oralar..."dedi...Düşündü...
"Nerdesin yar? ...Ne yapmaktasın? ...Evde misin, yolda mı, sokakta mısın?
Bakıyor musun gökyüzüne...Takılıyor musun bir bulutun peşine...Söylediğin hangi şarkı değer, dokunur gülüşüne... Yine yenik düştüm affet...Kokuna, dokunuşuna, el verişine..."

Ne çoktu yeryüzünde çıkmaz sokak yanılgıları...Nedendi bu yol ayrımları...
"Zaman! "diye fısıldadı yavaşça..."Zaman! ...Değiştirebilsem keşke...Bütün pişmanlıkları..."Yalnızdı...Uzun zaman olmuştu düşeli hayatın bir köşesinden.
Etrafında dönüp duran insanlar ve çoğaldıkça kalabalıklar...O azalmıştı..
"Öyle dolusunki içimde...Öyle bendesinki...Öyle yakın...Bir tek kokun var yollarımın sebebi...Terindir asi oluşumun müsebbibi..."

Zamansız gitmelerim vardı benim
Ne bakışlar saplanmıştı sırtıma...
Yankısı yüreğimde kalan çığlıkların "sus" uyum...

Sorma bana kavgamı,
İncitme düşümü, sızlatma korkularımı,
Sensiz sevişmelerin iflah olmaz suçlusuyum...

Günahsız gitmelerden geliyorum ben,
Vurun boynunu sürgün bakışlarımın,
Sustum bre...Cevapsız sorguların "Us"uyum...

Boş ver onları güzel...
Ben, Sendeyim...

Uykularına yatır beni,
Gecene sakla, günahına yasakla,

Sözündeki sır,
Yüzündeki ak'la sevdim seni...

Yollar ne menzil tutardı ki Aşk'ta? ... Bir göz kırpmasına yenik değil miydi mesafeler..."Söz verdim kendime kadın" dedi..."Bundan böyle özlersem, namerdim seni...Aldım koynuma sesini...Rüzgara kattım sıcak nefesini...Ve her gece düşlerime kattım gözlerini...Yatsam sen...Uyansam sen...Özlersem çek tetiğini ayrılığın...Vur beni kadın! Lakin kokun...Tende sıcaklığın...Bir tek terindir yollara düşmemin sebebi...Dokunmak yanımdır, böyle asi, böyle huysuz, böyle kızgın oluşumun müsebbibi..."

Gözlerini kapatmıştı adam...Zamanı dinliyordu...Tik-tak seslerinde yankılanıyordu aşk...Bir gülümseme belirdi dudağının kıvrımında...Dilindeki ıslaklığın tadı dokundu kıvrıma...Huzur doldu birden yüreğine...Düşündü...Ve yeniden güldü bütün gitmelerine...Elini yavaşça kaldırıp, avcunu rüzgarın esintisine bıraktı...Usulca fısıldadı...

"Ben, sendeyim...Mesafe dediğin ne ki? "

Uğur Deniz Ülkegül

Ben, Seni Sevdim

Ben,
Seni sevdim...

Öylesi bir bahar akşamında
Soğumuş çay tadında
Dudaklarımda seni özlemenin
Tarifini sevdim...

Günahı boynuna suçların
Diz çökmeyen kavgasında
Yine de 'SEN' demenin
Bir tek sana yenilmenin
Sancısını sevdim...

Ben,
Seni sevdim...

Hani bir otobüs garında
O son bakışı hafızama çizerken
İçin ağlamak dolu
Yüzüme gülümserken
Sana veda etmenin
Hüznünü sevdim...

Aklımı çelerdi yokluğun
Hani en sensiz kaldırımlarda
Genzimi yakarcasına
Gözlerime dolan o sarhoşluğun
Sebebini sevdim...

Ben,
Seni sevdim...

Uskumru bir akşamda
Bir deniz kıyısında
Avcundan öptüğüm zaman
Kırpiklerinden damlayan
Tek bir gözyaşıyla

Bana bakışına...

Bende kalışına...

Benim oluşuna şükrettiğim

O duayı sevdim...

Ben
Yarım kalmış bir şiirin son cümlesi
Boğazımda düğümlenen o Selanik türküsü
Yaşanmamış bir sevda öyküsü dediğim

Ama istediğim...

Şimdi her akşam düşlerime doğan

O Dolunayı sevdim...

Ben....

Seni....

Çok sevdim.....

*Bilinmeyen bir şehirden, bilinmeyen bir şehire:

Kavgasını verdiğim, yüreğim kan revan olup vazgeçmediğimsin..
Tek'sin...Sonsuza dek'sin..Soluk almak, yorulmak, gülümsemeksin...
Seni de..Kavganı da severim...Sevmeksin..

11 Ağustos 2006

Saat: 02:24

Uğur Deniz Ülkeğül

Ben... Memleketim...

Ben..Memleketim...

Benim ulan bu memleket!
Taşıyla toprağıyla,
Yağmuruyla, karıyla benim..
Ben memleketim..

Haini de benim, cesuru da,
Fazlası da benim, kusuru da,
Vurulan canıyla benim,
Dökülen kaniyle benim,
Kışıyla, baharıyla benim,
Ben..Memleketim...

Hem solcu' yum, hem sağcı,
Hem dindar, hem bağınazcı,
Hem efendi, hem serseri,
Ama bu yurdun isyancısı,
Bu yurdun askeri!

Sazıyla, sözüyle benim,
Azıyla özüyle benim,
Yüreği, gözüyle benim,
Ben memleketim! ..

Var mı ulan ötesi,
Benim bu memleket, benim!

Toplayın getirin silahlarınızı,
Lejyonlarınızı,
Kiralık katillerinizi..
İrz düşmanlarınızı,
İş birlikçilerinizi,
Misyon papazlarınızı,
Kan emicilerinizi,
Sermaye puştlarınızı..

Yetmez ulan gücünüz,
Yetmez!
Bu devran böyle gitmez!
Bileceksiniz!
Ve öğreneceksiniz,
Yanıldığınızı! ...

Benim ulan bu memleket,
Soylusu da benim, soysuzu da,
Van' lısı da benim, Uşaklısı da,
Alevisi, Sünnisi,
Aydını, Ereni, Ümmisi,
Camisi, Sinegog'u, Kilisesi benim..
İyi belleyin aklınıza.....
Ben Memleketim!

Kol kırılır,
Yen içinde kalır!
Benim kavgamdır bu,
Benim yaramdır..
Dirisi de benim, ölüsü de,
Koyunu da benim, sürüsü de,
Kadınıyla, çocuğuyla benim,
Nefesiyle, soluğuyla benim,
Zirvesinde doruğuyla benim,
Ben Memleketim!

Düşlerinize bile ağır gelir,
Gömülseniz,
Kusar sizi bu topraklar,
Sizinle yan yana durmaktan,
Ar eder şehitlerimiz, Ar!
Dönün kendi çöplüğünüze,
Dönün yokluğunuza,
Rezil medeniyetinize!

Şehirlisi, köylüsüyle benim,
İşçisi, emekçisiyle benim,
Ordusu, nöbetçisiyle benim,
Sürgünü, mahpusuyla,
Dargını, kırgını, küskünü,
Ve Sevdası,
Ve tutkusuyla...
Bakın yüzüme iyi bakın!
Ben memleketim!

Yoldaşı da benim, Kardaşı da,
Düşmanı da benim, Yardaşı da,
Öfkesi benim, sancısı benim,
Belası, devası, acısı benim,
Sizi de bilirim, kendimi de...

Siz alemin yüz karası!
Kolay geçer bu gönül yarası,
Şimdilik duyun,
O gün gösteririm!

Ben Memleketim.....

Uğur Deniz Ülkegül

Ben... Sen... İstanbul...

İstanbul'da bir akşam vakti...
Usulü adabınca kurulmuş sofralar
Yemeklerin kralı, sıcak kuru fasulye
Kırılmış bir baş soğan,
Yanına buz gibi soğuk ayran...
Çoluk çocuk cümbür cemaat
Besmeleyle başlanan...

Genç kızlar evine çekilmiş
Sokakta mahallenin gençleri
Afili delikanlılar...
Elde tesbih, saçlar jöleli
Sıkı bir maç muhabbeti
Gülüşmeler, takılmalar...

Usta dükkanı süpürüyor
Bu gün de işler kesat gitti...
Şükür mevlâ' ya derken,
Zulada sabır
Dilde duanın bereketi...

Yoksun güzel...
Kuytuya saldım düşlerimi...
Şöyle bir seyre daldım koca şehri
Bakma asık olduğuna yüzümün
Sana sakladım gülüşlerimi...

.....
Uykusuz gecelerimiz meşhurdur bizim
Çay deminde hatırlamak yarın gözlerini
Uç satır yazmak, sabaha kadar susmak
Sigaraya yaslanmak...

Memlekette
Bir sarhoşluk havasıdır gidiyor
Millet aşmış dertlerini
Para yok gülüyor...
Laf aramızda sıyırılmış hafiften
Belli etmiyor...
Terk etmiş saltanat sahiplerini
Soytarılarla avunuyor...

Berduşu yine berduş, hırsız yine hırsız...
Onu anladık da
Şu bizim namuslulara ne oluyor?
Onlar niye sus...

Onları da mı uyandıramıyor bu kabus?

Canım sikkın...Aklımda sen...
Yıldız topluyorum gecede,

İstanbul üşüyor, içimde özlem...
Beladan uzak duruyorum şimdi
Nicedir ismimi anmıyor polis telsizleri
Bütün tutanaklardan kayıp düşmüşüm
Firari kaçışlar molasında kalmışım yorgun,
Soluk alışlarımda isyan...Zaman, yine sensiz....

Yıldız topluyorum gecede,
Üşüyor sen yanımda..
Ateş yakıyorum düşlerime,
Sırtımda loş bakışların...

İstanbul üşüyor
Ayuçlarıma,
Gözlerinden bir damla,
Yağmur düşüyor...

Ekmeğin var mı,
Sıcak demli bir çayın...
Yorgunum kadın
Şimdi gözlerine uzanmak vardı
Genzimde gül tenin kokusu,
Baş ucumda sıcaklığın....

Sevdim seni...
Gözümün nuru,
Can yoldaşım, sırdaşım...

Sevdim kaş çatışını,
Dik bakışını,
Doğrunu, yanlışını....

İstanbul üşüyor
Ört üstüme aşk'ın en yalın,
En saf, en temiz okunuşunu...

Yıldız topluyorum gecede,
Ellerim cebimde...
Sol yanımda alabildiğine deniz
Sen yanımda yalnız, sen yanımda sessiz...
Ardımda bıraktım öncesini
Dilimde kelam susku,
Belam kimliksiz....

Özledim desem, yanar bu şehir...
Dehşete kapılır yol haramileri,
Gece bekçileri,
Ölümün kiralık tetikçileri...
Özledim desem,
Soyunur ağaç yaprağını, kudurur yel,
Düşer damdaki kedi,

Çıldırır sokak köpekleri...
Özledim desem...söylesem...
Ah kadın!
Kırılır yüreğinin bütün kilitleri...

Bütün yollar gözlerine çıkar,
Rüzgar, savurur eteklerini...
Çöp kamyonları,
Şehir metrosu,
Kulağıma fısıldar,
Bana söylemediklerini...

Ansızın çıkagelsem,
Çalsam kapını,
Özledim desem...
Söylesem...

Yanar bu şehir.....

Uğur Deniz Ülkegül

Bende Kal/an...

Sen Şimdi git
Yolların tozuna bulan biraz
Acıların tuzuna ban...

Senin dudağında solan gül
Benim ellerimde kan...

Hani seviştik seninle
Zamane çocukları gibi yaramaz
Alnından öptüğüm an'ı düşün
Çocuksu gülüşün, göz yaşın biraz

Bende kalan....

Kavgalarımız yarım
Ne gitmeye gücüm var
Ne kalmaya yetiyor adımlarım..

Dilimde küfür dolu bir aşk makamı
Ey aşk! Yeter artık..Ben de insanım

Bırak yakamı...

Hani gidebilsem gidecektim

Silebilsem alın yazımdan ismini

Sonsuza dek silecektim...

Ne yaşamak tadında bildim seni
Ne çekip gitmene sevdalı yüküm
Boynumda urgan, çift büküm

Sıktıkça sıkıyor cellat

Ölmeye gücüm yetse..

Hemen ölecektim...

Sen Şimdi git
Boş ver Bulutun Ay'ın hesabını
Yakamoz yangını düşler sularında
Savur rüzgara denizin ölümcül dalgalarını...

Yorulduk..

Seviştik...

Sevmiştik..

Sancıyı bölüştüğümüz gece..

Biz aslında çoktan yenilmiştik....

Uğur Deniz Ülkeğül

Beni Gel, Şimdi Öldür...

Bir bıçak darbesi değdi sırtıma
Döndüm baktım..Gül yüzün! ...

Anlamadım önce
Neden? diye sordum seni görünce
Gözlerinde yaş, dudağında hüzün! ...

Acıya inat gülüyordum
Alışkındım ölüme, zor olan
Yaşamaktı sevdiğim..biliyordum...

Sensizlikten geliyordum ben
Sana rastladığım güne yenik..

Bir an'dı sana yanılışım
Ve birkaç damla kan'dı yüreğimde
Seni sarıp..Seni sevip..Sevdalanışım..

Sensizlikten geliyordum hey!
Bin yılın özlemi içimde yangın
Adın sevdamin sırrında saklı
Tadin dudaklarıma dünden yasaklı..

Bir selam verip geçecektim
Yoktu ki bir kastım, göz nurum
Yine sensizliği seçecektim..

Bilmedin mi?
Kurşundu sözün
Yanmaktı tenin
Yaralanmaktı kaderi
Her daim yitirenin...

Bana ellerini ver şimdi,
Gözlerinden bir bakış sun
Hangi sofraya meze olacak düşün
Söyle bana yar! Neden susuyorsun?

Hayır...

Sen Sevmek nedir bilmiyorsun! ! ! !

Oysa teninden öteydi benim menzirim
Kal-u Bela'dan kalma bastığım izim
Ah canım! Ah gülüm! Ah isimsizim!

Bazen günah dediğini, kolay silemiyorsun..

Artık sahilde dolaştığın bir DENİZ yok,
Martılar suskun, balıklar küskün, Ay silik..

Yazık ki aynada yüzüne çarpan kimlik

Yetmiyor anlatmaya yüreğinde/kini....

Şimdi hangisi Aşk? Bilemiyorsun...

O gün..

Benim öldüğüm gündür..
Yüreğim sende..Tenim sende..
Beni gel şimdi öldür.....

Madem ki seviyorsun.....

Uğur Deniz Ülkegül

Bil/sen -I

Öldürdüğüm zamanlar içinde
Yaşatabildiğim kadar varsın sen
Şanma ki sustuğum kadar çoksun
İçimde sakladığım çığlık kadarsın sen..

Bilsen...

Beklemenin sancısı düştü göz ucumdan
Bir uçurumdan bıraktım günaha kendimi
Kimsesiz vakitlerde ölümcül kavgaların
Kan revan direncine yasladım sensizliğimi..

Ay'ı tam yüreğinden vurdular
Sürgüne yolladılar göğün mavisini
Toprağın rahminde öfkeyi döllediler
Susturdular doğmamış çocuk seslerini...

Yazgısı kör kuytularda kurşuna dizilen
Yosma bir kadın telaşında kıvrandı şehir
Uzak iklimlerin yorgunuydu sevişmeler
Efkarın dumanından düş/tü, sızlandı şiir...

Karaya vuran dalgaların hüznünde insan
Çakıl taşlarında sakladığı amansız sabır
Gel-Git sorgularında sus, yüzünde isyan
Kumlarda sessiz bir hoşçakalın izleri kalır...

Gitmek, seni özlemekten ibaret zaman
Teninde yorulduğum akşam zulası
Küfürbaz öfkemde sessizce kanayan
Yüreğime sapladığın kurşun yarası....

Çarmıha gerilen çocuk düşleri
Sen kokan ellerimde saklı cinayet
Gölgemi ısırırken köpek leşleri
İçimde son nefesini veren masumiyet..

Söyletme beni
Sana öykündüğüm her akşamda
Sabaha çıkmaz sancılar taşırım ben
Kaç kez vururum kendimi bakışlarında
Kaç kez yeniden doğarım bu aşkın küllerinden...

Bil/sen.....

Uğur Deniz Ülkegül

Bilesin...

Artık beklemiyorum yağmurun yağmasını..
Umursamıyorum yokluğunun yüreğimi dağlamasını...
Şehir aynı şehir,sokak aynı sokak,
Bir köşe başında vurmuşlar habersiz sorgusuz umutlarımı...
Susturmuşlar içimde ki o çocuk ağlamasını...

Şimdi bilişim seni,
Seni sevişimden çok değil kaybetmişliğimin öncesinde..
İssiz bir çölün sıcaklığı vardı sesinde..
Yağmursuz kalışım belki bundan...
Hep sonradan anladıklarına yenildim nedense,
Hep sonradan....

Yüreğimin sırlarını soruyorsun bana,kendi sırlarını anlatıyorsun...
Kendi sevdaların yerle bir ederken hislerimi,
Sevmek
Bazen 'susmaktır' diye vazgeçiyorsun kendinden işte,katlanıyorsun...
Şikayetim sana değil,
Senden öncesinin ve sonrasının bu kimliksiz bu şahsiyetsizliğine..
Anlıyormusun?

Bir resim aldım senden dün akşam...
Saol gülüm...
Yokluğunun resmini yapabiliyorum artık duvarlara..
Açının rengini görebiliyorum zifiri karanlıkta...
Özlemin varlığını seçebiliyorum artık bu kadar uzaktan..
Bir yanda sen,
Bir yanda bıkmışlığım,usanmışlığım bu namert yaşayıştan...
Neye benzediğin,kim olduğunu değiştirmezdi...
Kim olduğun neye benzediğine yetişemezdi...
Anlamamı istediğim
Anlatmak istediklerimin içinde saklı durdu her zaman..
Ah şu zaman...Ah şu zaman! ! !

Ellerin dert görmesin,
Acı dokunmasın hiç bir zaman yüreğine,
Hislerin incinmesin....
Alıp başını gitmesin sevdiklerin başka diyarlara,
Katlanmayasın en ağır yaralara,
Bürünmesin umutların karalara...
Mutlu olasın,
Gülesin her daim,
Yenilmeyesin,bozulmayasın,dik durasın...
Ağlatmasın seni hiç kimse,
Satmasın,yolda bırakmasın haince...
Sevesin sevmeyi,sevilmeyi,
Bilmeyesin hiç bir savaşta yenilmeyi...

Sözüm budur,bundan ibarettir sana,
Dualarım kol kanat olsun yarınlarına...
Bana gelince,
Artık beklemiyorum baharın gelmesini,

Yeşile dönmesini yaprakların,
Serin bir ağaç gölgesini....
Olmasa da ayrılık kokan saçların,
Bir veda busesine hazır dudakların,
Titreyen sesin,
Sıcak nefesin,
Hep aynı yerimde duruyor olacağım...
Bu zamanın genişliği içinde bir gün kaybolacağım...
Hep sevdim seni gülüm,çözülmez bu kördüğüm,
Bilesin....

Uğur Deniz Ülkegül

Bir Akşam...

Yalnızlığımı gel bir akşam..
Oturup çay demleriz, sigara yakarız eftarlı,
Konuşuruz ordan burdan...
Senin saçın, benim sakalım dağılsın düşlerimize...
Bir Türk filmi seyredelim birlikte,
Sen esas kız, ben esas oğlan...

Yalnızlığımı gel bir akşam..
Kapatıp gözlerimi, düşlerimi anlatayım sana..
Sahi, sen hiç gözlerini gördün mü benim düşümde...
Sözlerini işittin mi?
Farkettiler mi hiç başın önde utangaçlığını...
Görmedin değil mi? Bilmedin...
Düşümden başka hiç bir yerde, hiç bir zaman, bana yenilmedin...

Onur'a dair ne varsa ilişitirdim saçlarına..
Gözyaşlarını, bakire gülüşlerine gizledim..
Şefkatini yine de dik durasın diye omuzlarına yükledim...
Seni sevdiğimi yazdım yüreğine..
Bilmesin hiç kimse, ve sen de unutma diye, üstünü mühürledim...
Bir aşk olmadı hiç bir zaman...
De ki uçuk kaçık masalsı bir destan...
Ve sahihsiz, ya da sahipleri ezelden firari, kaçak..
Unutulan....

Boş ver... Takılma hayatın zamansız gerekçelerine...
Yalnızlığımı gel bir akşam...
Ve kendi yalnızlığını getir..
Oturup söyleşelim biraz, halleşelim, kızışalım.
Yetmez bize karıştığımız bu kalabalıklar...
Biraz daha.. Biraz daha yalnızlaşalım....

Uğur Deniz Ülkegül

Bir Arsızın Günlüğünden-I

1.Gün...

Dokunmak/sızın

Şiire küstüm
Ve sana söylediğim
(Hatta kulağına fısıldadığım)
Bütün sancıları kustum....

Her şey geçiyor
Eziliyor, azalıyor, üzüyor
İnsan...

Ve hiç dokunmadıysan
Can kesiyor bedenini...

Öylesi yazılmış
Satır arasına sıkıştırılmış
-Arsız bir sevişmenin
Ter damlası- bu hasret...

Parmaklarım kelepçe bileğine
Dudaklarım ağızdaki tadın suçlusu
Konuşuyorsam böylesi arsız
Çoğul bakışlarında, harf harf azalıyorsam
Ve yazamıyorsam ağızıma geleni pervasız
Gözlerimde...Gözlerinin buğusu...

2.Gün

Durmak/sızın...

Kim bilir
Hangi şehir
Keser yolumu
Nasıl bir eşkıya namlusudur
Kem gözlü, kalın kaşlı gaddar
Ayazda dondurur soluğumu...

Sırtımda vurulur bakışların
Kıvrak tenimde dokunuşların
Düşerim sensizliğe
Yüzüstü...

Bir yel dokunur geçer
Kavgam... Yaprak düşümü...
Durmaktır güz vakti zaman
İçimin sorgusu gitmeyi seçer...

3. Gün...

Anlamak/sızın....

Bu kuralsızın
Mavisi çıplak
Soyunmak beyaza
Zor iştir

Kirlenmelisin...

Beni gnahınla bitiştir
Yetiştir koynunda, büyüt
Talan et erkekliğimi! !
Kadınlığında sar, oğt...

Soluksuz kalmalı
Yormalı, yorulmalı

Dinle(n) melisin...

Ya da sr şehre hiç'liğimi
Yokluğunun piç'liğine bırak
Gözlerime bakarak
Ağlamadan, konuşmadan

Gitmelisin....

Uğur Deniz lkeğl

Bir Arsızın Günlüğünden-II

4.Gün...

/Sensiz açan bir karanfil vakti../

Anladım ki
Çok şey değişmiyor hayatta
Yine meteliksiz kalıyorsun mesela
Eksik olmuyor ağızından tütün kokusu
Gözlerinde hep aynı kalıyor hüznün
Ve yüzün
Üşüyen parmaklarımda bir güz eskisi...

Çok şey değişmiyor inan
Yine sabah oluyor
Güneşin koynunda bulut yazgısı
Yağmur sesinde telaşsız zaman
Anlatan, dinleten, ağlatan...

Canın sıkılıyor
Şigara yakıyorsun
İzmarit kokan uykularda
Duman altı bir düşünüyor içinde...

Ne bileyim
Çaya biraz şeker, biraz özlem katıyorsun
Sonra oturup şiir yazıyorsun
Kırık bir kalem ezgisinde

Cam kesiği harfler yüreğine batıyor
Sessizce kanıyorsun...

Çok şey değişmiyor inan
Aynı kalıyor yastıkta kokun
Ve tek bir saç telinde
İnadına çoğalıyor yokluğun...

Pencereye hep aynı ismi yazıyorsun
Aynı resme bakıyorsun duvarda
Her sabah Aynada kalıyor yüzün

Sözün demir kelepçe. yüreğin darda
Dağılıyorsun...

5. Gün...

/ Yarsız, yaralanmalar../

Bir çocuğun yüzünde
Ağladım...

Avuçlarında parmaklarım üşüdü
Koptu göğümün mavi uçurtması
Tutamadım...

Ve korktum büyümekten
Durmadı dizlerimde
O Eylül kanaması

Sıktım dişimi, susmak istedim
Susamadım...

Sonra eksilmeyi öğrendim
Her kavgada amansızca yenilmeyi
Vurduğum her bedende
Vurulmayı, kanamayı, düşmeyi...

Bir de sevişmeyi
Göğüs uçlarında -dik başlı kavgalarım- vardı
Islak ve kaygan teninde yorulduk yarının sorgularına

Sonra yürüdüm dağlara
Güle çalan kokun genzime dolardı
Pervasız gülüp geçerdim sırtımdaki namluya
Bir çocuk uzaklardan sessizce bakardı yüzüme
Susardı...

Bu gün
Bir kadının gözlerinde ağladım...

Bakışlarında bir pula sattığı hayat
Dudaklarında yorgun şehvet
Çırcıplak vücudunda
O baştan çıkarıcı davet

Yaklaştım, eğildim
Dokunamadım...

Sonra gitmeyi öğrendim
Gittiğim yolda
Vakitsiz bir molada
Sana rastlamayı...

Seni bilmeyi, seni bulmayı
Yokluğuna seni anlatmayı...

Ayazdı, kimseler yoktu yanımda
Gölgemde yabancı ayak sesleri
Pis kokuyordu nefesleri
Kirlenmiş bir tarih yazılıydı Anadolu'mda

Çiğnediler namusumu hayasız

Hayın dediler sevdalı bakışlarıma
Toprağıma mayın dikti ecnebi dölü
Kırdılar dalında gülü...Kırdılar...

Koklayamadım...

6. Gün...

/ Hiç kimseden arta kalan yalnızlık.../

Çoğalsın içimde köşe başları
Her dönüşte sızın çarpsın yüzüme
Sözüme katli ferman bakışları
Merhem yaparım...

Sen koynunda bensizlik büyüt
Sensiz kasırgalar yürüt mevsimlerime
Kırıp talan ettiğin bütün dalları
Ayazında biriktirir, yakarım...

Esir et gölgemi sokaklarına
Göz yaşın dokunsun ayak sesime
Bana diktiğin tüm duvarları
Bir bir yıkarım...

Eylül'den sermaye sürgün vakitler
Koca bir kalabalık karışır nefesime
Enseme dayadığın soğuk akşamları
Bu şehirden kimbilir, belki kovarım...

Yar'san...
Duyarsan...
Son sözüm budur...

Her vakit bir mermi çarpar göğsüme
Her sabah içimde bir sen vurulur
Talan olur sevda zulamda ölüm
Ne vakit gözlerine öykünsem gülüm

Yeniden doğar sana...

Sana sevdalanırım....

Uğur Deniz Ülkegül

Bir Arsızın Günlüğünden-III

7. Gün...

/Ay ışığında Kırık bir adam
Ayyaş şişesinden dert yudumluyor.../

İçimde uzak bir kadın
Hüznüm kadar taze bakışları
Yalnızlığım kadar yakın...

Sakin söyleme
Bilirim duvarların
Aşılmaz olduğunu
Ve küçük bir pencerede
-Kan revan gün batımı-
Mavinin kaybolduğunu...

Solduğunu saksımda gülün
Bakkal Osman'ın ansızın öldüğünü
Kemal Sunal'ın mezarda bile
Beni nasıl güldürdüğünü...

Sürdüğünü
Yine de akıp gittiğini hayatın
Söyleme...

Gözlerime
Bir sus, bir ses bıraktın
Bilirim duvarların, aşılmaz olduğunu...

Bilirim...

Yaşamaktın...

8. Gün...

/Soluğumu kesiyor bedenim
Ne yana dönsem, kanıyorum.../

Hani sevişmek bazen
Biraz insan, biraz hoyrat, biraz sen
Telaşlı bir düşünce yorgunu
Saçların hala ıslak
Ter içinde avuçların
Gözlerin kadar yeni hayat
Gözlerin kadar kadın...

Fahişe voltaların
Pazarlıksız sürgünü

Tenimde ayaz dokunmalar
Gözlerimin neminde ıslanan dudakların
Dudakların saat başı yüreğimi sorgular
Sorgularda sır gibi tuttuğum adın...

Anladın...
Bu akşam, yine istedim seni
Bu yüzden hüznüme batıyor tırnakların...

9. Gün...

/Meteliksiz akşamlarda
İhtimal bakışlı bir köşe hayali.../

Şimdi şu köşeden
Dönünce karşıma çıksan
Çakılıp kalsan gözlerime
Ellerin titrese, düşer gibi olsun
Tutsam parmak uçlarından hayatı
Yeniden...

Neden
Diye sormadan
Ve hatta hiç konuşmadan
Dokunsak...

Ağır aksak
Belki sıradan
Yorulsak...

Yasak koyduğumuz
Hani kaybolduğumuz
Ürktüğümüz, kaçtığımız, korktuğumuz
Bu talan şehirde
Çocuklar gibi koşup oynasak...

Küçülsek sonra
Bulamasalar bizi
Kaldırsalar
Tren garlarında asılan
Sevdalı yasak resmimizi...

Kaybolsak...Düş/izi...

Uğur Deniz Ülkegül

Bir Arsızın Günlüğünden-IV

10. Gün...

/Doğmamış bir çocuk hükmünde
Mezar taşlarına yazdığım aşk.../

Saçlarıma dokun
İssizliğime soyunsun
İçinde sakladığın çığlık
Sevişelim kuytu bir akşam...

Özlemişsem seni
Özlediğim kadar yaralıysam
Ve kapanmışsa sana çıkan yollar
Kaybolmuşsam, korkmuşsam
-Çocuksam-
Büyüt sorgularında beni
Ellerime dokun
Ayazıma soyunsun
En mahrem sıcaklığın
Kül etsin benliğimi yangınlar...

Savruldum gözlerinde
Bu yüzden içimde zehir zıkkım kavgalar
En sonbahar hüznüne yaprak oldum
Kayıptım, kimliksizdim, üşümüştüm
Bir şehir kovdu beni avuçlarına düştüm
Parmaklarım teninde, yüreğini sorgular...

Söyle bana Yar
Hiç mi sözün yok?
Aramaz mı dudakların
Boynuma değdiğin vakti zamanı
Kadınlığın öykünmez mi tenime
Hani o en arsız dokunuşların
Pervasızca değerken gözlerime
Nerde şimdi yorulduğun arzular...

Suçlarıma dokun
Günahıma soyunsun
İçinde sakladığın açlık
Sevişelim bu akşam...

İstemişsem seni
Sevdiğim kadar azalmışsam
Ve yazılmışsam yokluğunun güncesine
Öncesine, sonrasına
Yoksam...

Kır kalemimi
Sona ersin sancılar...

Uğur Deniz Ülkegül

Bir Aşk... İki Yürek...

Dokunmak var mı sığına elinin,
Söyle kadın, bu şehir verir mi bana seni...
Bak, yine düştüm peşine çekip gitmelerin,
Meteliksiz cebimde saklarım gözlerini...

Denize attım düşlerimin gizini,
Sancılı yakamozların ışığındadır gece,
Koynumda sakladığım dalga seslerini,
Duyduğun gün çözülür bu zor bilmece...

Kolay değildir...
Zaman aşımı yol alışlarda,
Hükümsüz gelmelerin sürgünü olmak...

Kolay değildir...
Buz tutarken avuçları adamın,
Dumansız bir alev, korunda yanmak...

Okşamak var mı saçlarının telini,
Ve bilmek,
Yastığa düşen yorgunluğumun sebebini...

Sende kovmak geceyi, sabahı karşılamak,
Ve tek bir uyanışa prangalamak gözlerini...

De ki söylesin şehir,
Hangi duvar çalmıştır gözlerinin rengini...
Ve hangi ağaç saklar dalında yüreğini...
Hangi buluta astın, de ki bileyim,
Kokusuna yol aldığım özlemlerini...

Molasında yer tutmuşken belanın,
Ertesine sancılandık sevdanın...
İsim koyma zamansızlığına kadın,
Sır turalım bu aşkın, gel-gitlerini...

Kolay değildir...
İki sözden bir kelam çıkarabilmek...
Bilirim kolay değildir elbet,
Bir kelamda iki söz anlatabilmek...

Lakin bir olmaktır mesele,
Bir şehir, bir ülke, bir deniz...
Bir adam, bir kadın, bir de aşk!
Anlatılmasa da olur bizim hikayemiz...

Uğur Deniz Ülkegül

Bir İstanbul Öyküsü...

Bir sigara daha yakmalıyım..
Karnım aç,dolapta ne var?
Biraz zeytin,bir parça peynir kalmış olmalı...
Yine de kalkıp bakmalıyım...

Masanın üzerinde bir avuç özlem bırakmıştın...
Başucumda sensizlik...
Kirlî kül tablalarında ardı sıra yakıp söndürdüğüm yalnızlık...

Nereye dokunsa bakışlarım,yokluğuna çarpıyor...
İstanbul öksüz,İstanbul sensiz,
Şimdi gözlerimi kapatmalıyım...

/Bu bir akşam vaktidir...El ayak çekilir usulca sokaktan...
Soğuk bir rüzgar esmektedir...Yol yorgunu,çok ama çok uzaklardan...
Son vapur iskeleğe yanaşır...
Sokak pazarlığında ağırdan satar kendini kadın...
Adam,eli cebinde,sırnaşır...
Bir akşam vaktidir İstanbul'da..
Lüks model araçların trafiğe çıktığı saatlerde,bir iş hanı soyulur,
Yolu kesilir bir adamın,bıçaklar çekilir,adam vurulur...
Rakı sofralarında meze olur memurun maaşı,yeni gecekondular kurulur...
Bir yıldız kayar gökyüzünde ve siren sesleri yırtar gecenin sessizliğini...
Hastane odasında,bir çocuk,dünyaya açar gözlerini,
Üst katında bir adam ölür..
"On beş" yılın ilk gecesine uyanır şair..
Karar verilmiştir ikinci vakti...Suçu sabit görülür.../

Dağlar var aramızda..
Bu fırtına,bu boran,
Dört bir yana savurmuş düşlerimizi...
Aynı kavgada ayrı düştük biz..
Şimdi mektuplarda,
Silik bir devrik cümle edasında okunan esaretimiz...
Ve iki yana düşmüşlüğü ellerimizin...
Ve yorgun bakışlarımız,özlemlerimiz...
Yarım kalan umut,yarım kalan söz...
Söylemediklerimiz....

/Bir hengamedir kopmuştur..Polis "Görev" de,Öğretmen "Grev" dedir...
Biri aç kalmamak için vurdum der.. Diğeri açlıktan bıktığım için...
Görevli memur,grevli memuru görev aşkıyla döver...
Diğeri can havliyle yediği her darbeye söver...
"Ağızına biber" sürmek yerine,gözüne "biber gazı" sıkın memur,
Kargaşasında verdiği etkiyle hedefini şaşar
Ve o sırada aynı caddeden geçmekte olan
Bir anne ve çocuğuna isabet ettirir..
"Gaz"azede kadın ve çocuk boğazları yanmış vaziyette,
Olay yerini terk etmek çabasındadır...
Ancak buldukları mevki maalesef iki grubun tam ortasındadır...
Bir polis çocuğu,bir öğretmen kadını kapar..
Görev mağduru çocuk ve Grev mağduru kadın...

İstanbul'da nefes alırlar...
Soluğundan bu yüzden kaçamazlar,biberli gazın.../

Yollar var aramızda...
Ayak izlerimizin çoktan silindiği,
Ve ne zaman yürümeye kalksak,
Hep kendi menzillerimize vardığımız...
Adresi aynı dertlerin yükü sırtımızda,
Cesaretimiz,kuşkularımız,korkaklığımız,
Yine de umut dolu bir yanımız,
Mutsuzluğumuz,diğer yarımızda...

Adam iri yarı cüssesiyle koltuğa oturdu..Kadın bir müddet ayakta durdu öylece,konuşmadı..Ağlamak istediğini düşündü bir zaman...Ağlamalı mıydı? Sadece utanç...Derin bir utanç duyduğunu hissetti...Kapının yanında duruyordu...Çekip gidebilirdi...Koşarak inecekti merdivenlerden...Sonra...Sonra arkasına bakmadan koşmaya devam edecekti...Bunca yıl hiç aldatmamıştı eşini..Ona hiç ihanet etmemişti...Ama şimdi...İşte... Yanında duruyordu kapı...Çekip gidebilirdi...Çekip...Gidebilir miydi gerçekten...Korkmuştu ilk başta...Ama şimdi hiç korku hissetmiyordu....Ali'yi düşündü...Ali bunu bilse ne derdi...Bir daha bakar mıydı yüzüne...Bir daha,bir bardak su ister miydi ondan...Bir daha,seni seviyorum der miydi hiç...Homurtuyla karışık bir ses duydu aniden...Ama bakamadı yine...Elinde tuttuğu sigarasının bitmesini bekleyen adamdı,sesin sahibi... "Bayağıda güzelmişsin ha..Gençsinde..." Bir eliyle göbeğini kaşıyordu bunu söylerken..."Utanma utanma..Gel yaklaş bakalım biraz..."

O yine de sevecekti Ali'yi...Her zaman sevmişti...Zaten bilmesi de gerekmiyordu...Hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu...Yattığı adamlar hariç...Onlara bile gerçek adından,ailesinden asla bahsetmiyecekti...Ama girmişti bu yola bir kere..."Korkma,yavru kuşum..Kibar adamım ben,merak etme incitmiycem seni,canını yakmam çekinme benden..."

Kadın birden yere bakan gözlerini adama çevirdi...Gayri ihtiyari bir hareketti bu...Anlamak istercesine bir bakış...Can yakmaktan bahsetmişti adam...Canını nasıl yakabilirdi ki? Kapıya gelen polis memuru daha beş yıl önce yakmıştı canını zaten...Başınız sağolsun demişti memur...Ali henüz sekiz aylıktı o zaman...Boş gözlerle bakmıştı memura...O zaman da anlamamıştı...Kimsesi yoktu ki...Anne babası öleli çok olmuştu...Hiç akrabası yoktu...Hüseyin'le evlendikleri zaman kendi soyundan kalan tek kişiydi o...Bir tek Hüseyin vardı...O da birazdan evde olurdu zaten..."Be...be...ben yalnızım şu an...Oğlum var içerde.....Eşim birazdan gelir... Buyursaydınız..." Neden sonra Polis memurunun gözlerinin dolduğunu,kendisine acıyarak baktığını fark etti...
"E..Eşim diyorum...Hüseyin BOZKAYA...Hüseyin...Hüseyin diyorum be adam! ! Duymadın mı? Aha şu bebeğin babası...Niye susuyorsun? Hüseyin işte...Gelir şimdi...Gelecek...Öyle dedi...Hüseyin..Hüseyiiiiin! !

Hasretim bir bakışına güzel,
Yangınım kaç çatışına...
Saçlarına dokunsa elim,
Dilimde hala usuldan söylediğim gazel...
İstanbul...Kirletti toprağını,suyunu,
Azdı sokakları,
Kustu it'ini,uğursuzunu...

Çektin ya ellerini benden,
Artık hayır gelmez bu bedenden...
Sen gittin,
Bu şehir,tenime doladı soysuzluğunu.....

"Çıkar mantonu da endamını görelim..." Kadın üzerinde ki mantoyu usulca sıyırdı üzerinden...Beş yıldan beri erkek elinin değmediği teninde bir titreme oluştu...Korku değildi,heyecan değildi,telaş...Değildi...Canını yakmayacağım demişti iri yarı cüsseli adam...Tebessüm etti istemeden..."Kibar adam" im ben demişti...Tıpkı hastanedeki doktor gibi...Canını en fazla yakan ikinci kişiydi doktor...Odasına davet etmiş,bir çay ikram etmiş ve sonra söze girmişti... "Oğlunuz maalesef kalp hastası hanımefendi.."Anlamadığı bir sürü kelime daha söylemişti..."Doktor bey çaresi? " diye sormuştu yaşlı gözlerle..."Ameliyat...Hem de en kısa zamanda..Yoksa.." O an da susturmuştu doktoru..."Yoksa" kelimesinden nefret ediyordu...Hüseyin öldüğünden beri tek başınaydı.. Ailesi Ali'ye bakmayı kabul etmiş,ama onu istememişlerdi...Zaten en baştan beri sevmemişlerdi...Kapı kapı iş aramıştı...İş veren de olmuştu lakin,"alın teri" değildi ondan bekledikleri.."Kadın teni" olmuştu hep...Güç bela bir tekstil fabrikasına kapağı atmıştı... Yine de kimseye muhtaç olmamışlardı...Vardiyalı çalışıyor,bazen gece geç saatlerde geliyordu eve...Ali'yi Meral'e bırakıyordu işe gittiği vakit...Meral tek dostuydu bu dünya üzerinde...
Tek arkadaşı,tek sırdaşı...

Etraftan dedikodular geliyordu kulağına...Ne yapıyordu bu kadın tek başına...Geç geliyordu, "mesai" falan diyordu... Elinde pazar çantası hiç boş dönmüyordu...Nerden kazanıyordu bu kadar parayı? "Yoksa! ! " Hüseyin'i sokak arasında bıçaklayıp öldürmüşlerdi...Kimse ne olduğunu niye olduğunu bilmiyordu..Bir tek bıçak darbesi..Tam kalbin üzerine..Polis her şeyi sormuştu..Birileriyle kavgalı mıydı,düşmanı var mıydı,sevgilisi dostu var mıydı,borcu,alacağı,kan davası...Hiçbir şey bulamamışlardı...Güzel kadındı Emine...İsteyeni çok olmuştu zamanında...Hüseyin'den önce sevdiği varmış diyorlar..."Hala seviyormuş" diyorlar...Ona kızmış da,inadına Hüseyin'e varmış diyorlar..."Yoksa! ! "....

Çakallara yem oldu onurumuz,
Rakı sofralarına meze diye konuldu namusumuz...
Sür beni buralardan,yollara düşür,
Her gece uykularıma haramiler üşüşür..
Sensiz böyle nice olur halimiz,
Duymaz mısın? Karanlıkta,
Seni arar,ağlar durur Ali'miz...

Uyumuştur Ali..Sabahın ikisi...Meral ilacını vermiştir...Vermiştir değil mi...Telefon açsaydı keşke...Sabah gidip başucunda uyanmasını bekleyecekti...Kakaolu puding istemişti dün...Söz vermişti ona..Sabah kalktığında hazır olacaktı...Evin erkeğinin dediği yapılırdı...Kocaman adam olmuştu artık...Eve hırsız girmeye kalksa,o koruyacaktı annesini...Son zamanlarda biraz hastalanmıştı ama o kadar olurdu canım...Doktor amca söz vermişti...İyileştirecekti onu...Söz vermişti doktor amcası..."Otuz Beş milyar"a iyileştirecekti Ali'yi...Ama çabuk olması gerekiyordu...Fazla bir miktar değildi zaten...Elinden geleni yapmıştı...Eh! sonuçta onun da bir hakkı vardı,can kurtarıyordu...Hastane masrafı,ilaç masrafı,derken...Hepsini içine katınca bu fiyat oldukça makul du..Bedava yapamazdı ya canım...Onun gibi kaç hasta daha sırada bekliyordu...Hepsine aynısını yapsa bu ekonomik şartlarda ölürdü açlıktan...Saygın bir adamdı o...Hayat kurtarmak onun göreviydi..Ve her görevin bir karşılığı olmalıydı...

"Güzelim bırak bön bön sağa sola bakmayı da soyun...Sabaha kadar bekleyecek halimiz yok ya...E hadiii..

Çıkar bluzunu,eteğini geel.."

Tiksiniyordu adamdan...Ama kızmıyordu...Kızmamalıydı şu an hiç kimseye...Herkes bir rol üstlenmişti bu tiyatro sahnesinde ve elinden geldiğince oyununu oynuyordu işte...Polis görevini yapıyordu,doktor görevini yapıyordu,vaiz görevini yapıyordu,belediye çöpçüsü,mahalle kasabı,cenaze levazımatçısı...Ve şimdi aynı odayı paylaştığı adam...Görevini yapıyordu...

Kadın bluzunu çıkardı üzerinden..Sonra yavaşça eteğini indirdi...Bir rahatlama duydu içinde o an...Utanma duygusu kayboluvermişti sanki...Hiçbir şey hissedemediğini fark etti...Hissizdi...Sırt üstü yatağa uzandı...

Adam iştahlı gözlerle vücuduna bakarken,o gözlerini yumdu...Kendini görmek istemiyordu şimdi...

Gül'üm derdin ya bana,kopardılar gülü dalından..

Bir kurşun at boşluğa,gelsin vursun alnımdan...

Yavrumuzun yarasına,paçavra yaptım ar'ımı..

Ziyan oldum gittim de,göstermedim zar'ımı...

Ali uyandığı vakit baş ucunda buldu annesini...Birlikte kahvaltı yaptılar...Yine puding yapmıştı annesi ona... Oturup birlikte yediler...Heyecanlıydı Ali...Bu gün ameliyat olacaktı...Doktor hastane de kalmaları için çok direktmişti ama ikisinin de gönlü razı gelmemişti işte...ikisi de korkuyordu,ikisi de umut doluydu,ikisi de yalnızdı bu koca şehirde...Öğlene kadar oyun oynadılar,şarkı söylediler...Emine bir ara çok zorlandığını hissetti,

ağlamak üzereydi ki Meral yetişti imdadına...Sonra dışarı çıktılar..Parkta oyalandılar biraz,deniz kenarına gittiler..Ameliyat saati 16:00 demişti doktor..Ama iki saat önce orada olmaları söylenmişti...Henüz vakitleri vardı ve yavaş yavaş cadde de yürümeye başladılar...İlerde bir topluluk gözlerine çarptı...Bir sürü insan bir araya gelmiş,ellerinde pankartlarla bağıryorlardı...Gittikleri yol üstünde toplanmıştı kalabalık...Anne tereddüt etti...Hemen bir taksi var mı diye etrafa baktı ama caddenin trafiğe kapalı olduğunu gördü...Çaresiz bir önce ki caddeden gitmeleri gerekecekti..... Oysa gitmek istedikleri yol kavşağına çok az bir mesafe kalmıştı.....

İşte o an..Anne,hayatının belki de en önemli hatasını yaptı...Grubun kenarından geçerek yola devam etmeye karar verdi..Topluluğun yanına yaklaştıklarında içerden gelen "yuuuh! " Seslerini duyduğu an bir şeyler olacağını anladı ama..artık çok geçti...Kalabalık birden geriye,onlara doğru koşmaya başladı...Arkasından maskeli çok sayıda polis onları kovalıyordu...Vücudunu oğluna siper ederek olduğu yere çöküverdi...Koşuşturmaca anında birkaç kişi hafiften çarpıp vücutlarını sarstı ama önemsiz darbelerdi bunlar...Birden boğazlarının yandığını nefes alamadığını fark etti kadın...Dehşete kapıldı...Bağırarak istedi...Bağıramadı...Ha..s.t.a... diyebilirdi yalvaran gözlerle bir polis memuruna...Çocuğu gören polis ağzında ki gaz maskesini çıkarıp çocuğun yüzüne yapıştırdı ve kucığına alarak hızla uzaklaşmaya başladı...Kadın çaresizdi...Bir elin sert bir hareketle koluna asıldığını hissetti...Artık göz gözü görmüyordu...Kesik nefes alışlarla,yarı kör bir durumda kendini çeken ele yöneldi.... Yakınlarda cadde üzerinde bulunan bir kırtasiye dükkanına attılar bedenlerini...İçerisi ana baba günü gibiydi..

Tezgahın önüne çöktü Emine..Boğazı alev alev yanıyor,gözlerini açamıyordu...Yine de can hıraş bir vaziyette konuştu..."Oğlum...Oğlum kalp hastası..Hastaneye gidiyorduk biz....Memur aldı...Bulun onu...Ne olur bulun..."

Ali'yi hemen bir polis aracına bindirip uzaklaşmışlardı oradan...Bir süre arabada beklediler...Ama Ali; gitgide fenalaştı...Durumu fark eden polis memurları hızla en yakın hastaneye yol almaya başladılar...Aynı anda Emine'de Emniyet'i aramış,yarım yamalak çıkan sesiyle oğlunun durumunu,adını,gitmeleri gereken hastane ve doktor ismini vermişti...Polis telsizleri arasında hızlı bir iletişim akışı başladı..."Bütün ekipler! Ali BOZKAYA,altı yaşında erkek çocuğu,acil müdahale durumu...anlaşıldı mı tamam.." Memur, Ali'ye baktı...Kucağında ve kendinden geçmiş bir halde yatıyordu Ali..."Merkez anlaşıldı,malum isimli çocuk yanımızda..sağlık merkezine intikal halindeyiz..tamam." Verilen adresler değişen güzergahlar ve hayatla ölüm arasında gidip gelen saniyeler sonrasında hastaneye varıldı...İlk müdahalenin ardından kısa bir süre sonra ameliyata alındı Ali...

Emine yerde ki karo taşın kırık çizgisinden bir an bile ayırmıyordu gözlerini...Tam iki buçuk saat olmuştu Ali içeri alınalı.....On dakika arayla gelmişlerdi hastaneye....Oğlunun son durumunu bilmiyordu,onu öpememiş koklayamamıştı ve içeriden hiçbir haber gelmiyordu...Hüseyin'i düşündü yine...Kızıyordu ona...Ama bu kızgınlığının,çaresizliğinden kaynaklığını da biliyordu...Kızıyordu polislere,ama yine onlar; belki de oğlunun hayatını kurtarmışlardı...Kızıyordu doktorlara,öğretmenlere,sosyal adalet isteyen eylemcilere,camileri dolduranlara,tren garı yolcularına,kebabçılara,simitçilere...Hayatın tümüne kızgındı Emine...Ama oğlu bir iyileşindi...İçerden sağ salim bir çıksındı...Vallahi vazgeçecekti kızmaktan...Unutacaktı her şeyi...Ali'si...
Bütün hayatı yeniden sevmeye değerdi...

Yumma gözlerini çocuk,
Örtemem üzerine karanlık bir geceyi...
Senin baharın var yaşanacak,
Meyve verecek dalların...
Yılların var büyüyecek,
Çocuk kalırsan öylecek,
Yarın,
Bükük kalır boynu bütün delikanlıların...

Yumma gözlerini çocuk,
Bilemem üzerine toprak atmayı..
Sineme sarmaya alıştım seni,
Beceremem koynumdan bırakmayı...

.....
Kadın parkta oturmuş birbirleriyle oynaşıp duran çocukları seyrediyordu....Her biri kendi içinde küçük birer "alem"diler...Ve o saflıkları,masumiyetleri kocaman geliyordu bu dünyaya...Sanki buraya ait değildiler... "Dokunulmazlık" ayrıcalığını hak eden tek varlıklardı...Ama kimi zaman bu bile çok görülüyordu onlara...Elinde tuttuğu kese kağıdıyla yanlarına yaklaştı...Her birine beşer tane şeker verdi...Yürümeye devam etti sonra...

Cadde de toplanmış bir kalabalık gördü...Slogan atan genç insanlar...Adalet isteyen insanlar...İş yeri,araç, camı kıran,kaldırım taşı söken,ve onurdan bahseden,eli taşlı sopalı gençler...Tebessüm ederek yürüdü kadın....
Bir caminin hoperlöründen gelen vaizin sesine takıldı kulağı..."Aziz din kardeşlerim....
Zina günahdır...Büyük

günahlardandır...Bu fiili işleyen bir insan....." Kadın elinde olmadan hafif bir ses tonuyla güldü bu kez...Daha da ilerde,penceresi açık bir taksiden gelen radyoda ki sese şahit oldu...Konuşmacı,hükümetin içinde yer alan yüksek düzeyde bir kadın bürokrattı..."Bizler,Atatürk'çü aydın Türk kadınları olarak,Ülkemizde kadına karşı uygulanan şiddetin vs..vs..vs...." Kadın kaldırımın ortasında kahkahalar atarak yürüyordu şimdi....Tam on ay sürmüştü o işkence...En zavallı görünenin en zalim,en zalim bilinenin en zayıf olduğu bir yerdi burası...

Tanıyordu bu şehri.....Sözlerin maksadını kolay anlar olmuştu.....Maskenin ardında duran yüzü hemen fark ediyordu artık...Yıllar içinde unutmayı denediyse de olmadı...Olmayacağını biliyordu...Neden di bütün o yaptıkları? Ne için di? Yapmasaydı daha temiz bir kadın mı olacaktı? Daha mı namuslu görünecekti? Onur neydi? Niyeydi? Ilık bir göz yaşı süzüldü yanağından sessizce..Telefonunu çıkardı...Numarayı çevirdi....

"Ali....Geldiniz mi yavrum....Tamam canım...Ben on dakika sonra geliyorum...Yürüyüşe çıkmıştım biraz...
Torunuma da bir şeyler aldım...Gelince görüşürüz evladım..."

Ağlama kadınım,
Bilemedim yalnızlığını ben senin..
Aşifte dedim sana,
Rüzgardan açılınca ucu,eteğinin...

Rüzgarı görmedi kimse,
Gözlerimi görmedi,
Görününce uluorta çıplak baldırın,
Ayıbını onca bakış,gizlemedi...

Kimimiz namaza durduk sonra,
Orucumuzu açtık iftar sonrasında..
Güzel söylemlerimiz oldu,
Sosyalist emellerimiz,düşüncelerimiz,
Ses getiren eylemlerimiz oldu...
Konuşan aydınlarımız vardı,
Sabahları evine dönerken sen,
Bizim mutlu "günaydın"larımız...

Onurlu insanlardık biz,
Çözümcü konuşmalarımız,
Mutluluk "vaat edişler" imiz,
Karşılıklı "oy" alış verişlerimiz,
Atılan "nutuk" larımız vardı...
Bir de yanağından süzülen,
İnci tanesi unuttuklarımız....

Ağlama kadınım..
Ve,
Sev bizi yine..
Senin şefkatinle büyüyoruz biz,
Yoksa yetemeyiz,
Kendi kendimize.....

10.12.2004

Aksaray/İSTANBUL

Uğur Deniz Ülkeğül

Bir Sensizlik Anı...

Gün batar,
Karanlık kokar odamın içi...
Ellerim tutuşur,yüreğim sıkışır,
Sensizlik gelir öfkeme karışır,
Duymazsın...

Sana yazdığım mektuplar gelir aklıma,
Okurken ağladını düşünürüm,
Ağlarken canının yandığını,
Ama dayandığını...
Bütün alem bilir seni andığımı,
Anmazsın...

Eski acılarımdan eser yoktur,
Silinip gitmiştir yüzümde ki pervasızlık,
Kırpiklerimde oynaşıp duran bir kararsızlık,
Bölük pörçük eder seni sevmelerimi,
Saçım sakalımda uzayıp gider tutarsızlık,
Yine de tanır beni bütün dilenciler,
Bütün sokak çocukları,yan kesiciler,
Sen..Tanımazsın...

Sevmenin suyu,buz tutmuştur yüreğimde,
Üşümüslüğümün tek açıklaması bu dur,
Ve bir zamandır parmaklarımda ki titrekliğin..
Ve hatta utangaçlığımın delikanlıca.....
Buz tutmuştur yüreğimde gülümseyişin,
Donakalmıştır hayatımda ki tüm sevişmeler,
Kavgalar,kargaşalar,özleyişler..
Oysa yanmaktadır yaşadığım şehir,
Yaşadığım sokak,baktığım seyir,
Sen,Yanmazsın....

Acılarımin rengi değişmiştir artık,
Ne sevmeye cesareti vardır yüreğimin seni,
Ne kıskanmaya...
Benim olmayışından değil bir şeylerin,
Benim kalmayışından olsa gerek,
Bu can acısı,yürek sancısı...
En güzel sözlerimin mümessili olursun bazen,
Kayda geçmemiş bir hayatın satır arası,
Okur da aşkın onca yüz karası,
Sen...Okumazsın....

Yeni bir şey yok buralarda,
Her şey bırakmadığın gibi,
Her şey bakmadığın gibi yerli yerinde..
Bir tek,sevmenin suyu buz tutmuş yüreğimde,
Donakalmış gülümseyişin,
Aşk kuyusunun,çok...
Çok derininde.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Bir Őir doğar bu aşktan, bir Şair lr..

AkŐamdır, zlemektir adın
Siyaha boyanır tüm yalnızlıklar
Gülüşün gelir aklıma zamansız
Őaęlarımaya pervasız dokunuşun
ylesi yorulurum tenine
Bir sigara yakarım, sustuğum
Gözlerine...

Sabaha çıkamaz korkularım
eker vururum bakışlarını
Őilerim tenimde kalan dokunuŐlarını
Sensizliğe uzanır soğuk bedenim
Düşlerim senden arta kalan kl'dr
Savrulur dört bir yana yüreğim..

Bir kadın doğar içimde vakitsiz
Kimliksiz bir adam ölür....

.....

AkŐamdır, sevmektir adın
Bir martı kanat ırpar gökyüzüne
Oltasına nasibini takar yaşlı balıki
Deniz kokar öfkesi vuran dalgaların
Őol omzuma değer bir yosmanın bakışı
İçimde müşteri kılıklı Şehvetin
Meteliksiz kalışı...

Siren sesleri bölerken geceyi
Avuçlarında kış mevsimi ısıtan ocuk
Kovulur hayatın penceresinden
Ve hastane odasında yankılanır iğlik
Sebebi henüz ismi konmamış bir gl'dr
Hüzün başka mevsimleredir artık..

Bir ocuk doğar kolay, sancısız
Yarınsız bir ocuk ölür....

.....

AkŐamdır, sevişmektir adın
Sorguların can havli belasında
Zihnimi kurcalar dudakların
Ter içinde kalır yazdığım sözler
Yokluğuna kfrederim umarsız
okluğuna yeniktir fkem
Kuralsız...

Oysa sensiz bir hayattır başladığım
Kavgalarım yengilerim yenilgilerim
Sensizdir onca yorgun sevişmelerim
Şimdi neden bir yanım eksik?

Yüreğimde cam kırığı bir kesik
Sessizce kanar, gömülür...

Bir şiir doğar bu aşk'tan
Bir şair ölür.....

Uğur Deniz Ülkegül

Bir Veda'nın Anatomisi...

Birazdan gün doğacak..
Usulca kalkıp yanımdan, gideceksin..

Belki suskunluğun koynuna sığınacak
Hiç bir şey, hiç bir söz, söylemeyeceksin...

Belki son kez gözlerime bakacak,
Utangaç bir öpüş bırakacak
Ve sessizce "hoşça kal" diyeceksin..

Önce derin bir sessizlik olacak
Sensizlik yavaş yavaş çoğalacak
Kanıma işleyecek, yüreğim kanayacak
Duvarlara haykırdığım ses olup
Bana döneceksin...

Sol yanıma bıraktığın sıcaklık
Kar yangını düşlerde soğuyacak
Tenimden bir şeyler kopacak
Gözlerime dolacak
Kırpiklerimde ıslanacak
Ve kayıp avuçlarıma döküleceksin...

Bir daha hiç bir şey
Eskisi gibi olmayacak...

Gittiğin yerde başlayacak
Yalnızlık dediğin..

Nereye baksam, neye dokunsam
Sen kokacak seni anlatacak, biliyorum...

Bu yüzden canım, bu yüzden..

Sakın ağlama o gün...

Susmuşsam, bitkinsem, yorulmuşsam..
Can havli özlemlerde, sessizce,
Gelip düşlerine dokunmuşsam....

Bil ki, gülüm...Sensizlikten geliyorum.....

Seslendiren: Altay Çapan

Not: Değerli dostum Altay Çapan'a Sonsuz teşekkürler sunuyorum...

Uğur Deniz Ülkegül

Bitmeyen Kavga....

Biz başka bildik yaşamayı
Yenildikçe verdiğimiz kavgada
Öğrendik yeniden başlamayı.....

Anladık sonra
Ölüm dediğimiz bir uzak yol bize
Uç adım mahpus, beş hane vuslat
Türküler ki bir avuç hasret, sevdiğimize...

Sandılar ki vazgeçeriz bu düştün,
Yağmur kokusundan, topraktan, güneşten..
Saltanat dedikleri şu kokuşmuş leşten
Gam biçeriz kendi yüreğimize.....

İnsan olmak zor iş gülüm
Kolayına kaçmadık sevdanın
Ütanmayı da bildik yeri geldiğinde
Öfkeyi katıp haykırmayı da sesimize...

An geldi sustuk söylediğimize
Tanımadık dost bildiğimiz yüzü
İhbarcı vaatlere kanmadı yüreğimiz
Duymadık sırtımıza bıçak gibi saplanan sözü...

Kanarken fabrikada işçinin teri
Islak hüznünler biriktirdi avucunda kadın
Çocukların, Resmîyet kazanan kaderi
Kopardı ipini bütün uçurtmaların.....

Bekleyin! dediler
Gelecek yarın....

Fişlendi sözün
Dışlandı sazın
Şimdi bir mezar daha kazın

Tuzunda ne acılar saklı şu Deniz'in...

Maviye çalan rengi gözlerinizin
Bir de toprak kokan ellerinizin
Ruhuna kırbaç vurulan hikayesidir bu..

Uçkura peşkeş çektiğiniz sevdalar
Ve uç kuruşa sattığınız genç kızlar
Dar ağacında sallanan aşkın gölgesidir bu...

Susmadık
Kaçmadık
Yenilmedik

Vurup öldüremediğiniz canın
Korkularınızda yankılanan sesidir bu...

Aşk...

Yeni baştan.....

Uğur Deniz Ülkegül

Bitti....

Yoktu...
Var saymaların güncesine ekdim...
Biliyordu(m) ...
Hiç gelme/mişliğin yolundan,
Yine sessizce çekip gidecek/tim...

Aşk değildi,
Sağının kokusu mu
Teninde ki ıslaklık,
Dudağında gül t/adı?

Hayır, yoktu bir adı...
Susmasaydı...Bilecektim....

Tek' ti...
Aklımda ki duruşu,
Güle/bilmek' ti...
Mola vermişti gözyaşlarım...
Sesinde ki tınıya,
Belki geç kalmış bir anıya,
Olsundu...

'Bile Bile' ydi...
Bütün aldanışlarım....

Silin ismimi aşk'tan...
Sustum Söze,
Küstüm öz'e,
Kastım Saza...
Dilimde bir ayrılık türküsü,
Vurdum tel'e pervasız...
Yine en baştan....

Tek' ti...
Aklımda ki duruşu,
Güle/bilmek' ti...
'Bile Bile' ydi...
Bütün aldanışlarım....
Aşk...Yenilmekti....

Bitti.....

Uğur Deniz Ülkegül

Biz Bu Yalana İnanmadık

Kurak toprakların
El değmemiş sancısıyım
Başboş öfkelerden kalmayım
Kuytularda saklarım açlığımı
Zifir gecelerde izmarit kokar odam
Canım yanar bir çocuğun yazgısına
An/sızın düşlerimde, düşen vurul/an adam..

Yokluğun güncesine beni de ekle
Sil maviden unutulmuş adımları
Zaman dar,
Umudun peşine düşmem artık
Kurşun sıkamam zulmetin gövdesine
Soğuk bir kış akşamında geç vakit
Say ki donmuş kalmış bedenim
Birazdan gelir ölüm
Durma hadi....Sen de git.....

Bir sevdamız vardı
Ferman vermedik Güneşin katline
Çaldırmadık alın terini yağmur kokusunu

Balkız'ın saçlarına değdi başak sarısı

Dedik ki
Yüreğe yaşamak bizim ey dost!
Koyduk sofraya somun ekmeği
Bölüştük, paylaştık, sevda yarısı...

Ucuz gömlek gibi
Çıkarıp attı üstünden yoldaşlığı
Uç zeytin tadında buruşturdu yüzünü
Bir sigara yakımlık memleket türküsünü
An geldi
Utandı söylemekten
An geldi
Usandı kavgaya girmekten
An geldi
Düşürdü tetiği namusun gövdesine
İhbarcı cümleler saplandı gölgesine
Susmadı..Ar etmedi..
An geldi
Dudaklarında demli bir çay tadı
İhanetti adı
Yırtıldı gecenin siyahı
Devrildi Yusuf'um
Ciğerinden...Kan geldi...

Biraz daha bildik yaşamayı
Son satırında yarım bırakıp cümleyi
İnadına gülümsemeyi işte
Hani her özleyişte

Yar kokan bir mektuba, yeniden başlamayı..

Biraz daha bildik yaşamayı
Azaldıkça nasıl çoğalır insan
Eksildikçe nasıl tamamlanır
Yenildikçe
Ne büyük zaferler kazanır
Anladık
Hayat dediğin şey
Yürekçe kardeşçe yaşanılır..

Bir de sıla olmasa
Bastırmasa dumanın zehrini
Şu yar kokusu adamın ciğerini doldurmasa
Elden ayaktan düşme insan...

Yüreğine kelepçeli isyan
Vakitli vakitsiz çıkıp gelme
Sırtını toprağa verip dolmasa gözleri
Aklında kalan sözleri, bakışları düşünme...

Ama Yar'sız olmaz ki sevda....

Sözüm o dur ki
Pişman değilim yaşamaktan
Alnı ak, gözü pek girdiğim kavgaların
Hiç bir cana kıymadık
Hiç bir mala dokunmadık
Hiç bir kadının namusuna
Hiç bir katilin namlusuna
Dönüp bir kez bakmadık....

Mavinin derdine düştük ey dost
Kan kokan ihtişama sevdalanmadık..

Varsın bize hayın eşkıya desinler
Son sözümüz soranlaradır gayri

Yalnız gördüğümüzü bildik
Anladığımızı söyledik

Biz bu yalana inanmadık...

Uğur Deniz Ülkegül

Boşuna Değil...

Her düşten sonra aynı endişe
Uyandığım vakit
Sormaya korkuyorum güneşe
Ya yoksan...

Hep bir eksik
İçine düşüp kaybolduğum şehir
Yüzüme değip geçen kalabalıklar
Sensiz, tensiz, ıssız bir endişedir
Koynumda sakladığım korkular...

Sen ki, dokunmaksın
Bir selam verip geçmeksın buluta
Düşünmeksın çay molasında hasreti
Yağmur kokan gün aşımı ayazda
Üşümeksın, sırlı sıklam olmaksın...

Hep bir fazla
Sana yazdığım o hiç bitmeyen şiir
Parmak uçlarımda terleyen kelimeler
Tarifsiz bir aşkın dile gelişidir
Bunun için ağlar türküler...

Sen ki sevmeksın
Sarılmaksın ellerine koca ihtiyarın
Gülmeksın bir çocuğun yüzüne
Yazması terden ıslanan kadının
Tarlada sofraya koyduğu aşsın, ekmeksın...

Boşuna değil bu kavga inan
Bakma yenik durduğuna Yusuf'un
Aldırma Mustafa'nın eksik koluna
Ve benim sana yalnızlığıma zahir...
İyinin, erdemini yanında olan
Onca serdengeçtinin yoluna
Acı katmaz ecnebinin koyduğu zehir...

Değişir zaman
Uçurtmaya öksüz kalan gökyüzü
Hatırlanır o mavinin vurulduğu gün
Görülür tetiğe basanın gerçek yüzü...

Değişir insan...

Çok ucuza saydılar çocukluğumuzu
Ve şimdi pahalı gelen öfkemizi
Dindirmeye yetmez güçleri gülüm
Biz hiçbir zaman satmadık düşlerimizi!

Boşuna değil bu kavga inan
Sabahları Bakkal Osman efendiye
Hala bir "merhaba" diyebiliyorsan

Ve hala içinde ukde kaldı diye
Gördüğün her küçük kız çocuğuna
Gülümseyebiliyorsan

Elinden tutuyorsan yaşlı bir ninenin
Ve aklına geldikçe sana dokunduğum an
Doluyorsa gözlerin
Yanağın al al olup
Hala utanabiliyorsan...

Yani diyeceğim o ki,
Katlanmaktan öte
Beni özlemeyi
Beklemeyi
Yokluğuma inat
Kadınca, namusunca
Sevebiliyorsan...

Boşuna değil bu kavga...

Boşuna değil...

İnan...

Uğur Deniz Ülkegül

Bozgun...

Bu bir bozgun...

Bilmedim, bilemedim...
Canım alsaydı düşman,
Başım verseydim...
Duymasaydım o sözü...

Ben ki O'na...
Hiç yalan söylemedim...

Usta...
Kan kokuyor hava,
Bize yol göründü yine,
Silahlar dolu,
Bıçaklar susta...

Şurası,
Mahpushane kapısı...
Şurası usta..Şurası...
Ölümün yarısı...
Bir de burası,
Sol yanım, yürek yanım...
Ben diyeyim canım, kadınıam,
Sen, de ki gönül yarası...

Koş deli oğlan koş!
Neyine gerek çöl senin...
At yüreğini denizlere,
Yunus olsun, yosun olsun,
Su olsun!
Mecnuna özenmek niye,
Sen Yusuf'sun! ...

Usta...
Haziran demişti,
Bir nişan, bir söz verir mi?
Yani ki aşk mı bu zahirinde,
Bir yazgı mı?
Söyle be usta,
Ben çok sevdim evvelinde,
Ahirinde...
Haziran gelir mi?

Böyle söylenir mi?
Ne bana inandı,
Ne sana...
Anlasana usta..
Anlasana...
Gül açtı sonunda lakin,
Yusuf dediğin,
Gül için yandı...

De ki tövbeler olsun...
Sen ki dağları aştın,
Çöllerini geçtin...
Yıllarca savaştın,
Be heeey Deli oğlan!
Serden de geçtin...
Aşk deyu onca zaman,
Dalı kırık bir gülü seçtin...

Bildin mi ey gönöl,
Buldun mu kendini...
Geçirdin mi sonunda,
Boynundan,
O Aşk kemendini...

De ki tövbeler olsun...
Kölelik yakışmaz bize..
Bir hatunun keliminde,
Yenildik Er'liğimize...
Kızdık ulan kızdık!
Nasıl da yanıldık,
Nasıl da yenildik öfkemize....

Mertlik yok aşk'ta,
Kör olur gözün,
Eğilir sözün,
Yanar, kavrulur da,
Kül olur Öz'ün...
Bakmaz karşında ki,
Gözün yaşına....

Kal deli oğlan kal!
Gitsin ulan giden,
Kal bir başına...
Çok mu görüldü sevmelerin?
Koy sen başını yine,
Bu memleketin...
Toprağına....Taşına...

Usta...
Kan kokuyor hava...
Bize yol göründü yine...
Helallik diledik,
Haydi Bismillah! Dedik,
Yaslandık himmetine...

Evli evine,
Yolcu yoluna...
Vazgeçtik sevmekten....
Söyle,
Duyanlar,
Kına yaksın ellerine.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Bu Gün.. Hiç Bir Şey...

Bu gün hiç bir şey...
Yıldönümsüz, yaş gününsüz bir gün daha işte...
Anısız ve daha çok kanısız,
Kimliksiz bir aşkın yalnızlığını koymuşum cebime,
Yine bütün sokaklar benim..

Bu gün hiç bir şey...
İpi kopmuş asansör boşluğunda kalmışım sevginin...
Bütün duygular kararsız,
Hiç bir anlam sabit değil yüreğimde,
Ve yalnızlık, her zamankinden yalnız...

Bu benim tek cezam hayatın içinde,
Tek yenilgim, tek yorgunluğum,
Pervasızlığımın güncesine yazılabilen tek korkum...
Ne seni sevmenin anlamını taşıyabiliyor
Yüreğimin kol gücü,
Ne kaybetmenin...
Ne zaman sen diye bir söz çıksa ağızımdan,
Gecikmişliğin kör kurşunuyla hep sırtımdan vuruldum...
Öldürmedi de, yaşatmadı da bu sevda beni,
Acının fırtınasında savruldu durdum..

Bu gün hiç bir şey...
Gülmenin de, ağlamanında
Gerekçesini hasır altı etmiş zaman...
Yitip gitmişsin başlangıcı olmayan bir düşün gece yarısında,
Uykularım ağırlaşmış her zamankinden...
Varlığını her zamankinden daha çok severek uyanmışım,
Doğan yeni güne...
Yetişemedim yine avuçlarımda kalan sahipsiz gülüşüne...

Bu gün hiç bir şey...
Sana verecek hiç bir şeyim yok elimde,
Yine seni özlemenin verdiği o tuhaf sızı var yüreğimde...
Hiç bir şey bu gün günlerden,
Aylardan hiç bir buluşma, yıllardan hiç bir görüşme...

Hiç bir anlamın olmadığı bir gerekçeden ibaret seni bilmek...
En zoru ne biliyormusun...
Yalnızlığına yenik düştüğün zaman bir gece vakti...
Dönüp kendine, 'Sen benim hiç bir şeyimsin' diyebilmek...

Sevmek, bazen
Hiç olmayı kabullenebilmektir,
Bazen bu kavgada,
Bile bile yenilmektir....

Uğur Deniz Ülkegül

Bu Memleket- (Ana/dolu)

Bir sevda masalı mıydı yaşanan, gerçeklerin izdüşümünden düşlere yansıyan, bir kadın hayali miydi yoksa, bilmiyorum.. Aklımda, içimde, yüreğimde..Var mıydı? Yarım kalan, belki hiç söylenmemiş bir sözün, sonuna konan nokta kadar mıydı?

Menzil miydi kaf dağının ardında saklı duran, hüznün müydü, yada bir çocukluk halinde karşılaşılan, şefkat miydi avuç dolusu sunulan? Bu tanımsızlığı nereden geliyordu, kim di, niçin di, nereye gidiyordu?

Bütün korkuları sıyırmıştım bedenimden..Yönsüz, pusulasız savaşların yolcusuydum..Saltanata isyan türküleri söylüyordu dilim.. Gözlerim yorgun..Ama bir o kadar inançlı..Bütün geciktiğim selamları almak için, sokak sokak, kapı kapı dolaştığım şehir.. Mahzenlerinde, gün yüzüne çıkmamış yüzlerce sır..

Zaman bir türlü sığmıyordu düşlerime.Öfkemi böldüğüm, özlemi koyduğum, bir anına yalnızlığı ilaştırdığım zaman.Çocukluğuma geç, adamlığımıza erkenci vakitlere günaydın diyen insanlar. Sabah ezanlarında amin! Sesinde dualara karışan hüznün, yoksulluk,kavga.

Sokak ortasında sırtından bıçaklanıyordu adam, zamansız sustuğu, gereksiz konuştuğu, yada yargısız düşündüğü bir söz yüzünden. Sonra gün ışığıydı şehre.Çöpçülerin bulduğu bir kadavra oluyordu insan.Hiç bir şey değişmiyordu...

En sevdiği oyuncağın hayalini kuruyordu bulanık düşler içinde çocuk. Sokakta yatıyordu hırsızlık yapıyordu, tecavüze uğruyordu. Beynini değil ruhunu uyuşturuyordu hayat. Kimsenin çocuğu olmamak suçundan yargılanıyordu her gün, her akşam, her saat.Devriye geziyordu suç unsuru taşımayan utanç.Değişken nöbetlerde suskundu şehir.Sahilde kadınsı figürler yapan med-cezir.Hiç bir şey değişmiyordu..

Düşünmüyordu insanoğlu.Yerine düşünen varlıklar seçmişti saray avlularında.Yerine konuşan ekranları dinlemekle meşguldü herkes. Yerine dokunan, sevişen hayatların penceresinden bakıyordu şehvetler kasık sancılılarıyla.Seçilmemişlerdi.Dokunulmaz değildiler.Ayrıcalıklı olmak erdeminde yüzü kızarıyordu Onur'un Haysiyetin.Her gün aynı yalana inanmakla mutlu oluyordu zihinler..Hiç bir şey değişmiyordu...

Yanı başında bir yangın vardı ülkenin.Silah namlusundan çıkan kurşun, Barışçıl yaralar açıyordu teninde insanlığın.Eşkiya bir devletin çıkınında sakladığı aş'la besleniyordu tarih. Vietnam'da, Kamboçya'da, Afganistan ve Irak'ta..Beslendikçe not düşüyordu köşelerine kalem satıcılar. Demokrasi bilgeleri, Aydın kisveli kukla bakışlar..Mutluydular, mesuttular. Hiç bir şey değişmiyordu..

Çizilen fay hatlarında, ortasından çatlamaya yüz tutan toprak, sancı dolu günlerin yakın olduğunu ihbar ediyordu.Bir şehidin annesinden kopan çığlık, bir anlık! Sadece bir anlık Sus! bırakıyordu dudaklara.Sonra devam ediyordu ayak üstü konuşma.Saatler süren yalan.Düştüğü yeri yakan ateş..İçin için sırtıyordu kalleş! Hiç bir şey değişmiyordu.

Bir gün, bütün yazdıklarımı silerek ve bütün öğrendiklerimi unutarak,
yeni baştan okudum geçmişi.Öğretilmiş cevapları dar ağaçlarına astım.
Maviyi, bir de kırık kanatlı güvercine sorgulattım..Anladım sonra..

Bakılarda değil, görülmeyendeydi umut.
Söylenen değil anlaşılmayandaydı sevgi.
Duyularda değil, haykırılmayandaydı gerçek..

Ve kim olduklarında değil..Kim olmadıklarındaydı cevap..Anladım..

Yürüdüm hırsla, kuytuda şak! layan metal sesine aldırmadan..
Konuştum, konuştum, konuştum..Kim bilir kaç zaman öncesi,
yurdundan kovulan bir sürgün olmuştum..Ulan demiştim!
Gömleğimize sürdüğünüz kan lekesi çıkmadan susarsam,
namert olayım! Susmuyorum! ! ! ! ! !

Haine hain diyorum! Soysuza soysuz! Artık sizi çok iyi tanıyorum biliyorsunuz!

Sevdalıyım ben o kadına heeey! Duysun herkes! Anadolu derler ona.
Analık yapar Türk'üne Kürdüne Çerkez'ine Laz'ına.Okşar saçlarını
bir çocuğun, savurur rüzgarına.Kanatmayın ellerini, ağlatmayın gözlerini..
Satmayın Pazar sofrasında ecnebi bakışların destursuz sözlerini..

Diyarbakır neresi lo? Ya sen kimsin?

Anladım..Sen de anlayacaksın....!

Uğur Deniz Ülkegül

Bu Ülke- II (Yarım Kalan Düşler...)

Vurulmak bir şey değil de
Hani diyorum
Böyle yarım kalmasa insan
Kolun yok...
Bacağı yok...
Yüreğin....Sağlam.....

Benden başka herkes
Bütün mahalleli sokakta yine
Çocuk sesleri kulağımda
Yine karşı balkonda komşu kızı
Eski yavuklum...Emine.....

Eskiden saçlarını okşardım
Şimdi ise buradan
Ona el sallayacak elim bile yok
Bir de ayaklarım
Nasıl da hızla çıkardı kapıdan
Dünyanın en güzel gözlerine
Rüzgar misali koşardım....

Kolsuz bacaksız yaşamak neyse de,
Hani diyorum,
Bir de yarısız kalmasa insan.....
Uykumda gece düşlerim yok,
Bazen dalıp gidiyorum saatlerce
Yüzümde gülüşlerim yok,
Yüreğim...Yüreğim sağlam....

Köy çocuğuyum ben
Başak tarlalarında büyüdüm ülkemin
Yabancıydım mayın tarlasına,
Yetmedi anamın döktüğü yaşlar
Ciğerimi dağlayan bir kurşun yarasına...

Sızım geçmedi
Gönül bu, kolsuz da olsa
Sevmekten vazgeçmedi....

.....

Özledim kırmızı ışıktaki beklemeyi,
Hafta sonları maça gitmeyi,
Sahil boyunda saatlerce yürümeyi,
Buzdolabının kapağını açıp,
Gece yarısı buz gibi soğuk su içmeyi

Anamı uyandırmadan....

Özledim otobüse binmeyi
Vapurla Üsküdar' a geçmeyi

İşe gitmeyi çalışmayı,
Akşam vakti
Çamlıca'da bir yorgunluk çayı
İçmeyi...
Bir de şekeri karıştırmayı

Garsonu çağırmadan....

.....

Bu gün Pazartesi
Yarısı yok.....

Yiğidim, aslanım demek hoşta
Oturmuyor üstüme,
Giydiğim gömlek,
Bakıyorum
Sol kolu, hep boşta...

Ayak izlerime küsmüş bu kaldırımlar
Çoktan ölmüş içimde ki çocuk sesleri
Pencerenin ötesinde yağıyor yağmur
Artık saçlarımı ıslatmıyor bulutlar...

Bu gün Pazartesi
Yarısı yok.....

Oysa çoktan sona erdi
Kulaklarımda hala çınlayan
Bomba sesi, roket sesi, mermi sesi...

Ulaşmış olmalı yurduna
İzmirli Musa çavuşun cenazesi....

Annesi...Ah o annesi...

Bugün Pazartesi
Yarısı yok.....

Yürüyemediğim sokağınızda
Tam geçiyor oysa evimizin adresi...
Vurulmak bir şey değil de
Hani diyorum
Unutulmak derdine düşmese insan.....

.....

Ateş düştüğü yeri yakar

Ellerinde çiçekler
Beyaz güvercin uçuranlar...

Benden daha mı iyi tanır
Ağrı'lı Mustafa'yı.....

Kürdoğlu Kürttür,
Merdoğlu merttir yüreği...

Dedesini anar, gözleri yaşarırdı
Onun dilinden anlatırken Çanakkale'yi...

Laz İsmail Horon teper başımızda
Her oturuşta, bizimle bölüşürdü
Memleketinden gelen nevaleyi.....

Ben söylemek için kaldım
Onlar almak için gittiler
O ölümsüz mertebeyi....

Sahi
Siz çok...
Çok seviyordunuz değil mi

Bu ülkeyi.....

.....

Biraz da kendinizi sorgulayın

Hani "tam" ya sizin kolunuz bacağınız,
Hani siz yürüyorsunuz her gün yollarda...

Hani aşklarınız var,
Ballandıra ballandıra anlattığınız,
Sevişmek sanattır dediğiniz kitaplarınız...

Hani kurulmuş rakı sofralarınızda,
Çözümcü tartışmalarınız,
Akademik araştırmalarınız,
Ermeni soy kırımlarınız,
İşgalci Mehmetçikleriniz,
Kahraman teröristleriniz....

Eğer siz...

"Bu ülke" iseniz,
Yarım kalmasın cümleleriniz
Tamamlayın bizi...

Anlamıyoruz söylediğinizi,

Öyleyse
Biz, kimiz?

**Güneydoğuda çarpışan ve kimi şehit kimi gazi mertebesiyle geri dönen Askerlerimize ithafımdır....

Uğur Deniz Ülkegül

Bu Ülke - I (Boyayalım Abi!)

Benim ülkemde
Beyaz saçlı ihtiyar çocuklar
Henüz ilkokul çağında başlar
İşçilikleri...

Biri karton toplar sokaktan
Siyaha boyalıdır diğerinin elleri
Umut dolu gözleriyle sorar

Boyayalım abi?

.....

Hani aristokrat durur bir yanınız
Ve diğer yanınız genlerinden utanır
Bardağınızda viski, sofranızda havyar ...
Geçer gidersiniz çoğu zaman yanından
Duymaz bir türlü kulaklarınız

Boyayalım abi?

.....

Ayakkabınızın cinsi değildir düşündüğü
Kulak bile asmaz terslemenize, güler
Acımanın ve acımasızlığın rengini tanır
Kaçamak çalışır ders sonrası
Şimdi öğretmeni görse O'na ne der?
Kim bilir nasıl utanır...

Hani siz eylem hazırlığı yaparken
Lastik yakarken sokakta
Barikat kurarken...
Bir de çiçekleri sopalarla dövüp yolarken
Camını kırdığınız marketin önünden bakar
Bir omzunda okul çantası üstünde önlük...

"Akademik protesto" nun "ilk çağ seyircisi"
Kırıp dökerken duymaz sokak eylemcisi

Boyayalım abi?

.....

Benim ülkemde
Çocuk diyemezsiniz bazılarına
Yürek ister...

En azından yağmuru bilmelisiniz
Sonra sıtmaya tutulmayı
Bütün gece ateşler içinde yanmayı
İlaçsız kalmayı ve bazen

Yevmiyesiz döndü diye azarlanmayı...

Zordur çocuk olmak bu ülkede
Bu şehirde yaşamak
Altı delik ayakkabılar
Ve soğuktan buz tutan parmaklar...
Çocuk işte
Yine de yeter içini ısıtmaya
Vitrinde
Düş'ünü kurduğu oyuncaklar...

.....

Hani siz Aşk'tan falan bahsedersiniz
Bir de Kadının ruhundan
Kimi zaman
Sosyal bir " - izm" hikayesidir anlattığınız
Bar sohbetlerinde kapanırken gözleriniz
Nasıl da çok satar kitaplarınız...

Bir de siz
Diaspora bilgisi
Pamuk tarlasında terleyen
Kadının sesi...
Çözümcü medeni uysal

Toplumsal bir yaranın
Düşünsel tedavisi...

Boş " -Bakan" gözler
Şen şakrak ekranlar
Bir bulvar gazetesi
Kahvede oturanlar, sessizlik...
Radyoda "Amerikanın sesi..."

"Sevgili Vatandaşlarım...vs..vs..vs.."

Dar gelirken vücuduma giydiğim
Söyle bakalım "Vekaleten seçtiğim "
O giydiğin...Kimin elbisesi?

.....

Çabuk eskir Ankara'da ayakkabılar

Boyayalım abi?

Uğur Deniz Ülkegül

Bu Ülke - III (Karnı Ağrıyor Bu Memleketin)

Yaş elli sekiz,
Ömür dediğin ağzında sakız,
Çiğnedikçe tadı kaçıyor meretin...

Sordun ya evlat
Söylemesem olmaz
Karnı ağrıyor bu memleketin.....

İnanmıyor musun?
Git meclise bak
Kim vekil olduysa sülalesi rahatsız
Çoluk çocuk
Kuyruğa giriyor önünde hastanenin...

Koltuk deyip geçme
Oturduğun yer rahat olmalı
Puf! demeli yaslanınca
Uyurken gövden içinde kaybolmalı...

Lakin arada bir
Başkası oturmuş mu diye bakmalı....

Neme lazım!

.....

Demle bakalım çayı
Muhabbet uzun, vakit erken
Dalalım hoş sohbetine ülkemin
Dalga seslerini dinlerken.....

Deniz dosttur
İnsandır kendine düşman
Saltanat dediğin üç günlük posttur
Onlar gibi çok sultan öğütmüştür
Değirmeninde zaman....

Sap ve saman
Karıışmış bu yerde yiğidim
Soytarılar sultan olmuş aleme
Kendi eli, yazar çizer kağıda
Ecinniler hüküm sürer kaleme....

.....

Sokaklarda kılıksız tipler
Hani şu yol boyu sevişenler
Amerikan gençliği,
Pantolonu düşenler.....

Ve ötekiler
Özgürlük savaşçıları

Demokrasi düşkünüleri
Akademi barbarları
Zavallı düşünenler.....

Liseli tele kızlar
Ve saygın
Ve soylu
Ve zengin müşteriler.....

Sahi aklıma geldi birden
Çiçeklerini suladın mı gelirken
Sulamazsan.....Ölürler.....

.....
Adı rektör
Gözü sağır, kulağı kör...

Bilimsel taklitçi
Seminer bay kuşu
Namı diğer "Atatürkçü"

Sağlam Cumhuriyetçi....

Annenin oğlu şehit
Kızı öğrenci.....

Adı rektör
Medeni dilenci
Kamusal problem

Çözumsuz, formülsüz

Anne asil
Anne mürteci.....

Hayatta en hakiki mürşit?

Amerika'da tatilde olan mı?
"Ben Peygamberim" diyen mi?

Halifelik ilan eden mi?

Bırakın onlara gitsinler
Sokmayın okuldan içeri

Yasaklayın bütün örtüleri!

Uzay çağında

Ülkemin

Sürünen akademileri.....

Adı rektör
Gözü sağır, kulağı kör...

Aydın bakışlı

İ-l-e-r-i-c-i

Kutsal kurtarıcı

Anne asil
Anne....Mürteci....

.....
"A-sosyal" demokrat

"B-sosyal" izm güldürüsü

"Yorgun bakışlar" partisi
Oy oranı düşük
Malum genç nüfus
Yok bir getirisi.....

Hava(dan) muhalefeti
Sinek vızıltısı

Bir "İç Deniz" sendromu
Dalgasız, sükuti, sessiz....

Kıyılarında
Vakitli vakitsiz
Toprak kayması....

.....
Misyoner bozuntusu!

"Sadık vatandaş"
Bahçesinde Kin Kapısı!

Kol kola verilmiş kır gezintisi
Şehr-i İstanbul'da.....

Efendi giyimli, kibar

"Alır mışınız efendim
Bedava İncil'imiz var
Üstüne de yüz dolar! "

Yer:

Falan mahallede ki
Falan "Ev Kilisesi"

Çoktan uğramıştır
Hayırlı olsun! İçin

"Bizim Diyalogçular...."

"Zaman" e bildirisi!

.....

Yaş elli sekiz,
Ömür dediğin ağzında sakız,
Çiğnedikçe tadı kaçıyor meretin...

Sordun ya evlat
Söylemesem olmaz
Karnı ağrıyor bu memleketin.....

Görmesem deyip geçecem amma

Aydınlandı ortalık

Ne yaparsın

Yaktığımız

"Ampul" ün getirisi.....

Uğur Deniz Ülkegül

Bulmak için yaşadım...

I

Yaylım ateşli bir uzak
Kurşuna değdikçe bakışlarım
Bir bir vurulup düştü sana aldanışlarım...

İklimi sus
Gecesi alabildiğince yasak
Kasıklarımında unutkan bir pazar
Sensizliğin mezarını kazar, tensiz dokunuşlarım...

II

Kimliksiz, piç bir şehrin yazgısına
Adımı fısıldarken yokluğun
Kan revan hıçkırıklarım oldu
Düştüm bir yosmanın rahminden
Ellerim üşüdü...

Çulsuzluğum kadar açtım
Çıkamaz sokaklı günahlar taşıdım
İçimin sorgusunda bir çocuk öldü...

III

Ayaz bir eylül akşamıydı
Ücreti mukabil bir kadın bulmuştum
Hayatı ucuza sevmiştik -günlerden pazardı-
Yoruluncaya kadar seviştik
Sana körkütük sarhoştum...

Üstüm başım deniz kokuyordu
Sensizlik kanıma dokunuyordu
Sarayburnu'nda geç vakit
Bir parkın ortasında sahile vurmuştum...

Kan damlıyordu parmak ucumdan
Gömleğim kırmızıya boyanmıştı
Kim bilir canım yanmıştı belki

Belki ağlamayı unutmuştum...

Uygun adım kanat çırpıyordu martılar
Uskumru voltaların sesi geliyordu uzaktan
Yarı aç, yarı baygın kalmıştım
Dar bir sokakta, eylemci bir duvara dayanmıştım
Haki renge boyanmıştı yazılar
Korkmuştum...

IV

Pis bir masada kirli bakışlı bir adam

Yüzüme sigaranın dumanını üflüyordu
Yüreğimdeki sancıya izmarit basıyordu durmadan...

İhanet bakışlı teri
Boncuk boncuk birikmişti alnında
Sıkıntısı yüzünden okunuyordu
Benim yüzüm yoktu, yahut tanınmıyordu
Şeklim şemalim değişmişti
Düşlerime bir ihtilal değmişti
Seni sayıklıyordum...

V

Yaylım ateşli bir uzak
Kurşuna değdikçe bakışlarım
Bir bir vurulup düştü sana aldanışlarım...

Kimliksiz, piç bir şehrin yazgısına
Adımı fısıldarken yokluğun
Cebimde ihbarcı özlemler taşıdım..

Ölüm kadar soğuk bir şeydi sevmek
Bulmak için yaşadım....

Uğur Deniz Ülkegül

Buralarda Aşk'sız Geçer Zaman...

Önemi yok nerde olduğunun
Saçlarına dokunan benim rüzgarım
Güncesine not düştüm yokluğunun
Kovgun sabahlara yenilir korkularım..

Bir adam efkar çeker dumanından
Bakir düşlerinde sançılanır kadın
Büyümeye geç kaldığını anlar çocuk
Buralarda aşksız geçer zaman...

Yazılası mektuplar susar dilim
Kalem kırıldıkça, kanar ellerim
Bir gülüşe gözyaşımı satarım
Alan olmaz, duyulmaz söylediklerim...

Asarım maviyi ağaçlara
Kırgın bakışlar sunar Deniz,
Eşkiyalar Kurşun sıkar bulutlara
Kan rengi bırakır toprağa, bastığım iz...

Düşlerini yakarlar Ozan'ın
Otel odasında soluksuz kalır hece
Gün ki, -zafer tarih yazanın-
Ah! çeker insan, Sırlarından utanır gece..

Buralarda Aşksız geçer zaman
Zulasında öfke taşır yelkovan
Vurulur saat başlarında tarih
Düşer gölgeler, ayakta kalır insan...

Önemi yok nerde olduğunun
Saçlarını ıslatan benim gözyaşım
Yanıma yağmur diye, o bulut ki
Benim en yakın sırdaşım...

Şimdi hükümsüz kaldı sevişmeler
Sorguya prangalı bakışlar
Müebbet mahkum bütün dokunuşlar
Kalan biz, yanan içimiz, giden arkadaşlar...

Buralarda
Aşksız geçer zaman
Önemi yok nerde olduğunun
Yanıbaşımda durur, sesin, soluğun

Sonra bütün yalnızlıklar, seninle başlar.....

Uğur Deniz Ülkegül

Cevaplar-1

'Sen,Çöl'e vurmuşsun
Kamçılanan öfkeni,
Ben denize...
Yıkıp geçmiş bir rüzgar
Kumdan kalemizi
Sahilde gülerken halimize...'

Bırak ellerimi
Bende kalsın suğlarım...

Karanfil kokan düşlerine
Sokma inatçı düşüncelerimi...

Toz, toprak kokar benim avuçlarım....

"Rast gele" umutlar kıyısında
Sahile vuran yorgun dalgalarız biz...

Mahpushane avlusunda atılan
Voltalar gibi gel-git'lerimiz..

Gözlerimizde eğreti bir bakış
En çok yine kendimize aldaniş,
Adresi bulunmayan cümlelerimiz...

Kalender sofraları
Doyurmaz bizim açlığını..

Hiç bir kalabalık,
Dolduramaz, biliyorsun
Bizim yalnızlığımızı.....

Çoğunun sevda dediğine
Güler geçeriz..
Zaten bu yüzden saklı tutarız
Akan göz yaşlarımızı...

Ne ayrılıklar satın aldık biz
Paha biçilmezdi acısına..
Oysa peşin ödemiştik bedelini
Kalmamalıydı
Yitirilmiş aşklar sonrasına....

Gözlerinde "bir mavi uzak"
Nasıl da yakın duruyor yıldızlarıma
Nasıl da tanıdık geliyor yüzün...

Eteklerine ağlayan çocuklar gibi tutunmuş
Saf ve masum bir hüzün..

Evet,
Hayra alamet değildi bu gidiş
Biliyorduk..
Yine de bir parça umut çalmıştık
Yarından..
Yüreğimizin korkularından,
Biraz merhamet diliyorduk...

Çoktan gitmişti "biz"e kattıklarımız,
Biz yeni geliyorduk....

O gün, gitti giden...
Geriye kalan,
Bir avuç yalan..

Duvarda asılı duran
Soluk bir tablo gibi şimdi
Yüreğimizde sevdiklerimiz...

Duygularımız aynı oysa,
Umudumuz, cesaretimiz..
Bir tek gök kuşağı silinmiş,
Hasat mevsimlerimizden,
Kaybolmuş bütün renklerimiz...

Belki büyümüştür içimizde ki çocuk,
Belki bir bir öldürülmüştür acılar,
Belki boşunadır mezar taşlarına bakışımız,
Çoktan gömülmüştür belki,
Bizi ayakta tuttuğunu sandığımız, sancılar.....

Belki ne bileyim,
Çoktan beridir örtüşüyordu,
Bizim suçlarımız..
Fail-i meçhul kalacaktı,
Ölebilsedik eğer,
İnadına yaşattığımız,
Sevdalarımız...

Bırak ellerimi,
Bende kalsın suçlarım..
Karanfil kokan düşlerine,
Sokma kararsız gitmelerimi...

Aydınlatıyor ışığın,
Karanlığa gizlenen,
Gölgelerimi...

Alışkın değil gözlerimiz güneşe,
Bu cevabı kaldıramaz,sorgularımız.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Çağır Beni..

Uzanıp düşünüyorum gözlerini..
Sözlerin geliyor aklıma
utanıp üşüyorum nedense..
Ne kadar da az şey sunabildim sana hayatımdan...
Oysa çok daha fazla anlam katıyordun yaşantıma
Benim anladığımdan...
Bir kibrit alevi yakımlığı kadar
Kısa bir anda yitirdim seni..
Belki biraz gurur,belki umursamazlığımdan..

Zamanın geçmezliği çöküp kalmış üzerime...
Gecikmiş zamanların telafisi olmuyor bazen..
Dönüşüyor birer birer manalar..
Ve gidip geliyor yorgun yüreğim bu anlamlar karmaşasında..
Umuttan çaresizliğe,
Yalnızlıktan sensizliğe...
Bir sigara yakmak yetmiyor artık ciğerlerimi mahfetmeye..
Yetmiyor artık bütün 'var'lardan vazgeçmek ölebilmeye...
Yaşamaya mahkum olmuşum bir ömür boyu..
Mahkum olmuşum her daim seni yitirmeye...

Kan damlıyor kalemimin ucundan..
Kızıla boyanıyor gece..
Bir bıçak darbesi,
Bir kurşun yarasına dönüşüyor her hece...
Öyle bakma bana..
Öyle..Masum,sıkılğan..
Gitmek zorundaydım biliyorsun,
Çıkmak zorundaydım hayatından...
Bu kavga da yerin yoktu,
Senin güzelliğin
Bu çirkinlikler dünyasına çoktu...
Belaydı ardımda ki,
Ve ben olabilirdim bir gün
Yerde cansız yatan kaldırımda ki..

Beni alıp sakladığın geceyi hatırla..
Yaramı sarmıştın,
Üzerimi örtüp başucumda beklerken,
Sabaha dek ağlamıştın..
Korkmuştun gözlerimde ki öfkeden,
'Kapat gözlerini canım,merak etme sağ çıkacaksın'demiştin
Bu yenilgiden...
Çıkmıştım...
Bir tas çorba koymuştun önüme,
Sokaklar da ölüm kol geziyordu,
Ve sen meydan okumuştun o ölüme...
'Gözlerime bak'demiştin gözyaşlarını saklayarak,
Bir tebessüm sunmuştun yüreğinden kopararak...
Bakmıştım...

Berbat zamanlardı o zamanlar..

Bir gömlek parasına adam satıldığı günlerdi..
Kan kokuyordu kaldırımlarda gece..
Ve örtülmüş pencere pervazlarından ihanet damlıyordu...
Biz korkmuyorduk...
Fısıltılı sözler arasında geçiyordu ismimiz,
Vardı belki ama
Geçersizdi cebimizde taşıdığımız kimliklerimiz...
Ağaç kovuklarında,köşe başlarında,
Kaldırım taşlarında aranıyorduk köşe bucak...
Ve biz korkmuyorduk...

Sonra her şey değişti..
Zamanla unutuldu bütün kavgalar,
Giden gitti,kalanlar sakinleşti..
Ayazda kalan çocuklar kadar sahipsiz kaldık...
Bir çoğumuz kendi dostlarımızca yaralandık..
Anladıklarımız anlayamadıklarımızdan fazla olmadı hiç bir zaman..
Neyin kavgasını vermiştik,
Neyin çabasıydı onca yaşanan...
Şimdi bildiklerimiz bilmediklerimizden fazla değil inan...

Nerdesin şimdi?
Hangi yönsüz mekanın ortasındasın..
Denizin kıyısına vuran yakamoz musun?
Göğün maviliğinde dolaşan yalnız bir bulutmusun..
Çimen misin yağmur kokan taze toprağın üzerinde...
Yitirdiğim düşmüsün gecenin sessizliğinde...
Bir haber yolla,bir ses ver bana..
Bütün gitmelerim sana geliyor yollarda..
Bütün gelmelerim sana ulaşıyor sonunda..
Çağır beni...

Yasemin..Sevdiceğim..
Olur ya bir gün takılır gözün diye..
Okur da yazdıklarımı,yüreğin tanır diye...
Bir gece vaktidir,
Gün yüzünde olsa tenim utanır diye..
Saklanarak yazdım bu cümleleri...
Bütün gitmelerim sanaydi o gün..
'Belki'ler taşıyarak dolaştım avuçlarımda yıllardır..
Belki geçerde o günler..
Peşime düşmekten belki vazgeçerde ölümler..
Belki sağ kalırdım..
Belki bulamazdı hiç bir bela tenimi,saklanırdım..
Belki dönerdim sana..
Belki yeniden dokunurdum o gül kokan saçlarına...
Belki canına okurduk bu sahte hayatın..
Anlam katardık henüz doğmamış çocuklarına...
Döndüm işte burdayım...
Ya kanat açacağım senin uzak menzillerine...
Ya hep dardayım..
Bilesin..

Uğur Deniz Ülkegöl

Çetrefil Zamanlar....

Bazen böyle oluyor işte...
Uyandığım vakit sol yanımın boş olduğunu anladığımda.....
Yalnızlığın ilacını koymayı unutmuşsam bir de
Yastığımın altına...
Bir de karanlıksa
Ve usuldan vuruyorsa yağmurun sesi pencereimin camına..
Ah bir de özlemişsem,
Özleminde yetmemişse gücüm,
Yokluğuna,yenilmişsem...

Memleket türküleri yakmışsa yüreğimi,
Oralardan esen rüzgar değmişse bir de,
İncitmişse tenimi.
Gözlerin tütüyorsa sigaramın dumanından.
Bıkmış ve usanmışsam ülkemin aç ve sefil yoksulluğundan..
O vakit,
Senden ayrı düşüyor sana söylediklerim..
Karanlıklar yutuyor gözlerimdeki aydınlığı..
Yetmiyor soruların cevabını vermeye bildiklerim....
Bazen...Böyle oluyor işte...

Bazen böyle oluyor işte...
Adamlıktan çıkıyor adamlığım,
İnsanlığım utanıyor insanlığından..
Sol yanı yaralı,
Yüreği 'hayatın' üstüne çektiği çizgilerle karalı,
Bir yanı kan revan,yangınlara tutulu bir yanı...
Bazen...Oluyor işte...

Bak geçmişe..Hatırla bildiklerini.....
Hatırla -'ve ağla', bana söylediklerini...
Hani umuda koşacaktık..
Hani dört bir yanımızı sarsa kahpe dölleri
Biz yenilmeyecek ve hep savaşıcağıktık....
Ve bir ağaç sırtımızı beraber yasladığımız...
Ne zaman özlemlere yenik düşsek,
İki elimiz kanda olsa orda buluşacaktık...
Ve hani çocuklarımız olacaktı..
Biri esmer yağız bir delikanlı,
Biri tatlı mı tatlı kız çocuğu,
Çağırınca gelip bize koşacaktı...
Bulutlara varan iplerimiz olacak,
Umudu gökyüzünün en derin maviliğinde uçuracaktık...

Şimdi bir kırlangıç sesi duyuyor musun ağaçlarda?
Gözü yaşsız,yalansız bir çocuk gülüşü takılıyor mu gözüne...
Sevdiğini kendinden sakınan,namusu bilen,seven;
Ama en delikanlıca en mertçe seven yüreklere
Rastladığın oluyor mu arada?
Bu memlekette yaşayan memleket sevdasızlarından,
Millet vefasızlarından gayri yüzlere,
Aşına oluyor mu hiç yüzün...

Bende ki şey hüzün...
Koskocaman bir hüzün...
Bazen,böyle oluyor işte...

Durmadan ve bıkmadan alınıp satılmakta her şey.....
Anlayacağın son zamanlarda herkes alışverişte.....

Esrar pazarlayan,kadın pazarlayan,adam pazarlayan,
Toprak pazarlayan,kendini pazarlayan insanlar ülkesinde,
Utanır oldum be gülüm insanlığımdan.....
Biz bunun için mi vardık?
Bu kadar mı yoksunduk geçmişimizden,
Böyle mi yaşadık?

Haraç mezat satıldı kadınımın namusu...
Bacımız dediğimize ilk önce biz dokunduk..
Ar perdemizi yırttık, dağıldık..
Yabana el açıp durduk,sağıldık..
Sonunda sevmedik kendi özümüzü,kendi sözümüzü...
Başkası olduk kendimiz sanarak...
Başka yerededir huzur diye kanarak,
Ayna da aldattık yüzümüzü...

Ne deyim..Ne söyleyim sana şimdi...
Bazen böyle oluyor işte....
Bu vakit,
Senden ayrı düşünüyor sana söylediklerim...

Nasılsın oralarda..
Gönderdiğin son mektubu dün aldım...
Bir an düşecek gibi oldum,sarsıldı bedenim dağılandım...
Okudukça sel gibi üzerime geldi cümleler...
Yüreğinin dört bir yanına savrulup kaldım...
Nasıl özlemişim seni...
Hayatın bunca kiri pası içinde,
Nasıl olmuşta gizlemişim seni...
Ama nereye kadar..
Bilmem,Allah bilir..
Gitmek de,kalmak da kolay değil biliyorsun..
Zor karar....

Ama yine de,bunca yılın,gecikmişliğın,
Geç kalmışlığın ve belki yenilmişliğın hatırına
Yine de bil isterim...
Yürürken kaldırım taşına çarpıp ayağım,düşmez isem,
Belanın o çetrefil sancısıyla görüşmez isem,
Vurulmaz isem bir gün تنها bir köşede,
Bu hayatın yaşanmazlığında ölmez isem,
O ağacın altında bekle,gelirim belki...
Ama zor bileşin...
Dilerim "yüreğın de" olur ya bir gün,
Değişir bir şey,eğer kalmaz isem...

Seni Allah'ın sevdiği bir kul dilesin...

Darılma,gücenme bu yazdıklarına..
Gözyaşını akıtma şü çorak yüreğimden zorla kazdıklarına...
Bazen böyle oluyor işte...
Senden ayrı düşüyor sana söylediklerim..

Bir sen değilsin aklıma düşen buralar da.
Bu memlekette senden de fazla özlediklerim.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Çizgi...

Alın yazımda
Bir
"Sen"
Okudum
Bir
Sensizlik

Ağladın
Gözlerimde ateş
Yağmura yakalandı
Dokundum yokluğuna
Uykumda gece_____

Sildim
Harflerini aşkın
Yönsüz kaldı
Zaman_____

Tutarsız
Sorgularda yenildim
Böyle değildin sen_____

Yalan söyledim kendime
Taş kesildi yüreğim

Çizdim üzerini_____

Penceremden
İsminin
İkiye bölündü
Dünya
Orta yerinden
Yarısında "sen" kaldım
Sensizdim öbür yarısında
Çizdim üzerini
Hayatın_____

"Öldüm" arasında

Uğur Deniz Ülkegül

Çöl Hikayeleri-2 (Son)

Biz,
"Ucuz" işçileriydik,
Aşk'ın....
Çabuk soğurdu terimiz,
Kolay nasırlaşırdu ellerimiz.
Yüregimiz..
Ah o yüregimiz...
Giremezdi her yükün altına,
Biliyorsun.....

Hikayenin sonu.....

Adam ayakta duruyordu...Omzunu bir duvara yaslamış, eli çenesinde, düşünceli bakışlarla, kadına baktı...Yere çömelmişti kadın...Elin de kırık bir dal parçası...Sol yanında kırık bir gönül...

Önce daireler çizdi...Helezona benziyordu çizdiği şekiller...Sonra hepsini birleştirdi...Şimdi bir kuyu olmuştu sanki...Bakışlarını önce adama, sonra tekrar kuşlara çevirdi...Tek bir hareket daha yaptı.. Ayağa kalktı...Adamla arasına düz bir çizgi çekti...Tek bir düz çizgi...

Sonra konuştu kadın..."Ben" dedi...." Çizginin gerisine düştü söylediği..."
Sevdim seni...Ant olsun sevdim....." Çizginin öbür yanındaydı sevdiği..."
Ben ki bedevi kadın...
Bu çöllerin açmayan gülü...
Sana gönül verdim....." Çizginin arkasında kaldı adama verdiği..."

Sen ki dedi...
Beni buldun...
Yiğitsin...Er'sin...
Ama görmez misin? ...
Bir yabancı hatunum işte...
Benim neyime vuruldun? " Çizginin ötesinde yankılandı sesi...."

Adam hiç konuşmadı önce..Duvarın dibine çöktü..Bakışlarını gökyüzüne çevirdi.. "Ah kadın! " dedi...Bilemedim...Duymak yetmezdi bana...Seyre dalmak gözlerini...Ve anlamak...En derinden algılamak hislerini... "Ah kadın! " dedi...Bilemedim...Oysa ki ben...Dokunmak isterim...Koklamak isterim...Gülüşün değer yüzüme lakin, teskin olmazdım ben...Arsızdır Aşk'ımın gizli köşesi...O kuytuda senle gülüm...Sevişmek isterim..."Ah kadın! ..." dedi...Bilemedim...Sen öyle kolay çizdin ya üstümü benim... Ben onca uğraştım da...Elim varmadı...Ben çizemedim...

Bire bin veren susuz başak tarlası,
Duvarda çifte namlu, eski bir tüfek,
Kolu kanadı kırık mangal bir yürek...

Seni sevmesem böyle sürçmezdi dilim,
Yenilmezdim böyle kolay, böyle buruk,
Yorgun şimdi silik, bütün sevişmelerim...

Seni sevdiğim için akşam,

Seni sevdiğim için gece,
Seni sevdiğim için kelam...
Seni sevdiğim için güzel,
Seni sevdiğim için sustuğum hece...

Gitmek, ne çok bildiğimdir bilsen,
Durabilmek oysa, vakitsiz, zamansız,
Çakılıp kalmak düşüncelere aklımda sen...

Seni sevmesem erteler miydim ölümü,
Bekletir miydim pusuda yatmış olanı,
Sular mıydım bahçemde tomurcuk gülümü....

Seni sevdiğim için orman,
Seni sevdiğim için dağ,
Seni sevdiğim için çöl...

Seni sevdiğim için gökyüzü,
Seni sevdiğim için bulut
Seni sevdiğim için yağmur ...

Uzak dur diyorsun, ben böyle de severim,
Uzak dur diyorsun güzel, yaklaşma bana,
Ateş yakma kuytularıma, rüzgarım sert eser benim...

Tutuşur eteklerim,
Sıcağıma alıştıрма kendini,
Yiğidim, Er'im,
Aldanma...
Ben kolay sönerim.....

Bak kadın...İyi bak gözlerime...Taze yosun kokan gözelerime...Tuz kokan
terime...Yüreğime...Seni sevdiğim için ayaklarımda biriken kum...Seni sevdiğim için
omuzlarımda yük,ertelenmiş yollardan arta kalan yorgunluğum. De hadi bana...De
ki"Git adam..." Dön kendi sularına...Çekil dalgalarına..

Bak kadın...İyi bak gözlerime...Yusuf'um ben...Çektiğin çizginin ardında ki
kuyuda...Kalamam... Kalamam yüreğinde gösterdiğin o karanlık kuytuda...Ama zindanı
da tanırım ben...Sarayı da... Seni sevdiğim için vazgeçtim dünümden..... Seni sevdiğim
için geçtim düşmanımdan, dostumdan, sevdiğimden...Seni sevdiğim için dindi
fırtınam...Seni sevdiğim için durdu kanım...Kapandı yaram..

Şimdi diyorsun ki...
Uzak dur...Ama yakınımda kal...Benim yüreğim de olmalısın...Yüreğim dolu lakin, yer
bulmalısın...Uzak dur...Gitme ama...Gidersen iflah olmaz bu gönül...Ben ki dününden arta
kalan bir enkaz...Suya hasret yalnız bir gül.... Gidersen...Bu yürek buna dayanmaz....

Sevgi neydi kadın...
Niyeydi...Neredeydi...
Aşk kimeydi kadın...
Sende mi...Bende mi yoksa...

Kimdeydi?

Seni sevdiğim içindi sorular...
Bulduğum cevaplar...
Doğrular...Yanlışlar...Yanılgılar...
Seni sevdiğim içindi uykular, uyanışlar....
Erkenci sözler...Geç kalan dokunuşlar...

Bak kadın...
İyi bak gözlerime...
Yusuf'um ben...
Züleyha 'dan geçtim...
Bu çöle düştüm...
Dar gelir yüreğinin kuytusuna bana...
Kuyudan çıkmış yorgun bir bedenim...
Sığmam zindanına...

Rüzgarı dinledi adam...Hani nedendir bilinmez...
Garip bir tebessüm belirdi dudağında...Kadına baktı...
Sonra gitti...Sahilde duran bütün gemileri tek tek yaktı...

Seni sevdiğim içindi dedi...Her şey seni sevdiğim içindi..
Yürüdü gitti...Geriye yalnızca..Ayak izlerini bıraktı..." Çizginin diğer tarafında"
Kadını sonuçta.Sevdiği kadın.Bir gün anlayacaktı.." Çizgi kaybolduğunda"

Seni sevmesem, durmazdım bu yerde,
Anlatmazdım suya, toprağa hikayemi,
Deva aramazdım yüz vermezdim bu derde...

Gitmek, ne çok bildiğimdir bilsen,
Durabilmekti oysa, dinlenebilmek,
Yar kokusunda, bir nefes özlemdin sen...

Seni sevdiğim içindi, düşünmek,
Seni sevdiğim içindi, uykusuz kalmak,
Seni sevdiğim içindi, sana yorulmak...

Seni sevdiğim içindi, yaralanmak,
Seni sevdiğim içindi, kavgaya girmek,
Seni sevdiğim içindi, ölümüne
Bile bile bu kavgada yenilmek.....

Seni sevmesem.....
Söyley miydin sanıyorsun....
Bıçak benim etimi kesti,
Lakin iyi bak yüreğine.....
Sen de kanıyorsun.....

*Tayfun Talipoğlu' nun "Lokman Hekimin Sev Dediği" adlı şiirden esinlenerek yazılmıştır...

Uğur Deniz Ülkeğül

Çöl Hikayeleri..

Leyla sevmek hoştur amma,
Mecnun olmak, başkadır..Başka..
Şarab içmek hoştur amma,
Ayık olmak başkadır..Başka....

Ve vurdum dört nala atımın dizginlerini..Bu uçsuz bucaksız çöle..Bu susuz toprakların
kumlarına, uzayıp giden, alabildiğine..Yağmurdan medet ummadan, kaybolmaktan ya
da ölmekten bir an bile korkmadan..
Dediler ki çok yığıdı aldı koynuna bu çöl, çok serdengeçtiye yol kesti, esir etti günün
sıcağı, gecenin ayazına..
Dediler ki gitme! Saklar sırrını içinde, gömer sıcak kumlarına gizini, çok zor
işin..Sen..Önu bulamazsın...Gitme deli oğlan..Gitme..Ateşsin lakin.. Sen bile bu sıcağa
dayanamazsın..Aşk..Yakar adamı...

Küheylanım! Oy küheylanım,
Savur yelelerini çöl rüzgarına,
Kaldır tozunu kumların,
Götür beni o güzelin bakışlarına,
Bir çırpıda geçelim tepeleri,
Varalım bu toprakların sırrına..

Şah'a kalktı küheylan,
Gözleri ateş parçası!
Meydan okuduk ölüme..
Ne savaşlardan çıkmıştık,
Nasıl karşı koymuştuk,
Yeryüzünde zulüme...

Bu kez başkaydı..
Ne düşman vardı ortada,
Ne ok, ne kılıç,
İçimizde dünyaya hınç,
Muradımız aşk'aydı...

Bir kervana rastladık..Develer boyu altın, inci sıralı..Kervanda endamı hoş aşüfteler,
hoş kokular, üstlerinde sırmalı fistan elbiseler..Seslendi kervancı başı.."Heeeeeey
Süvari! Nereye gidiyorsun? Yoksa yolunu mu şaşırдың? " Çöl'e dedim..Çölün sırrını
bulmaya.."Haaaah hah haaa bunu kolay mı sanıyorsun? Tam kırk yıl oldu bu çöldeyim
ben..Ne yiğitler göçtü Senin
gibi..Çoğunu ben gömdüm..Senin sır dediğın, açmayan bir gül'dür..Onca dolaştım bu
kumlarda da, hiç görmedim..Boş ver delikanlı..Telef etme kendini..Bak kervanıma..Bir
sürü nazenin var..Katıl bana, seç al birini..Zevk, muhabbet, senin olsun.."
Deeeeeeh bre küheylan! Yürü aslanım..Şeytanın uşakları yine sefere çıkmış..Yakışmaz
bize oyalanmak..Görelim bu sır neymiş. Ne kadar zormuş bulmak..

Peçenin ardında saklı tebessüm,
Ayna ne işe yarar ki elinde?
Ne garip,
Kimildamadan duruyor,
Dünden beri hep aynı yerinde...

Kim bu küheylan?
Bir acaip bedevi..
Yol kesmez,
Pusu kurmaz..
Anlaşılan,
Yok bir evi...

Gitsek,
Sorsak mı ne?
Galiba bu bir kadın!
Bakılırsa entarisine..

Mola verdik o berzahta..Küheylan..Ve ben..Bir sabah uyandık..Bir de baktık..Başucumuzda bekliyor bedevi kadın..Ben söyledim o sustu..O konuştu ben dinledim..Ne yapıyorsun burada dedim..Söylemedi..Vakit dardı..Gitmeli dedim çok defa, gidemedim..Akşam olunca çekiliyordu bedevi, kendi kumlarına..Biz yatıyorduk..Ben uykusuz, yüreğim öykünüp duruyordu, siyah peçenin ardına..Bir sabah erken kalktım..Usluca sokuldum bedevinin yanına..Yerinde yoktu..Aramaya başladım..Neden sonra bir hıçkırık sesi geldi kulağıma..O yöne seğirttim..Yürüdüm, bir baktım ki tepenin ardına....

Yare varmak hoştur amma,
Yaren olmak başkadır..Başka..
Ateş olmak hoştur amma,
Yanık olmak başkadır..Başka..."

Beyazlar içinde bir kadın..Çömelmiş kumlara, eğişmiş başın..Damla damla dökmekte göz yaşını, bir çiçeğin üstüne..Baktım dalında nazenin, tomurcuk bir çöl gülü.

"Çöl'de gül yaşar mı hiç.? " Yaşarmış..Bir tane..Ama kimse bilmezmiş..Nerede? Nasıl yaşadığını? "Nerden bulur ki suyu? "
İşte çölün sırrı da bu..Kimse bulamamış bunun cevabını..Rivayet bu ya.. Bulana aşk'ı öğretirmiş bu çiçek..Aşk'ın sırrı da onda saklıymış..Aşıkların cesedini çürütmez ya toprak..Gül bu yüzden kurumamış..Onu bulacak, aşıkların soyundan, cengaver bir adammış..O gelince..Gül açacakmış...

Demek buydu..Demek gül, bu yüzden yaşıyordu..Bu kadın..Her gün bu çiçeği göz yaşıyla suluyordu...Beni görünce irkildi kadın..Peçesini kapattı hemen yüzüne..Peki ama kimdi bu kadın..Ben kimdim..Kimdik biz? Gül'e baktım..Açacak mıydı?
Kadına baktım..Ürkek, çekingen, utangaç..Sahip mi çıkacaktı tomurcuk Gül'e..Yoksa sırrı bilindi diye...Kaçacak mıydı?

Talip olmak hoştur amma,
Dengin bulmak başkadır..Başka..
Aşık olmak hoştur amma,
"Sadık" olmak, başkadır..Başka.....

Kimiz? ...Öğrenemedik henüz..Sustuk zamana.....

Uğur Deniz Ülkegül

Dar Sokakta Yürümek...

'Uyandım bir sabah sensizliğe
Henüz tüm şehir uyuyordu
Kahretsinlere prangalı bir yürek
Yalnızlığın çekik perdelerinde
Düşlerini sorguluyordu...'

Hoşcakal gözümün nuru
Gözlerimden sızan sıcaklığım
Bir an'a feda ettiğim umut
Bana bir ömür süren yasaklığım...
Beyaz gül bıraktım baş ucunda
Alnına koyduğum buse
Uyandığında sus zamana
Ve kulak ver bu sese...

.....
.....
.....

Bir yaman çelişkidir senden gitmek
Gurur mu koymuştuk adını sevmenin, diyorum
Kendinden kopmaların sancısıdır
Duyduğum her çığlık
İçimde büyüyen fırtınalar,
Devrik cümleler enkazı beynim,
Yankılanıp yine bana dönecek her söylediğim,
Biliyorum...

Boşluk...Alabildiğine derin bir boşluk
Toprağa tutunan dalın kökümüydü zayıf olan
Ben mi vazgeçmiştim
Pamuk ipliğinde bir aşkın sancısına tutunmaktan...
Ne farkedebilir ki
Kendi içreliğine mahkum olmuş bir yürek
Düşükçe, düşünüyorum...

Yürüyorum şimdi kaldırımlarda pervasız
Hükümsüz bir sevda masalı cebimden düşen
Dokunmaksız sevişmelenin örtüsünde üşüyen...
Yürüyorum umursamaz, serseri, kuralsız
Süpürüyorum yollarda
Sokak lambalarının üstüme vuran loşluğunu
Kim anlar ki gözlerinde demlenmiş
Can havli bir yüreğin sarhoşluğunu...

Canım sikkın Yar...
Efkarı kor diye bastırıp göğsüme
Öldürdüğüm zamanlar...
Bir yaman çelişkidir senden gitmek
Gittikçe büyür içimde senle sevişmek
Alnımda biriken ter, ayak izlerimde kan
Bilsen nasıl zor

Dar Sokakta yürümek.....

Uğur Deniz Ülkegül

Deliler... Ve sen...

Sokaklarda deliler
Akıllılar ev kuşu
Vaaz verir camide
Mahallenin berduşu...

Boş/bakanın birisi
Makarna tarif etmiş
Boş gezenin kalfası
Onu arif zannetmiş.....

Büyük büyük deliler
Oturmuş koltuklara
Yer kapmaca oynarken
Yer kalmamış saf'lara...

Bir deli dama çıkmış
Otobüsü bekliyor
Otobüs eve girmiş
Şoför dalmış raf 'lara...

Cenazeye davulcu
Çağırınca imamı
Cemaat aşka gelmiş
Tabuta asmış takı

Doktorlara reçete
Dağıtıyor bir deli
Eczacıya peçete
Veriyor mahalleli..

Kadının oğlu olmuş
Çekmiş ide koparmış
Kızlar yolmuş oğlanı
Herkeste bakakalmış...

Bizim evde deli çoktu
Bir akıllı ben idim
Aklımın yeri yoktu
Balığıma yedirdim..

Balığın karnı şişti
Kavanozdan su taştı
Damlalar yola düştü
Seller dağları aştı...

Telef oldu koyunlar
Çobanlar buna şaştı
İnekleri kırktılar
Tavuklar dağa kaçtı..

Bi sen kaldın etrafta
Çok akıllı bildiğim

Seni de kedi kaptı
Peynirine yandığım...

Uğur Deniz Ülkeğül

Diğer Yanım...

Kayıp gidiyor ellerimden bu şehir,
Yüreğim, koca bir yalnızlığa esir,
İçime çektiğim duman,
Sustuğum gece,
Yazdığım şiir,
Ve sen.....

Yine ağlamaklı kapanıyor gözlerim,
Adresi belirsiz, şitemkar sözlerim,
Yazgısına kızdığım kader,
Çektiğim hasret,
Yenildiğim dert,
Ve sen.....

Bir çift tebessümün gömüldüğü yer,
Üstüne toprak atılmış keder,
Bir ağaç gölgesi,
Bir yol kenarı,
Bir mezar,
Ve sen.....

Boğazıma takılıp kalan kelimeler,
Çizmediğim resim, boyasız renkler,
Seni unutmayışım,
Bir türlü affetmeyişim,
Çelişkiler,
Ve sen.....

Yaşamak sancısında, bilmek yokluğunu,
Taşımak boynunda, silinmek burukluğunu,
Gitmek ansızın bir gün, sebepsiz,
Bakmak ardından, sessiz,
Kalmak bir başına..
Tek, kimliksiz
Ve sen.....

Sonra gökyüzüne bakmak her gün, usanmadan,
Umudu anlatmak insanlara, yarını umursamadan,
Saçını okşamak küçük bir kızın,
Soğan ekmek koymak sofraya,
Yalnızlığıyla bölüşmek bir hayırsızın...
Ama sevmek yine de işte,
Düşünmek,
Her gün yeniden başlayan bir gidişte...
Aynalarda bir bakış, eskiyen,
Yazamadığım mektup,
İzmarit kokan oda,
Diğer yanım,
Ve sen.....

Uğur Deniz Ülkegül

Dokunuşlar-I

Küfürbaz saatler...

Nefesin dokunmayalı çok mevsim eskittim tenimde.Ter içinde, yokluğuna u/yandığım da oldu, sensiz yanıma dönüp üşüdüğüm de.Ne güneşe dokunabildim, ne tek bir yıldız çalabildim gökyüzünden.Söz artığı, göz katığı şiirlerde dolanıp durduk ya onca zaman, aşk dediğin böyle bir şeydi işte.Sevdirmese sövdürmezdi ardından...

.....

Yara...

Memleket deyince yüreği burkuluyor insanın.Çocuksan dağ gibi umut taşırsın yüreğinde, kadınsan hüzne mola verir düşlerin..Cebinde adamakıllı çulsuz öfkelerin, bu toprağın yazgısı.Zaman en iyi ilaçtır derler ya, inanma sen.Eylül dokunalı, zaman durmuş bu yerde, üç zeytine bir fazla eklenmemiş fukara sofrasında, Ölen Memed, sürülen Memed, sövülen yine hep aynı Memed...Vurulmaya gör bir kere, yara dediğin yar saklı bir sancı, kolay geçmez bu yerde...

.....

Dava...

Her şeyin adı var, onun adı yok.Eşkiya derler bizim köyde, çok olmuş yurdundan sürüleli. Bir sevdalısı varmış zamanın öncesinde, kızı köyün ağasına davar fiyatına vermiş babası.Bizimkinin bir gözyaşına yetmemiş parası...Sevmiş sevmesine ya, çulsuzluk başa bela.Okulsuz, yolsuz, doktorsuz olmaya alışmak belki de, yarsız kalmaya gücü yeter mi adamın?

Bir gün, sessizce girmiş ağanın ahırına, kesmiş davarlarını, sonra vurmuş kendini dağlara...Arada bir, Jandarmalar gelir sorar ya, nüfusa kaydetmemiş babası, yani aslında yok bir kimlik numarası. İsmi Bekir, namı eşkiya...Can kızı çoktan unutmuş devlet...

Kalmış geriye, Davar davası....

.....

Ben sanat için ...rum!

Kelimelerde soyunuyor akli sıra.Sorsan, laf ettirmez kadınlığına. Sorgulasan rengi saydam.İçi görünüyor dışının, bedeniyle örttüğü ruhu çıplak...Bacak arasına sıkışıp kalmış aklının en oynak yeri, yüzünde taze sıkılmış sivilceleri, manikürleri, pedikürleri en müstehcen popo figürleri...

Süslenmiş püslenmiş, yazmış.....Alımlı kelimeler, en 'dişi' cümleler, ıslak mı ıslak sırlıklam imgeler...Offffff dedirten imla hataları..Betimlemeler...

Ocağında pişmemiş tarhana çorbası, nasır tutmamış elleri, kızgın güneş altında terlememiş dolgun göğüsleri...Ama sorsan, laf ettirmez kadınlığına.

Kimi çalıştıkça, kimi seviştikçe kadın...

Kimi yazdıkça, kimi azdıkça şair..

Kiminin ruhu, kiminin eti insan...

Yine aklıma düştü gözlerin..Gelsen şimdi yanıma, konuşmasak...
İçimizde bin bir yasak...Dokunsan...

.....

Argo...

'Gelmişini geçmişini' yazmak zordur bazı şeylerin..Bu yüzden kısa kesersiniz, kestirmeden gidersiniz..Hayata 'Boşbakan' bir adama ne söyleseniz boştur, zaten anlamaz.Diyelimki asker millet kültüründen geliyorsunuz.Ona askerliği tarif edeceksiniz, askerin üniformadan ibaret olmadığını, onun içinde moleküler yapıda canlı bir metabolizma olduğunu, bu metabolizmanın sadece komutla hareket etmeyip, eylemlerine duygularını, korkularını, özlemlerini katabilme özelliğine sahip olduğunu nasıl anlatırsınız? O, boşbakan dolayısıyla baktığını görüp anlamaktan uzak kalan bir canlı, o kendi aleminde, kendi dünyasında, kendini tek hakim unsur olarak gören, yarattığı boşlukta sıkışıp kalmış biri.Onunla iletişim kurmak mı istiyorsunuz?

İşte o zaman onun kullandığı dili bilmeniz gerekir.

'Annan'ı al git, öğren! ! ! '

.....

Söz...

Bir gülüşe kaç gözyaşı sığdırdık biz? Hangi yollardan geçtik, kaç zoru seçtik, kaç yara alıp kaç kez iyileştik? Bu hayatın bize bir 'biz' borcu var.Artık göz yaşı yok, hüzün kapı mandalı, aç ve çık...Kuytularda sakladığın ve kendine hep yasakladığın mutluluk uzak değil artık, bak ne kadar mavi gökyüzü, melisa kokuyor odan ve penceren açık...Gül şimdi...Sana söz veriyorum...
Bu gözyaşına, çok gülüş sığacak artık...

...

Uğur Deniz Ülkegül

Dokunuşlar-II

İnsan...

Ağır aksak ölmenin kuytusunda her gün bir karış daha derine kazar kendi kuyusunu. Her gün, bir gün daha eksiltir sevdiğinden, sevdiklerinden. Her gün, bir gün daha yaklaşır bilinmezın sonsuz boşluğuna. Oysa ne bitmez tükenmez sevdalar taşır yüreğinde, ucu bucağı olmayan sonu gelmeyen umutları vardır avuçlarında, hep taze.

Oysa aldığı bütün nefesler, son nefes için. Hep son bir bakışa mahkum gördüğü renkler, baktığı şekiller, yüzünü ezberlediği hani o en çok sevdiği yüzler.

Arar mı insan? Yoksa kendini aradığı ve bazen de rastladığı kayıp bir dünyanın ortasında hep gecikmiş bir dünün arkasını mı kovalar durur bilinmez. Çokluğuna hüzün bulanmış, henüz doğarken ağlamış, çok şeyin kavgasına girmişte hani, çok azını kazanmış yorgun ve her geçen gün daha bir yenik bakar dünyaya. Öylesi yalandır ki bu hayat, kazandığı en büyük zaferler bile kalmaz elinde. Ve işte bir gün, son nefesın geldiği o son vakitte, son bir tebessüm kalır geriye koca bir andan.. Her an, bir an için yaşanmıştır gerçekte. Ölüm hak'sa. Haksızca yaşamak, niye?

Hayvan....

Uzaktan bakılınca, iki eli, iki ayağı, ve dimdik yürüyen gövdesiyle insan zann ediyor kişi. Konuşmasını öğrenmiş, yazması da var belli, düşüncesini baştan aşağı kuşatmış beli, kırılması... Oturur çay içer kahvede onca, gülüşür sinsice laf atar yanındakine bazen namussuzca. Ceketini yeni, potini boyalı, adam oldu olalı, karşıdan görülür züppeliği, namertliği, it'liği.. O yavrucağa dokunan eli, kırılması...

Sorsan nüfus kağıdını gösterir hemen batakhane bozması. Arada bir esrar koması, zıkkımın kökünde ayyaş sızmalar. Sövsen, lafın boşa gider yarısı öylesi bakar pis pis yüzüne, gözlerinden bellidir döneklığı, puştuğu, adiliği. Köpekler gibi uluyan dili, kopası...

Dışardan bakınca, insan gibi durur. İçerde kudurunca dışarda aslını bulur. O hayvandan aşağılık ruhu, gelir bir gün, en masum, en temiz, en saf tene dokunur. Sokak köpeğine sahip çıkılırdı, bu canım memlekette, hep insan unutulur.

Beden...

Benim kadar yandı mı canın? Sen! ! Kahvedeki! Sen! Sokaktaki! Sen para verip yattığın erkeğin altındaki! Ve sen! Ankara'dan ahkam kesip askercilik oynayan, vekilcilik oynayan, savcılık oynayan insan!

Benim kadar kirlendi mi hayatın?

Hadı verin cezasını şimdi. Öfke nedir bilmem ki soğusun! Konuşmayı düşünmeyi öğrenmemişim ki. Ben daha büyümemişim ki, acım küçülsün! El kadar bebeyim! Dağ kadar öfkeyim şimdi koynunuzda, büyütün büyütebildiğiniz kadar beni. Ya da çok gelirse ağırlığım size, kız çocuklarının gömüldüğü yere gömün bedenimi.

Cehalet nişanız olayım!

Körlüğünüz kadar karanlık bu dünya! Ağlamanız bile biçimsiz! Eğreti duruyor yüzünüzde gülüşünüz.Yarım yamalak herşeyiniz, dününüz, yarınınız, sonranız ve önceniz! Allah'ınız bir belli, ama şeytanınız birebir!
Siz bana baktıkça, göz yaşlarımdan çamur gibi dökülüyor kirleriniz!

Benim kadar yandı mı canın! Adını bilmediğim babam, yüzüne doymadığım annem! Ve sen! ! Evinde pinekleyen ayyaş! Sokaklarda sürten serseri kişiliksiz vatandaş!
Mercedesli amca, kürk mantolu teyze, züppe kılıklı abiler, yosma bakışlı ablalar! Benim kadar..Yandı mı canınız!

Peki ben yanmadan önce...Benim için ne kadar ağladınız?

Ruh...

Eşref-i Mahluk denir ya hani.Şerefli mahluk.
Bir kadının sözü geldi aklıma böyle deyince..'Bedenime sahip olabilirsin, ama ruhuma asla..'İnsanın kendini aklama biçimleri içinde en çarpıcı olanlarından biri bu olsa gerek diye düşündüm.

Beden suç işleyince ruh gerçekten aklanır mı? Bir katil tetiği bedeniyle çekerken, bir hırsız bedeniyle çalarken, bir tecavüzcü 1.5 yaşında bir kız çocuğuna bedeniyle tecavüz ederken bunları yapan bedene sahip bir ruh, ne kadar temiz kalabilir?

Ona bunu yaptıran ruh değilse nedir?

İnsan gerçekten Eşref-i Mahluk mudur, yoksa bu eşrefini beş paralık bir paçavraya dönüştüren aşağılık bir varlık mıdır çok düşündüm son zamanda bunu.Aklı kasıklarının arasına sıkışıp kalmış çok iyi bir doktor, çok iyi bir bürokrat, çok iyi bir şair, çok iyi bir yazar gerçekte çok iyi bir zampara ve çok iyi bir aşufte değil midir? Fahişeyi, ondan daha şerefli yapan şey sadece bunu açıktan yapması ise, bu toplumda hangi şereften hangi haysiyetten hangi onurdan bahsedebiliriz?

Gülesim geliyor okudukça.Bir kadına tecavüz edildiğinde, yada dövüldüğünde kadının şeref ve onur bekçiliğine soyunan kadınlar.Bir gün önce altında kıvrandığı erkeği bırakıp, bir gün sonra diğerinin kollarına atıldığında bu onur ve bu şerefin neresinden tutuyorlar acaba merak ediyorum.Ve yine namus için karımı vururum diyen erkekler, başka kadınların ve hatta çokça kadınların tenine dokunurken, o namus kavramlarını nerelerinde saklı tutuyorlar?

İğrenç bir zamanda yaşıyoruz.Kavramların bile kişilik kaybına uğradığı bir zaman.Aşkın, sadece ve sadece anlık zevkler silsilesine dönüştürüldüğü, anlamsız, manasız ve değersiz ilişkilere aşk denildiği bir zamanda.Onurun ve haysiyetin ve şerefin ve herşeyden önemlisi insan olmanın vasıflarının köreldiği bu zamanda, artık şaşırtmıyor hiç bir şey beni..

Bir gün için kendinize dönüp, günde kaç kez yalan söylediğinizi, kaç kez yalanı düşündüğünüzü ve kaç yalan yaşayıp kaç yalana kendinizi inandırdığınızı düşünün.Sonra gerçeklerin bizi artık neden şaşırtmadığını anlayın.

Evet en az herkes kadar üzgünüm ben de..O henüz hayatı bile tanımaya fırsat bulamadan, gülmeyi öğrenmeye çalışırken acıyla tanışan o küçücük bedende, kendi

gerçeğimizi gördük başkasınınkini değil.Çocuk pornosunun en fazla aramaya yapıldığı İl'e sahip bir ülkede, nüfusunun %99 u müslüman tezatıyla i içe, inancımızı, inansızlığımızı, erdemliğimizi, onurumuzu insanlığımızı sorgulamadan, milyarlarca göz yaşı dksek dahi, hiç bir anlamı olmayacaktır.Zaten 'gerçekten ağlamayı' başarsak bile, o kız çocuğuna değil, gerçekte kendimize ağlamış olacağız.

Daha çok zampara olacağımıza, aşkın, sevginin, değer vermenin ve yeri geldiğinde yar diye bildiğimize bakarken utanabilmenin kıymetini anlasaydığk.

O LANET OLSUN'ların bir anlamı olurdu belki..En azından kendimize lanet okumamış olurduk..

ylesi bir yazı işte.Beğensenizde, beğermesenizde..Bize dair....

Saygılar...

Uğur Deniz lkegl

Dumanaltı Zamanlar...

Bazen içine düşüyorum
Adı sensizlik olan boşluğun
Buram buram ter basıyor bedenimi
Dışım sıcak, yokluğun yakarken tenimi
Buz kesiyor yüreğim
İçime üşüyorum

Yazmak geçiyor aklımdan
Kağıdı voltalıyor kalem
Bir ileri-Bir geri
İçmedim oysa
Başım dönüyor
Başımda dönüyor alem
Geveze zaman
Kulağımda tik-tak sesleri

Sensizdim senden önce

Soframda aynı yemek
Bir baş soğan
Sıcak kuru fasulye

Giydiğim aynı gömlek
Ütüsüz mavi olan
Yine kurşun atmışım meteliğe

Ne değişti sen gidince?

-Canım sıkılıyor-

Biliyorum
Bugün de yağmayacak yağmur
Bulutsuz gök/yüzüne mahkum şehir
Susuz toprak, gözlerim nehir
Şaşırmış yatağını...Yüreğim çamur

Gece aklıma düş/tü gözlerin
Sevişmek istedi canım
Derken sigaramı koydum başucuma
Tiryakilik işte duramayınca
Utandım yokluğundan soyunamadım

Sorguluyorum şimdi beni
Ne zaman görsem yüzümü
Aynada bir çizik atıyorum kendime
Kaşımdaki kesik bundan
Birde söylemediklerim var
Yüreğimde silemediğim...İzlerini..

Abidin geldi bugün
Baktım elinde poşetler
Peynir zeytin domates

Almış işte bir Şeyler
Bunlar ne? dedim
Sus! dedi seni sordu
Sustum...Söylemedim...

Takma kafana geçer! dedi
Kafama takmadım...Geçmedi
Hayat işte olur böyle Şeyler! Dedi
Ölüm gibi bir Şeydi yokluğun
Penceremde gözlerin
Duvarlarda gülüşün
Yastığımda kokun...
Fark etmedi...

Gitti sonra
Sessizlik...
Sensizlik...

Üşüdüm birden
Yattım uyudum
Düşümde sıcığın
Düşümde ellerin
Sarıldım...Sarıldım...

Yetmedi...

Uğur Deniz Ülkeğül

Dün'e - III (Uzak..)

'Ay' ki, gizlenmişliğin utancını sızdırır geceye.
Ben, henüz yaşanmamış bir sevdanın yorgunu.Başlamadığım
yolculuk, yazmadığım şiir ve söylemediğim türkü tadında bildim seni..

Kuytularda, koluna yatmış sancılar içinde, suçlu bir çocuk telaşında,
Düşler ve belki uykusuz kalışlar, gün..ve gece..

Çekimser avuntularda büyüyen karar..Ve içimde sessizce kopan
fırtınalar, kulağımı tırmalayan ses...'Boş ver gül'ü, boş ver kan'ı,
Sil alın yazından kavganı..' Kırıktır sazım, yeniktir -ve kim bilir kaç
bahar öncesine- sözüm..Dinle iki gözüm, dinle cancağızım,
duy yüreğimdiki isyanı..

Sır dediğin gönül kapısı, sar dediğin bir uzak bakış...
Yar dediğin amansız yengi, bilirim oy! O en güzel aldanış...

Vakitsiz ışıklar sızar pencereden, bahanesi bir nefes cigara, ertesi
hüzün şarkılar, kimliksiz dokunuşlar..Susar da özlem, yenilmez karanlıklara..Terine
öykünür tenim, kor yangını gidişler,
'ah! ' ki dokunuşlar, beni ataşlara savurmuşlar, rüzgara karışır küllerim..

Ocakta pişmeyen aş'ın hüznüyüm ben, susuzluğuyum uçsuz bucaksız toprakların,
düşerim yoksul bir çocuğun gözlerinden.Eylül'mü vakitsiz
yoksa ben miyim eylül'e geç kalan sürgün, tek ve kimliksiz.

Oysa bir anlamı olmalı bu kavganın.Kal desen kalırdım demenin asil düşlerine
uyanmak, ansızın yüzüme değen çocuk gülüşlerine, gözlerine kadın bir gün olsun
gözlerine uyanmak.Ne ki tenimde bir arzu, sustum geceye..Benim ki bir olmaza
sevdalanmak.

Bile bile değil miydi sessizlik.O sessizlik ki içinde kopan haykırışlar
sağır ederdı adamı.Konuşsan varmazdı dilin söylemeye, dokunsan günahkar düşlere
gebeydi zaman.Hep bir adım öncemizde, ya da ertelenmiş sonramızda silik değil miydi
yüzü umudun.? Kimdi aynalarda ki? Kırılıp dökülen bizim bakışlarımız değil miydi kadın?
Bizim gülüşlerimiz
değil miydi eskiyen.? Şimdi baktıkça uzağına, varmadığım şehirde, sormadığım
sokakta, bilmediğim kuytuda bu sitem neden?

Bir yanım yastığında uyuyakaldı..Ben, çok mu mutluyum sanıyorsun bu
çekip gitmelerden..Boş ver..Sözün yetmediği yere dokundu acı..Ve yok bunun ilacı, sen
de biliyorsun....

Uğur Deniz Ülkegül

Dün'e -2- / İz

Koştuk ardından oysa,
Omzunuzdan kayıp düşmüştü sesimiz..
Ve sizin ayak izleriniz kaldı göz yaşımızda...

Şimdi bütün yönsüz yol alışlarımız,
İz/lerinize.....

Anlamak istedik önce..
Nereye kadardı sizin menzilleriniz?
Güneş mi dokunuyordu bir elinize
Bir eliniz Ay'ı mı tutuyordu usulca
Yolunuzu mu kaybetmiştiniz yoksa sizde
Kusursuz yol alışlarınızda kendinize...

Siz kimdiniz efendim?
Cevabı bulamadık bir türlü içimizde...
Çok aradık gül bahçelerinde çehrenizi
Bilge ihtiyarlara sorduk umarsız
Bir kürekte geçi verdik denizlerinizi..
Eğildik ve baktık..
Hep taze ve sıcaktı bıraktığınız hüznler
Ama biz..Bulamadık bir türlü gülümsemenizi...

Düşündük..
Hep sizin gibi gülümsüyordu çocuklar
Sizin gibiydi Onurlu bakışları kadınların
Ve sizin kadar meydan okuyordu hayata
Yüzleri o mert delikanlıların..

Yoksa bulut mu oluvermiştiniz gökyüzünde
Kimine değmiş, kimine ıskamı geçmişti damlalarınız?
Kiminin tarlasında bereket
Ve kiminin kör(olası) kuyusuna felaket miydi sularınız..

Ya biz hangisiydik?
Yoksa unuttunuz mu bizi...
Eteklerinize takılan uçurtmamızı,
Cebinizde sakladığımız misketlerimizi,
Avuçlarınızda sürdüğümüz bisikletlerimizi
Bize vermeden mi gittiniz?

Kızdık size efendim..Çok kızdık..
Suskunluğumuz yanılmasın sizi,
Siz açmasın diye
Çöllere dikerken çiçeklerinizi..
Biz üstüne basılmış güller kadar yalnızdık.....

Bize bir sevda bıraktınız çare/siz..
Bir gülüş bıraktınız nefes/siz...
Bir dokunuş ses/siz..

Ve baktıkça "kendimize"

Daha çok özlüyoruz "sizi"

Suskudayken yürekler
Duyuyor söylediğin/izi....

Uğur Deniz Ülkeğül

Dün'e..

Yarım kalmasın diye başlamamıştık..
Yarın ki telaşınız değildi gerekçesi
Göz yaşımızda duran kekremsi tadın...
Siz hep aynı zarafetinizle oradaydınız,
Lakin biz, düne çok geç kalmıştık...

Tam da karar vermiştik kendimizi sevmeye..
Çizmek üzereydik ki resmimizi aynalara
Siz çıka geldiniz...
Tuz buz oldu karşınızda aks-i görüntümüz
Koştuk..S/aklandık..Karanlıklara...

Öyle bir haliniz vardı ki
Ne ağlarken göz yaşınıza yetişebildik,
Ne utanabildik gün/ahlarımızdan..
Hıçkırık seslerini koynunuza alıp uyurken siz
Biz...Hiç uyanmadık uykularımızdan...

Keşke diyor pişmanlığımızın ihbar/cı sesi
Keşke inan(a) masaydı gözleriniz bize....
Yusuf edasında iz bırakırken adımlarımız
Anlamalıydınız
"Kabil'in toprakları" deniyordu ölkemize...

Tam da karar vermiştik kendimizi sevmeye
Ateşle dost olacaktık yakmadı diye bizi..
Terk edip gidiyorduk duman tüten şehirlerimizi
Demir almak üzereyken yorgun ellerimiz
Tutuşturuverdiniz bütün gemilerimizi...

Eksik kalmasın diye tamamlamamıştık,
Biz, geçici bir fırtına sanmıştık soluklarınızı
Karada bıraktık sanıyorduk küllerinizi efendim
Tanımıyorduk
Deniz aşırı gelen çöl kumlarınızı.....

Şimdi yetişelim diye ardınızdan,
Yere çaldık bütün yüklerimizi,
Çırlıçıplak kaldı sözcüklerimiz..
Biraz merhamet yollayın uzaklığınızdan,
Kapatmıyor utancımızı örtülerimiz....

Renk veremiyoruz artık acıya
Duyulmuyor martı seslerinde çığlıklarımız...
Emanetinize mi aldınız ipotekli düşlerimizi,
Yoksa yanınızda mı götürdünüz gülüşlerimizi..
Rahatlatacaksa içimizi sus'tuk efendim..(S) us'tuk..
"Bizim yerimize" de ağlayınız.....

Uğur Deniz Ülkegül

Düş'tü Gülüşün...

/Boynu bükük zamanlardan kalma
Eli yüzü kire bulanan çocukluğumuz../

Büyüdük..

Ve hala sırtımızda bir yük
Eylül dediğimiz sancı.....

Bir çocuk daha öldü içimde
Henüz..Bir kaç gün önce....

Bu kaçınıcı...?

Oysa ne çok sevdalıydık aşk'a
Vaktimiz yoktu belki, geç kalışımız bundan
Sustuğum başka şimdi, söylediğim başka...

Hani gider de insan,
Yarım bir söz kalır dudağında
Utanır ayakları bıraktığı iz'den

-Bir martı hüzne dalar sustuğu Deniz'den...-

Eylül, kin saklar zulasında
G/öç mevsiminde kana bulanır sevda...

Gözlerinde olmasa diyorum
Aklımı çelen

Nasıl kapanırdı bu yara...?

Kim koydu bizi dara
Sen misin suçlu olan, ben mi?

Yoksa teni arzulayan beden mi?

Kim suçlu olan..

Ölümüne kalmakta olan,
Yoksa giden mi?

Neyse...
Boş ver...

Yağan yağmura inat
İçimde saklı gülüşün...

Şus...Sakın konuşma..
Öfkeni Deniz'e at.....

Dudaklarıma uyansın Düş'ün....

Uğur Deniz Ülkeğül

Düşünce...

"Nedir en zor?"

"Düşündük.."

En yokuş kaldırımalarında
Yürürken öğrendik
Çocukluğumuzun...

Tele takılması uçurtmalarımızın,
Daha müptela kıldı "mavi"ye
İnatçı bakışlarımızı...

Çocuksu bir aldanıştır, geçer diye
İslah evlerinde rehin tuttular
Militan sevdalarımızı...

Demir parmaklık,
Dört duvar,
Sabırla atılan voltalar...
Anladıklarımız.....

Büyüdük,
Ve öğrendik..
Büyüdük,
Ve acı çektik...
Büyüdük,
Ve küçüldü korkularımız.....

.....

Pahalı elbiselerin
Tek çizgilerinde ütülen
Kırışik yoksulluklarımız....

En adi fantezilerin
Sermaye akışında
Pazarlanan namuslarımız...

Onlarca yalan söz
Saklanan giz,
Talan edilen yarınlarımız...

Büyüdük,
Ve anladık..
Büyüdük,
Ve yargıladık...
Büyüdük,
Ve mahkum olduk kendimize

Kuşatılırken insanlığımız.....

.....

Nedir en zor?

“Düşündük..”

En büyük aşklar
Severken anladık,
“Dile düşmeyen” di...

Bu yüzden öğrenmiştik
“Sır” tutmasını...

Biz de bilirdik bir gün,
Yeri geldiğinde
Konuşmasını...

Zaten yoktu acelemiz,
Nasılsa devran,
“Değişmeyen” di...

Büyüdük,
Ve sustuk...
Büyüdük,
Ve korkusuzduk...
Büyüdük,
Ve artık kusursuzduk...

Kayda geçerken suçlarımız.....

.....
Nedir en zor?

“Düşündük...”

Zor geldi düşüncelerimiz,
Şehir züppelerine...

Büyüdük,
Darbe oldu Somali’de..
Büyüdük,
Afrika’da çocuklar öldü..
Büyüdük,
Demokrasi geldi Irak topraklarına...

Bileklerinden bağlanırken kadınlar,
Tarlaları boydan boya sürüldü....

Nedir en zor?

“Düşündük...”

Düşündükçe zorlaştı,
Sorgularımız.....

Uğur Deniz Ülkegül

En Mavi Özlem

En mavisini seçtik özlemenin
Bir anlık tebessümü bin zamana böldük
Yalnız düşlerin ikliminde üşürken
Yar kokulu bir sabahın sıcağına öykündük
Demli çay sohbetiydi sevmek
Alelacele kaldırım taşlarında yürümek
Eksildikçe çoğalmaktı gecede, çoğaldıkça eksilmek...

En mavisini seçtik özlemenin
Bilmem ki neden kırıkta kanadımız
Bulut olup savruldukça rüzgarda
Bazen toprağa düşüyordu
Bazen karaya vuruyordu
Deniz kokan iklimlerde, gözyaşımız...
Bir efkar sigarası bölüşmekti sevmek
Pencere pervazında saatlerce beklemek
Seviştikçe yorulmaktı gecede, yoruldukça sevişmek....

En mavisini seçtik özlemenin
Bu yüzden demir parmaklık, dört duvar
Bu yüzden tükenmek bilmeyen sorgular
Sevmek miydi aşk? Sevilmek miydi?
Kalmak mıydı zor olan, gitmek miydi?
Kazanmak mıydı sevda?
Yoksa inadına kavgada yenilmek miydi?
Kurşun vakti sözlere vurulmaktı sevmek
Kavganın ortasında kalmak, yere düşmek
Deştikçe kanamaktı gecede, kanadıkça deşmek....

En mavisini seçtik özlemenin
Erdemi uçkur bakışlara peşkeş çeken insan
Kendinden olan cana kıyıp ona leş diyen insan
On yaşında fidanı sokaklarda unutup
Aç ve susuz bırakıp sonra "keş" diyen insan
Bildik...Habersizdi kendinden...
Bozduk sicili saltanat hükmünde
Vurduk kazmayı cümlelerin köküne
Kırıldıkça kırıldı soysuz öfkenin beli
Dedik ki buysa insanca yaşamamanın bedeli
Sürün ulan sürün! !
Nasılsa kalacak düşününüzde ayak izleri! ! !

Bir genç kızın yanağında solan gül'dü sevmek
Koca şehrin yangınında savrulup küle dönmek
Özledikçe dokunmaktı gecede, dokundukça özlemek...

Uğur Deniz Ülkegül

En....

- I -

- En mavi -

Gözlerinle baktım oysa
Bu sabah Gökyüzüne

- Neden hiç uçurtma yok? -

Başımın üstünden geçip giden
Bulutları kıskandım yine

Tükenirdi zaman
Aşk'tı kanayan
Sızım çok

.....

- II -

- En uzak -

Yolun sonunda bırakmıştım
Henüz geç kalmıştım oysa

Yüzüne

Nasıl da tanıdık gelirdim
- Bir zamanlar -
Her düşüm şiir olurdu
Şairim mahpus, sevdam dört duvar
Sonunda yenildim yar...Yenildim...

Sözüne...

.....

- III -

- En Siyah -

Gecemde bir yıldız
Kayar gibi düştün
An/sızın

- Gülümdü -

Gövdem vuruldu
Gölge düştü
Kurşundu
Namlusu kahpe bir
Kan/sızın

Hangisi ölüm dü?

.....
- IV -

- En Yakın -

Can yakan bakışların
Adı -gitmek- olan
Hükmü sabit
Tutanaksız, kimliksiz
Sorgulanan...

Sevdik biz
Öyle yazmışız
Okudum sevişmeleri
Bütün gece...
Sonradan farkettim
Sevdikçe

-Azalmışız-

Uğur Deniz Ülkegül

Estim... Estim... Estim....

Okudum yeniden...

Dün'ü
Bu Gün'ü

Yarınısız....

Önce özlemeyi sildim,
Kağıdın üzerinden...

Yüreğim yandı
Ne zor bir andı

İnsandı
Etten kemikten varlık
Dayandı....

Sonra gözlerini sildim
Penceremin buğusundan

Usulca saçlarını topladım
Düşümün kuytusundan

Karanlıktı
Öylesi bir ses'tim
İlk kez ölüyordum ben
Verilen son nefestim...

Taşladım
Bütün sokak lambalarını
Sonra denize attım
Sahilde duran çakıl taşlarını...

Hesabı kapattım meyhaneciyle
Kavgalıydık, barıştım bizim kahveciyle...

Eve gitmedim bir daha
Uğramadım
Beni sana getiren o kaldırımlara...

Yürüdüm...Yalnızca yürüdüm...
Evsiz, kaldırımsız, sensiz bir yoldu,
Yönsüz, yansız, mekansız bir an'dı...

Unutmak seni canım, unutmak
Koskoca bir yalandı.....

Anladım sonunda

Okudum yeniden

Dün'ü

Bu Gün'

Yarinsız....

nce kendimi sildim
Kağıdın zerinden

Karanlıktı
ylesi bir ses'tim
İlk kez ölüyordum ben
Verilen son nefestim...

Bir deli boran oldum
Dalgasına vuran Deniz'in

Estim....Estim....Estim....

.....

Uğur Deniz lkegl

Eve Dönüş...

Hani dağlarda yürürken
Uzak ve kimliksiz bakışlarda
Hüzün biriktirdiğimiz anlardı...
Ne çok şeydi son sigarayı bölüşmek
Yağmura yakalanmış çocuklar gibi
İslandıkça çamura bulanırdı kavgamız
Ve türkülerimiz hep memleket kokardı...

Ne çok şeydi düşlerimizde sevişmek
En soğuk iklimlerde avuçlarımız yanardı...

.....
.....

Ellerimiz birleştiği zaman
İçimizde haykıran delişmen çocuk
Utanırdı büyümekten...
Delikanlı bakışların şehvetinde
Yorulurduk, savrulurduk, kanardık...

Sonra şehirler bombalandı
Talan edildi başak tarlalarında emek
En zor şeydi kan revan bir gecenin ertesi
Ölümün kuytusunda bir yaşam sürebilmek...

Uzaklığımın
Yasaktım saçlarından yıldız toplamaya
Hep geç kalışlarıma yazdım en güzel şiirleri...

Uzaklığımın
Yürürken tekmelediğim bir taşı hayat
Say ki, yüreğime saptırdım tüm ihanetleri...

.....
.....

Adı yaşamak denen kavgada
Ölemedim bir türlü...

Geldim işte
Mayına basmadan
Kaç hayın pusudan
Kaç ihanet bakışlı köpeğin namlusundan
Sağ çıktı şu gövdem, kim bilir...

Göç vakitli ayaz gecelerde
Yüreğimde kovgun baharlar taşıyarak
Kavganın en zor anında gökyüzüne bakıp
Hani bir bulut seçerken sevmek yanımda
Direnmenin öyküsünde isimsizdik kadınımdı! ...

Özledim bakışını
Yorgunum, açım, açlığını
Kaç zamandır hiç'im gözlerine

Giderken
Avcuma bıraktığın sözlerine
Şimdi ürkek bir çocuk hükmünde dokunmalarım

Kavgalarım, yengilerim, sorgularım...
Geldim işte...

Uğur Deniz Ülkegül

Ey Vatan....

Öyle çok ki toprağında kırmızı,
Gökyüzünden mavi çalar gözlerim...
Yüreğimde çare bilmez bir sızı,
İlle vatan! diye çağlar, sözlerim...

Senin kadar özgür müyüm ben?
Dağ eteklerinde, bir garip çobanın yüzüne değen...Deli bir rüzgar kadar...Ve Uçsuz
bucaksız başak tarlalarına düşen yağmur damlası...

Şimdi haykırırsam...Hükmü olur mu isyanımın...? Tutanaksız, takipsiz bir söz ki,
firari...Kim bilir kaçınıcı belanın sürgünü...Dokunur mu uçsuz bucaksız kıyılarında ki
kumlara...Say ki, Denizden kopuveren yönsüz bir dalga misali...

Seni başka tanıdım ben...

Köylü bir kadının çatlayan ellerinde eşelendiğin kadar, ekmek oldun, aş oldun
bana...Çeliğe su verirdik, namusluyduk, çalışkandık, yığittik...Alnımda biriktiğin ter
kadar, iş oldun bana...Ve sokaklarında dolaşırdık bazen...Alnı açık, yüreği pak kadınların
vardı...Yanakları al al olurdu konuşurken...Allah'ın Emri dedik...Peygamberin
Kavli...Yüreğimizde bir aşk ki, can havli...Gün geldi iki gözüm, cancağızım, eş oldun
bana...

Seni başka tanıdım ben...

Toprak hep yağmurla beslenir zannetikleri zaman...Kaç bahar leylim yollara
düştüğ...Dağlarda dolaştık...Kanımız aktı, kaçımız tekrar görüştü bir daha, kaçımız en
can yoldaşına son defa baktı...Süleyman, Ahmet, Yusuf ve Osman...Toprağa gömerken
gülüşlerini, düşlerini gökyüzünde bıraktı...Kardeşimin yüzünde ki ihanet kadar,
gözlerimden sızan, yaş oldun bana...
Güzeldin...Güzelliğin aklını başından aldı soysuzun...Ecnebi bakışların hayallerini süsledi
taşın toprağın, suyun...Hain dedirtiler kapı komşuma...Oysa kimse dil uzatamazdı,
yanılmasaydım eğer...Ne elleri çamura bulanmış Kürt çocuğuma, Ne Çerkez kızıma
delişmen bakışlı, ne de Lazıma...
Yetmiş iki milletin gönül verdiği baş oldun bana...

Ey vatan...

Bilirim senden başka bir dağ zirvesi yok bulutlara el verdiğim...Başka bir yol yok, kimi
zaman gezgin, kimi zaman kendi yurdunda sürgün sevdaların öyküsünü taşıdığım...Bir
İstanbul daha yok nice sevdalılarının, kuytusunda yıldızlara baktığı...Bir Ardahan daha
yok, bir Erzurum bir Kars...Sinesinde, Ermeni' den kalan koca bir katliamın
sancısı...Yüreklere bu gün bile yaktığı...
Bir İzmir daha yok vahşet günlerinin iz bıraktığı...Ve bir Diyarbakır...Bir Şırnak...Bir
Hakkari...Onca evladının boş yere yürekler kanattığı...

Ve şimdi seni başka anlatıyorlar bana...

Kürdüme bir başka, Alevime bir başka...Başka anlatıyorlar bildiğim tarihimi
çocuklarıma...Anlattıkça sıkıyor bileğimde kelepçenin demiri...Aşım azalıyor, işim
bozuluyor ve üzüyor eşim...Her gün hep aynı sözle kırılıyor yüreğim aynalarda..."Böyle
değil di benim geçmişim..."

İmralı'da yatan soysuzun kaypak sözcüsü...Çanakkale'de unuttuğun deden...Söyle bileyim...O kimin gözcüsü? İmanını satan misyon kölesi...
Bir de sen konuş...“Sütçü İmam” değil mi adı, yurdunda anlatılan o kahramanlık abidesi...Ne oluyor size? Nereye gidiyorsunuz?

Dilenci mi oldunuz? Bu muydu Hürriyet dediğiniz...“İnsan Hakkı” arayan beyhudeler...Hani Onurunuz...? Yazık size..Yazık Prangalı Demokrasinize..
Hakkınıza, Hukukunuza, Kültürünüze...Anıtkabirde “rahat uyu” dediğiniz biri var...Ne çabuk unuttunuz...

Ey vatan...

Senin kadar özgürüm ben...Aktığın ırmak, düştüğün yağmur, açtığın çiçek kadar...Senin kadar özgür çocukluğum, gençliğim...Aldığım can, verdiğim şehit, kaldığım ben kadar...Seni başka tanıyorum ben...Başka seviyorum güzelliğini...Kelam kurşun, vurunca tenini...Sana başka kanıyorum...Ama senin kadar özgürüm ben...Kimi zaman mahpushane voltalarında yankılanır hürriyetim...Kimi zaman alнімda açan gülde...Kavgaya girdiğimde, belaya düştüğümde ve hani bazen, yaşamaktan sıkılıp, ölümle görüştüğümde...Senin aşkıdır uğruna can verdiğim...

Onlara inansaydım...Vatansız kalırdım...

Ben, Özgürlüğe inandım...

“Demokrasi” ye değil...

Uğur Deniz Ülkegül

Eylül Sancıları - I

Bir deniz kenarında oturmuş
Saçlarının kokusunu düşünüyorum
Bir de ellerinde ısıttığım çocukluğum
Yalnızlığında büyüdükçe üşüyorum...

Eylül vakti kırıldıkça kalem
Dar ağaçlarında çarmıha gerilir gövdem

Ülkem al renkte umutlar kanatır bağrında
Arsızca sürgüne yolların yaşamak dediğin
Kırılır dalında gül, yenilir baharında.....

Eski bir yol hikayesi anlatır adam

Gidenlerin direncine
Kalanların utancını susar usuldan
Kavganın sorgusunda ihbarcı onur
Kim bilir, maviyi hangi kalleş söz vurur

Sırtımda bıçak yarası hangi pusudan?

Kurulan sofralarda alın teri meze
Mahpushane bahçesinde şanlı müfreze
Sabah vakti sessizce uyanır ölüm
Zaten yaşamak dediğiniz haramdı bize...

Bir de seni özlemek vardı hani
Gözlerinde umarsız düşlere dalıp gitmek
Bildik oysa, çoktan ayrı düşmüştü yolumuz
Zora sevdalıydık biz yar, vakitsizdi sevişmek...

Baharı içimizden koparır gibi yazardık
Maviyi en güzel harflerle çizerdik kağıda...
Türküler vurdukça sazın bam teline, kanardı
Ne zaman bir mektup gelse uzaktan
Ne zaman özledim diyen bir söz düşse yardan

Yüreğimiz yanardı...

Şimdi mektup yok, ne de bir selam
Yollar sanki daha bir uzak kılıyor seni
Önceden özlemek vardı en azından
Son nefes gibi aklımda tutardım nefesini..

Şimdi darağaçları yok
Daha bir ölümcül sanki yaşam
Firari korkularda ortalık ayaz
Siyaha bulanmış yüreksiz gece
Damardan şırınga ölümün rengi beyaz...

Hadi gülüm, iki gözüm, yaz...

Artık iki sevdalı y¼rek yok
Düş kurmak pervasız, sarılıp yatmak
Bir bulut seçmek gökyüzünden
Sırtımızı toprağı verip yıldız toplamak..

Bir deniz kenarında oturmuş
Saçlarının kokusunu düşünüyorum
Sildim sensizlik korkusunu yüreğimden
Çırlıçiplak bütün duygularım...Üşüyorum..

Uğur Deniz Ülkeğ¼l

Eylül Sancıları - II

Yol kesen eşkıya bir zamandır Eylül
Sürgüne vurulan yaprakların sarısı
Bir de akşamcı kuytularda yitirdiğim
Uç sigara yakımlık gecemin sen yarısı..

Bir intihardır Eylül sevda bıçkını ayazda
Dağ gibi yürekler öğütür toprağında zamansız
Satır başlarında ölümün rengine boyanır mavi
Bütün gitmelerden yorgun dönerim avuçlarına
Sevdiğim, seviştiğim suçlarım aç ve kuralsız...

Ellerimde eğreti durur kelepçenin sorgusu
Hep yalnızlığına doğurgan yürekçe bakışım
Aynalarda gözlerimin sen bakan buğusu
Bir sevdanın geç kalan yolcusudur gözyaşım...

Kimsesiz ürkek bir çocuk ağlayışıdır Eylül
Çıplak kadınların üryan resimlerinde kanayan
Pencereye dalıp gidişidir bir anne yüreğinin
Sıkılğan bir iç çekişidir voltasında mahpusun
Şimdi susun! Bir soysuzun cuntasıdır bu yalan! ..

Bütün ihbarları biriktirdim öfkemde
Ölümün üzerine gittim pervasız, serseri üryan
Bileşkesi can havli -kan kusan- ölümlerde
İnadına yaşamak sancısıydı gölgemi vuran.....

Bir türküye sevdalanmaktı Eylül
Sana rastlamaktı tam ortasında kavganın
Delişmen bir rüzgara yenilip savrulmaktı..
Tam da tuz basacakken üstüne bir yaranın
Bütün sancılardan geçip, hayata meydan okumaktı..

Şimdi aynalarda kırıp döktüğüm hüznün
Ve aklımı çelen tadı dudaklarındaki nemin
Güz mevsiminde bahara öykünen yüzün
Sensiz yüreğimde Kal-u Bela'dan kalma yemin...

Arsız bir yağmur damlasıdır Eylül
Sırılsıklam yollara düşer sen yanımda
Kırık bir dal sancısı taşır yaprağında gül

Ağlar kadınım.....

Uğur Deniz Ülkegül

Eylül Sancıları - III

Özlemek bazen

Sevda yüklü bir eylemin
Militan suçlarına gömdüğüm sır
Her yağmur sesinde sakladığım hüznün
Sözün anlamına yüklediğim koca bir asır...

Sen hiç bulut oldun mu kadın
Güneş doğdu mu umudun beyazına
Bıraktın mı kendini kollarına rüzgarın
Ağladın mı eylül vakti bir çocuk yazgisına..

.....

Sevmek bazen

Hani bilincin öz suyundan
Yürür darağacının gövdesine
Bir bakış kırılır gölgesinde urgan
Nefesinde doğurgan sancılar ertesine..

Sen hiç deniz oldun mu kadın
Karaya vurdu mu senin duyguların
Göç mevsimi korkular değdi mi sularına
Sorgularına direndi mi asil kavgaların.....

.....

Beklemek bazen

Kusursuz bir iç yangını
Kendi küllerinde çoğalan öfke
Aykırı düşler kuytusuz kor zaman
Sabaha uykusuz çıkan zor bileşke...

Sen hiç toprak oldun mu kadın
Alın terin düştü mü ince bileğine
Başak tarlalarında büyüttüğün yarın
Yenildi mi Eylül adında soysuz bir dün'e...

.....

Sevişmek bazen

Sensiz bir yatağın yalnız iklimi
Kırpiklerinden düşen idam saati
Yarım kalan bir söz belki dudağımda
Zamansız gelen bir ayrılık vakti.....

Sen hiç ben oldun mu kadın
Sustun mu haykırırcasına sevdanı
Satır başlarında biledin mi sabrın ucunu

Cebinde sakladın mı sahipsiz mektuplarını...

.....

Eylül bazen

Yastığa düşen yorgunluğum
Geç kalan söz hükmünde yaşamak seni
Tutanaklarda kanar elleri çocukluğumun

Sus şimdi..Uzan yanıma..Özledim nefesini...

Uğur Deniz Ülkegül

Eylül Sancıları - IV

Yorgunum yar
Elleri iki yana düşmüşlüğüm
Tenimde nefesinden kalma sızı
Sürgüne vurmuşum vakitsiz sözü

Gitmek, zor karar...

Kar yangını düşler uykularımda
Düşüme yalan sorgular girmiş
Aşıma sensizlik katar olmuşum
Kırmışım aynalarda baktığım yüzü

Dal gibi

Kırılmışım...

Yanılmışım demek zamana
Aldanışım kaç Eylül saklar avcunda
Ucunda ölüm susan namluya bakışım
Bir de sevdalanışım vakitsiz, kimliksiz

Sana...

.....

Yorgunum yar
Takvim yaprağından düşer gibi
D/üşüyorum ellerine mecalsiz
-Keşke- dediğim bir uğultu sancı

Girdiğim kavgalar

Yengi bahar ayları

Suçta sevdalı yürek, yenilmek

Bu kaçınıcı...

.....

Şevdim seni ben
Öylesi değil, kaç zaman öncesi
Zehir zıkkım aylardan ötesi vurgun
Belanın güncesine yazgılı sürgün

Usulca sildiğim hüznün

Gözlerinden...

.....

Yorgunum yar
Eskiyen bir çocuk yüzü içimde
Ağaç dallarına takılan mavi uçurtmalar
Geç kaldığım sözler, yenildiğim sus'lar

Yorgunum tut ellerimden

Bir Eylül kadar...

Uğur Deniz Ülkegül

Eylül sancıları - V

Hele ki zamansız düşmüşüm yola
Sağır bakışlar ortasında verdiğim mola
Suya aç, sılaya güç toprağın özü
Memleket kokar kerpiç evlerde oynayan
En kirli suratlı çocuğun yüzü...

Peşine düştüğüm darağaçlarından
Gölgesi rüzgara savruk cesaret
Külü soğuk ateşlerden arta kalan
Biraz oç kokusu, bir kaç parça et...

Yollara sıtmanın sancısı düşer
Bir ana sorgusuz karnını değer
Gözlerinde donar yaş denen sızı
Bir günlük ölümdür koynunda kalan
Alnına kazınmış "yolsuz" bir yazı.....

Çocuğuna katil büyür saltanat
Kızına iğfal mangası kudret
Kendisine yabancı asık bir surat
Aynada hasmına kustuğu nefret...

Çeker tetiği kalles vurur hasmını
Emre amade bekler zindanda cellat
Voltalar ölümü gülümser adam...
Savcı insafa gelir, seçer hismını
Bir kadın resminde boyanır idam....

Çilingir sofrasında kıvıran çengi
Zevki sefa oynaşında sarhoş adalet
Alın teri bardakta rakının dengi
Asilzade uçkurunda soysuz sefalet...

Kırılır ozanın ağlayan sazı
Müebbet mahkumdur şairin sözü
Düşündükçe yapışır suça bu lanet
Bekleşir camlarda ana, baba, eş,
Yıllara ekleşir sabır selamet....

Bir de sözün ortasında ihbar zulası
On yedi yaş dediğin ölüm korkusu
Kahramanlar ordusu Kenan kıtası
Eylül sabahına doğurgan kasvet...

Uğur Deniz Ülkegül

Eylül/izm....

Boynundan asıldı diye
Dar ağaçlarına kelimeler...
Ölü çocuklar gibi susmuştuk...

Anlamak yetmedi sürgünü,
Mahpus kıyısını, koğuş kapısını,
Voltalarda ne acılar kusmuştuk....

Bu yer,
Uç adım yol,
Dikiş tutmaz bir yara...
Kaç para,
Dışarıda bir simit?
Geçti mi kara kış,
Geldi mi bahar,
Babasız çocuklara....

Boynumdailmek sözü,
Zulada saklı öfkem,
Sana mı kaldı meydan,
Namerdin alçak yüzü!
Mutlu musun,
Ey sevgili ülkem?

Kim kırdı güllerini kadın,
Tomurcuk kokmuyor bahçen...
Biz ki bir avuç sabır,
Yirmi dört satır yalnızlık...
Emeğimiz yoktu bölüşecek,
Düşlerimizi paylaşırdık....

Eylül pazarında akşam saati,
Ucuz kelepir mallarız biz,
Yok mu alan?
Yoksa gasp mı edildi cepleriniz,
Çalındı mı emekleriniz?
Bitti mi talan?

Bizim özgürlüğümüz tutsak,
Sizin tutsaklığınız özgür...
Görüş günüdür, sarılmak yasak!
Dışarıdakinin hesabı
Zaten görülmüştür...

Sokaklarda sevişin artık,
Arsız sermayenin,
Karsız soytarısı olun...
Ve dönüp bakın yüzlerinize,
Her biriniz tek, tek
Aynalardan kovulun....

Bu memleketin, dar ağaçları

Kaldırmadı yükümüzü bizim...
Hani diyordunuz ya siz,
Yaşasın Kapitalizm! ...

Biraz ihanet kokuyor topraklarımız,
Biraz emperyalizm...

Şimdi "deniz" lerinde boğulun.....

Uğur Deniz Ülkegül

Fırat'ın Suyu... Kızılırmak'da Akar...

O senin gözlerin,
Ustura bakışlı öfkeden kalma,
Dokunur, değdikçe kanatır yüreğimi...

İki eli kanda sevmelerim,
Yıkık duvarlı bir cami avlusunda,
Sahipsiz, aç, yoksul kalmış sevişmelerim...

Uyumaz hasmım,
Söylerim duymaz sancımı,
Anlatırım dinlemez...

"Düşmüş menzilinden gözlerimin,
Kayıp gitmiş ellerimden, elleri...
Çay deminde bir sohbet,
Yitmiş sigaranın dumanında, susmuş dostum..."

Memleket hapishane,
Küsmüş, gölde balık, dağda keklik,
Haçerini belinde taşır kadın,
Şaplanır gözleri firari gidişime...
Ürkekçe bakar da ardımdan,
Erkekçe bekler namusunu...

Ferman bellidir ey dost,
Perdeleri çekilmiş gökyüzünün,
Yasaklanmış denizin mavisini,
Ve toza toprağa bulanmış özlem...

Ergenekon destanından kalmadır,
Boynumda ki yaftası sürgünlüğün...
Bu toprak benim, bu ağaç, bu yaprak,
Döktüğüm kardeş kanı, içimde sızı,
Ne Kürdün sancısı diner Fırat sesinde,
Ne Kızılırmak havzasında, Türklüğün...

Kime düşer o tetik söyle Halil!
Ben miyim o kurşunun kör olası adresi...
Aynı değil miydi seninle yazgımız,
Neyin kavgasıydı birlikte girdiğimiz,
Maraş'ı, Urfa' sı, Çanakkale'si...

Senden mi kaçırım sanıyorsun,
Düşmüş peşime ihanetin gölgesi,
Batıdan geliyor bu "leş" kokusu,
Ecnebi soytarısı, misyon züppesi,
"Aydın" dedikleri şu "hain" tiplemesi...

Senden mi kaçırım sanıyorsun Halil!
Hangimiz daha cesur, hangimiz korkak,
"Hangimiz daha ölü duruyor..."
Nasıl da kan kokuyor duyuyor musun,

Cilo'ya, Tendüreğe, Sümbül'e bir bak!

Yedi iklim üşütür tenimi bu memleket,
Böyle değildi bir zamanlar,
Aynı kumanyadan doyururduk ölümü,
Aynı mataradan sızardı kanımız,
İngiliz'e, Fransız'a, boyun eğmedi,
Aynı mevziden kurşun sıktı ecdadımız...

Hangimiz hain şimdi?
Dağa çıkan mı,
Yolda düşen mi?
Nasıl görünür Ankara'dan bu memleket?
Patrikhane içinde kin kapısı,
Kapının dışında bekler batının yalakası...
Nerde Onur...Nerde dirayet...
Düşmüşüz birbirimize, kalmışız şaşkın...
Şimdi sen...Ve bir ben...Batının maskarası...

Senden mi kaçırım sanırsın Halil?
Sana gelirdim ben,
Selam etmeye, sarılmaya, el vermeye...

Yol kesmeler içinden,
Ölümcül pusulardan çıkmışım...
Kırk bin ölünün ortasında,
Şırtımda bıçak yarası,
İnadına ulan inadına işte!
Düşmemişim, sağ kalmışım!

Anlat dağdakine,
"Edirne kapısından sızar ihanet,"
Büyür nifak tohumları sessiz,
Sinsi bakışlar değer boğaz sularına,
Kan gülleri açar toprağında Anadolu'nun...
Babasız büyür çocuklar,
Ve gözyaşını koynunda saklar kadınlar,
Kalırlar yapayalnız...Kimsesiz...Er'siz...

Anlat dağdakine,
Değmesin, dokunmasın kız kardeşine...

Aşımıza, ekmeğimize göz dikmişler...
Bölüşmenin hesabında ecnebi bakış,
Azdıkça azıyor her gün Kuduz köpekler...
"Mason tezgahında" durur "İnsan Hakları"
"Zevkle yapılır" ayrışmanın sinsi hesapları...

Hain mi dedin,
"Çok" bende,
Lakin düşün bir,
Şu ihanetin tanımını yap sende...

Konuşalım, anlaşalım, birleşelim...
Anlayalım hele bir
Dost kimmiş, düşman kimmiş?
Sonrasını birlikte,
" Yeniden düşünelim..."

Uğur Deniz Ülkegül

Firari Aşk...

Dün gece
Biraz daha eksildin hayatımdan
Sensiz bir güne yeniden merhaba...

Seni özlemekle geçecek saatler
Sigaranın dumanında efkar olup tüteceksin
Gözlerin saplanıp kalacak yüreğime
En utanmaz düşünceler saracak benliğimi
Kalabalık bir caddenin ortasında zamansız
Benimle sevişeceksin...

Arama emirlerinde ismim olacak yine
Tren garlarında en tipsiz, en serseri halim
Vesikalık bir fotoğrafta duracak...

Bir polis yanıma yaklaşıp
Resimde duran yüzüme bakacak
Sonra okkalı bir küfür savuracak
"Asmalı bunları" diyecek.."Asmalı! .."
"Bunun gibi şerefsizleri
Karısının koynunda basmalı..! "

.....

Dün gece
Biraz daha eksildin hayatımdan
Sensiz bir yağmur damlasına, merhaba...

İçli bir can sıkıntısı taşacak teninden
Ağır yaralı bir yürek "sen! " diye kıvrılırken
Arsız bir rüzgar eteğini savuracak
Kirli saçlarıyla boyacı çocuk
Tebessümle karşılayacak bakışlarını
Beni düşüneceksin....

Namlunun soğukluğunu duyumsarken
Köşe başlarında beklerken hani ölüm
Hayatın buz kırığı sancılarında üşüyeceksin..

Kulağın ayak seslerine mihlanacak
Korkularını bölerken siren sesleri
Sahile suç unsuru dalgalar vuracak
Ve Su'da aranacak parmak izleri...
Gölgem delik deşik olacak
İçinde firari bir aşk saklayacak
Yüreğimin dehlizleri.....

.....

Dün gece
Biraz daha eksildin hayatımdan
Sensiz bir gökyüzüne, merhaba....

Katıksız yaşamak isterken seni
Alabildiğine özgür bir maviye çizmek
Güneşe dokunmak sevdasında
Bir bulut olmak yaşadığın şehirde
Sonra yağmur damlasına dönüşüp
Avuçlarına düşebilmek.....

Kimseler duymadan saklayabilmek
Utangaç düşler kurabilmek koynunda
Bir kez olsun gözlerine uyanabilmek...

Boş ver,
Kendini iğfal edip durdukça düzen
Eksik olmaz başından ölüm korkusu..
Çıplak resimlerde saklanıp dursun
Vesikasız çalışan, "erkeğin orospusu..."
Adın direnmek olsun senin
Kulak ver bilincin sesine
Doğurgan iklimler sakla
Umudun ertesine...

Sevmek, sandıkları şey değil
Yürekçe kavgalar olmadıkça gülüm
Yaşamak ağır gelir
Onurlu bir aşkın gövdesine.....

Uğur Deniz Ülkegül

Gece Yalnızlık Demektir...

Gece yalnızlık demektir çoğu zaman
Ve benim çığ gibi büyür içimde korkular
Henüz zincire vurulmamış,
Kanatılmamış bir aşk taşırım cebimde
Tenimde hala kurumamış
En sağanak sevişmelerin özleminde

Gözlerinde ıslanırım....

Gece yalnızlık demektir
Seni istemektir çoğu zaman
Dokunmadan, usulca sevişmektir...
Kör kütük, ayık bir zaman
İçmeden sarhoş olurum ya tenine
Yarım kalan sek bir öpüş
Yorgun bir dokunuş niyetine

Sana uslanırım....

Gece yalnızlık demektir
En kalabalık caddede yürümektir
Kızmadan, bağırip çağırmadan....
En saçma gerçeklerin arasından
En sahici yalanı sevebilmektir....
Bir adam geçer yanımdan
Sokağında kaybolur
Nedendir bilmem
İçim burkular...

Seni kıskanırım.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Gecemin Sen Yarısı...

Gece-I:

Yoksun...

Bütün saatler sensiz
Çelimsiz korkular üryan
Şana sustuğum yerde..

Aynalar mı kırık
Yüzümde mi aykırılık?

Gülüşüm nerde?

.....

Gece-II:

Çoksun...

Şekerime kattım seni
Çayımda karıştırdım
Uykuma yatırdım nefesini
Soluğumla barıştırdım

Serseri bir olmazdı
Pejmürde zaman
Salkım saçak yaşanan..

"Biz" olduk!
Sırta kadem bastık
Atlas yorgan
Kuş tüyü yastık...

Saklandık geceden
Kaybolduk!

Seni
Sensizlikle yarıştırdım!

.....

Gece-III:

Susuyorsun...

Oysa biliyorduk
-Soysuzun adıydı-

Susma...

İsmine kızılıyordu

Öfkenin kuralıydı
Arsızlaşmak!

Susma...

Kül kokuyor
Gül diyen nefesi...

Kim bilir ne zor
Kendi ateşinde korlaşmak
Kavrulurken derisi...

Susma...

Her kelamda
Bir öfke kaybolur
Kuytusundan yüreğinin...

Susma..

Yoksa
Sancıyı dokunur
Sustuğun cümlelerin...

.....

Gece-IV:

Biliyorsun...

Çıkamaz bir sokağın
Uzun yol düşlerini
Isıttık cebimizde...

Geri dönüşüz
-Günahlar-
Sakladık içimizde...

En zor
Dün mü?
Yoksa yarın mı?
Zor karar...

Bütün sorgular

Peşimizde...

.....

Gece-V:

Sarıyorsun...

Soyunurken gece
Kendinden gitmelere...

Gün gibi
Karanlığıma doğuyorsun

Sığdıramam seni
Kelimelere...

Soruyorsun?

"Bende mi bir yanın? "

(Kendinde mi kalır yüreği
Sana sevdalananın?)

.....

Gece-VI:

Birde sana
Anlatmadıklarım var

En çok yenildiğim zamanlar
Gözlerine, sözlerine, izlerine

Kör olası saatler
Akşamcı duygularım
Umarsız kavgalarım

Yola düşmelerim
Yara deşmelerim
Serden geçmelerim

En çoksun yüreğimde kadın
Anlasana!

-Senden gayrısına-

Her daim
Bütün vazgeçmelerim...

.....

Gece- VII

Bende kal...

-Tutsağım gece-
Özgürüm teninden sızan
Sevişmelere.....

Kovgun saatler voltası
Kırık bir zaman pusulası
Sol yanım..Ah sen yanım! !

Dudağımda yarım bir hece

K/a-dı-nım.....

Usluca öptüm düşlerinden

Gecemin Sen yarısı...

Uğur Deniz Ülkeğül

Gel-Git Zamanlar - I

Saati öfkeye kurdum
Bütün vakitler gitmeye dair
Sarhoş olurcasına içtiğim zehir
'Kana bulandı mavi' çektim

Gökyüzünde Ay'ı vurdum.....

Yapayalnız yürüyordum
Seyri bahar ayları vakitsiz ölüm
Bir adam gördüm kelepçede özlem
Bir kadın bildim sebepsiz üryan, doğurgan
'Suçlu bir çocuk gibi'

Kasıklarından düşüyordum.....

Ben,
En saklı sırların soğuk namlusu
Kırılgan yürek sancısı erteli zaman
Gözlerimde pişmanlığın ılık buğusu
Dünden arta kalan yürek sorgusu

Dokundukça tenime..Üşüyordum...

Sordum,
Rastlamak neyin bedeli?
Hangi can acısından sonra susmalı
Hangi şehvetin koynuna girip inlemeli
Sevmek dediğin sadece yanıldığın
Anladın..Ağladın..Artık gitmeli...

Bastığım yerde kan izleri
Baktığım masum ve ölü çocuk yüzleri
Kutsiyet makamında kıyılan canlar
Muzaffer çığlıkların tam ortasında

Boynu bükük Onur, yenik insanlar...

Yüreğimde haykıran bir sus
Toza çamura bulanmış arzu
Kirli bir çocuk yüzü kadar saf
Aynalara vurup kırdığımız namus

Bir de seviştikçe vakitsiz..Kanayanlar...

Oy ki bu Gel-Git zamanlar
Bir diken acısına kestiğim bilek
Olmazın kuytusunda imkansıza yenilmek! !

Delişmen bir rüzgarın savruk dalıyım

Ben sana değil güzellik

Senden kalana sevdalıyım.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Gel-Git Zamanlar - II

Yana yıkıla söylenesi bir an
Benim avcuma saplı kurşun
Senin koynuna gizlediğin kan..

Suçtuk
Seviştik günaha giresi
Belaya bulaştık, savuştuk
Düşe kalka yorulduk ha gülüm
Öyle çelimsiz bir sevda işte
İpin ucunda mahkum, ölünesi...

Ter içinde kalmış gece
Burnundan solurken zaman
Öfkeye aç, sevgiye muhtaç yanım

-Sen yanım-

Serseri bir isyanım sokaklarda
Kuytuda bekler hain, ürkek
Sırtımı yasladığım ihanet sıcak
Buralarda yaşamak zor, ölmek kolay

-Kadınım-

Bir, senden ötesi bilmem
Gayrisi yaban el gelir gözüme
Sözümde ıslağın değer vakitsiz
Sinsice basar tetiğe namussuz
Düşerim düşlerinin usundan
Hani vadesi dolmamış aşkın gülüm..

Öl desen...Ölemem...

Gelişin yangın yeri
Talan eder kavgamın öcünü
Viran şehir sokağında yorgun
Soluksuz kalışım sana...Anlasana..

Git desen..Gidemem..

Yağma sofrasından çaldığım meze
Boğazımdan geçmez sözün incesi
Gül açar da, ben söze kırılırım
Dağlarda kana bulanmış bahar öncesi..

Derler ki Eşkîya basar şehri
Yol keser ihbarın soğuk yüzü
Saltanat makamında duran tipsizi
Savar başından öksüzün ahı
Sonraya saklarım sözü.....

Canım yanar da sövülesi

Susmaya verdiğim yemin, kelepçe
Yürekçe kavgada özlediğim ten
Yanar, kor olur, kavrulur beden

Gülüşün gelir aklıma delişmen

Göz yaşıma kattığım can...Canan..

Ölür gibi..Sevilesi.....

Uğur Deniz Ülkegül

Gel-Git Zamanlar – III

Bir sabahçı kahvesinde uykulu mahmur
Saçı başı dağınık bir kadın endamında
Bir yosma kıvamında geçerdi zaman....

Dudağımda tütün kokusu biraz
Biraz hüzün tortusu senden kalan..

Azalan uzaklaşan seslerin ortasında
İsmi saklarcasına sustuğum şehir
Ve aşk..Her soluk alışımda
Sessizce yutkundüğüm tek kelimedir...

Saçının teli gelir aklıma
Hafif meşrep gülüşüne saplanır düşüm
Kıvrak ve sokulgan, can yakan bakışına
Bir sigara daha yakar efkarım..Üşürüm..

Pazarlıksız sevişime gülesim gelir
Oysa ücreti mukabil satılıktır aşk
Sevişmeye en asgari ücretten başlamak
Vasıfsız olmakla ilgili bir neticedir....

Gülesim gelir asilzade suçlar tayfasına
Afi'li duruşuna, en aptal soytarının
Buyur abla! Delikanlı adamlarız biz
Gel otur sende bu meşveret sofrasına! ...

Ücreti mukabil satılıktır aşk
Soyunur kendinden duyguları
Çırılçıplak bırakır bütün korkuları
Bedavaya gelir teni ısıtmak!

Ben küfürbaz özlemler saklarken içimde
Gelmişini geçmişini yazarım sevmenin
En asil, en soylu, an ahmak biçimde...

Aklımda tenin....

Uğur Deniz Ülkegül

Gel-Git Zamanlar – IV

Gel
Usulca sokul yanıma
Yalnızlığa inat, kanıma gir..
Geç kalmadık henüz
Kaşat çırgan güvercin kadar
Bağımsız ve hürüz

Gel
Ağlamak yakışmaz kadınıma
Dokunmak, özlemektir.....

.....

Git
Ne varsa sana dair
Topla avuçlarında, yanında götür
Koca bir yalandı bölüştüğümüz
Yalın ayak çıplak bir çocuk bakışı
Kolaya geç, zora erken düştüğümüz

Git
Şimdi yosma bir Eylül vaktidir
Sende yaşat, bende öldür..

.....

Gel
Soyun ruhundan bedenini
Sevmek bir günaha yenilmektir..
Sevişmektir suyu aşu sevdanın
Vuslatın kavgasında kaş revan
Tenime dokundukça çoğalan yangın..

Gel
Soluksuz kalışıma kat nefesini
Yaşamak, senin gözlerinde ölebilmektir...

.....

Git
Siyaha boyansın bütün maviler
Ayrılık, bazen gökyüzüne bakabilmektir...
Canımı yakarken bu aldanışın
Boğazıma takılır durur türküler
Silinir takvimlerden bende kalışın...

Git
Yarım kalır bazen öyküler
Sevmek, bile bile yenilmektir....

.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Gerekçesi Mavi-II

-I-

İçerde acı tarhana kokusu
Akşam vakti yemek telaşı
Ve şehrin
Sokaktan gelen garip uğultusu...

Beyaz gömleğimi bulamadım dolapta
Bir de Pantolonum kahverengi olan
Oysa biliyorum söylemişti anam;

Ütüledim koydum
Ne bu acelen, de bakalım deli oğlan?

-II-

Yürüsem gökkuşağının üstüne
Buluttan bir tutam mavi koparsam
Silsem kan rengi sancıları içinden
Umudu yeni baştan boyasam...

Sonra bir memleket türküsü söylesem
Sazım kırılmasa, kopmasa bam telim
Sürgüne vurulmasam, hani ölmesem
Yarım kalmasa bir de, söylediklerim...

Düne yazılmış mektupları alsam
Geç kalmış sözleri, eskimiş özlemleri
Yarına postalasam...

Bir çocuğun ellerine tutuştursam
Yüreğimde saklı duran tebessümleri
Sana yollasam...

Çocuk ölmese
Tetik düşmese
Namlu doğrulmasa...

Bir annenin feryadına
Karışmasa sessizliğim
Düşlerim kanamasa...

-III-

Bir şiir yazdım
İçinde ben vardım, ellerin vardı...
Katline ferman konmuştu sözün

Sus vakti dolar gözlerin, ağlardı...

Göçmen kuş mevsimiydi
Umuda kanat çırpardı yüreğimiz
Buz keserdi korkular,
Birbirine değince tenimiz, yanardı...

Ben bu aşk'ta firarım güzel
Dilimde Fail-i meçhul gazel
Bir seher vakti sürgüne vuruldum...

Tutanaklarda sorgulandı gençliğim
Eylül pazarında satıldı çocukluğum...

Yüzümde senden kalma tebessüm
Yaylım ateşine tutulurken düşlerim
Bir dağ yamacında unutuldum....

-IV-

İçerde acı tarhana kokusu
Bir kardeşimin sesi yok ortalıkta
Bir de anamın o tatlı gülümsemesi...

Mustafa geldi az önce
Oysa koşar sarılırdı beni görünce
Seslendim, kimse duymuyor, neden?
Tam iki saat oldu orada,
Babam ayırmıyor gözlerini pencereden..

-V-

Yürüsem gökkuşağının üstüne
Buluttan bir tutam mavi koparsam
Silsem kan rengi sancıları içinden
Umudu yeni baştan boyasam...

Balık olsam yüzsem denizde
Kuş olsam kanat çırpısam
Gerekçesi mavi düşler kursam
Bahçenizde...

Şimdi kan rengi anılarım
Utaniyor kendinden insanlığım
Dolaşırken içinizde...

Uğur Deniz Ülkegül

Gerekçesi Mavi - I

"Yangınlarınızda soğudu küllerim
İsimsiz mezar taşlarım kırık
Asi bir şairim ben sözümde aykırılık
Toprağımda İs kokar ölümlerim..."

Bir de seni sevmenin tadı
Suya yazdığım isim
Yıllar geçmiş üstünden, neydi adı?
Eskimiş aynada unuttuğum resim...

Ben de gülerdim bir zamanlar
Sus'umda umut, sıcak nefesim
Sonra avcumda biriken damlalar
İçimde ölen çocuk, hıçkırın sesim...

.....
Kal! desem
Kalır mıydın?

Bilmem ki
Vaktindedir her ölüm
Öyle söylenir...

Geç kalan sözdür
Boğazında kördüğüm
Olur gizlenir...

Hep bulut olmak isterdin
"Gerekçesi mavi" düşlerde
Bu yüzden yağmur kokardı terin
Doğurgan bakışın ıslak bedenini...

Gözlerin sebebi olurdu an'ın
-Umut her zaman vardı-
Vira Bismillah rast gele yarın!
Yokluk dediğin şey, dün kadardı...

Ölmeyi bilmiyorsan yaşamak neydi
Yaşatmak için eğer, ölemiyorsan
Ya umut iki gözüm...Umut kimeydi?

.....
Bir düş koydum cebime
Sonra denize attım
Gerekçesi mavi...

İçinde çocuk sesleri
Kan'sız bahar gülleri

Susmuş dağlarında ülkemin
Silah sesleri.....

Sözlerin vardı içinde
Gözlerinde yaşlar
Teninde tuz kokusu...

Yüreğinde hep yeniden başlangıçlar
İnadına var olmak tutkusu
Yokluk dediğin şey, dün kadar....

Bir düşün koydum cebime
Sonra gökyüzüne bıraktım
Gerekçesi mavi....

İçinde Erdemin resmi vardı
Direnenmenin Onuru kadardı
Kavgaya girmek...

Tarlada başak
Çatlayan tohum
Harcanan emek...

Ve yorgun düşmek
Bir ağaç gölgesinde canım
Gökyüzüne bakabilmek...

.....
Sustum bir sabah
Yokluğunu dinledim
Kovdum harami bakışları yatağımdan
Gözlerine uyanmak istedim...

Yarım kalan bir söz dudağımda
Erkenci ölümlere inat
Dilimde yaşamak arzusu
Sen duymadın, ben söylemedim...

Bir sigara yaktım efkarlı
Yüreğim yangın yeri
Ellerim...Ah o ellerim!
Sıkıyor sensizliğin kelepçeleri...

Kal! desem
Kalır mıydın?

Bilmem ki
Vaktindedir her ölüm

Sevdim seni vakitsiz
Kan rengi acılarda...

Gerekçesi mavi....

Uğur Deniz Ülkegöl

Gibi

Bu gün de yoksun,
Sanki yarın, olacakmışsın gibi....
Düzeni baz alan,
Bir düzenbaz şıklığında zaman....
Tutuşturup gitmiş yüreğime seni,
Kalacakmışsın gibi.....

Ve sana şiir yazmışım,
El vermişim boynum bükük,
Dalı kırık, gül uzatmışım,
Alacakmışsın gibi.....

Bu günde yoksun,
Kapıya takılıp kalmış gözüm,
Susturmuşum geceyi,
Ve açık bırakmışım pencereyi,
Kulağım ayak seslerinde,
Gelecekmişsin gibi....

Tıraşsız ve sakallı halimle,
Bütün günahlarımı cebime doldurmuşum,
Suçlarımı not almışım yüreğime, eksiksiz ve tam,
Silecekmişsin gibi....

Sonra saklımışım karanlığa sevgimi,
Hislerimi süpürmüşüm halının altına,
Gözyaşımı yüklemişim yokluğunun sırtına,
Bilecekmişsin gibi....

Zincire vurmuşum cümleleri,
Bütün anlamlar firarda,
Yeni baştan yazıyorum aşkı şimdi,
Devrik cümleler arasında..
Sanki bu serseri kılığım beni..
Sevecekmişsin gibi...

Uğur Deniz Ülkegül

Gittiğin Gün....

Giderken bir çift bakış bıraktım omuzlarına,
Ayuçlarım taze ayrılık kokuyor,
Henüz gitmişliğinin, hüznü çökmüş kaldırım taşlarına,
Şimdi bu sessizlik, dokunuyor.....

Ağlarsam, ayıplama beni sakın,
Küsersem yarına,
Yorulursam sensizlikte,
Yenilirim yokluğuna....

Bu sana yazdığım son şiir güzel,
Söylediğim son türkü,
Son gazel....
Bu son düşünür oluşum seni,
Son sigara yakışım, aklımda sen,
Son çıkarışım elbiseni.....

Unutursam güzelliğini, kızma vefasız oluşuma,
Darılma bir gölge gibi karanlıkta kayboluşuma,
Ve mektuplar yollama aşka dair, sevdaya dair,
Aldanma usulca uzanıp gecede, saçına dokunuşuma...

Bir yalana inandırma beni,
Dönüştürsün bir yolun, isimsiz bir adresine gidiyorsun,
Ve 'unutma beni, seni seviyorum' diyorsun...
Unutma beni,
Bölüştüğümüz ekmeği,
Aldığımız sokağı,
Seviştığımız evi...
Artık yok hiç biri, biliyorsun.....

Çekip gidersem bir gün bu şehirden,
Kırılma yokluğuma...
Çekip gidersem gözlerinden,
Ve altın sarısı saçlarının her telinden,
Karanfil kokusu teninden, sözlerinden,
İntizar etme yüreğimin burukluğuna....

O gün,
Bakışlarımın omuzundan yere düştüğü gündür...

Uğur Deniz Ülkegül

Göç..

Usta!
Çek bir çay,
Demli olsun...

Metelik kalmamış cebimizde
Hesaba yaz bakışlarımızı
Nemli olsun...

Nasılsa sonradan duyulur hikayemiz
Anlat kavgamızı çocuklarına
Namlı olsun...

Yerimize alıver selamımızı
Bulamayız artık mahallemizi
Soran olursa eğer sevdiklerimizi
Yüreğinde saklayıver
Gamlı olsun....

Biraz insan yanımız,
Biraz ekmeğimiz elimizde,
Biraz da direncimiz kaldı....
Düşlerimizde maviye tutunuyorduk,
Beyazı bulutlar,
Güneşi karanlıklar çaldı...

Umudu içimizde saklıyoruz şimdi,
Alışamadık düzenine bu şehrin,
Bağışlanmaz kılıyorlar sevmeyi,
Umutsuzluk sanıyorlar burada
Direnmeyi....

Biraz ağlamanın tadına varıyoruz,
Biraz gülmenin...
Biraz ölüme yakınız,
Biraz burukluğumuza...

Ne olacak kimse bilmiyor henüz,
-Toz duman ortalık-
Geri döndüğümüz vakit,
En insan kalabildiğimiz,
Çocukluğumuza....

Uğur Deniz Ülkegül

Gömdüm....

Öfkemi gömdüm yüreğime...
Sevgimi gömdüm...

Umudu, umutsuzluğu,
Çokluğu...teklifi...

Mertliği, delikanlılığı,
Dönekliği.....

İnsanlığımı gömdüm yüreğime,
İnsan kalamamaklığımı,

Bilgeliğimi, dostluğumu,
Ahmaklığımı....

Seni gömdüm yüreğime,

Gülüşünü, kızışını...
Başın önde utanıp sıkılışını..
Dokunuşunu, ağlayışını...
Saçlarının omzuna dağılışını...

Islaklığını dudaklarının,
Ve seni öperken titreyişini parmaklarının...

Dünü gömdüm yüreğime

Çocukluğumun en saf günlerini...
Yeşil uçurtmamı,
Mavi şortumu, Bilyelerimi...

Osman amcanın güler yüzünü,
Ayşe teyzenin irmik helvasını,
Bahçede ki erik ağacını,
Anamın tutuşturduğu odun sobasını...

Yarını gömdüm yüreğime,

Elini tutup ısıtacağım ihtiyarı,
Şeker vereceğim çocukları..

Caddelerde ki Onurlu ve dirençli bakışları,
Yenilmez çelik iradeleri,
Açlığın artık yüzüne gururla tükürenleri...
Yalansızları, sahtesizleri, dürüstleri...

İşçinin alın terini,
Yetimin sıcak yatağını,
Ve evinde ekmek pişiren köylü kadını...

Beni sorgulama artık!

Beni gömdüm yüreğime...

Sana meyledişimi,
Bırakıp bütün yolları, sana yönelişimi..
Sana gelişimi, senden geçişimi...

Bende ki SİZİNİ..
Bende ki SÖZÜNÜ...
Bende ki YÜZÜNÜ....

Beni deli edişini,
Aklımı çelişini,
Günaha sokuşunu,
Günahkar gidişini.....

Bana kızma, bana küsme,
Beni asma artık...

Ölüler idam edilemez...

Beni gömdüm yüreğime...

Sensizliğimi, yalnızlığımı,
Sessizliğimi...

Yokluğunu odamın içinde,
Ve beynimde inadına çokluğunu...

Bütün sancıları,
Yaşanmış bütün acıları,

Bütün gerçekleri,
Bütün yalanları, kavgaları....

Denizin mavisini,
Bulutun beyazını,
Koskoca bir dünyada, dostlukların azını...

Beni arama artık,

Duygularımı gömdüm yüreğime,
Sorgularımı gömdüm..
Sevgilerimi, sevdiklerimi,
Düşmanlarımı, nefretlerimi..

Bütün yüzleri,
Bütün gizleri,
Bütün öz leri...

Bütün sokak, bütün cadde,

Bütün adresleri....

Sigaramı, çayımı
Dağınık masamı..

Pencerem de güvercini,
Saksımda gülümü....
Yaşamın ağrısını, geciktiğim ölümü...

Unuttum kızdığımı,
Unuttum ezdiğimi
Unuttum güldüğümü..

Bu yokluğun vardır elbet bir açıklaması,
Yitirdiğim aşk değil aslında,
Sevebilmek sevdası.....

Uğur Deniz Ülkegül

Gözlerine Uyanmak...

Yanmak...

Kül bahçesinde savrulup
Ayaz bakışlı çocuk hüznünde
Ve içinde
Kehribar sarısı özlem taşırken

Yokluğuna dayanmak...

En uzak yeredesin
Fikrimde mayın tarlası bir tuzak
Ağrıma gider gül kokusu
Canımı yakar yağmurun sesi
Tenime değdikçe çoğalır hasret
Rüzgar pervasız, sensizliğin nefesi...

Bir de düşünmek var seni
Tren garında hükümsüz bir elveda
Geçip giden şehirlerde öğütülür zaman
Pencere pervazında saklanır umut
Ve yasaklanır soluğun
Serseri bir sancıdır kasıklarına vuran...

.....

Yanmak...

Geçip gider öylesi
Belanın yazgısı silinir avuçlarımdan
Gözlerimde kalır mavi bir hüznün lekesi
Geçip gider öylesi, son bulur talan...

Kan kusar çocuk
Susar yoksul düşlerine kadın
Sıçrar uykusunda en derin korkuların...

Sarılırim boynuna
Düşünmeden girerim koynuna
En çetrefil sorguların...

Bin ömre değer, bilirim
Tek bir sabah, gözlerine uyanmak.....

Uğur Deniz Ülkegül

Gül'üme...

Uzatamadım sana elimi kadın,
Tertemizdi senin avuçların...
Benimse parmaklarımda izi,
Henüz işlenmemiş suçların,
Ve kan vardı.....

Saramadım seni bir kez bile,
Uyanamadım senin gözlerine...
Gül kokar tenin, bilirim,
Lakin
Kavgam değildir yere seren beni,
Sevdamdır...Ben sana yenilirim...

Susarım sesine,
Dinlerim aydınlığını gözlerinin,
Yorgun düşerim de yokluğuna,
Esiri olurum sözlerinin...
Soluklanırım nefesine.....

Gitsem dönmezdim oysa,
Ve Sevda dediğin buysa kadın,
Yakınlıkta kaf dağının ardında kalan,
Umutsa düşlerin tek sermayesi olan,
Sevdim seni ben...Neden..Niye...Bilmeden....

Şevda dediğin buysa kadın,
Özlemekse bilmeden kokusunu,
Sarılmaksa tensiz, bedensiz,
Bilmekse ve yenilmekse,
Boyun eğmekse bu yazgıya
Sorgusuz, yargısız, nedensiz...
Sevdim seni ben...Mertçe..Yürekten...

Başka olmalı diyordun ya, bu sevda,
Aşk'a olmalı yüreğe dair ne varsa...
Namus, haya, onur,
Böyle okunur kelam,
Böyle yazılır..Yazılacaksa..

Soramadım sana kadın...
Diyemedim...
Deseydim...
Bulur muydun o kaf dağını,
Düşer miydin düşlerinde peşime,
Girer miydin benimle kavgaya,
Gelir miydin otağıma, döşüme...

Deseydim kadın...
Demedim...
Bölüşür müydün ekmeği,
Ve soğanı, bir tas çorbayı,
Paylaşır mıydın benimle...

Delilik bu ya,
Atlardık otobüse,
Ver elini Antep,
Bekle bizi Urfa...
Çölemerik eski adı,
Hakkari'de bir gün,
Sümbül dağı karşıda,
Sohbette bir çay tadı...

Ey yar,
İşimiz zor...
Aşımız var,
Lakin yalnız değiliz,
Peşimiz var....

Sevda dediğin buysa...
Dönersem namerdim güzel...
Ahrete saklarım yine de dönmem...
Yokluğunu çekerim sonuna kadar,
Ama varlığından vazgeçmem!

Bak gözlerime kadın,
Ben...
Sevdim seni...
Neden..
Niye..
Bilmeden.....

Uğur Deniz Ülkegül

Gün Gelir...

Gün gelir,dolar şehrin sokakları..
Ayak altlarında koşuşturur yarının umut çocukları
Ve bir nefes soluklanır gençlik aşkları ağaç gölgelerinde..
Genç bir kız,çıkartır ve sunar
Çeyizinde sakladığı tebessümü karşındakine..
Bir anne çocuğuna sarılır taze bahar kokusunda,
Bir işçi hayaller kurar elleri kir pas içinde
Lakin yüreği yaşamak tutkusunda..

Gün gelir,değişir zaman,
Değişir alın yazıları birer birer,
Korkuyu yener de bir gün,umuda ulaşır insan..
Maviyi fark eder,yeşili,kırmızıyı..
Anlar o vakit nedendir,bilir sol yanında duran sızıyı,
Ayağa kalkar,yola düşer,yürürken düşünür,gazete okurken,
Otobüs durağında,ekmek kuyruğunda..
Ayağında ki zinciri görür,
Tenini üşütür bileğinde duran kelepçeler..

Gün gelir,sıgmaz olur dört duvar arasına düşünceler,
Çocuk sorar,kadın sorar,adam sorar özgürlük nerede?
Önuru nerde arayalım,hangi ağaç dalına bakalım,
Hangi buluta uzanalım bu koca mahpushanede..

Gün gelir,başlar yeniden bitişler..
Çalar hafızanın kapısını onca yitirilmişler...
Düşünür insan ve sorar kendine...
Nerdeyim ben?

Bizim sevdalarımız vardı.
Ölüme meydan okuyan bir yaşamak sevdası.
Kimi "insan" dururdu biraz karşıdan,
Kimi eğreti bakan bir "yüz karası.."
"Aşklarımız vardı bizim çocuksu masum,
Türkülerimiz vardı birlikte söylenen,
Bitmiş izmaritlerimiz on kişiyle bölüşülen..
Şiirlerimiz vardı,kağıt üstünde çalınan kimliklerimiz,
Arama emirlerimiz,içerde kalışlarımız,işkencelerimiz...
Ama yine de ayakta kalışlarımız vardı,
Hep gökyüzüne,maviye dalıp giden bakışlarımız,
Gidenlerin ardından
Ellerimiz patlarcasına birbirine vuran alkışlarımız.
Ağlayabilen insanlardık biz
Her ne kadar gizliden dökülse de göz yaşlarımız..
Özlemeyi bilen yüreklerimiz vardı,
Umutlarımız toprağa düşen koca bir elma çekirdeği kadardı,
Nöbetleşe çıkar sokağa,yağmuru beklerdi arkadaşlarımız..
Aşkimızı bir türlü anlatamazdık karşımızdakine
Ama hep ele verirdi bizi utangaçlığımız....

Gün gelir,ansızın çalarsın kapımı yeniden..
Bir sigara yakarım üşüyen ellerine,

Çayın demine katar gözlerini,usuldan sarılır,ısıtırm tenini...
Yine şeker bitmiştir evde,yine sakalım uzamış,sesim kısılmıştır,
Yine dağılmıştır kitaplarım odanın dört bir köşesine.
Ama gelirsen,göreceksin yine umut doludur bir yanım,
Yine kızgın ve öfkelidir yüreğim hayatın bu saçma düzenine
Ve yine özlemiştir seni yakınlığımı..
Yine uyku tutmaz geceleri,
Yine takılır boğazıma bazen,yarım söylerim heceleri,
Yine baktığım en son cebimde bulurum aradığımı,
Yine..Yine severim bunca akıllı arasında
Kendime has bulduğum ahmaklığımı..

Gün gelir,ya sen dönüp gelirsin,
Ya ben çekip giderim buralardan..
Ama öylesine azaldık ki gülüm,yağmuru bekliyor insan,
Bulut olup uçmak yerine..
İnsan diyor..Her daim sadık kalmalı söylediğine...
Aşkı saklayacak bir yerim yok,
Olmadı hiçbir zaman,kendimden bile..
Bir avuç sevda bıraksam bir yığıda,
Bir tutam cesaret versem ürkekliğine genç bir kızın,
Biraz umut doldurabilsem küçük bir çocuğun ceplerine,
Belki o vakit tutarım bir bulutun eteğinden.
Güneşe dokunmak sevdası bizimkisi..
Bu yüzden kan revan çıktı bedenimiz,
Bitmez bir kavganın gecesinden...

Gün gelir...Güneşi görür insan..
Aydınlanır hayatın bütün renkleri..
Kırar göğsünün demir parmaklığını..Hür kalır yürekleri....
Gün gelir..
Adı bilinmez bir bakış olur sofralarda oturan Onur dediğin..
Haramı katmaz katığına..
Bir gülüş olur akşamları özlemle beklenen Sevda dediğin...
Kiri bulaştırmaz kadınına..
Gün gelir Hatırlanır geçmişin tozlu raflarında eskiyen duygular...
Kavgalar,cesaretler,korkular...
Bir kabusun ortasından sıçrayarak uyanır İnsan dediğin....
Yetişir umuduna.....

Uğur Deniz Ülkegül

Gün...

Sen, sazın
Ben, sözün vurgunu
Aynı türküde geçiyor adımız

Dudaklarımız, sus yorgunu....

Sen, kadere
Ben, kedere bitkin
Ayrı yolu seçiyor ayaklarımız

Parmak uçlarımızda kin...

Sen, yarsız
Ben, arsız bir şehre esir
Ne zaman gözlerine baksam

Nutkum tutulur, soluğum kesilir...

Sen, düşün
Ben, döşüne ahir
Sağının bir teline dokunsam

Yıkılır, talan olur bu şehir....

Sen, ses
Ben, sus kadar çığlık
Bazen zor geliyor ağlamak

Yağmur kokuyor üstüme sinen yalnızlık...

Sen, uzak
Ben, tuzak vakitlerde sürgün
Ölüm gibi bir şey seni yaşamak

Sensizliğe dokunduğum her gün...

Uğur Deniz Ülkegül

Hadi, Uzat Ellerini...

Yine aklıma düştün bre...
Efkâr dumanında saklarım seni...
Üşüdüm kadın, sıcakını özledim,
Uzakta ki yakınım, ben çok sevdim...
Hadi, uzat ellerini...

Memleket kokar benim avuçlarım,
Gözlerim saz bakar, söz bakar, türkü bakar...
Yollara düşmüşüm, sürgüne vurulmuşum,
Kovmuşlar dokuz köyden beni,
Bir garip şairim işte...
Suya bakınca,
Bir de saçına dokununca durulmuşum...

Memleketim ben,
Bu topraklarda doğmuşum...
Kan olmuş, akmışım Dicle'de,
Barut kokmuşum dağlarımda,
Ölmüşüm, uzanıp yatmışım kefensiz,
Gömülmüşüm anaların, babaların,
Ve yazgısı yetim doğmak olan çocukların,
Uykularında...

Urfalıyım, Yozgatlıyım, Manisalıyım...
Diyarbakır denir benim yoksulluğuma,
Erzurum' da sabahlarım bazen,
İstanbul' da dalarım derin uykularıma...
Ereğli'de su verirken çeliğe terim,
Bir soysuzun sermayesi olur emeğim...

Sokaklarda yatarım kadın,
Düşlerimi ısıtır bakışların...
Yalnızlığım da saklarım seni,
Sevdim ağzında ki tadı, o yorgun teni...
Uzakta ki yakınım, ben çok sevdim,
Hadi, uzat ellerini..

Sabıkalı harfler taşıyım içimde,
Baş kaldırır kelimeler yüreğimde,
Senin namusun
Ve senin kardeşim, senin yoksulluğun,
Senin köleliğinin, senin mahpusluğun,
Ağlar cümlelerimde...
Yoldan çıkmışım ben,
Suçluyum ey düzen,
Sürgünüm bu ülkede
Şimdi asının beni!
Asının beni....

Sevdim kadını..Çok sevdim..
Varlığını, uzaklığını, yalnızlığını..
Üşüdüm, lakin hiç boyun eğmedim...

Bilsen, nasıl özledim seni,
Hadi, uzat ellerini.....

İhbarcı demişler bana...
Uykularını kaçırmışım şehir züppelerinin,
Ele vermişim Amerikan, İngiliz uşaklarını,
Sözlerim ağrına gitmiş, puşt misyonerlerin,
Unutmalymışım yarının kuşaklarını...

İhbarcı demişler bana...
Eylül'e küfretmekten fişlenmişim,
Netekim buymuş olacağı sonunda,
Kapitalist solcuya niye yüklenmişim?
E' yi Ü yapmalıymışım soyadımda,
Yoksa vatan sevgisi nedir? Öğrenemezmişim.....
Diz çökmeli etek öpmeliymişim, dergah kapısında,
İyi de bizim şeyh tatile çıkmış gurban,
Gitmeye kalksak kayboluruz, elin Amerika'sında,
Nerde görülmüş boş post'a el pençe, divan...

Yazarı kızmış, bozarı kızmış, azarı kızmış...
Yoldaşı kızmış, karadaşı kızmış, dindaşı kızmış..
Kızın ulan bol keseden kızın!
İstavrozu boynunuza geçmiş papazın!

Genelev kapısında müşteri beklerken kızın,
Bilinir elbet camide şükür namazın...
Hem ihbarcısı,
Hem davacısıym ahrette o yobazın!

Yazın beni yazın!
Tutanaklarda geçsin adım,
Listelerinize ekleyin beni,
Gelirim korkmadan, ürkmeden,
Giderim ölümün üstüne...

Pusularda bekleyin beni!

Memleketim ben,
Bu topraklarda doğmuşum,
Uğur Mumcu derler adıma...
Necip Hablemitoğlu...
Ve sen...
Senin sevdiğin adam..
Bir yoksulun oğlu...

Yine aklıma düştün bre...
Özledim sesini, nefesini...
Üşüdüm kadın, sıcağını özledim,
Uzakta ki yakınım, ben çok sevdim...
Bir ülkemi, bir de seni..

Hadi, uzat ellerini....

Uğur Deniz Ülkegül

Heybesi Hüzün...

Heybesi çal kapı hüzün
Muğlak sancılar taşır gözesi
Hücresi mayın tarlası ateş
Dosta kardeş gövdesi, düşmana leş...

Hiç gitmemiş Ankara'ya
Bakmamış çift katlı otobüsün penceresinden
Ne başını secdeye koymuş Hacı Bayram-ı Veli'de
Ne eğilip su içmiş
Cami avlusunda şadırvan çeşmesinden...

Heybesi çal kapı sürgün
Gömleğine sinmiş barut kokusu
Pencere pervazından vurulmuş hane
Kalsa yatakgı zahir, gitse hayat virane...

.....

Doğarsın "Hain" konulur adın
Yanaşma sofrasında karın doyarlar
Ağaya köledir avrat, sana kadın
Tükürsen, küfretsen yoksulluğun yüzüne
Ankara'dan duyarlar....

Anandan öğrenmişsin sevgiyi
Nasıl anlatmışsa, öyle bellemişsin yürekte
Nasıl kızmışsa baban, öyle bilmişsin utanmayı
An/sızın basılmış köy, acımış için
Toprağın, suyun, çiçeğin, talan vakitler öğütmüş
Saklamış sürüyü kravatlılar

İnsanı gütmüş..

De ki bilmezsin konuşmayı
Bildiğini konuşsan "suç" geçer kayda
Okulsuz yolsuz topraklarda büyüdük biz beyim
İyi bak gözlerime

"Ağlamak aynı, gülmek firarda.."

Daha mı insan durur oradakiler
Daha mı temiz kokar elbiseleri
Daha mı tok tutar onları uykusunda düşleri
Bizim buralarda biraz sert bakar çocuklar
Çiğ altında kalır en tatlı gülüşleri...

Dağa çıkan eşkıyanın korkusu var gölgemizde
Bilir misin geceleri damlarda yatmayı
Bilir misin çobanlık yaparken
Kınalı kuzunun gözlerine bakarken ansızın vurulmayı?
Bilir misin göç vakti sürgüne gitmeyi
Giderken yolda mayına basmayı?

Sizin oralarda yatarmış dedem
Bir avuç toprağı gavura vermesin diye
Balkan harbinde şehit düşmüş

İzmir'li çavuş can yoldaşymış
Ermeni zaliminde buralara gelmiş de
O getirmiş mektubunu haneye
Okurken tutamamış kendini, ağlamış...

Hani diyeceğim çok gayri
Sen beni yine anlamasın ya, neyse

Evde on dört boğaz, bekler durur
Gülümcan pencereye yaslamıştır başını
"Akşam olsa da babam üç somun ekmek getirse"

Kurşun değse tene acımaz da
Böyle zamanlar
Bir cümle gelir yürekten vurur...

Yine de "hain" belleme bizi
Senin gibi konuşamam belki ama
Senin gibi ağlar, senin gibi gülerim ben de
Senin kadar doktorum olsaydı,
Belki senin kadar yaşardım...

Öğretmenim hiç olmadı benim
Okumayı bilmedim, yazmayı bilmedim
Ama kara kaplı defterden, silinmeyi başardım...

.....

Heybesi çal kapı ölüm
Yüreğinde doğuştan şark çıbanı

Bu topraklarda
Su yanar...Ateş ıslanır...

Değişmez yazgısı kan çiçeğinin
Hasat mevsiminde, kinle sulanır...

Uğur Deniz Ülkegül

Hicivler-1

Şu edep konusuna takıldı kafam
Yavaş gel, arada bi duruvee gaari..
Anlattılar seni, 'çok bilen' mişsin
Sadakadır yüzüme gülüvee gaari...

Ben, ona dediydim sana ne oldu?
Gerildin, depreştin laf mı dokundu,
Bak, sizin camide selam okundu,
Cenazeme lütfet, gelivee gaari...

Amcama sorduymdum iyidir dedi,
Sakinmaz, sözünün eridir dedi,
Burnu biraz büyüktür iridir dedi,
Cümüğünden bize de sürüvee gaari..

He ya, deliyim ben, kaçıkım biraz,
Anlamam kıvırmaktan, açıkım biraz,
Sözü de toplayamam, saçıkım biraz,
Bi zahmet buyur da, derivee gaari...

Sola gettik bize, sağı gösterdi,
Şağa sorduk bizi, sola dönderdi,
İmam mercedesle yola gönderdi,
Şu vaazın özünü deyivee gaari..

Bizim evde sular, niye akmeyo?
Hep ıslak kartonlar, soba yakmeyo,
Kadın pas vermeyo, bize bakmeyo,
Beyliğin de sırrını, açivee gaari...

Kızım var korkuyom, ele vermeye,
Sazım var korkuyom, dile gelmeye,
Komşuyuz gelecem, size gelmeye,
Bi zahmet evinde duruvee gaari..

Ödümü patlattın, haşlama beni,
Kafam kalındır diye, taşlama beni,
Başkası sanıp da fişleme beni,
Arada bi gönlüme bakivee gaari..

"Hoş görü" diye diye, boş kaldık beyim,
Kol getti, bacak getti, baş kaldık beyim,
Tuzun kuru galiba, yaş kaldık beyim,
Cebimize üç guruş, koyuvee gari....

Arabanın lastiği, üstümden geçti,
Lastik de patlakmış, yarımından biçti,
Namıssızın oğluymuş, e vurdu kaçtı,
Şoförsün ya, hastaneye ativee gaari..

Aman gelme caydım, acemisin sen,
Cerrah diye kasaba götürürsün sen,

Suya gidip de susuz, getirirsin sen,
Şöyle yanımdan geçip, gidivee gaari..

Söz deyince arıfsın, anlarsın beni,
Bir omuzda devirir, yanlarsın beni,
İyi düşün boş yere, zan' larsın beni,
Git "Merkez Efendiye" soruvee gaari...

Ukela diyecem, yanlış olacak,
Büdela diyecem, hep garışacak,
Meşrebini bilsem, anlaşılacak,
Deniz, yetişir artık, susuvee gaari...

Uğur Deniz Ülkegül

Hicivler-II

Ciiiiiiiiiiykkkk
Tossssssssss!

Şu İstanbul dediğin ne güzel şehir,
Taşına toprağına kurban olayım
İstanbul'u dinnerken uyumuş şaayir
Ben yine de gozümü açık tutayım

Belediye başkanı çok çalışeeeyo
Garibana bakeeyo sofrta kureeyo
Ben çok yiyemeeyom safra yapeeyo
Adamda ki işkembe geniş a beyim

Baktık ki biraz sonra garısı geldi
Çok geçmedi arkadan anası geldi
Dayı amca yeğendi bacısı geldi
Herifin sülalesi bitmeyo beyim

Biz karşıdan bakeeyoz, ama ne bakmak,
Şaştıkça şaşireeyoz, sen de ki ahmak,
Mümkün değil adama biraz yaklaşmak,
Gobeği de şiştikçe, şişeeeyo beyim...

E fikaraa sofrası, olcek o kadar,
Adam gobekli ambar, alcek o kadar,
Karisına kızına, vercek o kadar,
Bize sıra bir türlü gelmeyo beyim...

En sonunda galktık biz, gozümüz doydu,
Onca bekledik amma, ozümüz doydu,
Konuşcak hal kalmadı, sozümüz doydu,
Adam bizi bir türlü, görmeyo beyim..

Elimiz boş kaldı ya, cepte para yok,
Ekmek aşıracaktık, orda sıra yok,
Çocuklara ne deriz, serde yara yok,
Bedavaya adamlık yetmeyo beyim...

Hırgızlık mı yapalım, polis kizeeyo,
Hakim savcı durmadan ceza yazeeyo,
Durdukça delleneeyoz, nefis azeeyo,
Dürüstlükte parasız, olmeeyo beyim..

Ulan yavaş geç, sende ölüp gidecen,
Görmeyon mu kamyonu ne bu acelen,
Benim gibi yapacen yavaş geçecen,
Bağdat caddesi miydi,
Şam' mıydı beyim....!

Şangirt!

İstanbulu duyameeyom! ! !
E gozlerim açık?

Uğur Deniz Ülkegöl

Hicivler-III

Seviyom memleketi, susameyom ben beyim,
Mideme dokuneeyo, kusameyom ben beyim,
Vermeyolar elime, namıssızı alçağı,
Kurup bi darağacı, asameyom ben beyim...

Kızıyolar sözüme, yavaş gonuş deyoolar,
Delimisin nesin sen, az bi duruş deyoolar,
Gaza gelme hemencik, sor bi danış deyoolar,
Baltanın sapı kırık, kesemeeyom ben beyim...

"Garibanı" oynarken, bayrağıma saldırdı,
Acır dururduk emme, toprağıma saldırdı,
Yirmilik Askerime, Mehmedime saldırdı,
Yatım yok ki gideyim, yüzemeeyom ben beyim...

Dedenden utan deyyus, bayrak için öldü o,
Gavura vermediği, toprak için öldü o,
Şehit dediler ona, "varmak" için öldü o,
Tas'a hürmetten işte, yazameeyom ben beyim...

Kardeş kavgası diye, yedirdiler durdular,
Kalleş damgası dedik, azdılar kudurdular,
Kadın çocuk demeyip, yetim dahi vurdular,
Adam diye dolaşıp, gezemeeyom ben beyim...

İstanbul benim deeyo, istavrozlu papazı,
"Nil'den Fırat'a" deeyo, yahudinin vaazı,
Uyuyor memleketin, hayırsızı, yobazı,
Benim aklım yetmeyo, sezemeeyom ben beyim...

Bergamada pijama, günün modası oldu,
"Alman vakfı" dediler, köyün İsa'sı oldu,
İtin kopuğun sözü, yurdun yasası oldu,
Karınca /kararınca/, ezemeeyom ben beyim...

Solcular sataşeeeyo, bilmeyon sen deyoolar,
Şağcılar kovaleeyo, bi tutarsem deyoolar,
Öbürküler namazda, "susuversem" deyoolar
Dokuz köyde bir hane, bulameeyom ben beyim...

"Köprülü" memleketin, susuz kalmış çayları,
"Arılar" eşşek olmuş, acı gelmiş balları,
"Kemal" e ermiş artık, soysuzluğun dalları,
El dilinde onursuz, kalameeyom ben beyim....

Deniz' in ahmaklığı, güldüreeyo milleti,
Vekilin ahbablığı, kaldıreeyo zilleti,
Başımdan atameeyom, şu "baştaki" illeti,
Sözünden nasibimi, alameeyom ben beyim...

Var git şimdi Semra'ya, sor bakalım ne deeyo,
Uç beş guruş eline, ver bakalım ne deeyo,

Hepide pıŖpıŖlama, yer bakalım ne deeyo,
Kaynanamı bi türlü, sevemeeyom ben beyim...

Memlekette sallasan, akıllıya deyeeyo,
Akıl diye zorlasan, sıkıntıya geleeyo,
Emmi yolunu bulmuŖ, akıntıya sreeyo,
Su alıyo bu gayık, diyemeeyom ben beyim...

Uğur Deniz lkegl

Hicivler-IV

İnanmeyom ben sana, dinlemeeyom sozünü,
Kurda kuşa yem ettin, geceni gündüzünü,
Azıcık kızdık diye, çevirdin ya yüzünü,
Huysuz idik biz emme, hürmetimiz var idi...

Canın yandı bileeyom, sarmadık mı yararı,
Onca düşman oldu da, yapmadık mı aranı,
Hain, alçak çoğ idi, görmedik mi zorunu,
Yurt'suz idik biz emme, hatırımız var idi...

Kalenderi oynayo, deyip bana çateyon,
Olmayanı söyleyip, bol keseden ateyon,
Onu bunu dinneyip, bedavaya satayon,
Haksız idik biz emme, hukukumuz var idi...

Makamına bakmadan, sevdik para etmedi,
Haddimizi aşmadan, saydık ama yetmedi,
Onca uğraştık lakin, bu araba getmedi,
Yolsuz idik biz emme, pusulamız var idi...

Başta geçtin söyledin, kaç kişisi annadı,
Suyunu çekti akçen, hangisi tamamladı?
Benim zaten yoğ idi, gerisi de kalmadı,
Çul'suz idik biz emme, dostluğumuz var idi...

Anlatma bana artık, geçmeyo bende sozün,
Gönül hatır bilmeeyo, seçmeyo bende sozün,
Biraz rahmet, biraz nur, sağmeyo bende sozün,
Kâr'sız idik biz emme, soluğumuz var idi...

Doğru söyledik diye, gozden düştük ne güzel,
Rahat durmadık diye, ozden düştük ne güzel,
Tellerimiz çekmedi, sazdan düştük ne güzel,
Kal'siz idik biz emme, yüreğimiz var idi...

İşine bak sen usta, ben gideeyom bu yerden,
E laf çok bu hususta, düşemeeyom ederden,,
El pençe divan susta, durameeyom kederden,
Hal'siz idik biz emme, bi sevgimiz var idi...

Sanırsın ki öfkeden, konuşmeyom bunları,
"Ahmak işte", bilmeden, konuşmeyom bunları,
"Onlar gibi gülmeden", konuşmeyom bunları,
Densiz idik biz emme, mertliğimiz var idi...

Ustasın ya, sanatın heba oldu gitti bak,
Şifa dedin ilacın, veba etti gitti bak,
Halis idi muradın, teba kurt'tu, it'ti bak,
Donsuz idik biz emme, gomlegimiz var idi...

Sen devam et yoluna, benim halim kalmadı,
Sövmediğim namussuz, alçak, zalim kalmadı,

Senin rahmetin çokça, benim kinim kalmadı,
Gemsiz idik biz emme, insafımız var idi...

Kerametın, makamın, kasede senin olsun,
Merhametin şefkatin, tepside senin olsun,
İstemeeyom heç bi şey, hepside senin olsun,
Yem'siz idik biz emme, bi sabrımız var idi...

Cemaat horon tepmiş, hoca ders anlataeyo,
Ne dersi hoca emmi, millet keyif çateeyo,
Tuzu kuru adamın, Müslümanlık sateeyo,
Batmış idik biz emme, hesabımız var idi...

Hadi sağlıcakla kal, yokum gaari ben artık,
Sözünde sıcakla kal, pekim gaari ben artık,
Ocakla, bucakla kal, tekim gaari ben artık,
Gelmiş idik biz emme, gidişimiz var idi...

Uğur Deniz Ülkegül

Hiç Bir Aşk...

Hiç bir aşk, böylesine güzel olamazdı..
Yokluğuna rağmen, nasıl aynı sevebilir bir kadın...
Hayır..Hiç bir ayrılık, böylesine yakın, yaşanamazdı...
Şimdi ne bir eksik dün, ne fazla yarın....

Belki de anlamsızdı bütün korkuların..
Uzak düşler satın almıştık zamandan..
Kaç kez yarım kaldı sevişmelerimiz,
Firari kaçışlar molasındayken uykuların...

Şimdi bana meyledişlerin
Suçlu çocuklar gibi anılarda...
Hep göz yaşlarını sildiğim,
Ve hep sensizlikti yenildiğim,
Gönderdiğin o tebessüm bakışlı mektuplarda...

Kolay değildi bu şehirde yaşamak...
Ne sokak eşkıyası bilirdi ismimi,
Ne kravatlı züppesi, ne bar fedaisi,
Ne yazar sosyetesini...
Hep,
Bir gece vakti yazılan
Tutanaklarda geçti suçlarımın adresi...

Onca bela takıldı peşime,
Onca yalnız geceler saklandı düşüncelerime...
Yüreğimde seni sevmelerimin haklı gerekçesi..

Ardımda kalan gelmelerin,
Henüz işlenmemiş bir cinayet,
Vakti dolmamış bir mahkumiyet,
Bir genelev bekçisi,
Yağmalanan insanlığın orta yerinde
Ahmak bir sokak eylemcisi..

İçtiğim sigaranın dumanında
Düşürdüm aklıma gözlerini bazen...
Bazen ben değildim,
Senden arta kalan bir enkazdı
Sokaklarda başıboş gezen..

Yakardım dünyayı senin bir tek göz yaşına.
Yağmurdu öfke selimde bana ulaşan,
Hüznünün tek habercisi...

Özlediğini biliyorum bu şehrin akşamlarını..
Burnumuza gelen balık ekmek kokusunu sahilde,
Saray Burnunda
Boğazın dalga seslerine karışan martı çığlıklarını,
Haşarı yaramaz çocuklarını mahallenin,
Birlikte kurduğumuz o mütevazî akşam sofralarını...

Hiçbir şey aynı değil oysa.
Mesela sensiz kanat açıyor artık gökyüzüne martılar..
Yoksulluklarımızı
Çocuklarımıza devrettik bir çoğumuz..
Eski utangaçlığımız yok artık yüzümüzde,
Tezgahlara düştü içimizde saklı duran arsızlığımız...

Özlediğimi biliyorsun geçmişini..
Rüzgara savruluşunu saçlarının..
Mahrem zindanlarından çıkıp,
Yüzünde duruşunu utangaçlığının.....

Seni hiç unutmadım, şimdilerde.....
Kendimi arıyorum bu koca şehirde..

Güze dönmüş ortasında
Baharın yaprakları..
En cesur ihanetlerin
Mümessili olmuş sokaklarda
O günün korkakları..

Yitirmiş bu gök mavisini,
Çocukları sen değil,
Kızları Gülşen değil,
Zora yetişen değil artık...
Dünün, mert delikanlıları...

Kolay değil bu şehirde yaşamak..
Kanıksamak ağır bir tükenişi...
Umut hep var biliyorum...
Ama yokluğunda,
Bir mezar taşına yazılmışken ismin...
Sensiz, nasıl tutar ellerim güneşi....

Uğur Deniz Ülkegül

Hiç Büyümedi Bir Yanım...

-I-

Öyle zor zamanlar işte
Yüreğine saplı bir telaş
Dizlerinde çocukluğundan kalma yara
Genç olmak, delikanlıca sevmek
Gözü kara...

Aldırma saçlarımdaki beyaza
Hiç büyümedi bir yanım
Eylül vakti göç bakışlı ayaza
Kor gibi düştü,
-Uşümüştü- korkularım...

-II-

Kaç kez vuruldum kim bilir?
Bir annenin kucağında
Kaç kez kavruldu bedenim
-Bir şehir, haritadan silinir-
Bombaların sıcaklığında....

Bir yanım hiç büyümedi
İnan...
Tetik Müslüman'dı
Namlu Yahudi
Mermi Hıristiyan...

Ve benim annemdi
Aşağılık soysuzlarca iğfal edilen
Benim babamdı
Çırlıçıplak soyulup alay edilen
Ve bendim
O kimliksiz çocuk...

"Vaad edilmiş topraklar" da gömülen...

-III-

Nereye baksam
Bir başka yüz
Kime dokunsam
Bir başkası...
Kendinden gitmede herkes
Fikri ziyan "uçkur düşlü" Keşke'si

Bambaşka hayallerin ertesi
Aynalarda kendisine gönülsüz...

Adam kılıklı
Takım elbiseli
Ağarmış saçı sakalı
Kimi doktor, kimi milletvekili
Kimi yazar, kimi şair, kimi sosyeteli
Bu kimin cebi? Bu kimin eli?
-Komedinin tarihini yazanlar-
Fantezisi azanlar...
Akıllarda
"Liseli"...

Nereye baksam
Bir başka sızı
Kime dokunsam
Bir başkası...

"Sevişiyorum...Öyleyse varım...
Yoksa beynime vurur kasık sancılarım"

-IV-

Öyle zor zamanlar işte
Bir çocuğun öldüğü gün sevdim seni
Bir kadının ırzına geçilirken
Adı insanlık olan tarih sürecinde
Kurşuna dizilen bir insan seçilirken...

Bir günah işlenirken sevdim seni
Susmadım diye bu yürek fişlenirken
Yosma pazarlıklar ortası
Mahpus düşmüş bir sevdanın voltası
Teninde bahar kokusu düşünürken...

Hem bildim bu hayatı
Hem buldum seni...

Ama hiç büyümedi bir yanım
Çocuklar gibi özledim nefesini

Kadınım...

Uğur Deniz Ülkegül

Hiç Kimse Değilim Ben.

Aslında bir ismim yok, bir cismim
Talan bir şehirde, yalan bir acıdır yaşadığım, hepsi bu...

Sen bana gelmek istiyorsun ya, ben çok oldu kendimden gideli
Uçuk bir yalnızlık şimdi, bir balık kavanozda, bir deli...

Hiç kimse değilim ben
Ne babamı kaybettim, ne sevgilimi
Zaten yoktular
Sadece bir yokluğun içinde kayboldular
Benim gibi...

Yani, çok şey bekleme benden
Hani...Seveceksen diyorum... Israr ediyorum...
Git yüreğimden...

Hiç kimse değilim ben
Tek parça sevemedim kimseyi
Kiminin saçına taktım, kiminin gözüne
Hep güzel konuştum ama, kulak asmadım kimsenin sözüne...
Arsızdım, duyarsızdım, aslında hep Yâr'sızdım ben
Şimdi diyorsun ya, "duvara düşen gölgeni arar oldum"
Arama güzel...
Ben hep o duvardım da, gölgemde kayboldum...

Hiç kimse değilim ben
Aşkı anlatır durur birileri; İnanma...
Anlatabiliyorsa aşk değildir söyledikleri
Tamamı yalan...
Kendine iman edip, kendine tapınan aşk müridleri
Şimdi derviş mi olacaksın?
Varlığın var mı ki senin, başkasının varlığında kaybolacaksın
Desem...
Derler ki, sus! Bilmiyorsun...
Bilmiyorum ben... Kimsin, nesen, niyesin...
Bilmiyorum...

Ama hiç kimse değilim ben...
İstersen, gecenin bir vakti susuzluğun olurum
İstersen kederli yorgun bakışın, uykusuzluğun
Ne bileyim gülüşün olurum vakitsiz, özlemin gözyaşın olurum
İstersen yazdığın, istersen sildiğin olurum
İstersen parmağın kesilince duyduğun acı
İstersen kapanan yaran, istersen emdiğin kan...

Sabahın olurum mesela, gecen olurum
Sustuğun sızın, sızan hecen olurum olmasına

Bir tek...Bir tek Aşk deme bana...

Her şeyin olurum ama...

Hiç'im ben...

26.03.2017/İstanbul

Uğur Deniz Ülkegöl

Hoşçakal Abi...

"Ama bir şeyler biter...Yoğun da olsa,güçlü de olsa yenilir zamana...Yeni başlangıçlardır tesellimiz..
Eksik yada yarımda kalsa yaşadıklarımız,sonunda,
Hep kendimizi tamamlarız..."

Doğduğun vakit güneş tepedeydi..
Tarlada,aşına su verme telaşındaydı baban..
Vakitsiz geldin çocuk,
Bir ağaç gölgesinde doğurdu seni anan..
Önce tende ki tuz tadını duyumsadın,
Sonra içtiğin sütü doyumsadın..

Öküz yerine insan koşulurdu sabana..
Ocakta pişen ekmeğin yanına,
Kırılan bir baş soğan katılırdı çoğu zaman..
Ve insanlar şükretmesini bilirlerdi bir tas tarhana çorbasına..
Doğduğun vakit,
Yoksulluktan nasır tutan eller okşadı yüzünü önce.
Ve şehirler de ölüm kol geziyordu,
Bir el,bir sırt'a kurşun sıkıyordu arada bir,haince...

Helal süt verdiler sana büyü diye,
Mertliği namusu anlattılar,
Yalana hırsızlığa korkuttular,
Dostunu seçmeyi,yüreğini açmayı öğrettiler..
Yola çıktığın vakit bir avuç yol parası koydular cebine
Bir de çıkınına az bir erik reçeli,bir somun ekmek yüklediler..
Adam olman değildi muratları,
Giderken tek tek sarıldılar göğsüne,
"Adam kal" dediler..

Ve sen..
Çok genç yaşta..
Böyle girdin kavgaya..

İstanbul'u ilk o zaman gördün..
İlk o zaman gittin Saray Burnu'na
Sahilde uzun uzun yürüdün..
Beş parasız kaldın günlerce,
Açlığını sabırla doyurdun..
Elden ayaktan düşürdü seni yorgunluğun..
Sonra bir gün
Kıyıda rastladığın ihtiyar yetişti imdadına..
Yavaşça yaklaşip ardı sıra
Elini uzatınca tuttuğu balıkların kovasına,

_____Bir kez çalarsan bir daha hep çalarsın evlat..
Ve bu hayat çok namuslu insanı öğütmüştür değirmeninde..
Gel otur yanıma,derdin neyse söyle..
Demişti...

_____Açım! demiştin..Günlerdir açım..

Sadece..Sadece bir tane çalacaktım...
Bana bir tane verirmi siniz?

_____Hayır..Sana bir tane balık vermem..
Ama sana bu olta takımlarından birini veririm..
Eğer tutmayı öğrenme niyetin varsa..
Yoksa..
Bende sana verecek bir azık da yok derim...

İşte sen,
İstanbul'u bir olta takımıyla yenmeyi böyle öğrendin.
O yaşlı ihtiyarı; baban yoktu belki yanında ama,
Baban kadar severdin..
O Şehir adamıydı..Sen köy çocuğu..
Ve nice dağ gibi adamları rezil ederdi bu şehir sarhoşluğu..

Yıllar geçti aradan..
Dostların oldu,arkadaşların..
İşin gücün oldu,değişti ve olgunlaştı düşüncelerin
Ve yanlış gittiğini,
Haksızca olduğunu fark ettin bir şeylerin...
Bildiklerin ve anladıklarını yazmaya başladın..
Durmadan yazmaya..
Okudukça daha çok insan gelir oldu yanına
Daha çok çalındı kapın
Ve daha çok sigara yakıldı çay içildi arkadaş toplantılarında..

Bir gün
Yazma artık diye bir not atıldı kapı altından..
Düşünme dedi birileri..
Zincire vur zindana kapat beyninde ki düşünceleri..
Her gün sokaklarda yürümeyi istiyorsan,
Seyretmek istiyorsan gökyüzünün alabildiğine maviliğini,
Çakıl taşlarını atabilmek için denize arada bir can sıkıntısından
Düşünme..Kendi iyiliğin için...

Denizde balık düşünmüyordu,
Sokakta köpek,
Ağaçta kuş..
Evet düşünmüyordu ayağına takılan taş,
Yerde biten çimen,
Ve yeri aydınlatan sokak lambaları..
Bir tek insandı..
Bir tek insanlardı bu yeryüzünde düşünebilen...
Ve düşünme demişlerdi sana,
Senin iyiliğini düşünen bir başkaları...

Oturdun bir gece yalnızlığında,
Sabaha kadar düşünmemeyi düşündün..
Olmuyordu,
Durduk yerde balık olamıyordu insan..
Yada bir köpek

Bir kuş..
İstese de yerde ayak vurulan bir taş bir çimen kalamıyordu
Düşünmeyince;
Sokak lambası değildi ki asılı duran,
Kendi varlığını bile aydınlatamıyordu insan..
Sonra kendi insanlığın için vazgeçtin yürümekten,
Vazgeçtin gökyüzünün alabildiğine maviliğinden,
Denize çakıl taşları atmaktan ve....
Ve daha çok düşünür oldun..

Merhameti ve iyiliği yazdın önce..
Sonra bir gün;
Adaleti ve onuru da ekleyince.....

Demirin soğuk bir yüzü vardır..
Ama onun kadar işe yarayan
Başka bir maden yoktur yeryüzünde...
Bazen ağza giden bir kaşık olur
Bazen yüreğe saplanan kurşun..
Bazen yaşatmak için kullanılır
Bazen öldürmek için..
Bazense..
Yaşamakla öldürmek arasında bir yerlere hapseder insanı..
Demir parmaklıklar bunun için yapılmıştır..
O parmaklıkların ardında
Hayatın içinde ne varsa
Her şey özlemek adını alır..
Dostlarını özler,arkadaşlarını özler,
Sahilde kızarmış balık kokusunu,
Yanından geçen kamyon gürültüsünü,
Ağlayan bir çocuk sesini...
Evet gözyaşı döken bir çocuk sesini bile özler..
Özlemektir hayat içerde ki adam için..

Saate bakmaktan,
Takvime göz atmaktan tiksindir..
Ertelelediği
Ve gelirken yol üstünde
Bir sabahçı kahvesinde
Masanın üstünde bıraktığı umutlarını düşünmekten kaçır hep..
Zaman durur,
İnsan
Voltaların ardından
Zamansız bir mekana yürür mahpus da..
Saat başlarının bir önemi yoktur,
Güneşin doğması yada batması aynı yöndedir aslında..
İnsan hep aynı vaktin secdesine eğilir gibi durur,
Her sabah ezanında...

Zordu elbet..
Kolay olmadı zincire vurmak sevdalarını..
Seni değil sevdiklerini sürdürdüler hayatından..

Kol saatinin döngüsünü çaldılar içinde duran yelkovanından..

Zordu elbet..
Kolay olmadı bir zamanlar babana verdiğin sözde durmak..
Ve onlar.....
Hiçbir şey eksiltemediler adamlığından...

Ve şimdi ben..
Her gün yeniden şükrediyorum sahilde rastlaştığımız o güne..
Bana anlamayı öğrettin..
Bildiklerimi,hayatın kirinden pasından saklamayı..
Dost olmayı,
Bunca düşmanlığın kol gezdiği memleket içinde,
Kendinle hep dost kalmayı..
El uzatmayı yaşlı bir kadının güçsüzlüğüne,
Ar etmeyi genç bir kızın masumiyetine
Ve meydan okumayı
Alçak onursuz bakışların bu yalancı düzenine..

Ama yine de..
Yine de erken gittin be abi..
Vakitsiz oldu gidişin de dünyadan
Tıpkı gelişin gibi....
Yarım kaldı bir şeyler aramızda..
Çay demleyecektim sana yine,
Yine bir sigara tütürecektik karşılıklı
Ve ben yine en olmadık sorular soracaktım bilgeliğine..
Ekmek arası balık yiyecek
Yine derinden bir Elif türküsü mırıldanacak
Yine ertesi güne uykusuz sabahlayacak günlerimiz olacaktı..
"Bak evlat,görüyor musun? " diyecektin..
"Neyi? " diye sorduğumda
"İnsanların görmediklerini.." deyip yine anlatacaktın..

"Göründüğü gibi değil hiçbir şey..
Bir bakışa rastlarsın bazen bir gülüşe..
Çoğumuz farkında olmadan yenik düşeriz bu aldanışa..
Neden gülümser bu insan,anlamalısın..
Parası mı çoktur,
Karısı mı güzeldir,
Mutlu mudur ondan mı gülmektedir karşındakine..
Yoksa bu tebessümle
Bir şeyler mi satmak istemektedir,böyleyse nedir sattığı?
Dikkatle bak mutlaka görürsün..Kendini ele verir..
Uymayanı gözle,uyuşmayanı anlamaya çalış..
Aslında nedir sana anlattığı? ..
Takım elbise ama ütüsüz,
Ütülü ama mavi,
Mavi ama lekeli..
Ne satmaktadır adam anlamalısın..
Konuşman gerekmez,sorman gerekmez..
Bakarsan anlarsın..

Nedir bu tebessümün nedeni..
Esrar olabilir sattığı
Ya da şu gördüğün,
Ayaküstü yapılan bir kadın pazarlığı..
Kadın dediğim aslında çocuk..
Muhtemelen öğrenci..
Bu gülen adam tecrübeli bir pezevenk..
Gülüşünde merhamet yok,
Fazla samimi fazla rahat,fazla sırnaşık..
Her gün gelir ve her gün bu parkta saatlerce dolanır durur..
Devamlı telefonla konuşur.....
Düzgün elbiseli ama işi gücü olmayan bir insan..
Sevecen ve yardımsever görünen..
Bazen buraya gelen ailelerin
Küçük çocuklarına şeker çukulata alır büfeden..
Başlarını okşar..
İnsanlarla oturur konuşur..
Ve yüzünde ki bu gülüşle yanıltır
Yanından geçen yüzüne bakan
Onu fark eden yada fark etmeyen insanları..
Ama Sen..
Yanılmamalısın..."

Ve hayat devam ede durur güzeli ve çirkini yan yana..
En yakınımızda ve bazen çok uzağımızda
Yeşerir insanların acıları,muhtulukları yüreklerinden..
Yarım kalır bazen söz dudağında insanın..
Hoşça kal diyememek
Çok daha ağır basar söylenen onca merhabadan..
Ama gidenler hep bir iz bırakır geride..
Dostsa eğer
Her daim sahici tebessümle gülümser durur yüreklerde...
Zaten budur böyle zamanlarda ağlatan insanı...
Sonra..Kendi gözyaşıyla büyür insan...
Diyemedim lakin şimdi söylüyorum..
Hoşça kal abi..

Hep sen kızardın arada bir kaytarmalarım
Biliyorsun..
Bozulma ama,
Bu sefer ben kızıyorum yokluğuna...
Hem de çok fena...

Uğur Deniz Ülkegül

İçimizde...

Suskunluğumuzdan arta kalan
Sahipsiz bir çığlıktı yankılanan

Dün

İçimizde

Ve kırıktı pusulamız
Dümen kırdık fırtınanın üstüne
Sığ düşlere yöneldik bir zaman
Sonra karaya oturdu duygularımız

Suların yükselmesini bekliyorduk
Bir de rüzgarın çıkmasını yeniden
Dikiş tutmayacaktı yelkenlerimiz biliyorduk
Lakin, vazgeçecek değildik düşlerimizden

Pir Sultanın yarenleriydik biz
Mevlevi bakışlarımızda duran sabır
Yunus'un gönlünden akan dizelerimiz
Ve daha nice söylemediklerimiz

Bugün

İçimizde

Duyabiliyorsanız ne mutlu size
Açacak demektir yüreğinizde tomurcuklarınız
O halde sahip çıkın güllerinize
Boş verin yağmuru efendim
Ne güne duruyor göz yaşlarınız

Çıkarın yüzünüzde duran peçeyi artık
Şaklamayın ne öfkenizi ne tebessümünüzü
Dostunuz da olacak elbet düşmanınız da
Neden ve ne zaman mühürlediniz gönlünüzü

Aşık olmak değil Aşk'ı bilmektir muradımız,
Acıyı bal eylemişiz çoktan görmez misiniz
Aşktan da ötedir bizim sevdalarımız...

Geliniz efendim, geliniz
Geliniz ve Aşk'ı biliniz
Ve sizinde sevdalansın yüreğiniz

Hayır! Bize değil

Bizden ötesine....

Bizler gibi
Siz de direniniz
Yol kesenine

Hırsızına haramisine

Namus sözü
Yedirmeyiz bir avuç arsıza
Dostu, düşmanı zaten biliyorduk
Sözümüz şurada duran kararsıza
Bir öğlen vakti, uyanmasını bekliyorduk

Sevdik sizi efendim çok sevdik,
Nazenin bakışlarınız da yön buldu rotamız
Yüreğimizi delip geçti, Bedevi bakışlarınız
Ama Leyla kıskanırken mühürlenmiş aşkınızı
Ne gam! Biz, sahilde dolaşan Mecnun değildik

Biz de vakti zamanında bir bakışa yenildik
"Asil" terk edilmişlerimizden miras kalan
"Soytarı" hüznünlerin eğlencesi olduk bir zaman

Az mı yollara düşmüştük
"Akşamcı" derlerdi bize
Cebimizde şarap şişesi
Yüreğimiz de Aşk'ın kelepçesi
Yokluğun zemheri yangınlarında üşümüştük

Anladık sonra giden gitmişti
Bizdik çok sonrasında farkına varan
Onca yalan onca talan
Aşk bitmişti

Şimdi kaldırım üstü sevişmeler zamanı
Çepkeni delik pantolonlarda saklanıyor ar dediğiniz
Ve yalnızca tarih kitaplarında okunuyor sizin söylediğiniz

Geliniz efendim geliniz
Biz "Aşk adamı" değiliz
"Ar" ederiz bu lakaptan
Utanırız entel bir sakal
Boynumuzda kelebek misali
Eğreti duran lastikli Papyondan

Ne bar'da ayyaş bilgeliğimizi dinler
Ne asilzade konaklarında yazılmış
Yoksulluğun anatomisini anlatan kelimeler
Okursunuz sahtekar dürüstlüğümüzden

Sevdik sizi efendim çok sevdik
Bakışlarındaki anne şefkatinden
Tanıdık merhametinizi
Ve mühürlenmiş geçmişinizden
Anladık sadakatinizi
Şimdi siz boşluğa savururken
Sahipsiz sözlerinizi

Suskunluğumuzdan arta kalan
Bir özlemdir yanağınızdan sızan

Yarın

İçimizde...

Uğur Deniz Ülkeğül

İdamlık Aşk..

En çok gülüşünü özleyeceğim
Bir de Saçına sinen
O leylak kokusunu..

Üzülme sakın
Nereye gidersem gideyim
Nerde olursam olayım..
Seni bekliyeceğim..
Sil düşüncelerinden
Bu ayrılık korkusunu....

Yemek geldi az önce
Doyurmadan olmaz dediler
Sıcak kuru fasulye, üç dilim ekmek
Bir bardak da su verdiler..

Belli, emek işi
Cezaevi aşçısı
Söyledi
Benim için
Karşı manavdan yapmış
Alış verişi...

Birde gömlek, ütülü temiz
Kolları fazla uzun, yakasız
Güldüm!
İçinde çok komik duracak cüsemiz...

Beyaz,
Hani kefen misali
Boynumda urgan verdiğim poz
Deniz'in son hali....

Onca gittik ya ölümün üstüne
Pas vermedi namussuz,
Adam gibi ölemedik ona yanarım..

Şimdi en 'sen' zamanımda
Çağırır beni
İrkilerek kalkar yaşamaktan
Seni sevmek yanımda.....

Telaş etme
Ölmek kolay iş
Zor olan yaşamaktı sevdiğim
Bir yerden başlamaktı, direnmekti,
Karşı çıkmaktı
Artık zor olan..Sana söylediğim...

En çok...
Bu heyecanı özleyeceğim

Hani kaldırım köşesinden dönüp
Gözlerinle gözlerime baktığın o an var ya
O şaşkınlık an'ı
Sonra beni benden alıp
Sana mihlayın gülüşün...
Sustum..Sanırım şimdi
Gitmek zamanı.....

Ağlamak yok
Boyun eğmek sakın ha
Arada bir gecenin kuytusunda
Pencerene ismimi yaz..

Bu aklımda son kalışın,
Son duruşun yüreğimde
Ve kirpiklerimde son ıslanışın...

Şimdi
Kaldır başını gökyüzüne
Erdemi yansıtmalı
Direnmeye yaslanmalı
Daha bir ben durmalı görünüşün..

Seç bir yıldız başının üzerinden

Seni...
Seni...
Seni...

Sevdiğimi düşün.....

Uğur Deniz Ülkegül

İdamlık aşk....

En çok gülüşünü özleyeceğim
Bir de Saçına sinen
O leylak kokusunu..

Üzülme sakın
Nereye gidersem gideyim
Nerde olursam olayım..
Seni bekliyeceğim..
Sil düşüncelerinden
Bu ayrılık korkusunu....

Yemek geldi az önce
Doyurmadan olmaz dediler
Sıcak kuru fasulye, üç dilim ekmek
Bir bardak da su verdiler..

Belli, emek işi
Cezaevi aşçısı
Söyledi
Benim için
Karşı manavdan yapmış
Alış verişi...

Birde gömlek, ütülü temiz
Kolları fazla uzun, yakasız
Güldüm!
İçinde çok komik duracak cüsemiz...

Beyaz,
Hani kefen misali
Boynumda urgan verdiğim poz
Deniz'in son hali....

Onca gittik ya ölümün üstüne
Pas vermedi namussuz,
Adam gibi ölemedik ona yanarım..

Şimdi en 'sen' zamanımda
Çağırır beni
İrkilerek kalkar yaşamaktan
Seni sevmek yanımda.....

Telaş etme
Ölmek kolay iş
Zor olan yaşamaktı sevdiğim
Bir yerden başlamaktı, direnmekti,
Karşı çıkmaktı
Artık zor olan..Sana söylediğim...

En çok...
Bu heyecanı özleyeceğim

Hani kaldırım köşesinden dönüp
Gözlerinle gözlerime baktığın o an var ya
O şaşkınlık an'ı
Sonra beni benden alıp
Sana mihlayın gülüşün...
Sustum..Sanırım şimdi
Gitmek zamanı.....

Ağlamak yok
Boyun eğmek sakın ha
Arada bir gecenin kuytusunda
Pencerene ismimi yaz..

Bu aklımda son kalışın,
Son duruşun yüreğimde
Ve kirpiklerimde son ıslanışın...

Şimdi
Kaldır başını gökyüzüne
Erdemi yansıtmalı
Direnmeye yaslanmalı
Daha bir ben durmalı görünüşün..

Seç bir yıldız başının üzerinden

Seni...
Seni...
Seni...

Sevdiğimi düşün.....

* Sevgili dostum Ege Güral'a mükemmel yorumu ve katkıları için teşekkür ediyorum...Sevgilerimle...

Uğur Deniz Ülkeğül

İhbarname...

Serden geçtik diye,
Eğreti tutunurken yaşama,
Çiziyorduk ya her gün,
Yeni baştan ölümün resmini...
Kırmızının rengi bitti...
Oysa ne çok sevdalıydık maviye..
Bekledik...Onu da gökyüzü tüketti...

Şimdi susmalı..
Lakin saklayacak yerimiz yok,
Sevdayı...

Gözler ihbarcı..
Sözler ihbarcı...
Yanıp tutuşurken ellerimiz..
K/özler ihbarcı...

Hani diyordunuz ya siz,
'Ölümün bir Gül olmalı senin..'
Önce sevdik gül'ü de,
Ölmeye vefa etmedi ömrümüz..
Kalmayı da biz yakıştıramadık,
Bir türlü kendimize,
Dar ağaçlarında sallanırken,
Gülüşümüz....

Ne kolaydır söz..
Düşmana, haine,namerde..
Tetik düşer,
Kurşun 'adres sorar' gecelerde..
Ve kırılır kalem,
Bir ölüm, hayat bulur hecelerde...
Sürgüne yollanır 'yaşamak dediğin'
Eylül'ün sancısıdır dinlediğin,
Ve bir avuç 'mavi'dir özlediğin,
O karanlık hücrelerde..

....
Ne kolaydır söz..
Alçak bir bakışın kuytusuna..
Tuzağını kurmuştur avcı,
Kar'a bulanmıştır serçe,
Zor'a düşmüştür dost,
Vurulurken sırtından
Namertçe...

Kanar gökyüzü,
Deşilir toprağın böğrü,
Kazdıkça..Mavi sızar..
Kefeninden ölünen..

Şimdi susmalı! ..
Lakin saklayacak yerimiz yok,

Sevdayı..
'Siz'e yol açar da izimiz,
(Zor gelir)
Söz üryan, söz çıplak,
Bir türlü yol bulamaz
'Ar' sahibi gönlünüze
Cümlelerimiz...

Aşk'mı biz kokar
Biz mi korkarız Aşk'tan?
Ne zor'dur Kelam.....
Kıvrır durur bitişlerde..
Yorgun düşer Aşk,
En suskun tükenişlerde..
Başlar hüzün, başlar umut,
Başlar özlem..Yine en baştan...

....
Nereye gitmeli?
Bizde ki 'Sen' yalnız..
Sizde ki 'Ben' yönsüz..
Zaman dar,
Yol uzun,
Zor karar.....

....
Yelkovan kırık,
Akrep döngüsü...

....
Şimdi susmalı! ...
Lakin saklayacak yerimiz yok,
Sevdayı..
Deniz ihbarcı...
Çöller ihbarcı....
Dikenine katlandığımız,
Güller ihbarcı...

Uğur Deniz Ülkegül

İki hüzün...Bir aşk...

İki hüzün, bir aşk...

Serseri sokak yalnızlığım
Yosma gecenin kasıklarında
Gel-Git bakışlarda kararsızlığım
Bu yüzden...

Sahilde kalender sofrası
Sözleri yarım kalan şiir
Bir yanı dağ yangını öfke
Bir yanı kül olmuş, viran şehir...

Çoğul anlamların yazgısı
Belki küflenmiş duvarlarda
Soğuk mahpushane ezgisi
Ellerimi üşüten...

Ve sen büyüme çocuk
Maviyi sakladım sana
Umudu yükle uçurtmana
Çıkma bu düştün...

.....

İki şehir, bir yol...

Sabır dudağımda kan izi
Tedirgin kuşkulu sürgün akşamlar
Gölgemi acıtan pervasız dokunuşlar
Bu yüzden...

Sevmek dediğin ayak sesi
Yürek kırpıntısı kış ayazında
Say ki pencere pervazında kanadı kırık
Beyaz güvercin üşümesi...

Yine yokluğuna takılıp düştüm
Çıkamaz sokaklarda dizlerim kanıyor
Her solukta çoğalıyor yenilgilerim
Ben ki, ne kavgalar görmüştüm...

Boynumda dudak lekesi
İklimin değişmesi ayaz tenimde
Yakan, yıkan, çoğalan sancı
Yüzümde yalancı çocuk gülümsemesi...

.....

İki suç, bir ceza...

Tövbesi yok biliyorum
Günahın koynuna arsızca girmenin
Belki dualarıma düşen öfke, kin
Bu yüzden...

Kirlenmeden arınır mı insan?
Yarına saplı bıçak gibi
Elleri kan içinde dün
Hüzün efkar vakti bir duman...

Oysa giden gelmiyor
Ve yalnızca gövdeyi delmiyor
Namludan çıkan kurşun
Haydi düşün
Hangi bulut örter üstünü
Boynu kırık bir kuşun?

Kanar göğün mavisi
Zor iştir üç kuruşa soyunmak
Meze olmak rakı sofralarında
Boşalır şişeden namus bekçisi...

.....

İki sus, bir çığlık...

Yine de özlemek var
Erteledim vurulup düşmeyi
Sırtımı verip yasladığım duvar
Bu yüzden...

Bu yüzden aklımda duruşun
Çıplak bileğinde biriken ter
Yanağında tuz tadında keder
Saçlarıma dokunuşun...

Üç somun ekmeğin kavgası
Oltasında uskumru dualar saklı
Ve bir Eylül vakti denize yasaklı
Yaşlı ihtilal balıkçısı...

Sevmek bu yüzden
Biraz umut, biraz kavga, biraz emek
Kolay değil bir insana sevdiğini söylemek

Devrik cümle edasında

Yorgun

Satır arası...

Uğur Deniz Ülkegül

İki şehir, bir yol etmiyor aramızda...

İki şehir, bir yol etmiyor aramızda
İki dün, bir yarın...

Verilmiş bir kararın suçlusu gibi
Dalıp gidiyor gözlerimiz boşluğa
Garip bir sarhoşluğa düşerken yüreğimiz
Benliğimiz sarsılıyor
İki sus, bir söz etmiyor aramızda...

Sen telaşlı bir sabaha açıyorsun gözlerini
Akşamdan kalma düşlerini alıp yanına
Yine kendinden kaçırıyorsun...
Her hangi bir yer, her hangi bir zaman
Yağmur kokuyor tenin
Saçların ıslak
İçinde bin bir yasak taşıyorsun...

Ben öfkemi yudumluyorum bardaktan
İzmarit kokuyor parmaklarım
Aklım karışıyor...
Her hangi bir yer, her hangi bir yalan
Kendime söylediğim
Mendil satan çocuk gözlerime bakıyor
İçimdeki benle barışırıyorsun...

İki uzak, bir yakın etmiyor aramızda
İki hüznün, bir sevinç...

Beynimin ortasında yaşadığım linç
Öldüremediğim şehir, sevemediğim sokak
Gölge, kaldırımında yatan sahipsiz bir piç...
Gövdem yorgun, yokluğun ağır aksak
İki deniz, bir damla etmiyor aramızda...

Sen çekip gitmelerde arıyorsun beni
Küfürbaz saatler çalışıyorsun yastığından
Tuz kokuyor tenin...
Ben yazdığım her şiiri siliyorum baştan
Dudağından çaldığım neme tütün basarken
Aklımda gözlerin...

İki namlu, bir kurşun etmiyor aramızda
İki yaşam, bir ölüm...

Hazan mevsimi dalından kopan
Solgun yaprak gibi avucuma düşüyorsun
Dal kırığı bir yangına değdikçe tenim

Üşüyorsun...

Uğur Deniz Ülkegül

İklimler - I

Nicedir
Yabancıyım gözlerine
Tenin özlemiştir terimi
Kulağın kapı zilinde
Saçların boynunda kıvrım
Sözlerin yarım

Yüreğın..Sevda iklimi...

Bir suç daha sakladım içimde
Biraz daha birikti günahlarım
Yağmura sustum
Rüzgara küstüm
Geceye sestim
Ayazdı sorgularım...

Göç bakışlı bir çocuk
Isıttı ellerimi
Sürgünde yol verdi kadın
Yoksulluğundan borç aldım
Güleç yüzlü ihtiyarın

Eksildim vuslatından...

Nicedir
Yabancıyım sözlerine
Dudağında devrik cümle
Sıcığında kuytu hasret
Suskunda yangın alaz

Tenin özlemiştir terimi

Bıçak sırtı sensizlik
Kanarım düşlerinde

Yüreğim..Sevda iklimi....

Uğur Deniz Ülkeğül

İklimler - II

Aç zaman
Tenine ruhuna yüreğine aç
Yoksulluğu toprağından miras
Sürgünlüğü destanlarda yazan yüreğim
Gözlerine aç...

Kırık dalgalarda yakamoz telaşı
Dipte vurgun yemiş martı öfkesi
İhtiyar balıkçının
İskeleye vuran nasipsiz gölgesi
Dağların kokusu, rüzgarın sesi
Nefesine aç...

Aç zaman
Sensizliğe açan gül, kokusuz
Ayak seslerinin duyulmadığı sokak
Yürümediğin kaldırım taşları
Sana bakmadan giden insan bakışları mutsuz..
Bu umutsuz, bu yorgun, bu viran şehir
Gülüşüne aç...

Öksüz çocuklar gibi
Yalnız kaldı iklimler
Yağmur düşmüyor toprağa
Toprakta filizlenmeyen başak
Alın teri olup, erişmiyor sofraya
Kırılgan düşlerde yeniliyor insanlık
Meteliksiz, çulsuz, hovarda kaldık
Azaldık, çoğalırken yokluğun...

Şimdi yazdığım mektup, uykusuz kalışım
Sessizce ettiğim dua, Tanrıya yakarışım

Dönüşüne aç.....

Uğur Deniz Ülkegül

İklimler - III

Seni borçlandıkça ömrüme
Yüreğimden bir parça kopuyor
Eksiliyorum...

Bir güvercin çiziyorum maviye
Sonra gözlerimde bulutlar birikiyor
Siliyorum...

Kurak yaz mevsimi açıyor tenin
Sürülmemiş toprağında bir gül soluyor
Biliyorum...

Düşüyor takvimlerden sensizlik
En yalnız iklimlerde sen yanımda üşüyor
Akşamcı sofrasında şarkılar ayaz
Berduş nefesinde gam yüklü Hicaz
Saklıyor göz yaşımı yağmur bulutları
Arka sokakta haylaz çocuklar gülüşüyor....

İçre bir hayat deşiyor kendini
Düşüne saklı isyanlar taşıyor kadın
İrzına geçilirken alın terinin
Yosma pazarlıklar kusuyor şehir
Henüz on beşinde ay bakışlı yavrucağın
Teninde kalabalıklar dolaşılıyor...

Sürgün vakitler saklı cebimde
Çulsuz zamanın açıklığına yazdım adını
-Özlemine değer gözlerim-
Üç satır şiirde tütün basmak yaraya
Yetmez ki var kalmaya tenimde varlığını
Çıkamaz sokaklarda suskun, basar geçerim
Yokluğunda kalır ayak izlerim...

Yani severim seni adamakıllı
Utandırırım nedense aşk demeye
Yani özlerim özlemesine ama
Bir türlü gücüm yetmez gelmeye

Dokunmak isterim inceden saçlarına
Yorulmak bakışlarına
Adam gibi severim seni sevmesine ya
Saklanırım nedensiz

Dilim varmaz söylemeye.....

Uğur Deniz Ülkegül

İlmeğinden Tuttum Yaşamı...

'İlmeğinden tuttum yaşamı...
Dalı urgan ağaçlarda meyve topladım...
Ne ölümler yetişti, boy verdi aramızdan,
Sancısını yüreğimde sakladım...'

Kınanmışlığın utancını yaşamaksa eğer,
Kabul-ü pişmanlığın yorgunuyum aşkta...
Söylenmiş sözlerin arifesinde, yalnız,
Ve bir o kadar kuralsız kalmaksa eğer,
Mecnun'u aşmışlığın vurgunuyum ben...

Seni sevmek...Bir başka...

Arsızlığına bakma sözlerimin
Benim gökyüzümde saklıdır en güzel mavi
En uçsuz bucaksız toprakların sürgünüyüm...
Ve en derin yaraların mecalsiz sahibi,
Henüz sona ermemiş karanlıkların, günüyüm...

Sesim ulaşmıyor diye kızma bana,
Yabani umutların peşinde suskun,
Ve inatçı bakışların suçlusuyum...

Gözlerim değmiyor evinin duvarlarına,
Sokağından geçmiyor yol bilmez adımlarım...
Ve sen kokmuyor diye
Voltamda kanayan çıkmaz sokaklarım...

Bu koca şehrin umarsız küskünüyüm...

Benim koynumda saklıdır düşlerin,
En sıcak elin vedasıdır omzumda ki...
Sigaranın dumanında,
Bozkır yaylasının esen rüzgarında,
Ve dağ eteklerinden parmak uçlarıma değen,
Kar yangını dokunuşların soğuşunda,

Bir avuç sıcaklık olur gülüşlerin...

Arsızlığına bakma sözlerimin,
Benim bakışlarımda durur en güzel sen,
En kusursuz yol alışları özlemenin...
Sabrın yüreğime koyduğu amansız yük,
Ve en büyük, en zamansız,
Karşılıksız Onurunu taşımak sevmenin...

Hani ölüm de var derler ya...

Oysa bir sebebi olmalı değil midir yaşamının...
Bütün son buluşların gerekçesine küfretmek,
Kurşun sıkmak öfkesine alabildiğine yalnızlığın,
Pas geçmek belanın puşt bakışlı gözlerini,

Ve umursamadan dinlemek korkunun sözlerini...
Yetmeyecekse gözlerine uyanmaya bir sabah vakti,

Ne anlamı kalır her şeye yeniden başlamanın...

Hani ölüm de var derler ya...

İnadına gitmek üstüne dar ağaçlarının,
Türkü söylemek yürürken hain pusularda,
Ve kahkahalarla gülebilmek sözüne,
Tükürebilmek yüzüne işkenceci zamanların...
Bir merminin sancısında,
Düşünmek saçlarını bir çocuğun,
Bulutlara uzanmak uçurtmasında...

Kurulmuş bir akşam sofrasında,
Yoksul direnişlerin tokluğunu yaşamak...
Bilmenin ve anlamanın,
Ve direnmenin gülüm,
Direnmenin onurunu taşımak...

Arsızlığına bakma sözlerimin...
Benim tarlalarımda büyür en güzel tohum,
En derin sular benim denizlerimde durur,
En yüksek zirvelerden bakarım yüreğine,
Benim dağlarımda düşer delikanlılar,
Mert ve yürekli insanları bende vurulur...

Hani ölüm de var derler ya...

Gülüp geçtik işte...
Yaşamak sancısında,
Bölüşmek telaşdır hayat,
Doğruyu, Güzeli, Direnci...

Elbet neden öldüğümüz
Bir gün sorulur....

Uğur Deniz Ülkegül

İnadına Varsın...

“Yıkık dökük bir hayatın,
İçinde rastladık aşk’a...
Kim kırar bizi gülüm?
İkimizden başka...”

Hani söyler ya birileri,
Fısıldar kulağına...
Mavisine çatar Deniz’in,
Kimi zaman dalgasına...

Siğ sularında boğulur sözleri...
Dönüp baksan, tanıyamazsın,
“Değişkendir” yüzleri...

Söyler ya birileri,
Anlatır yalnızlığına...
“Yokluğun gece bekçileri”
Girer kararsızlığına...

Oysa gölgeleri yoktur onların,
Kaldırımlarda ayak izleri...
Kölesi olmuşlardır korkuların,
Saklı tutarlar, en zavallı gizleri...

Hani eğip bükerler ya cümleleri,
Utanır kelam, ar eder kendinden...
Soysuzluğun en asil kelimeleri,
Sızar nefsi emmare’ lerinden...

Hani söyler ya birileri,
Kara’dan, Deniz’den...
Güler bir balıkçı, taka’ sında,
Dönerken Karadeniz’den...

Çakıl taşlarına inat,
Vira Bismillah’dır kelamı...
Yoktur korkumuz der,
Ne rızığımız, ne nevaemizden...

Üç somun ekmek, bir döşek,
Bir avuç toprak, biraz gökyüzü,
Yorgunluğa inat sevişmek,
Karanlığa soyup gündüzü...

Namusum demek sana,
Özlemek yakınında seni...
Dalıp gitmek yar uykusuna,
Saklamak koynunda nefesini...

Hani söyler ya birileri,
Fısıldar kulağına...
“Deniz boran,

Deniz fırtına,
Deniz soğuk
Gelir kumlarına..."

Bak,

Deniz su,
Deniz saydam,
Deniz berrak...

Bırak! ...

Gömülsünler...
Kendi çamurlarına...

Gül açmışsa...
Gönül sevmişse...

Sür kulaçlarını sen,
Aşk'ın en derin,
Okyanuslarına...

Siğ sular...
Onların olsun...

Sen...
Benimsin...

Sen...
Sevdiğimsin...

Biliyorsun...

Uğur Deniz Ülkegül

İşgal!

Bir de, ağlamayı düşün hesaptan
Artık, dökülecek gözyaşımız yok gayrı
Kadına yitik, bebeye tutuk bakışlarımız

Onca sesimizi, duyan olmadı
Bu topraklar bizim dedik, söyledik
Zindanlarınızda boğuldu haykırışlarımız

Kardeştik, namusluyduk, insandık,
Kürt'çe bakar, Türk'çe konuşur,
Laz'ca düşünürdü arkadaşlarımız

Hepimiz bilirdik yar kokusunu
Gökyüzünden bir yıldız seçmesini
Dalıp gitmesini dumanında öfkenin

Söylediklerin yazılırdı ay'a, buluta
Sabırla beklerdin saatin geçmesini
Ve bin özlemle sevişmesini gecenin

.....

Yoksul bir gece bekçisinin ayak sesinde
Yırtılırdı gecenin mahremiyeti
Orgazmını yaşardı devr-i saltanat
Sokakta kalan sahipsiz çocuğun nefesinde

Gülümserdi yüzlerine insanların
İçinde anlatamadığı, söküp atamadığı
Utancını taşırdı çocuk olmanın

Sustuğu için yoksul,
Söylediği için mahpus
Cebinde insanlar biriken savcı
Kalem kırmanın vicdan azabında, Sus!

Cümleleri sarhoş naralar atarken
Bilgeliğinde sızıp kalan zavallı
Sattığı kalemin sermayesinde sefil

Başlık parasına satılan Onuru
Döktüğü gözyaşında silen kadın
Yazdığı her hikayede yalnız

.....

Keşke kendiniz olabilseydiniz
Ecnebi bakışların kölesi bir aşk
Yalancı düş'teki kadın seviştığınız

Çaldığınız emek,
Şofranızda kurtlanmış yemek
Nasıl da kaldırıyor mideniz...

Sözlerinizde süslü yalan
Gözlerinizde şehvetin izi
Irza geçilmiş namusunuzda talan!

Resmi kayıtlara geçmeyen iştigal
Soysuz pazarlık, yalancı hürriyet
Düne ertelenmiş geç kalan işgal! !

Uğur Deniz Ülkegül

Kabus..

Bütün mermiler sahte..
Bütün silahlar oyuncak..
Korkmayın! Az kaldı..
Bu bir "oyun.." Bitecek...
Diyorlar.....

Benim kanım donuyor,
Üşüyünce yavrucak..

İrzına geçilirken kadın,
Soruyor..
Daha ne kadar sürecek?
Hadi soyun,
Senin namusun
Hepimize yetecek..
Diyorlar...

Çalınırken emeğim,
Terim soğuyor..
Bir sofraya kuruluyor,
Üç zeytin..
Bir dilim ekmek...
Beş nüfus hane..
Hadi oturun..
Alın size yiyecek..
Diyorlar...

Ölüyorum sokakta..
Kefensiz yatıyorum..
Elde yok..Avuçta yok..
Hayatı bir pula satıyorum..
Gözü yaşlı kadını,
Yolumu gözetliyor..
Yatın artık.. Uyuyun...
Bir gün dönecek..
Diyorlar...

Takkesinin altında
Saklıyor "İncil" ini..
Bir dolar'a satıyor
En sadık "yoldaş"ını..
Bar kapısına asmış
Soylu "Üç Hilal" ini..
Nedir bu? diyorum...
Sen öldün!
Merak etme..
Ülkende gömüldün..
Hepsi ölene kadar,
Sürecek!
Diyorlar...

Bu bir kabus diyorum
Kovuyorum geceyi..
Elim titriyor,
Yazdıkça siliyorum..
Sildikçe yazıyorum,
O son heceyi..
Kızıyor kuytuda ki,
Seziyor pusuda ki..
Sus diyor sus!
Yavaş söyle
Uyuyor yanında ki..
Saklanıyorduk biz..
Söylersen..
Bilecek!
Diyorlar.....

Uğur Deniz Ülkegül

Kadın...

Yol geçen hanında
Verdiğim mola
Parasıyla
İçtiğim su
Yediğim yemek
Bedava dertlerim
Eskimiş sevdalarım
Başıma sardığım bela
Cebimde günahlarım
Yalnızlık, ihtiyaçtan

Yan masada
Bir kadın
Saçları ıslak
Gözlerinde bir yangın
Önünde duran şarap
Kan kırmızısı
Yorgun avuçlarında
Öfkenin kalıntısı
Korkusu yüzünden belli
Sol yanında bir kalp ağrısı
Sakladığı cesaret, ihtiyaçtan

Bir handa iki yabancı
Etraftan gülüşmeler
Hoş sohbet birileri
Bir yanda küfürleşmeler
Üst katta fail-i meçhul sevişmeler
Babasız çocuklar
Kocasız kadınlar
Onursuz adamlar
(Manşetlerde nasıl da güzel okunurlar)
Kadının gözleri kadehte
Gözler kadında
Bir çoğu sahte...

Henüz çok taze anılarım
Aklımdan çıkmıyorsun
Sen kokuyor dudaklarım
Yatağımda eksik uzanışlar
Uzayıp giden tükenişler
Ben bitmiyorum
Sen çoğalmıyorsun
Unutmalıyım gözlerini
Geç kalışlarını
Gidişlerini
Özleyişlerini
Biliyorsun

Hancı kalender adam
Tanıyor itini kopuğunu
Sohbetin arasına katıyor

Anlatırken sorduğunu
Seni tanımıyor
Beni tanımıyor
İtiraf ediyor
O kadına aşık olduğunu
Kadın gözleri kadehte
Gözler kadının bedeninde
Duygular sahte
Kalkıp yanına gidiyorum
Bakışlarında sır
Tanıyor gözlerimi
Ellerimden tutuyor
Bir anı bir asır

Masada şarap
Kan kırmızısı
Yorgun avuçlarımızda
Öfkenin kalıntısı
Konuşmalar oluyor
Sinsi bakışlar çoğalıyor
Sona eriyor kavgalar
Hancı kızıyor

Bir handa iki yabancı
İkisi de yorgun
İkisi de yenik
İçlerinde bir sancı
Biliyorlar
Sesler gerçek
Sözler yalancı
Konuşmuyorlar
Biraz şarap
Biraz ekmek
Biraz sus
Kalıp gidecekler
Belki hiç sevişmeyecekler
Bir anlık dostluk
Bir anlık değer
Görüşmeyecekler

Onca haykırdım da
Kimse duymadı sesimi
Hiç bir sokak
Hiçbir kaldırım
Tanımadı seni
Yalnızlığıma rast geldi bir yürek
Sen sustun
O anlattı gözlerini

Uğur Deniz Ülkegül

Kadınımsın...

Sen benim özlemek yanımsın
Hani başımın belada olduğu zamanlar
Kuytu bir köşede oturup soluklanırken
Sigaranın dumanından çektiğim nefes kadar
Yakınımsın...

Dalıp gidişimsin dalgaların sesine
Rüzgarın tenime zamansız dokunuşu
Tanımsız bir selam alışı yabancı gözlerimin
Sözlerimin sokak aralarında yitip kayboluşu
Dünüm, bu günüm, cebimde sakladığım
Yarınımsın...

Sen benim sevmek yanımsın
Sevişmek telaşında utanan gözlerim
Ve ellerimin terden sıırıslam oluşu
Zamansız ten yangınında ben'in kavruluşu
Haykırırcasına sustuğum sözlerim
An'imsın...

Sayfalara yazdığım devrik bir cümle
Kör kütük duygularda saklanan düş
Aynada yasakladığım sensiz bir gülüş
En Ölümcül kavgalardan sağ çıkarak
Yorgun bir akşam vakti gelip kapını
Çalışımsın...

Sen benim, bilmek yanımsın
Zamanın avlusunda attığım volta
Beklemenin, erdemin, direnmenin öyküsü
Kulağıma aşına bir memleket türküsü
Küçük bir pencereden sızan maviye
Bakışımsın...

Sana geç kalışımsın belki
Kırlı çarşaplarda kalan şarap lekesi
Üzerini örtüp gittiğim sessiz bir gece
Yürürken rastladığım hani öylece
Gemileri yaktığım bir vapur iskelesi
Aldanışımsın..

Sen benim, sol yanımsın
Maviye özlem duyan gecenin sabaha kavuşması
Aynada sen bakan bir yüzün kendinle konuşması

Sen benim, sol yanımsın
En büyük aşklara gülüp geçişim
Demli bir çay tadında dudaklarını özleyişim

Sen benim...
Sol yanımsın...

Saçlarını usulca okşayıp 'canımsın' deyişim...

Sen...
Kadınımsın.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Kağıt Mendil...

/Bana uyu demiştin...
Şiire uyandım...../

İstavrit bakışlı denizin
Balıkçı oltasında can çekişmesi
Güneşin vurulup düşmesi martı çığlığında
Çobanın türküsüne kuzunun ağlaması
Şairin devrik sözü, Ozanın 'Kırık Bağlama'sı
Senin yüzünden...

Gelmeseydin
Bu gitmeler olmazdı
Yokuşlar, yola düşmeler
Çıkamaz sokaklar ertesi
Sustuğum kaldırım taşları
Polis çevirmesi, yosma bakışlar
Çalmadan geçip gittiğim kapılar
Yokluğunun adresi...

Hiç gidilmemiş bir yol öyküsü
Hani dağların kadınsı kuytusunda
Sere serpe özgürce uzanıp
Gökyüzünden yıldız toplamalar
Kekik kokusu, kırlangıç sesi
İçimin yenilgisi kavgalar
Senin yüzünden...

Gülmeseydin
Bu şiir ağlamazdı
Yormazdı beni düşünceler
Tenimin mezar taşı, ruhumun kiblesi
Sustuğum satır başları
Harflerin sesi, yakarışlar
Üstünü çizmediğim aldanışlar
Çokluğunun güncesi...

Bu duvar yazısı, ayyaş didişmeler
Dibini bulduğum şarap şişesi
Sarhoş gölgeler
Binalar, sokak laMbaları
Mor ışıklı batAkhane penceresi
Cebimde beş para etmez sevişmeler
SeNin yüzünden...

BulmaSaydın
Bu şehir kaybolmazdı
Sensizlikte kahrolmazdı geceler
BoyNumda dudak lekesi
Gözümde söz yaşları

Ten yangını doKunuşlar
Ve bütün ters düze okunuşlar
Kağıt bir mendil hikayesi...

*Gözlerinin baktığı yerdeyim, güneşin battığı yerde...
Belki bir deniz kıyısında, belki kum gider unutulmuş bir çöl kuyusunda... Dizlerine
yattığım bu ölüm uykusunda, sensiz hiçbir düşünümde değil... Sür beni yalnızlığa,
gözlerinde sürmenin aktığı yerdeyim, sözlerinin şehrimi yaktığı yerde... Belki dört duvar
arasında, belki gün gider zamansız bir dün sorgusunda... İzlerine bastığım bu hüzün
tortusunda, sensiz hiçbir gülüş... Umurumda değil...

Yol...

İz...Düşüm...

Uğur Deniz Ülkegül

Kan Ve Gece...

Kan damladı geceye,
Sustum ben...
Biriktirdim acıları saatlerce...

Gücüm yetseydi..Kaçacaktım...
Ne seni götürecektim yanımda,
Ne ardımda bir iz bırakacaktım...

Kim bilir?
Bir kadın sevecektim belki,
Terim, teninde soğuyacaktı..
Böyle duvarlara çarpıp dönmeyecekti sesim,
Seslensem..Duyacaktı...

Ya da kim bilir?
Kavgalarım olacaktı dışı dışı,
Kelepçe vuracaklardı düşlerime,
Tutuksuz yargılanırken uykularım...
Ve sonunda,
Serbest kalacaktı bütün korkularım...

Yollara düşerdim belki,
Dilimde o canım memleket türküleri..
Bir köy kahvesinde, çay tadında bir sohbet,
Yoksulluğun iz bırakan cümleleri..
Ve gönülde aynı sabır,
Aynı tevekkül,
Aynı muhabbet...

Su kenarında derme çatma bir ev,
Yalansız dolansız bir sabah esintisi..
Ne işe geç kalmak kaygısı,
Ne atılmak korkusu...
Kapat gözlerini..
Kapat şimdi sessizce...
Kaybolsun şu İstanbul uğultusu...

Kan damladı geceye,
Sustum ben...
Gücüm yetse, konuşacaktım...

Adamı idama götürürdü bu sözler,
Ama böyle yürüyordu bu memlekette işler,
Cümleler bir bir asılacak,
Ben yaşayacaktım...

Yaşarken,
Kolaydı "yaşar" gibi görünmek..
Kolaydı yalanı görmek,
Onu anlamak,
Ona inanmak..

Kolaydı asaletini taşımak soysuzluğun,
"Görmezden gelmek...."
Alıştıyordu zamanla insan..
Ya da "alıştırılıyordu" kimi zaman..
Zaten,
Kim bulmuştu ki sırrını,kusursuzluğun....

Kan damladı geceye,
Sustum ben..
Gücüm yetse,ölecektim...

Siren seslerinde kayboldu çiğliğim,
Sessizliğin ortasına gömüldü..
En masum suçları çocukluğumun,
En kuytu zindanlara götürüldü..

Bir kadın öldü içimde sonra,
Bir çocuk yaralandı,
Sürgüne yollandı bir adam,
Kağıtta ismi karalandı...

Kavgaydı hayat,
Ölümdü bazen Onur,
Bazen,onursuzdu ölüm...

Bir ara, yere düştüm,
Mavi bakışlarını görmüştüm,
Gözlerim aralandı..
Konuşsan,bilecek..
Sussan, yenilecektim..

Elimi uzattım sana,
Dönüp arkanı gittin..
Bir söz vardı dudağımda yarım kalan,
Henüz hiç söylemediğim..
Seslendim ardından..Seslendim...

Duysan..
Söyleyecektim....

Uğur Deniz Ülkegül

Karar Ver...

Yüzünde hüzün,
Sözünde keder...
Kapının önünde duruyorsun,
Gidecek misin, kalıyor musun?
Karar ver.....

Gidersen kimse sevmeyecek seni,
Yani benim gibi,
Yok edercesine benliğini...
Gidersen ne yıldızlar, ne toprak,
Ne zaman, ne kader,
Umursamayacak güzelliğini,
Karar ver....

Bir tek yüreğimiz kaldı sunacak,
Düşlediğimiz yarına,
Bölüştüğümüz geceden...
Gittikçe eskiyor umutlarım,
Uzaklaşıyorsun benden,
Daha ağır basıyor korkularım....
Toplasam, bütün duygularım
Kaç para eder?
Alıyor musun, satıyor musun? ...
Karar ver....

Benim kızgınlığım ihtiyar,
Senin gülüşün çocuk,
Bir türlü uyuşamadık....
Aynı kavşakta buluştuk, lakin
Önümüz duvar,
Aşamadık...
Bu yolun sonu ancak ölüme gider,
Hayatla zaten barışamadık,
Karar ver....

Bak yüzüme, eğme başını,
Yokluğuna esir etme
Yüreğini dost kıldığın arkadaşını...
Yiğit bir sevda yaşadık seninle,
İhanete yenik düşürme bakışını....
Şimdi karanlık,
Bu sokak,
Bu şehir,
Bu yer.....
Beni öldüren sen,
Beni öldüren türküler.....
Bak yüzüme, söyle,
Bir insan böyle mi sever?
Karar ver.....

24..06..2002

Uğur Deniz Ülkeğül

Kayıp

Kayıp...

Açtığı yaraları sayıp, kanatmışım geceyi
Unuttum sevişmeyi, dokunsan yeter...

Bu keder
Bu baş belası kelimeler yeyip bitirecek beni

Sustuğunu, söylediğini saklayacak
Seni yasaklayacak bir zindan yok içimde...

Erkenci şehrin ayazında
Savruk bir duruşun, aksak yürüyüşün gölgesidir an

Yerini bilip, yurduna yalan bir yol göçüyüm

Ve teninde işlenmemiş bir günahın suçuyum

Azat et beni...

...

Kayıp...

Düşlerimi kokuna bulayıp, susmuşum yokluğuna
Bu yürek müptela sarhoşluğuna, anlasan yeter...

Ki derbeder, ayyaş ve sana yoldaş yalnızlığım
Ah şu kararsızlığım, öldürecek beni...

Bir mavi umman
Dümeni uçsuz bucaksız dalgalara kırılan limansız bir gemiyim...

Oysa özlediğim toprak kokusu
Sırtımı verip yasladığım bir ağaç gölgesi
Ve belki en fazla, payıma düşen o yar bakışı...

Ah be gülüm, bilsen nasıl zor geliyor
Artık yüreğim kaldırmıyor bu aldanışı...

...

Kayıp...

Sözleri sıralayıp bin susa mahkum ettim seni...
Alır boynuma saklarım nefesini, sarılsan yeter...

Bu aşktan da beter, bu ölümcül sevdalık, bu arsız yenilgi
Desem ki bir veda borçlusun bana,
Desem ki bir gülüş ansızın, desem ki bir öfke, bir sızı bir kavga...

Hiç gelmedin ki...

Ne zamansız bir tesadüfte yenildim
Arsız gözlerimin katline ferman!
Şimdi sol yanım talan
Bilmeliydim...

...

Kayıp...

Beni böyle anlayıp, biliyorsun ya...
Ayazda çırcıplak yüreğim ellerim soğuk... Tutsan yeter...

Sıcağın, yani anlayacağın dermanım sensin
Bırak sevişsin koca şehir, söze gelsin şairler
Ve bütün hikayeler aşkla yazılsın...

Büyüsün çocuklar, mayın tarlasından uzak
İçinde bin bir tuzak, gömülsün tarih
Sevdaya, ille sevdaya dönüşsün iklimler...

...

Kayıp...

Böyle ağlayıp çocuk gibi, bakma yazdığımı
Yoksan da bilmek seni, yoksan da bakabilmek aynı gökyüzüne
Ve yoksan da uyanmak aynı geceye
Dudağımda yarım kalan heceye, bölüşmek seni...

Sevebilmek yine de...

Kaldırım taşlarında yürürken
Ne bileyim bir sahilde akşamcı bir ayyaşla şarabı bölüşürken
Dibine vururken aşkın, düşünebilmek seni...

Yokluğuna inat be gülüm, seninle var kılabilmek yine de koskoca bir akşamı...

Bakma ağlayıp çocuk gibi yazdığımı
Bin gülüşe değişmem, sen diye düşen gözyaşımı...

Kayıp...

Beni hatırlayıp desen ki" o başka diyar"
Sigaranda bir efkar vakti olsam ömürlük...

Belki yine ölürdük ölmesine
O Sevda mevsimine yazılırdı ismimiz...

Hatırlayıp desen ki, "o başka diyar"
Yıkılırdı o duvar, birlikte yürürdük...

Sonra kavuşurdu nefesimiz, kim bilir...
Bir vakti bahar...

Uğur Deniz Ülkegül

Kendimle Konuşmalar...

Dedim ki,

Soyun kendi sularından
Bir tek, adın kalsın buralarda
Ve tarih/siz anılarda, biraz tuz tadı...

Zaten yoktu bir adı,
Kimliksizdi aşk...
Serseriydi sana bakışlarım...

Dedim ki,

Sensizliğin hikayesidir aldanişlarım,
En çok akşamları girdin kanıma,
Gözlerinle yüreğime dokundun.....

Ben ki, özlem/ektim sana, biliyordun
Sevmektim pervasız, uzaklığını,
Soyunmaktım çırılçıplak korkularına...

"Ve seni,
Yazdığım gün,
Yüreğimin kuytularına,
Zamanı sildim yüzünden,
Sustun!
Düştüm!
Y/ar'ım kalan sözünden..."

Dedim ki,

Nedir gök/yüzüne bakmak,
Hani tutunmak bir bulutun eteğine,
D/okunmak o dağın zirvelerine...

Hani bir sabah kadın, bir sabah...
Sıyırıp g/ecenin bü/tün kasvetini,
U/yanmak "ben" b/akan gözlerine....

"Kavga istiyordu yol b/oyunda ki,
Gecikmiş tetik sesine inat,
Kurşun döküyordu aşk! Yokluğuna...
Pusudayken dost,
Azımsadım ölümü,
Seviyordum ya,
Sevdikçe azalıyordum, çokluğuna..."

Dedim ki,

-Akrebin zehri kendine-
Ya aşkın şarabını içmek uğruna,
İnsan nasıl karşı durur yüreğine?

Yeter mi öfke
Yiter mi aşk
Bir sözün eğriliğine?

İnanır mı insan,
Hükümsüz kalan, söylediğine...

Yol dedim,
Düştüm peşine...Belanın...

Kal dedim,
Seviştim koynunda...Yalnızlığın...

Gül dedim,
Güldün...Güle öykündü,
Tenin, ellerin, dudakların...

Uğur Deniz Ülkegül

Kırık Kalem

Bölüştük sancıyı
Eli kana bulanmış bir kavgada
Koynumuzda taze ölümler saklayarak

Katline ferman dedik

Söyledik

Gittik...

Henüz doğmamış bir çocuk
Ellerini ceplerinde ısıtarak, ağladı..

Bir orospu, asilzade kılıklı bir arsızın
Tiksindiği bakışında rahmini dağladı...

Soyundu tüm sırlarını şehir
Çıkamaz sokaklarda yürüdüm ben

Vakitsizdik

İsimsizdik

Silindik...

Siren seslerinde hüznün vardı
Yalnızlık kadardı bana çokluğun
Şarap tadında sözler kattım içine
Yüzüne tükürdüğüm sarhoşluğun.....

Hala ışığı yanıyordu tek tük evlerin
Polis telsizinde fail-i meçhuldüm
Güldüm gözyaşımın sensiz haline
Kahır alazlarda savrulan kül'düm..

Bölüştük acıyı
Yarım kalan bir söz kıvamında
Kanadı dudaklığımın sen kenarı...

Tek'tin..

Sevmektin..

Yittin...

Dalga seslerinde sensizliğin makamı
Tenine üşürdü mevsim, bilirdim.....

Gözlerine ağlardı yağmur

Ay'ın şavkı vurdukça yüzüme
Gövdem sağ kalır, gölgem vurulur

Yenilirdim...

Umudun rengini geceye sattım
Ertelenmiş maviler bıraktım baş ucuna

Şevişmek öylesi bir arzu
Ölümcül kavgaları soluğuma kattım...

Bölüştük sızıyı..

Kırık bir kalem hükmünde
Sürgün bakışlar bıraktık yazgımıza..

Katline ferman dedik...

Derman bildik...

Sildik yazıyı...

Uğur Deniz Ülkegül

Kimliksiz Aşk...

Bana öyle bakma
Ben değilim suçlusuz yalnızlığın...
Eskimiş cebimizdeki gülüşler,
Hükmü bile yok şimdi gözyaşlarının...

Biliyorum kızılıyorsun yokluğuma,
Alıp başımı gitmelerime zamansız,
Kızılıyorsun biliyorum, suskunluğuma,
Ve inadına sevişime böyle seni,
Serseri yürek dokunuşu gibi,
Kuralsız oluşuma...

Oysa "hiç bir yerdir" molasında durduğum,
Neye dokunsam, kaybolur hayalin,
"Bir sensizlikten, diğer bir sensizliğe"
Yol alışlarımda tükenir sana yorgunluğum...

Gitmek değil benimkisi,
Belki kalmak sancısı,
"Arada..."
Yani ne orada tutuşturur
Ellerin ellerimi,
Ne burada...

Bana öyle bakma,
Ben değilim suçlusuz bu uzaklığın...
Yazılmamış mektup hükmünde sözler,
Nedendir bilmem, bana sorma,
Yazgımız olmuş sanki bütün mesafeler...

Ve seni düşünürüm bir vakit,
Sabahın üçü,
Beşinci sigaranın dumanı...

Ve sana üşürüm bu vakit,
Soğur yazdığım harfler,
Düşünürken yalnızlığını...

Seni sevmek,
Dost olabilmektir karanlıklara...
Ve bütün uzaklıklara,
Yakın olabilmektir...

Kavgasız yenilmektir belki,
Çölde bir gül olup pervasız,
Şusuz yaşayabilmektir...

Kurşunsuz ölmektir savaşta,
İçine gömmek can acısını,
Ve yarasız kanayabilmektir...

Özlemektir seni sevmek,

Randevusuz tesadüflere gebedir,
Ölesiye sevişmek...

Dalıp gitmektir gökyüzüne,
Ve güvenmektir sözüne,
Sormadan bilebilmektir...

Anlamaktır seni sevmek,
Alışmaktır kaş çatışına...

Bilmektir sen olmayı bende,
Kulak vermektir kalp atışına...

Bana öyle bakma güzel,
Ben değilim suçlusunu bu olmazın...
Ertelenmiş düşlerdeki yalazın,
Kuytusunda ısınır bu el...

Bak yine sen kokuyor şiir,
Radyoda ince saz,
Memleket havası,
Bir ses, bir söz,
Bir gazel...

Aklımda yine gözlerin,
Yokluğuna inat...
Kıvrımında kaldı dudağımın,
Islaklığı...
Şıcaklığı...
Öpüşlerinin.....

Uğur Deniz Ülkegül

Kimsesizdik...

Sensizdik...
Başucumuzda yalancı bahar
Kana bulanmıştı çiçek
Öfkeyi koynunda sakladı dağlar...

Bir kadın neden ağlar?

Şensizdik
Üç adımlık yol, dört duvar
Bir düşün kuytusunda yeşermek
Hesaba yazdığımız, borçlandığımız
Voltalar...

Gözlerinde maviyi aradık
Sözlerinde sustuk çoğu zaman
Yüreğimiz yaralandı, ağladık....

Sensizdik,
Kimsesizdik....

Yol ayrımı bir an'dı geriye kalan
Sonrası koca bir yalandı
Belki hiç olmayan, yaşanmayandı
Gölgemizdi düşen, vurulan.....

Açık denizde yelkensisiz bir sal'dık
Yönsüz yansız umutlara gebeydi
Bir bilmeceydi yarınımız
Hep düneydi aldanişımız, azımız kaldık.....

Bazen konuşmak yetmiyor
Ağlamak...Susmak kar etmiyor
Geçmiyor ülkemin kanayan yarası
Bitmiyor yoksulluğun öyküsü
Ve soysuz bakışlar cuntası

Bir çocuk neden ağlar?

Onlar ki insanlığın yüz karası....

Sen/sizdik...
Sen/bizdik...

Bitmedik....
Tükenmedik....

Yazıldık her şiire

'Satır arası....'

Uğur Deniz Ülkegül

Kör Kurşun...

Hani hesapsız sevecektik?

Oyunbozan!
Sen çıktın...
Ben kaldım geriye
Hayatın toplamından....

Küsuratsız, tek
Ki suratsız, küfrederek
Her gün aynaya...

Dilimde aynı türkü, nakarat
Argo makamından...

(Hay ben senin gibi baharın,
Yeşilin, yaprağın, kuşun, toprağın
Lay lay lom...)

Hayat seni öldürdü
Ben hayatı...
Karpuzun keleş
Domatesin çürüğü
Uskumrunun bayatı...

Canım ülkem
Bu memleket beni çok güldürdü...

Sahte doktor
Silahşör vekil
Hey kadın
Çekil aradan çekil! ! !

Kör kurşun....

.....

Yarım kalır düş'ün
Sızar dudağının kıvrımından
Gül'e öykünür gülüşün....

Örterler üstünü
Birkaç bulvar gazetesi

Manşet değerini yoktur
Patlar Flaşlar
Şarap, parti, eğlence
Sırıtır resimde,
Bayağı, sıradan, sinsice
Bilmem kimin, hangi metres'i...

Beynimde delik deşik
Bir yol tabelası...

“Lütfen sokaklara kusmayınız! ”

.....

Sana gökyüzünü anlatacaktım
O kurşun kör etti gözlerimi
Çay demsiz, şeker tatsız,
Dalga sessiz, bulut yönsüz
Kuş kanatsız...

Hep geç kalıyorum yüreğine
Yine erteledim cümleleri
Şiir öksüz, söz sanatsız...

Bakıyorum ellerime
Ellerimde yoksun
Gözlerimde bir anlık umut
Sonra kayboluyorsun
Dokunuşlarım eksik
Bedenimde bir özlem oluyorsun...

“Buradayım! ”

Sus! Diyorum

“Buradayım! İçinde...”

Yine aynı ses...Deliriyorum...

“Buradayım...Yüreğinde...”

Kahretsin! ...Biliyorum...

.....

Denizde balık, gökte martı,
Toprakta insan...

Dokun diyorsun bana
Ellerin soğuk,bedenin katı
Bu hangi lisan?

Hadi oradan, sen de
Oyunbozan...

.....

Taht sağlam
Hükümler soytarı

Hey bakın! Kral çıplak

Tam da gülecektim
Üstte yok, başta yok
Kim çaldı bu kumaşları?

Soyundukça ter basıyor duyguları! ! ! ...

.....

Sevdikçe,
Kuytu zindan demir kapı...

Sövdükçe
Artan ihtişam, bozuk yapı...

Tüyleri yolunmuş barış
Özgür güvercin! !

Toplumsal seferberlik,
Sömürgeci anlayış
Rakı sofrasında, votka-cin...

Toplanır deliller
Savrulur Ozan
Sürgüne vurulur kadın...

Kör kurşun
Kaldırın cenazeyi yerden
Utancı "görülüyor" insanlığın...

(Hay ben senin gibi ölümün,
Senin gibi esaretin, tutsaklığın, zulümün,
Lay lay lom...)

Uğur Deniz Ülkegül

Kör Talih....

Yorgun bir bakış çizdim gölgeme
Üşüyen yağmur damlasını avcumda ısıtarak
Rüzgarın yükünü sırtlarken omuzlarım
Tüm kıyılardan sessizce çekildi sularım
Kumdan yapılma bir kaleyi yıkarak...

Gölgem, sancı
Damla, hüzün
Rüzgar, kaybolan yüzün
Sonra sahile vurdu sızım
Dalgayla boğuşarak...

Kendime sövüp giderken sokakta
Mavi bakışlı bir çocuk geçti yanımdan
Çocuk işte, bulutun en sevdalısı
Elinde uçurtması
Ayağında eskiden kalma ayakkabısı
Gülüşünü sapladı yüreğime kaçtı!
Kan içinde kaldı öfkemin yarısı...

Ayak izlerim kaldırım yosması
Akşamcı sofralardan kalma cigara
Takılınca gözlerim bulutlara
Hatırladım! !

'Kavganın en zor anında
Gökyüzüne bakmayı sakın unutma! ! '

Ne çok özlemişim insan olmayı meğer
Dedim ki değer! Verdim sırtımı toprağa
Doya doya ağladım....

Hep gidenleri sevdim nedense
Susamadım On yedi yaşın katline
Sevemedim Eylül denen kancık mevsimi
Bileğimden tuttu ama, sıkamadı kelepçe
Yüreğimin sesini..

Hatırladıkça gülümsemesini
Dar ağacının gölgesine bastım küfürü geçtim! !

Üşüdü tabloda çıplak kadın
Acemi ressam, karıştırdı renkleri
(Arsızlığın resmini çizerken adın
Alkış tuttu mazine bahar kelekleri...)

Hep gidenleri sevdim nedense
Hasat mevsiminde yalnızlık biçtim
Bir de sevdaya düştüm vakitsiz

Kör olası talih!

Bende kalanı değil de,
Benden gideni seçtim.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Kör/ebe...

Düştün
Gözümden
En sıcak iklimlerin çöl rüzgarı
Savurdu düşlerimden
Omzuna dağılmış ipek saçları...

Düştün
Sözümden
Devrik cümlelerin sorguları
Sildi gülüşlerimden
Sen kokan yarınsız baharları...

Delirme noktası bir menzil
Aklımı çelen üryan geceler
Dudağımda yarım kalırken heceler...

Çırılçıplak bir kadın
Üzerini örttüğüm sevişmeler,
Ve senin şen şakrak duran korkuların...

Gidişim kadar yoksul bakan
Bilişim gibi ürkek ve sokulgan
Sana kal diyen çelimsiz duyguların
Kıskacında büyür gölgeler.....

Sen bakar bir kadın
Sen kokar bir çocuk
Sen kadar azalır içimde
Gittikçe büyüyen çokluk...

Hesapsız sevmelerin suçudur
Kitapsız cümlelerin yosma kalışı
Kırılan bir kalem hükmünde yenik
Bir sevişmelik anıdan ibaret aldanışı..

Köhne bir ağaç gölgesinde
Hüzünbaz öfkelerde yaz-geç/er
İntihara meyilli bir zaman ertesinde
Bir adam, bütün korkulardan vazgeçer...

Kimsesiz bir yaşamak sancısıdır
Kimliksiz kalmak telaşdır sözün
Girilen kavgaların bilmem kaçınıcıdır...

Ağır yaralıdır yollar
Ölümcül yalnızlıklar sabaha gebe
Çocuksu bir düştün kalmadır aşk
Büyüdükçe anlar bunu kör/ebe.....

Uğur Deniz Ülkegül

Kuytuda Aşk.. Ölüm Pervasız..

Seni özlemeyi seçiyorum,
Darılma bana gülüm....
İkimiz fazla geliriz ölüme,
Senden vazgeçiyorum...

Bir gün dönersem,
Ülkem hasat mevsimlerinde kan yerine,
Alın teriyle suladığı vakit topraklarını...
Dönersem bir gün,
Göz yaşlarını silip bütün çocuklar,
Tebessümle süslediklerinde bakışlarını..

Yoksulluğun göç vakti sona erdiğinde,
Köyüne döndüğünde Mustafa, Ahmet, Bekir..
Belki yüreğimize gömdüğümüz sevda....
Yeniden filizlenir...

Bak..Yine Ay karanlık,
Kuytuda aşk, ölüm pervasız..

Bir ülke düşün ki...İçinde..

Yurdundan utanan "zavallılar"...sömürge olmayı velinimet bilen ahmaklar... örfsüz milliyetçiler, arsız sosyalistler, tabela Müslümanları, ruhunu satan(ist) ler."Affa mazhar görülen" tecavüzcüler, sapıklar, senetçiler, katiller, insan tacirleri...Ve affedilmeyenler...Bazılarının mezar taşları hala kırıktır....Sadece bilinenler....

Bir de onlar..."Kutsal insan" denilen misyon yobazları! "Üç Tanrı" nın habercileri...Büyük sermaye patronlarının gönüllü elemanları, vaftiz dilencileri! İslam küfürbazları, çocuk tüccarları, "yer altı kaynakları" araştırmacıları..Bir de bizim tebliğci, Amerikan patentli Din "Diyalog" çuları...

Ve şimdi,

Senden "uzak" lığı seçiyorum,
Ört geceyi ıslanmış kirpiklerine,
Giderken ardımdan söylediklerine,
Anlamı yitik umutlar biçiyorum....

Bir gün dönersem,
Hani eskimiş sözler dilimin ucunda,
Belki kırık bir kol, kesik bir bacak..
Ve hükmü yarım kalmış bir suç yüreğimde..
Umulur ki o gün geldiğinde bağışlanacak...

Dönersem bir gün,
Senin yüzünde hüznün, bende pişmanlık...
Ola ki bir sözün, belki suskunluğun,
Bir tokat gibi yüzüme çarpacak...

Sonrası...Kader...
Zaten bizim bu hayatla pazarlığımız...
Peşinen satın aldığımız bir avuç keder...

Bir ülke düşün ki..

Heey Türk gençliği! ! ! ! ! ! ! ! !

Duyan var mı?Ya o gençliği bilen var mı?Akılsız okey, tavla müptelası, uçkur sevdalısı..Ya ana kuzusu, ya mahalle kabadayısı..Biraz akıllısı ilk fırsatta kapağı yurt dışına atan, yani sıvışıp kaçan.Ya da Bağdat caddesinde zengin züppeliğiyle, yoksul ayak izlerinin sahiplerini bulup, son sürat üzerlerinden geçen...Hani şu yılda bir kitap okumayan...Hani yönsüz..Amaçsız..Hani "yarınlarımız onlara emanet" diye adlandırılan....

Ve artık,

Seni silmeyi seçiyorum..
Yazabilmek için senden ötesini..
Aşk diye bildiğimiz, artık sokağa düşmüş gülüm!
Namussuza peşkeş çekilirken sevdalar...
Yüreğimiz...Kaldırmaz böylesini! ..

Bir gün dönersem,
Bir pula satılmış iradelerin
Kirlenmiş genç kızların,
Sessiz çığlıklarının
Batakhanelerinde yankılandığı...

Soysuz bakışların,
İğfalci nazarlarına soyunan,
İnsafsızca ırzına geçilen,
Milyonlarca insan,
Ve yüz binlerce namussuzun barınağı...

İstanbul işte gülüm..
Nice umut yolcusunun yegane sığınağı...

Bir selam, dost bir bakış,
Erkenci bir merhaba,
Ya da hüzünlü bir geç kalış...

Sakla içinde...
Benim olsun....

Ardımda bıraktığım bütün izler,
Sana dair di,

Biliyorsun.....

Bir ülke düşün ki....

Cesareti ve korkusunu cüzdânına sıkıştırmış insanları..Umut ve umutsuzlukları ayırt edilemez olmuş.. Sevgileri ve hatta öfkeleri dahi uyuşturulmuş..Televizyon başlarında bayağı, sıradan haberlerin, basit eğlencelerin kölesi..Ve duymuyor kendisine söylenen hiç bir söz...Ve hiç bir sesi....

"Kimden medet umuyorsunuz? Avrupa Birliğinden gelip" ilk adresi" Fener Rum Patrikhanesi ya da "bir rivayete" göre kasıtlı olarak "ikinci başkent" diye adlandırılan Diyarbakır'a uğrayandan mı? Yoksa onların basın sözcülüğünü yapan şu malum "Köşe yazar" larından mı...Bir de "Aşk adamlarımız" var..Kadının ruhundan "iyi anlayan" kodamanlarımız..Pamuk gibi yumuşak kalpli dehalarımız.."Savaşma seviş" slogancısı, ılımlı İslamcısı, dönüşmüş solcusu.."Direnmek" nerde kaldı? "Görmek" "Fark etmek" bu kadar mı zorlaştı? Koskoca bir ülke nasıl oldu da bir "Eylül" sonrasında bu derece yozlaştı? Yoksa biz yeni anlıyoruz lakin, iş işten mi geçti?

Sosyal Demokratlığın tarifi mi değişti? Sosyal kölelik devri mi yaşadığımız zaman..Demokrasi ne için, kimin için o zaman? Aziz Nesin haklı mıydı? Atatürk müydü gerçekte yanılan?

Ya da...Görüldüğümüz gibi miyiz..Görülmek istendiğimiz gibi mi davranıyoruz...Yoksa sıradan bir Nisan günü, "Bir Nisan" şakası yapmıştık mı denecek birilerine...Aziz Nesin haklıysa..Eylül..Atatürk haklıysa...Nisan.. Peki ya diyeti? Yine binlerce Mehmet, binlerce Ahmet'i mi arayacak..Dağ dağ..Köy, köy...Sokak sokak..

Bir Eylül sonrası..Hala güz vakti..Nisan gelecek..Ve yapraklar yeniden yeşile bürünecek...Ya kırmızı? Kimler kırmızıya boyuyor bu resmi? "

Bak! Yine Ay karanlık...
Kuytuda aşk..Ölüm pervasız...

Hoşça kal gülüm...
Kendine iyi bak..Ve sonra dönüp bir daha bak...

Belki kaçırdığın ayrıntılar vardır.....

Uğur Deniz Ülkegül

Küçüğüm...

'Hiç kimse senin kadar uzak olmadı benden...Hiç kimse bu kadar yanıma yaklaşmadı, bulunduğu yerden...'

Küçüğüm,
Sana cesaret veriyorum bir tutam,
Bir çay kaşığı da sevgi...
Bir de yağmurda ıslanmış toprak kokusu,
Ara sıra çek diye içine buram buram....
Ezmeyesin diye güçsüzü zayıfı,
Bir kucak dolusu korku veriyorum sana,
Biraz da merhamet yükledim sırtına....
Ağlayabilesin diye biraz acı,
Direnebilesin diye bir nebze sancı....
Büyüdükçe büyüyecek dertlerin,
Azalacak gitgide sevgilerin,
Korkutasın diye düşmanlarını,
Biraz nefretle sıvazladım avuçlarını....
Biraz da umut koydum cebine,
Biraz düş,
En yalnız zamanlarında,
Kaybetme diye umutlarını, biraz gülüş...

....
Küçüğüm,
Sana bir çinayet bıraktım, bul diye
Bir de doğum sancısı, bitkin düş yorul diye...
Bir de gölgeni bıraktım ayağının dibine,
Kaybedersen insanlığını, yeniden doğrul diye...
Bir silah, bir de gül koydum masana,
Gülü sev,
Sevgi için vur, vurul diye.....
Kötü adamlar bıraktım mahallenizde,
Sevgililer bıraktım şehrinizde,
Çocuklar bıraktım bir de,
Hani her biri, içinizde....
Dostluğu bırakamadım yalnız,
Bir de aşk'ı,
Bir de sana yazdığım en güzel şiiri...
Dostu bulamadığımdan,
Aşk'ı bilemediğimden belki...
Şiiri ise hala yazmaktayım,
Bitiremediğimden bil ki.....

.....
Küçüğüm,
Sana cesaret veriyorum bir tutam,
Bir çay kaşığıda sevgi....
Cesareti yüreğine koy,
Sevgini denize at,
Nefreti toprağa karıştır....
Sonra yağmuru dinle biraz,
Birazda toprağı kokla derinden,
Sevgiyle nefreti barıştır...
Sonra büyüdün demektir artık,

Git gidebildiğin yere, sev sevebildiğini,
Her kaybediş sonrası,
Kalk ayağa yeniden..Yen yenebildiğini.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Manzaralar - I

Yoruluyorum bazen..Yaşıma başıma baktığım zaman benimle ne kadar uyumsuz bir kelime diyorum yorulmak..Oysa bizim yaşımızda olan insanların hayata inadına sarılması hatta hayatın karşısında olan neyse onunla kavgaya girmesi gerekmez mi? Nedir bu bendeki kronik yorgunluk hissi?

Bir sabah kalktığımda şöyle güzel bir şey yazayım diyorum..İçinde çocuk olsun kadın olsun adam olsun..Çocuğun oyuncaklarının rengine gökkuşağından renk seçeyim, kadının yüzünde duran gülüşüne bir ressamın tablosunda yer seçeyim adamın alın teri, adamın emeği, adamın onuru..

Düşündüğüm çocuk benden büyük..Yaşasa ninem yaşında..Küçücük elleriyle odanın ortasında elinde tahtadan yapılmış oyuncak bebek, mısır püskülünden saçları..Bilmem kaç bin derecede kavruşan saniyelik bakışları kabus gibi çöküyor üzerime..Ben doğmadan, o henüz hayatın ne olduğunu bile anlamadan insan dediğimiz, zeki, kültürlü, akıllı amcalarının attığı bombayla yok olup gitmiş yeryüzünden..Ninem yaşında ama hep çocuk kalmış hafızalarda bakışları..Bazı akşamlar rivayettir..Gecenin karanlığında hala duyulmuş Hiroşima'da haykırıışları..

Düşündüğüm kadın benden küçük..Henüz on beşinde..Köy ağasına üç kuruşa satılmış hayvan gibi..Okuma yazması yok..Okulu yok ki, öğretmeni yok ki, kitabı defteri önlüğü yok ki okusun..Zaten olsa da kız kısmısı okumaz demiş babası..Davar gütmüş merada onca yıl..Süt nasıl sağılır, hayvan nasıl yemlenir iyi bilirmiş..Hani kadın hakları der zırlar durur birileri..Kürsüden konuşmak kolay da, git bunu balkızın kocasına anlat..Nikahı yok garibin.. Elinde el kadar bebe kız doğmuş diye yemediği sopa kalmamış..Kadın ama..İyi bilir çocukluğunu kasık sancılarında saklamayı...

Düşündüğüm adam benle yaşıt..Benim gibi bakıyor gözleri..Benim kadar boylu, benden kilolu..Benim kadar yoksul bazen, benim kadar aç..Benden daha cinayet kokuyor elleri..Benden daha korkak benden daha bilgisiz ama benden daha katil, benden daha nişancı..Bir maç sonrası sığıdığı silahla tam kalbinden vuruyor balkonda oynayan üç yaşında ki Mustafa'yı..Biz denesek çeker kendimizi vururuz beceriksizlikten..

Al başına belayı..Oturup üç kelime yazacaktık kursağımızda kaldı güneş.. Bu bahar sabahı..

Savaşın en güzelini seyreden bizler, onurlu savaşçıları onursuz bakışlarla ağızımızdan salyalar akarak izleyen bizler, Polatlar, Mematiler, Abdülheyler üreten ve ürettiğimiz bu katil tiplerini sevgiyle kucaklayan bizler, Amerika'nın Irak'ta yaptıklarını nasıl yüzümüz kızarmadan protesto ederiz anlamış değilim henüz..Çelişkide rekor kıran hasılatlarımız mevcut bu ülkede..

Silaha karşı(mı) yız...Öyle deniyor denmesine ya, neden bir dizinin başladığı saatlerde sokaklar boşalıyor, memur kesiminde o saatler için nöbet kavgaları yaşanıyor? Neden en akli başında insanlar bile şu karakter şunu temsil ediyor gibi ahmakça yorumlarla kendini kandırıyor..

Yahu gidin güneydoğuya bir gezinin şöyle.Yiyecek ekmek bulamayan çocukların babalarında, hemen her evde Kaleşnikof marka tüfek mevcut..Doktor yok, sanayi yok, eğitim yok, okul yok..Yok oğlu yok..

Öldürmeye bu kadar meyilli bir toplum muyuz gerçekten..? Bazen silahla,

bazen trafikle, bazen doktorsuzlukla, eğitimsizlikle, cehaletle durmadan öldürü(lü) yoruz...Potansiyel ceset kimliğimizle sonra da kalkıp mutluluk oyunları oynamaya kalkıyoruz..Hiç mi güzel olan bir şey yok?

Var...Var da....Bunca çirkinliğin arasında farkedilmiyor bir şeyler...Azınlık hakkından bile mahrum sokak çocuğu gibi şevkatsiz duruyor köşede kenarda..

Geçen gün bir resim çarptı gözüme..Vietnamlı küçük bir kız çocuğunun Napalm bombası atılmış köyünden kaçarken anadan doğma halini, sıcaktan çıkarıp attığı elbiselerle koşarken yüzündeki korku ve dehşet dolu ifadesini kanım donarak seyrettim bir süre..

Odanın ortasında birbiriyle didişen gülüşen oynayan çocuklarımı düşündüm sonra..Düşünsenize, evinizde sizden başka hiç bir güvenlik sistemi tanımayan umursamayan onları koruyacağınızdan emin olarak kendi dünyasında oynaşp duran çocuklarınız..Sizin bizim hepimizin çocukları..Birden gökyüzünden ağır bir külçe ile ortalığın darmadığın olduğunu düşünün..Bacağına üzerine yıkılan dolabın altından kalkamadığınızı..Ve kolu bacağı kırılmış o masum bakışların sizden yardım isterken kalbinden geçen korkunun boyutunu..

Ya da gece yarısı ev hali herkes uyurken kapınızın kırılarak içeri girildiğini..Ellerinizin bağlanıp eşinizin tecavüze uğrarken attığı çığlıkları, çocuklarınızın dövülüp ve hatta size ders olsun diye öldürüldüğünü..

Nedir çocuğunuzun ismi? Alperen mi? Hasan mı? Berkay, Filiz, Merve, Büşra? Düşünün bir an ne olur..Düşünün ki artık yoklar...Sonra yeniden başlayın hayata..Ama biraz daha görerek..Biraz daha anlayarak..Biraz daha hissederek yaşanan onca insanlık dışı hadiseleri..Savaş resimlerine bakın biraz, araştırın, okuyun, görün..Ama en çok..En çok o savaşlarda hiç bir suçu ve günahı olmayan kadınları ve çocukları görün..Sonra yeniden izleyin kan kokan dizileri filmleri..

Amerikanın güç dediği aşağılık sistemi..Demokrasi dediği soytarılığı..İnsan hakları dediği yalanı..Vietnam'ı, Kamboçya'yı, Japonya'yı, Afganistan'ı, Irak'ı...Oralarda doğmuş olabildiniz..Ama buradasınız...

Etrafınıza bakın biraz ne olur.Nereye gidiyoruz biz..? Bizi kimler yönetiyor? Ya bizi yönetenleri kimler? Kimdir 'Türkiyede ki BİZİM ÇOCUKLAR'.....

Çocuklar...Çocuklar...Çocuklar...

Ne çabuk büyür bazıları bu ülkede..Ve bazıları ne çabuk ölür..Kraker yerken boğulma tehlikesi geçiren salak bir adamın saçtığı öfkede...

Görüşmek üzere efendim..Bu seride çok şeyler yazıp konuşacağız...Bildiklerinizi yorumlarda paylaşp katkı sağlarsanız sevinirim..Ne kadar çok şey paylaşsaksak, o kadar kolay hatırlarız unuttuklarımızı...Selam ve sevgiyle...

Uğur Deniz Ülkegül

Mavi'mi Çalma...

En çok sende saklıydı mavi...

Düşlerimde,
Yağmurdan arta kalan ıslaklığın...
Bir de kelepçelenmiş ömrümde,
Payıma düşen yasaklığın...

Zordu gelmek,
Kolaya sırtımı döndüğüm gün anladım...

Hani şu dağ zirvesi vardı ya,
Bir de üstümüze düşen bulut gölgesi,
Çölün rüzgarı, Denizın sesi,
Bir an'a ne asırlar bağışladım...

En çok sende saklıydı mavi...
Onlar gelmeye duvar örüyorken,
Gitmenin üstünü çizdim senden...

Onlar bir kelamı çok görüyorken
Deli rüzgarlar çaldım, nefesinden...

Bak,
Nasıl da sen kokuyor ellerim,
Sana dair bütün gülüşlerim...
Gözlerim kadın,
Gözlerimden okusana...

Ne değişir hayatımızda
Kim dokunabilir bize...
Biz ki...
Bir olmaya ahdetmiş iki insan,
İki kişilik yalnızlığımızda...

Bilge mi görünüyor yüzleri?
Erdem midir susmaları?
Ya geç kalmış düşlerin ortasında
Öfkenin.....

.....

En çok....
Sende saklıydı mavi...

Şeni bildim Aşk diye
Özlemek diye, beklemek diye...

Sana öykündü tenim,
Sende yoruldu düşüncelerim...

Gülüp geçiyorum artık zamana,
Bir de uzaklığına gözlerinin...

Kızmiyorum artık
Ne akrebe, ne yelkovana...

Sonu yok seni sevmenin...

Uğur Deniz Ülkegöl

Mektup-II

Sana bu mektubu çok uzaklardan yazıyorum güzel...Biliyorum yerini tutmayacak harfler bir bakışın,saçının teline bir dokunuşun...Biliyorum yetmeyecek özlemine beyaz bir sayfada eğreti duran kelimeler...
Yine de özlemek adına, düşünmek adına gözlerini, şu ayrı düşmüş yüreğimize bir teselli olsun istedim...Kim bilir, belki bir gün...

Belki bir gün içini boş bıraktığımız sevda küpüne, atacak bir sermayemiz olur bizim de...Belki bir gün yaşanması bir ülkenin sürülen topraklarında boy verir ektiğimiz tohumlar...Belki bir gün ağlamak yerine koşup oynamayı, mavi bir uçurtma yapıp gökyüzünde uçurmayı da bilir, tanıdığımız ve bildiğimiz o çocuklar....Kim bilir, belki bir gün...

Ama bu gün...Direnmenin vaktidir...

Nerede ve ne durumda olursan ol, kavgadan vazgeçmemelisin...Yaşamın bir kıyısından tutup, asılmalsın hayatın içinde var olan güzelliklere...Bir çocuğun gözlerine bak...Bir ihtiyarın bilgeliğini dinle...Bir kadının yalnızlığını paylaş...Ama vazgeçme...İnsanların vefasızlığı üzmesin seni...Riyakarlığı bozmasın yüreğini...Önceyi bırak, yarını düşün ve bu güne bak...Sen insansın...

Her gün biraz daha kötüye gidiyor demişsin...Aldanma buna...Kötülük arttıkça iyiler güçlenir...Ve bu güç öyle bir an gelir ki, karşısında durulamaz bir kuvvet meydana getirir...Ama her şey, yavaş yavaş...

Bir yanda haraç meraç satılırken genç kızların namusu, diğer yanda, er dediğin kafa, ar dediğin yürek gün gelip büyüyecek..Ama yavaş yavaş...

Bir yanda haram lokma düşerken boğazlardan içeri, diğer yanda namuslu annelerin ak sütüyle beslenecek,sinelerinde saklı cennet kokulu bebeleri.. Yüzlerinde gün be gün mertlik ve cesaret yeşerecek...Ama yavaş yavaş...

Bir yanda,saltanat sofralarında şenlikler yapılırken ve soytarılar,sultanlık makamında oynasırken diğer yanda tevazu ve onur abidesi gençler...Genç kızlar ve erkekler gelecek bizim ardımızdan...Ama yavaş yavaş..

Öyle çok ki burada o çocuklar...Soruyorlar...Soruyorlar...Ve durmadan yine soruyorlar...Bazen öyle sözler düşüyor ki ağızlarından, adamı katilasiya güldürüyorlar...

"Adalet hangi mülkün temelidir...? "

"-Boş bakanlar- nereye bakar? "

" Demokrasi hazım meselesi midir, yoksa hazımsızların diktesi midir? "

"Avrupa Birliği hangi mason ülkesinin başkentidir biliyor musunuz? "

" Misyonerler hristiyan olan Türk Vatandaşlarına ömür boyu asgari ücret vaat ediyorlarmış, sizce bu, misyonerlerin ülkemizde biraz Türkleştiği ve özlerini yitirdikleri manasına gelebilir mi? "

"Amerika'da yaşayan malum şahsın, verdiği fetvaları inceleyen CIA ajanlarının, hidayete erdikleri söylentisi ne derece gerçektir? "

“ Milletvekili olmak istiyorum...Kime müracaat etmeliyim? (Torpil istiyor...)

“ Sivil Toplum Kuruluşlarının, Kurdukları Vakıf ve Dernek isimlerinin başına, genel olarak Türkiye kelimesinin konması onların bağlantıda oldukları yabancı kuruluşlara ve istihbarat uzantılı kurumlara, Türkiye'nin tanıtımını yapmak amacını taşıyor olabilir mi?”

“ Ajan mısınız? ”

Bizler, yalnızlığın ve bazen terk edilmişliğin en yalın halinde bile hayata küsmeden yolumuza devam etmeyi başarabilmiş kimseleriz...Bizler, korkaklığın sinmişliğin onur sayıldığı, bu şekilde saygınlık kazanıldığı bir ülkede, her şeye ve her duruma rağmen, ayakta kalabilmiş kimseleriz
Ve bizler bu ülkede yaşayan her ferdin ve her insanın, en büyük sorununun, farkında olamamak olduğunu fark etmiş kimseleriz...İşte bunun için konuşuyor, bunun için anlatıyor, bunun için dinliyoruz..

Ve bunun için ayırız gülüm...Birleştirebilmek için...

Geldiği gibi yazdık vesselam...Hal hatır sormak niyetine...Biraz emeğimiz olsun istedik sevdamızda...Hani açıp telefonu, Üç beş kelime konuşmak yerine...

Sana da, bana da iyi bak gülüm...Ama en çok, etrafına bak...Açıkta olan giz'leri...Giz'de olan açıkları görmek için...

Bildiğimiz ve anladığımız kadar özgürüz...Umutlu yarınlar için...Rastgele...

Uğur Deniz Ülkegül

Mektup...

Ne zaman oturup, sevdiğime iki satır yazmaya kalksam,
Donar kalır bakışlarım o beyaz kağıt üzerinde....
Ne zaman o ilk cümleyi yazmak için kaleme uzansam,
Titrer ellerim...
Anamın yazdığı mektuplar gelir aklıma,
Her zaman okuduğum o ilk cümlesi çakılır beynimin duvarlarına,
Ezilirim....

Canım Oğul! ! !

Garip gelebilir sana ama,
Ne zaman O'nun yazdığı bu ilk cümleyi okuduysam,
Sonra ki yazdıklarına bakacak derman bulamam yüreğimde....
Bu yüzden, yazdığım her mektubun 'İlk cümle'si,
Hayatımın en zor cümlesi olmuştur...
Çünkü her mektup,
Kendi başlangıcının hikayesini bitirir son satırında...
Ve her mektup, yeni bir başlangıçtır, okuyan için.....

İnsanların bunu farketmemesi ne kötü değil mi?
Oysa çok değil, daha yedi sekiz yıl öncesine kadar,
İnsanlar yine bu kadar uzak; ama bu kadar kopuk değillerdi....
Sanki daha bağlıydılar birbirlerine....
Sanki bedenleri uzak,
Ama gönülleri daha yakın kılınmış gibiydiler.....
Çünkü özlemeyi biliyorlardı,
Mektubu gelmedi diye ağlamayı da.....
Ne yazık! ..
Şimdi 'Çok yazmasın'lara feda ediyoruz sevgilerimizi...
Daha çok haberleşiyor,
Ama daha az anlıyoruz birbirimizi.....
Hızlı konuşup 'Genç'susmak, böyle bir şey olsa gerek....

Anladın mı şimdi, neden 'kapsam alanı dışında' olduğumu.....

Gördüğün gibi işte, ben aynıyım....
Bırakamadım sigarayı hala
Ve gecenin çoğunluğunu uykusuz geçirmeyi....
Sakal bıraktım şimdilerde, ama çok değil, biraz.....
Geçen gün farkettim, dikkatimi çekti aynada,
Yaklaşıp saydım, çenemde tam otuz sekiz beyaz.....
Ama merak etme,
Saçlarım hala sınıksız tutunuyor gençliğime....
Yüreğimi soruyorsan,
Yüreğine sor demekten başka yazacak bir cümle bulamadım henüz...
Bulursan, sen bana yaz....
Çayı azalttım, bak buna sevinebilirsin,
Ama ne kadar sürer bilmem...
Huylu huyundan kolay vazgeçmez, bilirsin....
Hala aradığım şeyi baktığım en son cebimde buluyorum,
Alışamadım bu şehrin karmaşasına,
Arada bir gezerken kayboluyorum.....

Aklıma gelmişken,
'Komşuluk çelişkilerin'ne alemde?
Hani dört yıldan beridir karşılaşır durularda,
Hep tanıdık gelir yüzleri merdivende.....
Bir türlü çözemem bende bunu...
Herkes karşı komşusunu bilir de,
Üstü altı tanımaz, daha mı eşit bulur kendine ne?
Koca apartmanda 'Yatay'selamlar alınırda,
'Dikey' olanlar bir türlü duyulmaz.....
Kalabalık yalnızlıklar sitesi,
Eksik ilişkiler apartmanı diye bir adres yazsak,
Pek de fena olmazdı hani.....

Ve sen.....
İyisin değil mi?
Hala kızıyormusun umursamazlığıma....
Bu iyi...
Hala kızabiliyorsan, hala sevebiliyorsun demektir...
Bilirim, merttir senin yüreğin, seni benden hiç saklamadın...
Ayrılıktan şikayet ettin lakin, vuslatı hiç yasaklamadın....
Senin bu şevkatin olmasaydı,
Hayatın bu merhametsizliğinde ne yapardık bilmiyorum....
'Rastlamak' ne büyük nimet değil mi?

İşte böyle....
Yazacaklarım şimdilik bunlardan ibaret....
Zaman yol olup uzuyor aramızda, yol zaman alıyor bazen..
Özlemek, tek teselli....
Kendine de, bana da iyi bak...
Rastladığın dost yüreklere, selam et bizlerden...
Birde....
Her gün, seni yaşamak telaşıdır benim için yaşamak....
Bilesin.....

Uğur Deniz Ülkegül

Mesafeler...

Mesafe dediğin ne ki...
Yol mu...Dağ mı...
Göl mü dalgaları kendi sessizliğinin yakamozlarına sevdalı...
Bir bakış mı ürkek, çekingen, sorgulu...
Bir 'söz' mü cevapsız soruların metaforlarına savuran...
Ne ki mesafe dediğin...
Zaman mı...Ya da insan mı?

Mesafe mertliğin yalancı yüzü belki...Aynanın sırrına saklı..
Ya da namert bir sevginin Onurlu sanılan korkak görüntüsü..
Yakınsak ve bir o kadar dokunmasız özlemlerin sancısı...

Bilmek mi mesafe...Anlamak mı? ..
Anlamazdan gelmenin yakınlığına sığınmak mı..
Önceyi bilmek..Ama şimdiyi... Şu anı...
Kahrolası bir beklentinin can sıkıcı uğultusunda
Kabullenmemek...Sorgulamak mı....

Nedir mesafe?

Sendeyim demek...O'nda kalmak mı bir yanı...
Ellerinden tutmak, lakin çağırılmamak mı ayakları...
Mesafe...An mı...Ya da insan mı?

Bir gülüşe sevdalanmanın bedeli midir göz yaşı?
Yok..Öyle değil...Kolay ağlamam ben...Ayrılık ne ki?
Kendini kuşatan bir yürekte nereye kaçabilir insan?
Hangi ağaç gölgesine sığınabilir,
Hangi bulutun arkasına saklanabilir....
Gitmek mi mesafe?
Yada elinde tuttuğun bir mum alevinin ışığında,
Buzullar ülkesinde sıkışıp kalmak mı?

Nereye koymalı...Nerde durmalı...
Ah şu "dokunmak yanı..."
El verir sürgün zamanların susmuş gülüne...
Dalında mı saklıdır acı,
Beyazı, geceyi kirleten yaprağında mı...
Ya kokusu?
Hiç duymadım ki...
Değmedim...Dokunmadım ki...
Mesafeler...Kahrolası mesafeler...

Nedir ayrılık dediğin...
Söylemek mi...Susmak mı? ...

Çok mu "yenik" duruyorum aynanın önünde?
Şakalımda biriken aklar da neyin nesi...
Yorgun muyum? Bezgin miyim öncesi...
Daha öncesine...

Ölesim gelmiş gecede...

Bu yüzden mi yanan sigaranın gerekçesi?
Can yakan sözün, kelamın, şiirin yürekçesi?
Yaşamın boğazına sarılmış ellerim,
Şana adanmışken bu kavganın erkekçesi,
Ölmek ne ki?

Nedir mesafe dediğin?
Sensizlik mi?
Sessizlik mi içimde ki çığlıklara inat?
Kim daha suçlu? Kim daha masum?
Duyan mı? Haykıran mı?
Nedir mesafe...
Zaman mı gecikmiş tebessümlerde kalan,
İnsan mı?

Henüz adı bile konmamış vuslatların gölgesinde,
Hasret kalmanın tadına değerken dudaklarım,
Kalkar ayrılık treni yaşam istasyonundan,
Kaldırıp başımı da...
Bir kez olsun bakmayı kendime yasaklarım...
Ben miyim yolcusu?
Sen misin yüreğimi ateşe verenlerin en sonuncusu?
Mesafeler...Kahrolası mesafeler...

Yazılmamış mektuplardan sızar yüreğimde kan,
Söylenmemiş sözlerin sırrındadır yaşanılmayan...
Nedir ayrılık?
Ölmek mi? Yaşamak mı?
Düşmek mi yüz üstü sevdalandığın bakışlardan,
Kimliksiz bir yokluğa karışmak mı?

Sen,
Ben ol...
Bir anlık...
Biraz s/us..
Başucunda,
Biraz karanlık...

Dokunmak yanımda,
Anlamak yanımda,
Sevmek yanımda...

Ayrılık ne ki...
Ulan korkarsam namerdim bee!
Sevmişim seni...
Sonuna kadar..Dibine kadar!
Senden de geçmiş bu aşkta,
Yürek yanımda.....

Uğur Deniz Ülkegül

Mevsim Dal Sancısı...

Kaçıncı gidişim senden

Ay'sız bir gece
Beynimi kemiren düşünce
Çamura bulanmış dizlerim
Cüzdanımda ağlayan bir resim
Kayıp düşmüşüm, kimliksizmişim

Nefesim
Üşümüş sığacağına...

Bir ölüm seç benim için

Belki yakışmaz bedenim
Düşlerinde kurulan darağacına
Elin titrer, basamazsın tetiğe bilirim
Yine de gülümserim
Son nefeste başım düşerken kucağına...

Bir ölüm seç benim için

Koca bir yangında kül koksun tenim
Say ki giderim azgın dalgaların üstüne
Bogulur sensizliğim...

Say ki susuzluktan kurur damağım, dilim
Çölde kum fırtınası çarpar yüzüme
Yine de gülümserim
Gördüğüm serapta ben saklı gözlerine...

.....

Kaçıncı gidişim senden

Yarım bir hece
Düşündükçe kanar öylece

-Deştikçe gül kokar yara...-

Yorgun düşmüşüm
Kuralsızmışım
Sızıp kalmışım kaldırımlara...

Sür git vakitler kahpe oynaşı
Yaşamak dediğin şey bir yalnız iklim
Ölüm yoldaşı

Kırık mezar taşı
Suyu, ekmeği aşı
Bir avuç sevmek...

Zordur mert olana ey güzel

Bile bile yenilmek...

.....

Bir ölüm seç benim için

Sensiz diyarlara göm beni
Sözlerin olmasın,
Gözlerin yağmur olup damlamasın yüreğime

Öyle bir gitsin ki ruhum senden
Sızın kalmasın
Ansızın saplamasın hançerini böğrüm...

Öyle bir bitsin ki bu aşk
Sensizlik bir daha doğmasın günüm...

.....

Kaçıncı gidişim senden

Ay'sız bir gece
Yolum sensizlik gayrı
Ayrı sorgular..Aynı işkence...

Bölüştük sevdayı derdi tasayı
Özledik masmavi gökyüzünde süzülen
Çocukluğumuzdan kalma uçurtmayı

Buluştuk kaldırım köşesinde
Ben gitmeye, sen kalmaya yazgılı
Ben kırık dal sancısı
Sen yaprağı hüzne açan yazgülü

Yorulduk ter kokan vuslat gecesinde...

Bir ölüm seç benim için
Kovgun baharlar susku ayazlar
Ne de ansızın yüreğimde kopan fırtınalar
Silmiyor alın yazımdan ismini...

Ya şimdi umuda sakla soluğumu
Ya ömrüme yasakla nefesini...

Bileyim...

Seni yaşamaktır bu sevdanın öyküsü
Çokça zamandır dilimde o Selanik Türküsü

Ya bende kalsın adın

Ya bırak beni kadın...Bırak...

Öleyim...

Uğur Deniz Ülkegül

Misak-ı Terörizm...

Gelişmiş ülkeler -silah üretir- satar bunun karşılığında para alır...

Az gelişmiş ülkeler -terörist üretir- satamaz bunun karşılığında silah alır...

Okutmadığınız yetiştirmedığınız sahip çıkmadığınız bir çocuk bir gün birilerinin kahramanlık türü hikayelerine kanarak dağa çıkar...Çünkü işi yoktur...Aşısı yoktur...Muhtemelen çok gençtir bir yuvası bir eşi yoktur...

Misak-ı Milli sınırları içinde yaşar...

Okuttuğunuz yetiştirdiğiniz ama yine sahip çıkamadığınız bir başka çocuk bir gün birilerinin kahramanlık türü hikayelerine kulak vererek askere gider...Çünkü şehitler ölmezdir...Çünkü vatan bölünmezdir...Çünkü her Türk asker doğardır...

Misak-ı Milli sınırları içinde yaşar...

Misak-ı Milli sınırları içinde olmayan bir fabrikada bir kaleşnikof üretilir...Bir başka bölümde G-3 piyade tüfeği...Bir bölümde RPG-7 vardır diğer bölümde LAW silahı...Bir fabrika uçak üretir diğer fabrika uçaksavar silahı...

Milyon dolarların cirit attığı bir piyasada ihya olan da vardır ihya eden de... Ölüm modernize edilir mesela...Ölümün modernizasyonu için bütçeden bilmem kaç milyon dolar para ayırılır...Bu fabrika ve şirket patronlarıyla pazarlıkla yapılır hatta bazıları batmasın diye onlara ihale falan verilir...

Artık sınırlar ortadan kalkmıştır...Paranın geçmediği hiç bir sınır kapısı yoktur çünkü...

Sonra biri resmi diğeri gayri resmi yollardan iki silah iki gencin eline verilir... İkisi de kendine göre kutsal saydığı şeyi yapacaktır...Biri özgürlük falan filan derken diğeri sahibi olduğunu sandığı ama aslında hep başkalarının elinde oyuncak haline getirilen sömürülen karıştırılan vatan uğruna savaşıacaklardır...

İkisi de misak-ı milli sınırları içinde doğmuştur...İkisi de Misak-ı Milli sınırları içinde ölür...

Birine Şehit denir diğeri hain...Biri kandırılmış gençlerimizdendir (burada nedense cümle hep yumuşatılır) diğeri bilinçli kahraman...Biri akıllıdır zekidir cesaretli ve ataktır...Diğeri aptaldır korkaktır sinsidir...Tuhaftır ama ikisi de aynı zamanda ölüdür...Bazen ikisin de adı ve hatta memleketi aynı olabilmektedir...

Şehitler ölmez ama teröristler ölür...İkisinin de mezarda yatıyor olmasının şekil benzerliğinden başka hiç bir benzerliği yoktur...

İkisi de birbirine kurşun sıkar...

İki anne vardır ikisi de ağlar gözyaşı döker biri ölen diğeri ölmez denilen oğlu için...

Misak-ı Milli sınırları içinde...

Bunun doların yükselmesi ile hiç bir ilgisi yoktur...Piyasalarda etkisi sıfır düzeyde denecek kadar azdır mesela 15 şehit + 23 terörist totalda 38 insan kaybı vardır misak-ı milli sınırı içinde...Bu 38 anne 38 baba ve sayısı belli olmayan kardeş ve akraba ve

buna mukabil öfke hüznün kızgınlık demektir...Bu günden güne yuvarlanan ve büyüyen bir çığ demektir...

Bu daha çok silah daha çok terörist daha çok ihale daha çok satış ve daha çok alış demektir...Bu daha az kitap daha az defter daha az okul daha az şevkat demektir ama...

Şehitler ölmezdir bir kere...Vatan bölünmezdir...Yürü evladım sen yaparsındır...Koçum aslanım sındır...Yaşayıp doktor olduğu mühendis olduğu ya da olmasa bile hayatını kazanıp yuva kurduğu çocukları ile mutlu olduğu için değil, bunları olamadan bunların hiç birini yapamadan gittiği toprağa gömüldüğü için gurur duyup vatan sağolsundur her şeyin özü...

Herkes kahramandır ve herkes haindir bir bakıma yani...Yani herkes hem özgür hem tutsaktır bir anlamda...Herkes herkese baktığı yere göre değişken bir yerde duruyordur bunca cesaret ve bunca korkaklık bunca sadakat ve bunca ihanetin tek suçlusu tek mağduru tek faili ve tek sorumlusu...

Ölen o iki gençtir bu ülkede...

Bu yüzden ölü ya da diri...Gömülürler her zaman...

Misak-ı Milli sınırları içinde...

Şehitler ölmez vatan bölünmez...Yaşasın tüm halkların kardeşliği...Falan filan cart curt...

YAŞATMAK YOK...ÖLDÜRMEYE DEVAM...

Kolay gelsin....

Uğur Deniz Ülkegül

Namluya Sürdüm Gitmeleri...

Katresi yangın
Damlalar düşer gözlerimden
Çamura bulanmış saçlarım
Bir sızımlık çocuk düşüdür sevincim
Büyüdükçe pişman sevdikçe kovgun
Seviştikçe yenik...

Kör olası bir zaman
Namluya sürüldükçe tesadüf
Yüreğim delik deşik....

Söz kestim olmazın sancısına
Eğilip bükülürken kelim
Sevdim göçmen kuşları
Gitmeye sürgün hüzünler sakladım
Koşulsuz mavinin hatırına...

Bilmek değildi muradım
Dokunmaktan öte bulmanın
Görmekten gayri anlamının
Sorgun yamaçlarına uzanmak hani
Var kılmak içinde, yitik dağ zirvelerini...

Oysa erken çatlar tohum
Hasatsız mevsimler gelir bazen
Kurur toprağın dudağı, yağmur saklar gözlerin...

Oysa geç kalır yarın, düne saklanır bazen
Durur saatin yelkovanı, beni yasaklar terin....

Yorulamazsın...

Bir suç kalır teninde
Binlerce defa vurulur bakışların
Büyür koynuna aldığı özlem
Yastığa düşen bir saç telinde

Durduramazsın...

Çoğalır kalabalıklar
Her bakış bir sen çalar içimden
Her dokunuş bir sen kanatır yüreğimde..

Düşer aşkın güncesinden adım
Deşer yokluğunun bıçak sırtı öfkesi

Artık ne yeri bellidir sevdamin
Ne adresi

Bir cevaptır bütün sorgularım

Soramazsın...

Uğur Deniz Ülkegöl

Neden Geldin.

Neden geldin?

Çay soğudu
Ekmek kurudu masada
Dudaklarım da eskidi artık
Öpsen, çöle düşersin...

Yatağı toplamıyorum ter kokuyor yastığım
Ayaz bir yalnızlık ki, sorma...
Girsen koynuma, üşürsün...

Nasıl buldun ki beni sensiz bir şehirde
Ayak sesinin olmadığı bir sokakta
Sen kokmayan bir "Deniz" kıyıyla sevişirken...

Nasıl buldun ki beni ?
Harfler susarken
Yazılmamış bir şiirde tutuşurken saçlarım
Bir kibrit alevlik yokluğunda yanarken...

Neden geldin ?

Hangi yarasından tutacaksın aşkın
Hangi sızıma dokunacaksın mesela
Nasıl bakacaksın gözlerine gözlerimden...

Ellerim unutmuş seni...
Çok olmuş yönümü kaybedeli coğrafyanda...
Hangi sözüme kanacaksın mesela...
Söylediğim hangi yalan doğrulayacak seni...

Neden geldin ?

Alıştım bardağın sensiz tarafından içmeye
Tek başıma uyanmaya
Gittiğin günden beri, dokunmuyorum döktüğün küle
Orada yerde, kavanozun altında...

Girdiğim her kavgada yeniliyorum artık
Daha çabuk yoruluyorum yürürken
Ne koluna giriyorum mesela, ne de elim omzunda...

Neden geldin ?

Şu perdenin ardı, sensizlik
Şu kapının önü, yokluğun
Parmak uçlarımda duruyor her anın
Elimde kalmadı gülüşün, kalmadı yüreğimde sarılışın...

Kalmadın...

Neden geldin?

Senden arta kalanı almak için mi?
Yoksa gerçekten öldüğüme inanmak için mi?

Yaşamak içinse eğer pişmanlığı...
Geç kaldın gülüm... Çok geç kaldın....

15.03.2017/İstanbul

Uğur Deniz Ülkegül

Netekim, Soyduk Aşk'ı...

Beterdi aşk kendinden,
Kaybederken
Bir bir sahiplerini...

Biz başımızı eğiyorduk,
Utancımızdan mıydı neydi
(Çocuktuk o zamanlar)
Henüz korkmasını bile bilmiyorduk...

Kimi "gidenler" görmüştük
Gecenin rengine bürünmüştü
Söylem/siz ayak izleri...

Kimi "dönmeyenler" vardı
Dört duvar, (üç) adımlık yol
Mesafesiydi dehlizleri...

Ve kimi "kalanlar" tanımiştık
Koca bir "yalnızlığın" ortasından
Yine de umutla bakıyordu gözleri...

Neydik? Sıcak yuvası olan sahipsiz çocuklar mı?
Kime emanet edilmişti öksüz ve yetim bakışlarımız?
Üstelik vurulup düşmüyordu bizim arkadaşlarımız
Ne kazanmiştık?
Acı gerçekler içinde saklanan yalan/cı dostluklar mı?

Beterdi aşk kendinden...
/Hani demiştik/
Hiç olmazsa biraz "sevgi" mukabilinden
Sözümüz kalabilsin...

Çoğumuz,
Onur'unu satmaya gitmişti "ucuz iş"çiydiler
/Hani demiştik/
Yok kılacak kendimizi bu kendinden gitmeler,
Azımız kalabilsin..

Ama susmuştu türküler
Üç beş soytarının ar'sız sözünde
Kendinden utanırken nağmeler...
Dokunursak arada bir bam teline,maksat
Sazımız çalabilsin....

Ve soyundu ülkem elbisesini
Emperyal bakışlı iğfal düşüncelere...
Nam/ussuzlar sevinsin!

Uğur Deniz Ülkegül

O Gün-I (Asker Aaaabiii! ! !)

Belki en susuz zamanlarında rastladım ona...Hani insanların yüzlerinde kederli bakışların dolaştığı, mutluluk izlerinin sokaklardan silindiği, en güzel anıların, en tatlı gülücüklerin unutulduğu zamanlarda...

Hiç bir evden alev yükselmüyordu...Ama her bir evin penceresinden keskin bir "is" kokusu geliyordu...Hiç kimse, kimseyi suçlamıyordu...Ama her insan "bir cezanın" mahkumu olmuş izlenimini veriyordu...Kadın kadınlığına, Erkek erkekliğine, çocuk çocukluğuna yasaklıydı sanki...

Trafik işlemedi, günün ışıkları şehre çoktan vurmuştu, rüzgar ağaçların dallarına, okşarcasına değip geçiyordu...Bomboştu sokaklar...Akşamcı kahvehaneleri erken kapatmıştı o akşam, sokak serserileri evlerine kapanmıştı, külhanbeyi afili endamlarından eser yoktu...Ya parkta yatan bank müdavimleri? Onlara ne olmuştu? İşin doğrusu bu ya...Kimsenin bunu düşünecek hali yoktu...

O gün kimse işine gidemedi...O gün hiçbir sevgili buluşamadı...O gün hasta ziyaretleri ertelendi...Ve o gün...Gökyüzünde yarıştırdığımız rengarenk uçurtmalar, evlere kilitlendi...Ben mi? Ben, çocuktum o zamanlar...Ve daha uzun yıllar...Çocuk kalmaya mahkum edildim...O günden sonra bir daha hiç büyüyemedim...

Hatırlıyorum...

Canım sıkılmıştı evin içinde...Babam endişeli gözlerle oturmuş sigara üstüne sigara yakıyor, annem ikide bir korku nöbetlerine kapılıp ağlıyor, Hasan Mutlucan diye tok sesli bir adam - ikide bir- fakat; hep aynı türkülerle siyah beyaz televizyonda boy gösteriyordu...Çocuk olarak yapılması gereken en doğal şeyi yaptım bende...Canım sıkıldı...Ve babamın bana aldığı oyuncak tüfekte balkona çıktım!

Eğer çocuksanız ve şartlar gereği hareket sahanız daraltılmışsa, her çocuk gibi şartları kendi lehinize çevirmesini "doğal yaratılış" gereği biliyorsunuz demektir...Kendime arkadaş bulmam, tam olarak iki saniye sürdü! Evet evet...Yanlış okumadınız...İki...Saniye...Aradan yirmi beş yıl geçmesine rağmen, bu olağanüstü meziyetimle hala övünürüm...O dönemin yasak koyucularının arasından, kendime hemen bir işbirlikçi bulmuştum...

Eyimiz altıncı kattaydı...En üst kat...Karşı apartmanın "çatısında!" miğferli, eli tüfekli o ağabeyi gördüğüm zaman duyduğum sevinç size asla anlatamam.

Asker aaabiiiiiii!

? ?

Benk! Bennnk!

!!!!

Naaaapıyon orda?

Bilmiyom ki cigerim? Bekliyorum işte...

Niye bekliyon?

? ? ?

Bizi sen mi dışarı salmıyon?

Yok gurban...Ben değil...

Söylesene salsınlar...Canım sıkılıyo içerde...

Yok...Olmaz...Evde oyna sen...

Siz kötü adamlarımı yakalıycaksınız?

Bilmem ki...Öyle dediydiler...

Onlar şimdi saklanıyo mu?

He ya...

Yakalayınca öldürceniz mi onları?

!!!!!!

Babamı öldürmeyin olur mu? O kötü adam değil...

.....

O gün bütün çocukların babası iyiydi...Bütün çocukların annesi...Bazı çocuklar bununla gurur duydu sonraki günlerde...Bazı çocuklar ağladılar...Anne ve babalarına "kötü"damgası vurulmuştu...Oysa onlar da simit alırlardı, diğer çocukların anne babalarının yaptıkları gibi...Onlarda ateşlenince ilaç getirirlerdi...Onlarda ağlar üzülükleri zaman, onlarda neşeli olduklarında gülebilirlerdi...Ama "kötüydüler..."Her gece yatarken gelip, yanaklarından öpen, saçlarını okşayan, hatta masal anlatan bir anne, yada baba...Nasıl kötü olabilirdi ki?

Hakan ne oldu?

Yok bir şey!

Neden oynamıyorsun bizimle?

Siz oynayın...Ben oynamıycam...

Ya hadi gel bak, bir kişi eksik...

Olmaz dedim!

.....!

Tamam bende çıktım oyundan...Şimdi eşsiniz...Biz oynamıyoruz...

Ne düşünüyorsun?

Babamı...

Haber yok mu hala?

Yok...Görüştürmüyorlar...Annem ağlıyo ikide bir...

Görüşürsün merak etme...Annemi üzme...Evin erkeği sensin şimdi...

Haaaayır! Haaaaayır! Evin erkeği olmak istemiyorum ben...Babamı istiyorum...Her akşam onu bekliyorum kapıda...Naber ufaklık! desin istiyorum...Beni ders çalıştırsın, benimle güreşsin, benle şakalaşsın istiyorum...Anneme sarılsın istiyorum, kitap okusun istiyorum...Neden götürdüler onu, nereye götürdüler, kötü biri değil Deniz! Değil...Ben biliyorum, değil işte! Bana sorsunlaaar...

.....!

Sekiz yaşında bir çocuğu hapse atmak nasıl bir şeydir? Dört duvar arasına koymak...İşkence yapmak...Mektupsuz, görüşsüz, baharsız, topraksız, sokaksız bırakmak...Yok...Böyle bir şey olmadı değil mi?Hiç bir çocuk hapse atılmadı bu memlekette...Hiçbir çocuk işkence görmedi...Ve hiçbir çocuk...Darağaçlarında sallanmadı...Peki ya kaç çocuk, Annesiz ve Babasız büyümenin zindanlarında, yapayalnız, eksik, yarım bırakıldı...Ya sonra kaç çocuk İyi olmak erdemine sahip yetişkin olarak zamanımıza erişti...Kaç çocuk kendisinin olmayan "kötülük" damgasının acısını taşıdı bu günlere...Kaç "nü" tablosunda renk verildi gerçeğin acı ve bir o kadar sancılı "siyah-beyaz" görüntüsüne?

"Bizimkiler kazandı! "

Uzaklardan...Çok uzaklardan gelen bir ses, deniz aşırı bir ülkenin gizli labirentleri arasında böyle fısıldıyordu...Bizden değildiler...Bizim gibi... Bize yakın...Ama bizden bahsediyordu...

Kimse "kazananlara" bakmadı...Kaybedenleri düşünemedi... Ya kaybedilen? O neydi?

Lise çağlarımda son sınıf öğrencisiyim...Tuhaf bir öğrenciydim...Hemen hemen bütün derslerimde not ortalamalarım garip bir istikrarsızlık çizerdi...İlk dönem "beş..."İkinci dönem "On...." Yada ilk dönem" üç"...ikinci dönem "dokuz"...gibi...Sanırım daha o zamanlar eğitim sisteminde ki saçmalıklara kızıyor olmamdan ötürü, derslerle ve dolayısıyla sistemle dalga geçmek gibi "kötü" bir huya sahiptim...Tek bir ders hariç...

Türk Dili ve Edebiyatı...

Bu derse ayrı bir önem verirdim...Dalga geçilmemesi gereken bir dersti...Son sene bütün sınav notlarım "on" gelmişti...Son sınav öncesine kadar...Sınav öncesi bir an...

Arkadaşlar...Türkiye Cumhuriyeti Bölünmez Bir Bütündür...

Refleks miydi? Aceleci bir davranış şekli mi...Yoksa kafam mı karıştıktı bilmiyorum...Hemen söz istedim...

Söyle bakalım Deniz...

Hocam...Türkiye bölünemez...Ama bir bütün değildir...

Önce bir şaşkınlık ifadesi...Sonra kırmızıya dönen deri rengi...Büyüyen göz bebekleri...Buz gibi esen soğuk bir rüzgar?

Nasıl yani? Sen ne demek istiyorsun?

Toprak bütünlüğünden bahsetmiyorum hocam...Herhalde onu savunacak bütünlüğümüz mevcut...Ama eğitim bütünlüğü, ekonomik bütünlük, sanayi konusunda ki bütünlük, günümüz şartlarında nedense bir bütünden çok, parçalı bir görüntüye benziyor sanki...Olanakların eşit dağıtılması zorunluluğu, bütünlüğün sağlamlığı açısından zaruri bir koşulluk gerektirmez mi?

Aç biraz! "Sınıfın kafasını karıştırdın..." Yalnız dikkat et söylediklerine...

!!!!

Konuş, seni dinliyorum...

Doğu Anadolu'da ki eğitim sistemi aynı, fakat Batıyla eşit şartlarda mıdır? Ve yine Doğu Anadolu'da' ki Sanayi Yapılanması, Batıyla Paralel orantıda mıdır? Ve yine Doğu Anadolu'da Okuyan bir öğrencinin ailesinin geçim standardı Batıda okuyan bir öğrenciyle aynı mıdır? Ve sizce bu eşitsizlik Toprağımızın Bölünmezliği adına Sosyolojik açıdan bir iç tehdit olarak değerlendirilmesi gereken düşünce tarzını getirmez mi? Bütün olarak ele aldığınız bir nesnenin bir yanını sağlam tutarken, bir yanını zayıf bırakırsanız bu eyleminiz kırılma noktalarının açığa çıkmasına neden olmaz mı? Ayakları felç olan bir insana "Bütün" diyebilir miyiz? Ya akciğer kanseri olmuş bir adama?

Atatürk "Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur" dediğine göre, biz kafamızı ne kadar önemsiyoruz sizce?

Otur!Nerden alıyorsun böyle fikirleri sen? Ben seni çok yanlış tanımışım çok!

Sustum.....

Son sınavdan "Altı" almak haricinde...Hasarsız atlattık seksenli yılların son döneminde söylenmiş bu sözlerin bedelini ödemek sürecini...Zaten okulda bitti... :))

Efendim bu Eylül sürecini farklı bir bakış açısından değerlendirmek ve yorumlamak istedik...Lakin söz uzun...Kimileri hakkında şanlı kahramanlık hikayeleri yaza-dururken, kimileri "O gün" ün acısını bugünmüş gibi hala içinde hissediyor...Yazı dizisi bende sanırım alışkanlık yapmaya başladı mazur görün...Ama başka türlüde paylaşamıyorum ki bir şeyler..."O Gün" ün "Bu Gün" e ne katkısı olmuştur, yada olmuş mudur...Etkisi nedir..."Ara dönemde" toplum nereye kaymış hangi yöne, yönlere savrulmuştur..."İkinci seride" bunu irdelemeye çalışacağız...Hatırlattığım için üzgünüm...Ama unutturulmaya çalışılan yüzlerce kavramın arasında bu konuyu "O dönem"de yaşayan bir "çocuk" olarak işlemeye mecbur hissettim kendimi...Amacı acıları ortaya çıkarıp tekrar yaşatmak değil,

hali hazırda bu gün yaşanan, ve yaşatılmak istenen "başka acıların" dinmesi için bir nebze olsun çaba sarfetmektir...

Tekrar görüşmek dileğiyle...Saygılar sunarım...

Uğur Deniz Ülkegöl

Onsuz Aşk...

Ne sen sor
Ne ben anlatayım....
Hayatın eğriliği içinde
Dik başlı bir hatayım....

Kimseden fazla değil utancım
Daha korkak değilim sorguculardan
Daha yalnız, daha suskun, daha kimliksiz

Yalnızca kanatır gibi sen yanım yüreğimi
Sildim yatağımdan kokunu, sesini, gözlerini
Uyandım derin uykulardan

Daha sensiz.....

.....

Yavaş yavaş...
Öğreniyorum soluk almayı yeniden

Hatırlıyorum o köhne eskimiş sokakları
Duvarlara yazdığımız eylemci yazıları...
Ne az şey kaldı geriye,
Çocukluğumuzun yaşadığı şehirden...

Sensiz bakabilmek mümkünmüş meğer
Aynı göz yaşıyla ağlarmış kadınlar
Toprak aynı kokarmış yağmurlu günde
Ve aynı yalnızlığın kuytusunda ıslanmış
Ayak izlerimin silindiği kaldırımlar

Gölge...Sürgünde...

Yavaş yavaş
Öğreniyorum arta kalmayı senden

Biriktiriyorum sancıyı tenimde
Sen geç, ben göç mevsimlerin iklimi
Sen suç, ben aç sevdaların mahkumu
Seçiyorum müebbetle mahkum kararın
Kırılan kalemimi yüreğimde...

Sensiz ölebilmek mümkünmüş meğer
Mezar taşlarına kazıyabilmek öfkemi
Tetiği kendime doğrultabilmek
Mümkünmüş meğer son nefesinde insanın
Solan bir gülü yaşatabilmek...

Ne sen sor
Ne ben anlatayım...
Çek artık yüreğimden ellerini
Bırak...

Ben kanatayım.....

Kimseden daha eksik değilim
Daha fazla değilim acılarından
Daha yorgun, daha bitkin, daha yenik...

Yalnızca daha büyük içimdeki boşluk
Ettiğim yemin öksüz, özüm sarhoşluk
Sildim gözyaşlarını sorgularımdan

Daha...Daha...

Daha çok sensizlik....

Uğur Deniz Ülkegöl

Oooooof of!

Yosma hayaller sakla koynunda
Belki dönerim bir gün

Sana el bana bir ömre bedel şehrin
Bela kokan kuytusunda
Sen bana mahpus ben sana sürgün...

Hatırla sana verdiğim gül'ü
Nasıl da nemlenmişti gözün
Solduğu gün nasıl da ağlamıştın
Dalından düşen son yaprağında
Avuçlarına battıkça hüznün.....

Bekle beni zamansız sorgularında
Belli olmaz bakarsın gelirim
Bir serserinin bıçak sırtı öfkesi
Hani bulmaz beni kör bir kurşun adresi
Sağ kalırsa sen yanımda, belki dönebilirim...

Sevemedim senden başkasını
Ne yarıdan ne serden geçebilirim
Kavline sadık suçlu bileşkem
Yüreğimde saklı duran kelepçem
Kırıp zincirlerini bir gün, sökebilirim....

Üzülme iklimler soğudu diye
Hazan mevsimlerine aldanma sakın
Geçer bunlar kapanır en derin yara
Savur sen saçlarını deli rüzgara
Kopan bir yaprak gibi avuçlarına, düşebilirim...

Yosma hayaller sakla koynunda
En serseri halimle gelebilirim....

Açarsın kapıyı korkulu ürkek
Titrek bir merhabaya dolar yüreğin
Sensizliğin yüzüne küfrederek

O gün gözlerine, gülebilirim....

Uğur Deniz Ülkegül

Ordaysan...(Sesli Şiir)

İyi ki sevmişim seni
Yoksa nerden bilecektim özlemeyi
Üç satır düşürdüm kuşluk vaktine
Zamansız kavgamda yenik
Çelimsiz kolumda çıban
Şaplı bıçak sancısı oyy! !
Sensiz kuytularda düşlerim yaban...

Çitlembik gölgesinde üşür ellerim
Gövdesi kanayan tarih
Aç, yoksul, doğurgan...

Anaç öfkeler saklı bağında
Yangın ayazlar baharında
Tele takılır uçurtmalar
Küsüp ağlarken çocuklar
Direnmeyi öğrenir ülkem...

Taşar yatağından ırmak
Uskumru bakışlar saklar deniz
Rüzgar köy basar, kırılır başak
Değişir toprağın rengi
-En çok özlemek olur adın-
Toza, çamura bulanmış öfke
Dokunur zirvesine dağların...

Ansızın basar yağmur
Bir kadının gözyaşı çarpar yüzüme
Gelir saplanır da sözüme
Susarım...Susarım...Saklayamam...

On üç yaşın avuçlarında üşür kalem

Çiğ düşer gözlerime
Bir türlü ağlayamam...

Nicesi gitmededir
Kerpiç duvarlı evden
Toplar çocukluğunu, gençliğini
Telli duvaklı kadınlığını

Yollara sürgün olur sabır...

Nicesi gitmededir
Mayın tarlasına gömer umudu
Çapraz ateşlerde büyür korkular
Ağır adımlı gölgeler kendi toprağına
Kovulmuş izler bırakır...

Yetişir on yıl sonrasına adam
Düşünmez basar tetiğe
Çocukluğundan bir an vurulur...

Şimdi kendine hain
Şimdi kendine kahraman
Asilzade konağında yanar ışıklar
Kahkahadan sofralar kurulur.....

.....

İyi ki sevmişim seni
Yoksa nerden bilecektim özlemeyi
Uç satır düşürdüm kuşluk vaktine
Bir gülüş daha borçlanıp gözlerine
Erteledim kokunda
Kuytunda sevişmeyi....

Saklı tut bana kadınlığını
Zulamda birikir tenin gül arzu
Özledim sende yorulmayı
Özledim gözlerine uyanmayı
Özledim

Terimde isyan....

Kulak ver sesime
Can sızım, alın yazım, sokul nefesime

Ordaysan....

Uğur Deniz Ülkegül

Ölüm Sende Kırık Bir Gül Dalı...

- Dalga sesleri...Duyuyor musun?

- Evet..Neden karaya vurdu bizim düşlerimiz?

- Çünkü toprağın kokusunu düşünemedik..Başak sarısını tarlada..Hiç kız çocuğu büyütmedik ellerimizde..Saçlarını okşamadık..Ya da ne bileyim, biz hiç yağmurlu bir günde inadına sırlıklam yürümedik..

- Haklısın..Biz hep gitmeyi istedik buralardan..Şimdi ben gidiyorum..Ve artık sen, yalnızsın...

- Böyle söyleme..Sen olmasaydın maviyi böyle sevemezdim.. Giremezdim böylesi zor bir kavgaya..Şimdi nasıl baktığım yer sen oluyorsa, sen kokuyorsa çiçekler, sen olup çoğalıyorsa içimde rengarenk kanatlı kelebekler, yine sen kalacaksın içimde...Gitmek, sadece yol almaktır sonsuzluğun içinde...Hiç bir şey bitmedi...Her şey yeni başlıyor...

- Çok garip..Önceden korkardım ölümden...Şimdi hiç korkmuyorum nedense..Varlığından değil, ben de var kıldıklarından olsa gerek..Sadece yarım kalması bir şeylerin, eksik yaşanması dokunuyor yüreğime..Senin huysuz ihtiyar yıllarını görememek mesela..Mesela romantizmalarından şikayet ettiğin zamanları..Ne bileyim aklına ne gelirse işte, saçına sakalına ak düşse nasıl biri olurdu, bir kadın sana benim yanımda asılsa ne tepki verirdin, kaçamak gözlerle bakar mıydın, bu yaş günümde bana ne alırdın bunun gibi şeyler..

- Çok huysuz biri olurdu bu kesin..Her gün şikayet ederdim ağırlardan.. Olur olmadık şeylere kızardım..Bu çoraplar nerde yine, değiştirme bırak şu kanalı, torunlar bizi neden aramadı bu gün, aramadılarsa sen neden aramadın, oğlanın parası var mıydı, geline götürdün mü bir şeyler ıvır da zıvır...Zaten saçlar beyazlayınca iş biterdi, tıpsız huysuz ihtiyarla vakit de geçmezdi..Bu bakımdan düşününce kendimi şanslı hissetmiyor değilim... Senin bana bir kadına baktım diye yapacaklarını aklıma getiriyorum da... Ki kesin bakardım..Evet o an kabusum olurdu..

- Delisin sen...Delisin...Şu kısa ömrüme ne çok şey sığdırdın bilsen..Ne çoksun içimde...Biliyorum paramparça oluyor yüreğin...Biliyorum canın yanıyor ama ses çıkarmıyorsun...Acını hiç belli etmedin ki zaten...Acımı dindirirken nasıl hep gülümserdi gözlerin, şimdi bile, bu son görüşmede aynı bakıyorsun gözlerime...Huzur...Güven...Dinle beni ne olur...Yalnız kalma ve bir başkasıyla evlen...

- Sen rahatsızlanınca hemen bir aday aramaya başladım..Geçmişini soyunu sopunu araştırdım bir sürü insanın..Oldukça kabarık bir liste oldu...

- Eeee? Sonra?

- Üzgünüm bir tanem...Bir tane daha 'sen' bulamadım...

- Offfff...Yapma..Şu halimde bile güldürmeyi nasıl başarıyorsun beni...Seni nasıl seviyorum bilsen...

- Biliyorum...Hadi yorma kendini uyu biraz..Ve seni nasıl sevdiğimi düşün...

- Uyumak istemiyorum...Gözlerimi kapadığım her an, bin asır değerinde artık...Ciğerlerime dolan acı umrumda değil...Gözlerine bakarken bunu hissetmiyorum...Sen bana bakarken, sen saçlarıma dokunup okşarken bedenimde bütün acılar son buluyor...Bazen isyan etmek istiyorum... Haksızlık bu diyorum, haksızlık..Tam her şey yoluna girmişken neden? ? ? ?

- 'En fazla ölürüz...' Ama ölüm bile yetişemez ardımızdan...Unuttun mu? Biz sevmenin insan yanını bulduk...Ağlamaktı sevmek, gülmektir bazen... Özlemektir, kavuşmaktır, yorulmaktır birbirimize, dinlenmektir ama hep insancaydı...Biz hiç ucuz tutkuların esiri olmadık, yalan sözlerin kölesi..... Her sözümüz kendi varlığının ifadesi, olanı olmaza değişmedik...Bunu bize veren, bunu bahşeden Yaradana bu isyan neden? Hala varsın... Yanımdasın işte...Ben senin gözlerine bakınca, etten kemikten bir varlıktan öte, senin ruhuna dokunamamışsam, bunca çaba niye? Allah'tan ümit kesilmez ama...Ola ki gittin...Sevdiğim bileceğim ki yine oralarda... Sen yine diren, sen yine kavgaya gir, sen yine gözlerime uyan her sabah.. Ama umutsuz olma, ama isyan etme, kız, öfkelen, ama yenilme...

- Sen benim...Bu hayatın içinde Yaradanın bana verdiği en değerli hazinesin...Ben seni sevdim adam...

- Ben seni sevdim kadın...Hadi artık...Biraz daha uyu...

Ve o günden sonra bir daha gözlerini hiç açmadı... Bazen düşünür dururum, o akşam hayattan kaç 'an' daha çalabilirdik? Kaç asırlık bakış yüklenebilirdik omuzlarımızda? Avuçlarımızda kaç tebessüm daha saklar, biriktirebilirdik...Düşünüyorum da, nasıl da kırıyoruz birbirimizi...

Sevgi dediğimiz kavram bozuk para gibi, değersizce nasıl da harcanıyor hayatımızda...Herkesin yüzünde öfke, herkesin bakışında bezginlik, alabildiğine uçsuz ve bucaksız mutsuzluk...Oysa yaşanan hiç bir anın telafisi yok...Baktığınız gökyüzü bir an sonrası aynı değil..Aynı değil kız çocuğunun yüzünde yakaladığınız o anlam, o gülüş...Aynı değil her akşam uykunuzda yattığınız düş...

'Ölüm sende kırık bir gül dalı...Oysa kokun hala buralarda..Kuruttum bir defter sayfasında o son yaprağı...Açıp bakıyorum işte zamansız, sıkıldıkça canım, kalınca darda..Her şeye alıştım da...Yokluğuna alışamadım bir türlü..Bilirsin...Hep özlerdim seni yokluğunda...Yokluğun boynumda yafta..Özledim seni...'

İnsan diyoruz ya hani...Kaçımız insan kalabiliyor bu hayatta..? Silahları çekilmiş, öfke kusan, durmadan bağırap çağırın yanımız...Sevgiye burun kıvrıp, arsız tutkulara peşkeş çektiğimiz, yalan, ihanet, cinayet kokan o kirli yanımız...Oysa her an, 'bir atımlık' mermi hükmünde...Bir ikincisi yok.. Olmayacak...Oysa her an, yeni bir ölüm değerinde...Bir sonraki anda çekip gidecek...Sorun kendinize...Bu mutsuzluk, bu kargaşa, bu yalnızlık, bu endişe neden? Biz mi hayatın içindeyiz, hayat mı bizim içimizde...

Fırsatım olsaydı eğer...Bir tebessüm fazla bırakırdım onun avuçlarına... Birlikte yaptığımız resme bir çiçek fazla çizer, bir renk fazla boyar, eğilip kulağına bir nefes fazla söyledim onu sevdiğimi..Nefesim aynı...Sesim sevgim yüreğim aynı...Ama

o artık yok...

Bunları neden yazdım ki ben...? Şimdi kapayın gözlerinizi...Son cümleyi tutun aklınızda...Ama hiç bakmadan...

Bir an daha geçip gitti hayatınızdan...Artık o cümle yok...

Ve böyle bir yazı hiç yazılmadı...Dilerseniz yeniden okuyabilirsiniz artık...

Selamlar ve sevgiler 'insan kalabilen' herkese.....

Uğur Deniz Ülkegül

Öyle Sandım

Öyle sandım...

Herkes gökyüzüne bakardı ama seninki bir başka akardı maviye...
Herkes teninde bir ateş taşırdı ama, senin sıcaklığın cehennem nariyle yarıştırdı...
Herkes adımı kolayca söyler çağırırdı belki ama, sen...
Sen söyleyince kalbim çıkacak gibi olurdu yerinden...

Öyle sandım...

Yani inandım be gülüm...
Hani sokaklarda bombaların patlamadığı
Çocukların oynarken mayına basmadığı
Ne bileyim dost yüzlü dost bakışlı insanların karşılaşıp selamlaştığı ülkem gibi
Yurdum vatanım gibi bildim seni...İnanđım...
Onca nefretin arasında, onca yalanın, sahteliğın riyakarlığın
Çebinde aşk taşıyan şair gibi, yazdığım şiir, sevdalandığım şehir gibi...
İnanđım...

Öyle sandım...

Herkes çekip giderdi hayatımdan ama, gitmezdin sen...
Herkes sövüp dururdu ardımdan
Alçakça, haince vururdu sırtımdan belki ama, vurmazdın sen...
Herkes... Herkes söver gibi aşka, sadece tende kalır, öldürürdü ruhunu ama
Dokundukça parmak uçlarında hayat bulurdum ben...
Teninde yaşatırdın beni, soluğum olur, nefesim olur, sesim olur
Öldürmezdin sen...

Öyle sandım...

Vira bismillah! diyen balıkçının nasibindeki dua gibi
Atınca oltamızı bu aşk denizine
Boş dönmeyiz derken...
Yolunu kaybetmiş bir yunus gibi, sahile vurdun beni...

Asırlık çınarın kökleri gibi sağlam bizim yüreğımız derken...
O çınarın dalından çektin, kopardın... Savurdun beni...
Her şehir talan olurdu belki, her bina yıkılırdı depremde ama
Sarssa da bakışların olmadık zamanda beni...
Yıkamazdın sen...

Öyle sandım...

Sen başka biriydin... Sen aşka öyle biriydin...
-Ki çizirdim yazdığım bütün şiirlerin üstünü
Şilerdim senden başka bütün isimleri
Üstüme bulaşan şehirleri telaşla silkelerdim ceketimden...

Herkes ağlardı ama, sen ağlayınca gök delinir sele kapılırdı yüreğim
Herkes üzülür, canı yanar herkesin, herkes kanardı ama
Sen susunca, sen dudağın bükünce, sen küsünce bana...
Sabaha secdeye dururdu gece
Niyazım olurdun
Aşk derler ya hani, yakar kavurur
Sen benim o aşka zemheri ayazım olurdun...

Öyle sandım...

Çıkmaz sokağa girmiş iki tesadüfdük biz
Bizden yola çıkıp, bize giden, bizde yorulan, bizde dinlenen...

Olmasan da sensizliğin aciz kaldığı
Olmasan da yalnızlığın sustuğu, olmasan da...
Bir türkünün seni anlattığı
Koskoca bir şehrin her sabah sana selam verip
Sana uzattığı bir eldin sen...

Her şey giderken
Yola düşerken umudu bir annenin, yaşlı bir adamın merhameti
Ya da cebine koyduğu sevinci bir çocuğun...
Onca giden şeyin arasında gel/din sen...

Öyle sandım...
Yani... Yani inandım gülüm...İnandım...

Oysa herkes dalıp gidermiş senin gözlerine
Sevebilirmiş herkes seni
Herkes kırabilir, sarabilirmiş kolayca yararı
Herkes çağırabilirmiş pervasızca seni
Gidebilirmiş senden...

İnandım...

"Herkes parmak uçlarında ezber yapabilirmiş coğrafyanı..."

Ne bileyim mesela herkes dudağını....

İnandım...

Ben senin saçlarının telinde kalan...
O tek yalandım...

İnandım...

İnandım...

Ocak2017/İstanbul

Uğur Deniz Ülkegül

Protokol Şiirleri - I

Soytarılar sultan oldu aleme
Dostun imdadına düşman yetişti
Dalkavuğun sırrı doldu kaleme
Ar sahibi arsız ilen bitişti.....

Kör kuyuya bir taş attı ol deli
Akıllıya çıkarması zor işti
Deli cüppe sarındı oldu veli
Cemaat yer kavgasına girişti...

Dedi köye bir fabrika konacak
Çoluk çocuk bu rızıktan banacak
Şatın tarla bostan lazım olacak
Sarığına bankonotlar yapıştı...

Beklediler gelen giden olmadı
İmam öldü emme yeri dolmadı
Elde vardı şimdi o da kalmadı
Akli başa geliveren apıştı....

Er doğanın biri adam olunca
Erlük ilen kavgadan konuşunca
Eh ahali tümünden buna uyunca
Öfkeliler birbiriyle kapıştı....

Sözüm sözdür dedi bu iş olacak
Tencereniz çorba ilen dölacak
Üstünüzde bi don-gömlek kalacak
Vermenize "üsttekiler" alıştı...

Az dayanın temel atıldı zaten
Sevdi Gavur bize katıldı zaten
Köyünüz mü? Çoktan satıldı zaten
Yalnız bizim hesap biraz karıştı...

Şimdi dedi beni muhtar ettiler
Hane çokmuş bir de ihtar ettiler
Uydurdular, kaydirdılar gittiler
Kedilerle köpekler de barıştı...

*Bir dip not:

Terörizm uzmanı Sefa Yürükel, Norveç Uluslararası İlişkiler Enstitüsü'nde okuduğunu söylediği gizli raporda yazan Türkiye'yi bölme planını açıkladı.

M.Yürükel Tempo Dergisi'ne yaptığı açıklamada akademik istihbaratçı bir kimse tarafından yazılan raporda hiç bir isim yazmadığını ancak raporun çok ciddi bir araştırmancının ve bir ekip çalışmasının ürünü olduğunu söylüyor. Raporda bahsedilen 2011 yılında Türkiye'de yaşanacak iç savaş konusunda ise tarihin 2011 olarak belirlenmesi Yürükel'e göre Türkiye'nin batılıların baskılarına ancak 2011'e kadar

dayanabileceği sonrasında ise taviz vermeye başlayacağı yönünde. Çünkü AB'nin dayattığı kurallar meselesi var, Büyük Ortadoğu projesine göre değişmesi planlanan haritaya Türkiye de dahil. Batılılar bugünlerde yaşanan gerginlik ve çatışma ortamının yoğunlaştırılmasını istiyor ve bu nedenle Kuzey İrak ve Batı Avrupa'daki PKK büroları korunuyor ve bunlar terörist olarak görülmüyor.

Uğur Deniz Ülkeğül

S/izdüşümler-I

"Onların tek suçu, özgür yaşamaktı..Yaşatmak için öldüler.....
Bir kısmı zindanlarda çürüdü..Gidenler..İsimsiz gömüldüler....
Sorguladık kendimizi..Düşündük....
Biz bu toprakların ilk sürgünüydük..Onlar son Yurtseverdiler.....
Anladık.....

Ve şimdi siz....
Kadın tüccarları..Miyon yobazları..Satılık kalemler..
Kültür ajanları... Demokrasi bilgeleri..Yeşil sermayeciler..
"Başardık" mı sanıyorsunuz?
Daha dikkatli bakmalısınız çevrenize..
Henüz bitmedi...

Yeni başlıyorsunuz...."

S/izdüşümler-1

Gözlerin...Bir düş olmalı senin...
Boynunda inci gerdanlık,
Elinde çiçeklerin..
Mavinin tonundan bakıyorsun..
Farkında değilsin güzel,
Kırmızıdır benim ömrümün sevişmeleri..

Canımı yakıyorsun.....

Ne sustuğum kadar sessiz,
Ne çığlığım kadar ün'sün..
Niye bu kadar yorgun, böylesine üzgünsün?

Yetişemedim kavgana senin,
Affet...
İçimde sancı,
Ölürsem hani zamansız....
Bu dert...

Benimle gömülsün..

Şimdi bir Bozkır kasabasında..Hani bulutlar geçer üstümüzden ve yeniliriz
zamana..Bildiklerimizin değil, sildiklerimizin hikayesine ağlarız bazen.Hayat, "içinde
gülücükler saklı bir saklambaç oyunu"dur...Arada bir..Yüzümüzde beliren..O sessiz
tebessümün, tek haklı gerekçesi budur....

Ömer efendi yine tutmuş caminin yolunu..Bir yanı eksik..Tam gitmiş..
Yarım dönmüş..Kore'de bırakmış bir kolunu..Az buz değil..Uzak memleket..
Ucuzmuş bizim canlar..Öyle demiş gavuş...Bol keseden gönderilmiş Mehmet..Ömer
efendi konuşur bazen.. "Nüfusta Adımız Ömer..Unvanımız Gazi..Sonradan
anladık..Unuttular adımızı..Lakabımız kaldı Niyazi! ..." Biz diyor..Yarım kollu "yobaz"
olduk..Şimdi Onlar gelmiş..Bizimkilere Din öğretiyormuş..Eh be evlat..Nasıl ağrımıza
gitti bilsen...Duyunca kahrolduk..

Hayat Gülüm..Hayat..
Doğru bir gerekçesi vardır,
Kendince her yanıydın..
Bir "an" kadardır,
Öyle kolaydır yaşanması
O aldanışın....

Sözlerin...Bir düş olmalı senin..
Ses' inde merhamet,
Sus' un da huzur,
Sakin..Ve serin.....
Bana Mutluluğu anlatıyorsun,
Farkında değilsin güzel,
Bir masaldı o "mavi çocuğun" gülüşleri..

Aşk 'da aldanıyorsun..

Yusuf' u gördüm geçenlerde..Yine aynı gam, yine aynı keder..Aynı yoksulluk
cebinde..Anlatmıştım...
Hatırlarsın..Hani şu "İçerdeki..." Baktım sıkılıyor..Oturduk bir çay söyledim..Sonra
çağırdım garsonu..İki paket Samsun istedim..Aldım, koydum gizliden cebine..Öylece bir
baktı yüzüme..Bana öyle içerledi ki..Sustu bir zaman..Konuşmadı..Sonra dikti
bakışlarını gözlerime.." Sen! dedi..Sen haklı çıktın..Hatırlar mısın? Yıllar önce bir
gün...Bana Dostluğu anlatmıştın..Ah ahmak Yusuf! Seni dinlememiştin..Al işte
dost..Dostlar.
Hepsi bize bu yolda "yoldaş" lar.."Zor günde belli olur arkadaşlar" demiştin..Zor nedir
bilmiyorduk..Öğrendik.... Yanılmışız..Biz o zamanlar sadece.."Kolay"ı "Zor" sanıyorduk...

"Bak Deniz..! " dedi.."Bak etrafına..Ne görüyorsun...Bana Onur' u da anlat..Bilgiyi..Ve
Erdemi..Ama göster sonra..Bunu üstünde taşıyan..Bir Ahmet'i..Bir
Tuğrul'u..Aslı'yı..Elif'i..Kerem'i....Yalanmış hepsi! ! ! Yalan! ! ! ...
Şimdi sen...Konuşuyorsun..Yazıyorsun..Anlatıyorsun durmadan..Yok Deniz yok! ! !
Biliyorum ben..Sen de yanıyorsun inan.... Bu insanlar sen, ben, biz..Hak ettik
bunu..Hepimiz, mahpushanelerinde özgürlük türküleri söylenen, ahmak bir
sömürgeyiz..! ! ! Yanılıyorsun Deniz..Yanıyorsun..Sen de değiştir doğrunu..."

"Söyle şimdi bana..Yarının var mı senin? "

Yarının var mı senin?
Çocuklarına,
Taze bahar gülleri vereceğin...
Öyleyse neden duruyorsun?
Farkında değilsin güzel,
Unut artık bütün terk edilişleri...

Kendi dalında kuruyorsun.....

Düşlerin bir dağ olmalı senin,
Bir Deniz, Bir Orman, Bir Çöl.....

Ama bir de Gökyüzünü düşünmelisin...

Görebilmek için yukardan,
Doğrunu...Ve yanlışını....
Menzilini bazen umudun,
Bazen umuda aldanışını...

Sen...Ve ben.....Bir kibrit yakımlık sevda düştük zamana..Soruyorsun ya bazen..”Ne olacak halimiz? ” Küçümseme alevi...Bir kibrit.. Bir ormanı yakar bazen..Bir ağacı..Bir evi..Yanmaktır mesele..Yanabilmektir..
Aşk için..Sevda için..Dost için....Işık mı arıyorsun..Karanlık mı önün..”Sağ”ın..”Sol”un..Yan işte güzel, yan! ..
Yanmayı dene..Yanabilirsen..Işık sensin....

Yoksa bu karanlık yutar seni..Uçurumlar, kayalar, bataklıklar sarmış çevreni..”Yol kesen” vadilerinde kaybolursun...Söndürürsen alevi..Ah bir söndürürsen..Kork işte o zaman..Ne resmini çizebilirsin bir daha baharın, ne gönlünce seyre dalarsın kırmızıyı, maviyi, yeşili....Öyle az ki zamanın..Öyle ”biraz” ki yarın.. Tutmazsan ucundan..Ne yarın kalır..Ne bu gün...Yenik bir dün’ e, dönüşsüz bir sürgüne mahkum olursun...

Sor şimdi kendine..Bir kez daha düşün...

”Yarının var mı senin? ”

Uğur Deniz Ülkegül

S/izdüşümler-II (Project Democracy)

Bu zamanın insanına.....
Yurduma.....

24 Ekim 1919/Kırşehir..

"En önemli kurtuluş ilkesi; Halkın örgütlenmesidir..Örgütlenmeyen bir halk "saray" karşısında, "Sömürgeciler" karşısında yenilir, ezilir...Öyle ise "Genç Aydınlar! ..." Halkın önüne düşeceksiniz..Ulusal bilincin ateşini yakacak ve Türk Halkını, Bağımsızlık savaşımızın halkasında örgütleyip, birleştireceksiniz..Bu örgütlenmeden nereye çıkacağız? Bu örgütlenmeden Halkın Yüzyıllardan beri özlediği Halk Devleti yoluna çıkacağız..Bu halk hareketini, bir ulusal devlet haline getireceğiz...Kırşehir Gül'ü gibi toprağa, halka bağlı yeni bir Türk Devleti.."

M. Kemal ATATÜRK

1947/Ankara TBMM..

"Dünyaya ışık nereden geliyor? Bu ışığın bir kaynağı var.Işık Amerika'dan geliyor.Ümit nereden geliyor? Amerika'dan geliyor..."
Hamdullah Suphi TANRIÖVER
CHP Eski İstanbul Milletvekili

"Bugün, bu büyük milletin..Amerika'nın...İnsanlığa yaptığı yardımı hatırlayıp teşekkür ederken, Peygamber gibi temiz ve kusursuz Roosevelt'i ve onun halefi olan, kıymetli "devlet ve millet" adamı Truman'ı hürmetle selamlarım..
Muhittin Baha Pars
CHP Eski Bursa Milletvekili

S/izdüşümler-II

Biliyorum..
Yorgunsun sen..
Öyle yorgunsun ki..
Sen ağlayınca
Dağlar,
Dönerek yüz üstü yuvarlanır
Kendi uçurumlarına..
Çekilir dalgaları denizlerin,
Bütün kıyılardan....
Kendi sularına.....

Yorgunsun,
Biliyorum..

Öyle yorgunsun ki,
Sen ağlayınca
Utanır göğün mavisini,
Gri yağmurlar boşanır
Bulutlarından...

Oysa doğrulmalısın olduğun yerden..Sözün mü geçmiyor ayaklarına..Dizlerini kullan!
Silahın mı yok..Ellerin var..Kolun mu kırık..Be hey sevgili! Yüreğin var! ..Kapatırsan
gözlerini..Esirgersen gözlerinde ki ışığı Aşk'tan..
Düşer yıldızlar..Söner güneş..Son bulur alem..

Kaç kılıç darbesi değdi
Avuçlarına..
Kaç ölüm sundular,
Bıyığı terlememiş
Çocuklarına..
Şimdi kan revan mı yüzün,
Şinen de koca bir hüznün..
Diren! ! ! !

Uyanmaz,
Ve yenilirsən..
Yemin verdi bahar,
Sunmayacak yaprağını..
Ahdetti bu topraklar,
Büyütmeyecek başağını...
Biliyorum..
Yorgunsun sen...
Ama bu gafletle
Yenilirsən,
Gömüldüğün toprak,
Örtmeyecek utancını.....

Dört yanında dört bin tuzak..Boynunda kırk ilmek urgan..Ölüm çetrefil..Bela
doğurgan..Öyle bir masal ki huzur dediğın..Menzili uzak..Yüz Kaf dağından...Sen
insansın! Kalk!Kalk ve hatırla..Seç ve doğruyla..Gööörrrr! ! ..
Yeniden bak....Yeniden..Ve anla!

Her gün biraz daha çok kanıyorsun..Amortisiz bilet kuponlarında eskimiş umudun..Ve
sen yanıldıkça büyümüş, iliklerine işlemiş yoksulluğun..Oğlunu vermişsin
vurmuşlar..Kızını vermişsin, satmışlar..Yüreğini koymuşsun, alın demişsin, belki
bu..Belki insafa getirir sizi..Anlarsınız bizi...Kanatmışlar....

Uyuşmuş soğuktan cesetlerin teni..Yine de ölümler daha saygın..Lakin..Leş kokusuna
bürünmüş yürüyen ruhlar.. Gözler kör..Kulaklar sağır..Sözler sıradan...Acz' ini
haykırıyor her görüntü karşıda ki aynadan..Emperyal bakışlı, misyoner yakarışlı,
soysuzluğun asaletini taşıırken içinde, küçümsüyor varlığını, çelimsiz kalem, yürek
cahili, bilge görünüşlü...Susuzluktan çatlarken dudakların, kanını emiyorlar....

Kimdir onlar? Ve ötekiler..Ve içerdekiler..Damarlarına sızan..Beynini kemiren..Düşün!
Sen ki bu kavgayı....

Çok defa görmüştün! ...Korkma ölümden....Yürü..Yeniden doğarsın
küllerinden....Biliyorsun..Daha önce de öldürülmüştün..

Yorgunsun sen,
Biliyorum..
Öyle yorgunsun ki...

Pusuya yatmış zebaniler,
"Örümcek ağlarında/n" zincirler,
Puşt bakışlı kelepçe,
İdamını kabul beklerken,
"Mürekkebi kan" bir dilekçe...

Hakkın yok yorulmaya.....

Kalk sevgili! Kalk ve topla düşürdüğün umutlarını..Baharı hatırla..Hani taze toprak
kokardı her yağmur sonrası bahçen..Hani çocukların vardı senin gülbüz bakışlı..Hani
gurbete yolladığın Er'in..Şakağında açmış taze "gül"le gömdüğün neferin.Bilirim ah can
yoldaşım..Sırrımın bekçisi..İçimin sancısı.. Ömrümün gerekçesi..Bilirim..
Yorgunsun sen..Ama yenilirsen..Bitmez o zalimin işkencesi..

Sevdim seni işte..Yazılmışsın alınma..Ellerinde ki nasırla..Sırtında ki yükle..Gözünde ki
yaşla sevdim..Sözünde ki Gam, sızında ki Gem, sesinde Matemle sevdim..

Biliyorum.....
Yorgunsun sen.....
Öyle yorgunsun ki,
Seni kavga da dökülen,
Terinle sevdim..

Bir tek Onlar!
Bilmiyorlar..
Ama anlayacaklar...

Henüz bitmedi.....

"Project Democracy"

"Türkiye yapaydır..Gerçekte varolan Türkiye, bir adamın, önemli bir adamın, tarihsel
öneme sahip bir adamın dikte ettirmesiyle yaratılmış, bir yapay oluşumdur...Bunu
yapan kişinin adı, Mustafa Kemal ATATÜRK'tür..Bu adam, tek başına bir devlet
yaratmıştır..Ve Türkiye'nin bu günkü sorunu, işte budur.. Bu adam "yapay" olan bir
devlet yaratmıştır..Bu gün Türkiye Cumhuriyetinin temeli olarak, Kemalizm'in iki
unsuru, Laiklik.."Dinin ve Siyasetin birbirinden ayrılması.." ve " Türk ulusalcılığı"
gerçekle bağdaşmamaktadır.."

15 Eylül 1998
Udo Steinbach
Konrad Adenauer'in Türkiye danışmanı..

"Olan şey, Mustafa Kemal'in var olmayan "farazi bir varlık"ı, "Türk Milleti"ni, ayağa kaldırarak ona hayat vermesiydi..O'nun girişmiş olduğu projenin gerçek boyutlarını "Biz" e veren, ve düşüncesinin ütopyacı niteliğini ortaya çıkaran, "Olmayan bir şey" için, sanki "varmış gibi" çalışması ve onu var etme yolunda ki kabiliyetidir...."

Ergun ÖZBUDUN
CIPE Türkiye Bürosu 2.Direktörü
(Centre International Private Enterprise)
TDV (Türk Demokrasi Vakfı) Kurucusu

"Hiçbir yenilgi böylesine ustalıkla zafer görüntüsüne dönüştürülmemiştir..Hiç bir mütareke de böyle bir kutlama coşkusu yaratılmadı...Hiçbir "teslimiyetçilik" böyle bir şenlik havasında sunulmuş olamaz...Evet, bu günün Türkiye' sinde akıl almaz bir iyimserlik havası estiriliyor.....O Türkiye ki....Aslında "tarihinin en düşündürücü dönemlerinden birine" girmektedir..."

Prof. Dr. Mümtaz SOYSAL
Helsinki zirvesi sonrası

"Cebren ve Hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir..Bütün bu şeratten daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler.... Hatta bu iktidar sahipleri şahsi menfaatlerini,müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler"

M. Kemal ATATÜRK
Siz tanıyorsunuz..Bizse "Yaşıyoruz"

Uğur Deniz Ülkegül

S/izdüşümler-III (WEB-Örümcek Ağı)

Eskiden, diktatörlere destek veren Amerika ve Batı Avrupa, Paraları "Hürriyet" ve "Demokrasi" diyerek akliyordu..Şimdi ise hem "Demokrasi" diyor, hem de "İnsan hakları- İnanç özgürlüğü" diyor..Demekle kalmıyor, kendi eliyle iktidara getirmiş olduğu diktatörleri iktidardan devirmek üzere, "Demokratikleşmenin önündeki engellerin kaldırılması" ya da " Demokrasiye geçiş misyonu" diyerek, "Ulusal orduların kimliğinin yok edilmesi, ve bağımsız devlet egemenliğini koruma kararlılığının kırılması, devlet merkezlerinin zayıflatılması" yoluna gidiyor...Bu işlem için NGO' dan NGO' ya.."Vakıftan vakıfa" yatırım yapıyor..

*NGO: Avrupa'da yerleşik, ve çoğu Birleşik Devletler tarafından parayla beslenen hükümet-dışı örgütler..

.....

"Örtülü operasyonlara dönmeye gerek yok..Örtülü operasyonla uygulanmış bir çok program, (artık şimdi) "oldukça açık" biçimde ve sonuç olarak "Hiç itirazsız" gerçekleştirilmektedir"

William Colby
CIA Direktörü

.....

" IRI temsilcileri Türkiye'ye geldi..Onlara ilkelerimizi bildirdik..Türkiye'nin çıkarını her şeyin üstünde tuttuğumuzu anlattık..Bunun üzerine IRI bizimle olan ilişkisini kesti.."

Aralık 1995
(Stratejik Araştırmalar Vakfı)
ŞAV Yönetimi Başkanı
İş Adamı
Selim YAŞAR

*IRI: Int. Republican Institute

.....

"IRI belli başlı partilerin, politik iletişim ve ilişki kurma "stratejileri", yerel parti örgütlerinin "geliştirilmesi" ve kadınların önderlik eğitimleri konularında bir dizi eğitim atölyesi oluşturacaktır..Partilere doğrudan yardım yapılmasına ek olarak IRI, Ankara'da yerleşik, "Parti dışı bir kamu kuruluşu" olan ve "daha demokratik bir örgütlenmeye yönlendirecek partiler yasası" reformlarını araştırmak üzere "Türk politik parti yöneticilerini bir araya getiren, atölye çalışmalarını yürüten" Anadolu Stratejik Araştırmalar Vakfı (ANSAV) 'nı desteklemek üzere, 20.000,00 US dolar destek bağışı sağlayacaktır.."

*IRI, ANSAV' ın çalışmalarına 1996 yılında 12 aylık proje için 189.604,00 US dolar tahsis etti..

.....

Nasıl ama Osman,

Ne güzel uyuyor yurdum insanı..
Semra'sı, Ata'sı merak konusu,
Sosyete fahişesi reklam panosu..

Papazı, Yobazı, kol kola girmiş,
Ayin yapıyorlar "Dinler arası"..
Ülküsü bar'larda Badyguard olmak,
Sağcısı, solcusu el maskarası...

Nasıl ama Osman..
Acıtıyor değil mi Eylül sancısı....

Eski yoldaşlar,
Şimdinin yazar züppesi,
İnce ruhlu kadın zamparası,
Hovarda viskidaşlar..

Nasıl da duygusallaşıyorum bilsen,
Ekranda görününce arkadaşlar...

Nasıl ama Osman..
Nasıl da harcandılar değil mi?
Bozuk para gibi o kardaşlar..

İyi ki Yusuf yok...

Kahrından ölürdü zaten,
Asılmasaydı Çetin..

Seni de pek iyi görmedim..
Metin ol Osman..Biraz metin...

Bu devran böyle gitmez..
Yürürken lazım olacak bize,
Yüreğin...

.....
"Sayın Wulf,

Anayasa kongresinin 20.000 DM' lık bir faturası elinizde bulunmaktadır..
Bu fatura, Türk Demokrasi Vakfı (TDV) tarafından karşılanacağına dair bir ibareyle
vakfımıza iletilmiş bulunmaktadır..Arkadaşlarımız bizim bütçenin negatif olduğunu ve şu
anda bütçede hiç para bulunmadığına işaret ettiler..Üstelik "Türkiye projesi" için üç
aylık bir ödeme ertelenmiş bulunmaktadır..
Devlet Başkanı ve Parlamento Başkanı açılışımıza davet edildi ve Ben, kongreyi yöneten
kişi olarak "Görevimizi" yerine getirdiğimiz kanaatindeyim..."

17.02.2000
Bülent AKARCALI

Türkiye Demokrasi Vakfı Başkanı

.....

Sayın Akarcalı,
Bu gün öğrendiğim üzere, Almanya'da bulunan merkezimizin önerimi dikkate alarak "Türk Demokrasi Vakfı/2001" bütçesini 25.000,00 DM daha arttırılmasını uygun bulmuştur, buna şahsen çok sevindim..Yakında bu değişikliği içeren "Partner sözleşmesi" size gönderilecektir.Sizden ayrıca, Türk Demokrasi Vakfı olarak yaz dönemine kadar ve ikinci dönem içinde "anlamli" toplantılar yapılmasını sağlamanızı rica ederim.. Çünkü Nisan hesabından görüleceği üzere "Türk Demokrasi Vakfı eğitim etkinliklerine sadece 6.000 DM harcanmasına rağmen, maaş ve işletme gideri olarak toplam 7.000 DM harcamada bulunmuştur.Bu oran (fark) ise hiçbir şekilde kabul edilebilir bir oran (fark) değildir.."

Saygılarımla..

10.05.2001
Dr.Wulf Schönbohm
Konrad Adenauer Stiftung
KAS Türkiye Şubesi Sorumlusu

.....

Bir "Dil Sürçmesi.."

"Partnerimiz TDV (Türkiye Demokrasi Vakfı) sayesinde Ankara'da ki Alman Büyükelçiliği ile birlikte organize edilen "Almanya'nın Birleşmesinin 10.Yılı" konulu etkinlikte olduğu gibi, geçen yıl düzenlediğimiz etkinlikler için, konuşmacı olarak önemli siyasetçiler kazanılmıştır..Bahsi geçen bu etkinlik için, Almanya birleşmesini Türk bakış açısından inceleyen Başbakan yardımcısı Mesut YILMAZ "kazanılabilmiştir.. "

Konrad Adenauer Stiftung Vakfı

.....

"Başka devletlerle veya o devletler adına faaliyetler gösteren kuruluşlarla ilişkide, gardımızı indirirsek, duyarlılığımızı, dikkatimizi bırakırsak,yarın kamuoyu önünde,-Ben bundan çok korkarım- "STK (Sivil Toplum Örgütü) aslında yabancıların kullandığı bir alettir" diye birkaç örnek ortaya konur..Bu kötü örnekler, dar kafalılığın, yabancı düşmanlığının aracı haline getirilebilir..

TETV Genel Sekreteri

*TETV: Türkiye Eğitim ve Toplumsal Tarih Vakfı

.....

Nasıl ama Osman
Örümcek ağı gibi

Sarmışlar değil mi..
Bütün ev ve odaları..
Bütün sokak, bütün cadde,
Ve duvarları..

Çocuğun var mıydı senin?
Ahmak kafam, vardı elbet..
Özgür `dü değil mi adı..

Ne garip değil mi Osman,
Ne tuhaf..
Aç, yoksul, sömürge gibi
Yaşarken bir toplum,
Özgür sanıyor kendini
O ülkenin çocukları..

Heeeeey bre Osman..Kalk hadi kalk..Küfredip durma geçmişe..Sen geleceğe
bak..Yapacak çok işimiz, anlatacak çok kimsemiz var daha..Uyuşmuş beyinler..Ne
yaparsın..Yavaş yavaş...Farkında bile değil bir çokları...

.....
"Bence, bir ulusta şeref, onur ve namusun...Ve insanlığın oluşup varlığını sürdürmesi, o
ulusun özgürlük ve bağımsızlığına "Kesin bir biçimde" sahip olmasıyla mümkündür..
Ben kişisel olarak ileri sürdüğüm "bu niteliklere"
çok önem veririm.. Ve bu niteliklerin "kendimde var olduğunu ileri sürebilmem için,"
"ulusumun da aynı niteliklere sahip olmasını ana koşul bilirim.." Ben yaşayabilmek için
mutlaka bağımsız bir ulusun evladı olmalıyım! "

1921
Mustafa Kemal ATATÜRK

Uğur Deniz Ülkegül

S/izdüşümler-IV (Economic)

"Amerikan kapitalizminin temel hedefi, bütün zayıf ülkelerin hammaddeleri ve ulusal pazarlarını kendisi için açık birer kapı olarak tutmaktır..Bunun için diplomasi ve gerekirse zor kullanılmalıdır.."

1902
Woodrow Wilson
Amerika Birleşik Devletleri Başkanı

.....
"Küreselleşme, örtülü faşizmdir..Faşizmin adı ve biçimi değişmiş, küreselleşme olmuş..Dünya pazarlarında büyük şirketler, küçük şirketleri yutuyor, yok ediyor.. Küçüklerin koruyacı olmayacak..Küçük ve zayıf devletler "egemen" ve güçlü devletler karşısında DEVŞİRİLMEK isteniyor.. Zayıfların işçisi, çiftçisi, küçük işletmeleri ezecek..

Prof.Dr. Erol MANİSALI

.....
Türkiye,
Teorik bakımdan bağımsız bir ülke oldu..Ancak ticaret ve ekonomide yeteneksiz ve sermayeden yoksun olan bu halkı tanıyanlar bilirler ki, bu bağımsızlığın ömrü pek kısa olacak ve eski durumu bir başkası üzerine alacaktır..

New Conventional
İngiliz Gazetesi

.....
"Türkiye' de önemli mevkilerde Amerikan eğitimi görmemiş bir Türk'ün bulunduğu bakanlık ya da iktisadi devlet kuruluşu (KİT) kalmamıştır.. Müsteşarlık ve Genel Müdürlük mevkilerinden de daha yüksek görevlere kısa zamanda geçmeleri beklenmektedir..AID bütün çabalarını bu gruba yöneltmelidir..

1975
Richard Podol
Amerikalı Araştırma uzmanı..

*AID: Amerikan Yardım Teşkilatı

.....
"Sivil toplum düzeyinde "Demokrasi İçin Sivil Toplum Girişimi" ne destek verilerek Türkiye' de siyasi gündeme müdahale konusunda önemli bir adım atıldı.."

Can PAKER
TESEV Başkanı
Türkiye Ekonomik Ve Sosyal Etüdler Vakfı

.....
Arkadaşım Coni'ye...

Ben..Memleketim...

Benim ulan bu memleket!
Taşıyla toprağıyla,
Yağmuruyla, karıyla benim..
Ben memleketim..

Haini de benim, cesuru da,
Fazlası da benim, kusuru da,
Vurulan canıyla benim,
Dökülen kaniyle benim,
Kışıyla, baharıyla benim,
Ben..Memleketim...

Hem solcu' yum, hem sağcı,
Hem dindar, hem bağınazcı,
Hem efendi, hem serseri,
Ama bu yurdun isyancısı,
Bu yurdun askeri!

Sazıyla, sözüyle benim,
Azıyla özüyle benim,
Yüreği, gözüyle benim,
Ben memleketim! ..

Var mı ulan ötesi,
Benim bu memleket, benim!

Toplayın getirin silahlarınızı,
Lejyonlarınızı,
Kiralık katillerinizi..
İrz düşmanlarınızı,
İş birlikçilerinizi,
Misyon papazlarınızı,
Kan emicilerinizi,
Sermaye puştlarınızı..

Yetmez ulan gücünüz,
Yetmez!
Bu devran böyle gitmez!
Bileceksiniz!
Ve öğreneceksiniz,
Yanıldığınızı! ...

Benim ulan bu memleket,
Soylusu da benim, soysuzu da,
Van' lısı da benim, Uşaklısı da,
Alevisi, Sünnisi,
Aydını, Ereni, Ümmisi,
Camisi, Sinegog'u, Kilisesi benim..

İyi belleyin aklınıza.....
Ben Memleketim!

Kol kırılır,
Yen içinde kalır!
Benim kavgamdır bu,
Benim yaramdır..
Dirisi de benim, ölüsü de,
Koyunu da benim, sürüsü de,
Kadınıyla, çocuğuyla benim,
Nefesiyle, soluğuyla benim,
Zirvesinde doruğuyla benim,
Ben Memleketim!

Düşlerinize bile ağır gelir,
Gömülseniz,
Kusar sizi bu topraklar,
Sizinle yan yana durmaktan,
Ar eder şehitlerimiz, Ar!
Dönün kendi çöplüğünüze,
Dönün yokluğunuza,
Rezil medeniyetinize!

Şehirlisi, köylüsüyle benim,
İşçisi, emekçisiyle benim,
Ordusu, nöbetçisiyle benim,
Sürgünü, mahpusuyla,
Dargını, kırgını, küskünü,
Ve Sevdası,
Ve tutkusuyla..
Bakın yüzüme iyi bakın!
Ben memleketim!

Yoldaşı da benim, Kardaşı da,
Düşmanı da benim, Yardaşı da,
Öfkesi benim, sancısı benim,
Belası, devası, acısı benim,
Sizi de bilirim, kendimi de..

Siz alemin yüz karası!
Kolay geçer bu gönül yarası,
Şimdilik duyun,
O gün gösteririm!

Ben Memleketim.....

.....

Aslında hepimiz farkındayız bir çok şeyin..Sadece düşünce yoksulu olduk gün geçtikçe..Farkındayız aslında..Aynı baharı karşıladığımızın..Aynı suyu içip aynı gökyüzünü paylaştığımızın..Düşününce..Biraz düşününce hatırlıyoruz..
Mesela yıllar önce..Bahar sineması vardı belki sokağınızda..Yıllar önce mesela..Mektup

yazabilen insanlardınız bir dostunuza, bir arkadaşınıza..Belki bir tek kanalınız vardı..Siyah beyazdı..Evet siyah beyazdı ama siz..Çok daha kolay fark edebiliyordunuz dışarıda ki yeşili, maviyi, kırmızıyı..Oysa şimdi..Ekranlar renklendi diye mi..Bu yüzden mi hayata siyah beyaz bakıyorsunuz..?

Kırmızı çoğalmakta.Birileri evinizin dışını,sokağınızın köşesini, tarlalarınızı, bahçenizi, iş yerinizi.. Düşlerinizi, gülüşlerinizi, sevincinizi, umudunuzu ve hatta alın terinizi kırmızıya boyuyor.. Farkında değil misiniz?

Aslında hepimiz farkındayız..Düşünsek..Biraz düşünebilsek..

Hepimiz bir kuşağın çocuklarıyız..Benim dönemimdekiler biraz donuk yetişti..Çünkü ben o Eylül gününde henüz sekiz yaşındaydım..Balkondan bakmak yasak değildi..Bakmıştım.. Ne bir çocuk sesi, ne bir kamyon gürültüsü, ne de bir kapı gıcirtısı kalmıştı..Babama sormuştum hatırlıyorum..
"Baba insanlar nerde? " ..Susmuştu..Sonra büyüdüm..On beşinde öğretmenime sordum.O gün.Ne olmuştu? .Baktım yüzüne..Gözleri dolmuştu..
Ama susmuştu..Evlendim..Çoluk çocuğa karıştım..Daha gençtim..Gençliğini duyduğum bir abi vardı kapı komşumuz..Çıkmazdı pek dışarı..Alışkanlık yapmış "içerde." Fazla konuşmazdı. Bana Eylül'ü anlat dedim bir gün.."Bekle çocuk! " dedi.."Farkına vardıkça anlayacaksınız.." O gün ne demek istediğini anlamamıştım..Şimdi anlıyorum...

Belki de bu yüzden di..Ne tam bir sağ'cı, ne tam bir sol' cu olabildim..Tıpkı sizler gibi..Çünkü tanıdığım insanların ve hatta okuduğum insanların bir çoğunun "dönüşmüş" olduğunu görüyorum şimdi..Biz o yenik, o parçalanmış, o susmuş insanların çocuklarıydık..Şimdi bu çocuklar bu koca ülkenin, bu cennet toprakların ağır işçileri..Ama o kadar cılız ki düşünebilme ve yorum yapabilme yetimiz..Bu akıl bu yükü kaldıramamakta..Peki ama bilenler nerde? Hani erdem sahibi olanlar, ülküsü olanlar, bilgisi, tecrübesi, ön görüşü olanlar..Onlar..O kadar az ki..

Aslında hepimiz farkındayız..Beni ürküten farkında olamadıklarımız..Vietnam bize çok uzak diye mi rahatız..Oysa Irak ne kadar yakınıımızda..Somali de zenciler yaşıyor diye mi umursamamız..Oysa aynı onur olmalı değil mi kanımızda?

Türkiye' de kurulan yüzlerce vakıf..Elbette içlerinde ayırdıklarımız vardır mutlaka..Ama ayırmaktan imtina ettiğimiz diğerleri..Onlara dışarıdan yapılan büyük para transferleri, içerde uyguladıkları "dış" kaynaklı vakıf faaliyetleri siyasal, ekonomik ve hatta stratejik müdahaleleri ne derece iyi niyetlidir.. Gerçekte.Ama gerçekte bu kurumlar kimin ve hangi amaçların hizmetindedir..Düşünmelisiniz..Siz.. Tek tek.. Her biriniz.. Çünkü her biriniz söz verdiniz..
Ve AND İÇTİNİZ...

Suçlamak gibi bir niyetimiz yok efendim..Bizim ki sıradan basit bir merak diyelim..Biz sadece düşünüyoruz..Çünkü bu toplum, düşünmeyi özlemiş bir toplumdur..Bunu da biliyoruz...Daha önce bir yazımda değinmiştim..Aziz NESİN haksızdır..Haksız olmalıdır..
Ve siz, onu yanıltmaya mecbursunuz...

Bundan sonra ben..Bu tür konuları işlemeye devam edeceğim..S/izdüşümler serisi çok uzun bir süre devam edecek efendim.."Hiç okunmasa"da devam edecek..Ve derinleşerek gidecek.."Düşününce" bu karara vardım..
Bu Eylül sancısı..Artık dinmeli..

Saygılarımla..

“Durumu düzeltmek için mutlaka Avrupa’dan öğüt almak, bütün işleri Avrupa’nın emellerine göre yürütmek, bütün dersleri Avrupa’dan almak gibi bir takım düşünceler belirdi..Oysa, hangi bağımsızlık vardır ki, yabancıların öğütleriyle, yabancıların planlarıyla yükselebilirsin? Tarih, böyle bir olay kaydetmemiştir..”

6 Mart1922
Mustafa Kemal ATATÜRK

Uğur Deniz Ülkeğöl

S/izdüşümler-V (Goldmens)

Türkiye-Avrupa Birliği ilişkilerinin, bu gün içine sokulduğu tünelin,

- ne insan hakları ile,
- ne ekonomik gelişme ile,
- ne "çağdaşlaşma" ile,
- ne demokrasi ile,
- ve ne de Cumhuriyet ilkeleri ile ilişkisi bulunmaktadır..

Sorun, "Türkiye'nin AB güdümü altına sokulması" sorunudur.." Türkiye içinde ki "dar bir çevre" ile AB'nin Türkiye üzerinde ki hesapları" bir noktada birleşmiş ve bu birleşme noktasının gerekleri,"gerçekler kamuoyundan gizlenerek" yerine getirilmiştir.

Erol MANİSALI

Gelelim Türkiye'ye..Dünya da altın üretimine karşı en yoğun, en uzun süreli, en gürültülü, en organize, en renkli, en anarşist, en dıştan yönetilen, en anti-emperyalist, en etnik, en mezhepçi, en sosyalist, en ulusalcı tepkiler gösterilen tek ülke,Türkiye!
..Ve bu tepkinin simgesi de Bergama..
Bu anormalliğin traji-komik bir yönü de, Türkiye' de altın üretiminin hiç söz konusu olmayışı..Üretilmeyen altın için, kitlesel kıyametler koparılan bir ülkenin, "araştırmayan, sessiz, duyarsız" insanlarıyız hepimiz...

Necip HABLEMİTOĞLU

Bir toplantı sonrası.....

Av.Eren KESKİN: Alman konsolosluğunun Tarabya'da bir konuk evi var..Çağrı onlardan geldi..Alman adalet bakanı bir gün sonra, devlet yetkilileriyle görüşecekmiş..Bir gün öncesinde sivil toplum örgütleriyle (STK) görüşmek istemiş..Türkiye'nin sorunları, "İnsan Hakları İhlalleri, Sınıfın Hak İhlalleri ile ilgili görüşlerimizi sordular, biz de görüşlerimizi anlattık..
Ben esas olarak Türkiye'de sistemin bir sorun olduğunu, Türkiye'de siyasi partilerin siyasetin gerçek belirleyeni olmadığını, siyaseti gerçek belirleyenin, Genelkurmay olduğunu söyledim..Bunun üzerine Türkiye'de ki sistem yapısı üzerine derin bir tartışma başladı..

AYDINLIK: Siz bildiğim kadarıyla, sol kökenli bir insansınız..Almanya da, şu anda başka ülkelerin iç işlerine karışan emperyalist Avrupa'nın önemli ülkelerinden biri..Almanya adalet bakanıyla Türkiye'nin sorunlarını tartışmayı doğru buluyor musunuz?

Av.Eren KESKİN: Doğru buluyorum..Çünkü biz İnsan Hakları Savunucuları olarak herkesle görüşmekten yanayız..Bizim bu konuda bir çekincemiz yok..İnsan hakları savunucularının milliyeti olmaz..Türkiye'de yaşanan Hak ihlallerini yabancı devlet yetkililerine söylerken de "Türkiye'yi korumak gibi bir kaygımız olamaz.." Çünkü biz devletin hak ihlallerini yaşıyoruz..

Hans SCHUMACHER: Toplantıya katılanların "Alman ajanı" olduğunu size teyit etmemi mi istiyorsunuz..? Türkiye'de ki PARTNERLERİMİZ bizim onlara yardımcı olabileceğimizi düşünüyorlar..200 Milyar dolara yakın dış borçla ilişkilerinizde bir denge sağlamanız oldukça zor..Batı; "Şu kadar yardım almak istiyorsanız, şu şartları yerine getirin' diyor..

*Hans SCHUMACHER: Friedrich Ebert Vakfı Türkiye temsilcisi..

Toplantıya davetli olarak katılanlar:

AV. Eren KESKİN
İnsan Hakları Derneği İstanbul Şub.Başkanı

Ahmet ASENA
DİSK Genel Koordinatörü

Orhan SİLİER
Tarih Vakfı Genel sekreteri

Niğüfer METE
TÜSES Genel Sekreteri
Türkiye Sosyal Ekonomik Siyasal Araştırmalar Vakfı
CHP Beşiktaş İlçe örgütü Üyesi

Deniz KAVUKÇUOĞLU
SODEV Yöneticisi
Sosyal Demokrasi Vakfı

Zülal KILIÇ
KA-DER Başkanı
Kadın Dayanışma Derneği

Rona AYBAY
Prof. Dr.

.....
Biz de tatlısı solcuları ya da liberal solcular..Çok uluslu şirketlere karşı çıkmadan,

-Ulusal sanayi, ulusal tarımı, iç pazarı yabancı dev şirketlere karşı, korumaya gerek duymadan,
-Türkiye-AB ilişkilerinde, AB'nin Türkiye'yi Gümrük Birliği ile tek yanlı bağlayarak, "Her alanda sömürmesine karşı olmadan",
-AB'nin ve ABD' nin Kıbrıs, Ege, Patrikhane, Güneydoğu, Ermeni Tasarıları gibi konularda dayatmalarına tepki göstermeden kendilerinin "Sol olduklarını" savunuyorlar..Bunlara "Emperyalist sol" ve ya "Kapitalist sol" demek gerekir..İŞGALCİLERLE BERABER OLAN SOLCULAR bunlar..
-AB'nin yanında yer alırlar,
-AB ve ABD'nin EĞİTİM ve MİSYONERLİK eylemlerinin içinde ve yanında dururlar..
-Hükümetlerin, Bürokrasinin ve gayri milli sermayenin, Batı Emperyalizmi ile işbirliğine tepki göstermezler..Onlar Enternasyonalist solculardır..Aynen Tony BLAİR hükümeti gibi...

Türkiye ve benzeri ülkelerde artık kavramların "Bizim Tarafımızdan" konulması gerekiyor..Ezilen, bizleriz..Ezenlere karşı çıkarken, neyin "Sağ", neyin "Sol" neyin "milliyetçi", neyin "Sömürgeci" anlama geldiğini, biz ezilenler, "kendi açımızdan" değerlendirmek zorundayız..Bizim milliyetçiliğimiz onlarınkiyle taban tabana zıttır.. Batı Emperyalizminin tanımlamaları, "denizaşırı sömürgeler manzumesi" n den ortaya çıkan kavramlardır..Aynen, Tony Blair'in solculuğunda olduğu gibi..Onun ki, benimkiyle taban tabana zıttır...

Erol MANİSALI

Usta baktıkça..
Baktıkça usta, utanıyorum..
Huzurmuş, umutmuş, yarınmış,
Yaşamak değil benimkisi..
Ben sadece, her gün
Aynada kendime katlanıyorum..

Bir de kapı komşuma,
Manav Hüsnü' ye, bakkal Selim'e,
Doktor Kazım' a..

Açlığa katlanıyorum usta,
Yoksulluğuma, sefilliğime,
Yalnızlığıma...

İşsizliğime katlanıyorum,
Hırsızıma, yan kesicime, yobazıma..
Arsızıma, huysuzuma, korkağıma..

Sosyete fırlamasına,
Misyoner zırlamasına,
Lejyon züppesi,
Yazar zamparasına..

Katlanıyorum usta,
İnan katlanıyorum..

Ama bir de,
Katlanamadıklarım var..

Hani suret-i aslı
Maymun soyundan gelen,
İnsan kılıklılar...

Hayvan seviciler,
Sahtekar çevreciler,
Kendini bir soysuzluğa,
Asaleten Vakfediciler...

Ben kimim usta?
Sorunca "senin" diyorlar,
Bu orman, bu ağaç, bu topraklar..

Kimim ben usta?
"Senin" diyorlar,
Bu maden, bu kömür, bu kaynaklar..

Öyleyse neden açım?

Neden yoksulum usta?
Söyle bakalım,
Sen ne diyorsun bu hususta?

.....

“Başka devletlerle veya o devletler adına faaliyet gösteren kuruluşlarla ilişki de gardımızı indirirsek, duyarlılığımızı, dikkatimizi bırakırsak, yarın kamuoyu önünde –Ben bundan çok korkarım- “STK (Sivil Toplum Kuruluşları) aslında yabancıların kullandığı bir alettir” diye birkaç örnek ortaya konur, bu kötü örnekler, dar kafalılığın, “yabancı düşmanlığının” aracı haline getirilebilir..”

TETV Genel Sekreteri
(Türkiye Eğitim Ve Toplumsal Tarih Vakfı)

“Eğer yabancı düşmanlığından, “o kadar pahalı elde edilen bağımsızlığa, gölge düşürebilecek her şeyden nefret etmek” anlamı çıkarılırsa, evet bizim yabancı düşmanı olduğumuz söylenebilir..Yabancı girişimlerinin, yabancı amaçlarının, içimizde uyandırdığı kaygılar, bütünüyle kalkmış değildir..Eğer bazen ihtiyatlı hareket ediyorsak, aşırı derecede kuşkulu davranıyorsak, bize çok pahalıya malolan özgürlüğümüzü kaybetmek korkusundandır..”

Mustafa Kemal ATATÜRK

.....

“Türk genci, inkılapların ve rejimin sahibi ve bekçisidir..Bunların lüzumuna ve doğruluğuna herkesten çok inanmıştır; rejimi ve inkılapları benimsemiştir..Bunları zayıf düşürecek en küçük veya en büyük bir kıpırtı ve bir hareket oldu mu; “Bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır..” demeyecektir..Hemen müdahale edecektir: elle, taşla, sopa ve silahla..nesi varsa onunla, kendi eserini koruyacaktır..Polis gelecektir, asıl suçluları bırakıp, suçlu diye onu yakalayacaktır.. Genç, “Polis henüz İnkılap ve Cumhuriyetin polisi değildir.” Diye düşünecek, fakat asla yalvarmayacaktır..Yine düşünecek, “Demek adliyeyi de ıslah etmek, rejime göre düzenlemek lazım..! ” diye düşünecektir..Onu hapse atacaktırlar.”Kanun yolundan itirazlarını yapmakla beraber”, Bana..İsmet Paşa’ya..Meclis’e.. Telgraflar yağdırıp, haklı ve suçsuz olduğu için tahliyesine çalışılmasını istemeyecek ve diyecek ki; “Ben inancımın ve kanaatimin icabını yaptım.Müdahale ve hareketim de haklıyım.Eğer buraya haksız olarak gelmişsem, bu haksızlığı meydana getiren sebep ve amilleri düzeltmek de benim vazifemdir! ..”

İşte benim anladığım Türk genci ve Türk Gençliği..!

5 Şubat 1933
Mustafa Kemal ATATÜRK

Uğur Deniz Ülkegül

S/izdüşümler-VI (Establishment-Seçkinler Egemenliği)

Paranoya...Deli saçması...Geri kafalılık...Çağ dışı düşünceler...Ve hatta...Ruh hastası...

Akıllı biri olduğumu hiçbir zaman söylemedim..."Çok zeki" olmak, sanırım fazla yorardı beni...Bilakis genel olarak esprili ve alaycı bir yaklaşımla "ahmak" bir insan olduğumu söylerim arada bir çevreme...Bu beni dinlendirir...Rahatlatır...Ve daha dikkatli olmamı sağlar...

Ama "bir takım cenah"ın, yazdıklarımız karşısında ki yaklaşımlarını okudukça ve duydukça Ahmaklığımın derecesi konusunda ciddi yanılgılarımın olduğunu fark ediyorum...Sanırım ben kendimi nasıl desem, bu söylemime rağmen biraz "akıllı" buluyorum...Oysa onlar, öylesine zeki yaratıklar ki....Neyse biz, bize yapılan yakıştırmalara mazhar olmanın onuru ve mutluluğunu taşıyarak serimize kaldığımız yerden devam edelim...Bakalım ruhsal rahatsızlığımız, ne boyutlara ulaşmış...

.....
İstanbul'da bir gün...Musevi mezarlığının yanından geçerken, tok bir erkek sesinden Şu sözleri işittim...

"Beşamı borahya ilen Sabetay Sevi....."

Nedendir bilmem...Çıkarıp bir kağıda yazdım...Unutmamak için...Sonra bazı dostlarımdan Bunun bir dua olduğunu öğrendim...Tamamı şöyleydi...

"Beşamı borahya ilen Sabetay Sevi, es Sabetay Sevi etno doloz mondok.."

"Dünyanın yarısı demek olan Sabetay Sevi'nin mübarek ismiyle..."

.....
"Milletlerin bütün soyları senin önünde secde edecek.Bütün milletler sana kulluk etsinler."

Talmut-Mazmurlar-82-27

.....
"Milletlerin kralların, sütünü emeceksiniz.Milletlerin servetini yiyeceksiniz..."

Talmut-İşaya-60-18-61-6

.....
"Siz Allah'ınız Rabbin oğullarısınız.Cenaze için vücudunuzda yara açmayıp, kaşlarınızın Arasını yolmayasınız.Zira sen Allah'ın mukaddes bir kavmisin.Ve Rab, yeryüzünde bulunan Kavimlerin hepsinden üstün tuttuğu, kendine bağlı olmak üzere seni seçti.."

Talmut-Tesniye-14-1

.....
"Çünkü senin Allah'ın, seni kurtardığı gibi, takdis de edecektir.Ve sen böylece pek çok kavimlere borç para verecek, fakat hiçbir kavimden borç para almayacaksın.Sen çok kavimleri hükmün altına alacak, fakat hiçbir kavmin hükmü altına girmeyeceksin"

Tevrat-MusaV-15.6

.....
"Evet Mısır'dan ta Fırat'a kadar bütün ülkeler Abraham'a ve "onun ırkına" vaat edilmiştir..

Talmut-A.g.b.-78-8

.....
"Ve sonraları Abraham, Isaak ve Yakup soylu Mısır'dan çıkarken kendilerine şu haber ulaşmıştır."Seni Atalarına vaat ettiğim ülkeye götürüyorum.Sana, kendin hiçbir zaman inşa etmediğin büyük ve zengin şehirler, senin hiçbir zaman doldurmadığın her çeşit mal ve bereketlerle dolu evler, kendin hiçbir zaman bulamadığın budanmış ağaçlar, kendin hiçbir zaman dikmediğin bağlar ve zeytin bahçeleri veriyorum.Bunları yiyecek ve doycaksın."

MusaV-6,10

.....
"Bu harita devletimizin coğrafi haritası değildir..Başka bir harita daha vardır ki, onu gerçekleştirmek için, bu görev size düşer...Bu; Nil'den başlayarak Fırat'a kadar uzanan toprakları içine alan İsrail İmparatorluğudur..."

Mayıs 1948
Ben Gourion Gallio
İsrail Devlet Başkanı

.....
Talmut'tan inciler...

"Talmut' a karşı saygısızlık, Tevrat'a hürmetsizlik demektir.."

"Yahudi maksat ve gayeleri uğruna işlenen bütün günahlar "gizli olmak şartıyla" mübahtır.."

"Yahudi olmayanlara karşı daima riyakar bir güler yüz gösteriniz.Fakat onların sulh yapılmaz birer "düşman" olduklarını asla unutmayınız..."

"Yalnız Yahudi olanlara insan gözüyle bakılır.Yahudilerden gerisi sadece birer hayvandır..."

"Bir şey çalmayınız, hırsızlık etmeyiniz, hakkındaki emir sadece Yahudilere karşıdır. Diğer milletlerin can ve malları helaldir..."

"Yahudi şeriatı, erkeklere zinayı haram kılmıştır. Fakat bu, yalnız Yahudi kadınları içindir. Yahudi olmayanların ırzı namusu helaldir..."

"Siz, Yahudi olmayanlardan birini öldürmek suçu ile mahkemelerde bunu yeminle açıkça inkar edebilirsiniz. Çünkü öldürülen bir hayvandır..."

.....
İnsanların dini görüş ve inanışları ancak kendini bağlar...Bu konu da hem fikiriz...Neden böyle bir başlangıç yaptığımızı gelince...

Eğer demokratik bir ülkede, Cumhuriyet ilke ve inkılaplarına göre yaşayan bir fertseniz, Laiklikten bahsediyorsanız, o halde inanç noktasında bağnaz tutum ve davranış sergileyen İnsanların bu inanç ve bağımlılık kaynağına inmeniz, onu anlamaya çalışmanız gerekir... Bunu yapmazsanız, "Hoş Görü" "Diyalog" "Tolerans" gibi kavramların özünü işlevini bilemez ve anlayamazsınız...Eğer bu insanların hareket noktasında ki kuram ve kaidelerini önemsemeden geçerseniz, ilgilenmez ve umursamazsanız, üzerinize oynanan oyunların boyutunu, büyüklüğünü asla fark edemezsiniz...

Bir çokları biliyordur...Peki siz Lenin'in mason olduğunu biliyor muydunuz? Ya Amerikan Eski başkanlarından ünlü Roosevelt'in? Ne garip değil mi? Bir zamanların iki süper gücünün ve en önemlisi "zıt rejimlerin" tepesinde bulunan adamlar, aslında onların tabiriyle söylersek, "Birader"mişler...

Bilderberg denen teşkilatın faaliyetleri hakkında bilginiz var mı? "Dünya kardeşliği" adı altında, bu kuruluşun, Türkiye'de büyük sanayici ve iş adamlarından, devlet adamlarına kadar "Türkiye'nin meseleleri" ile ilgili toplantılar yaptığını veya STK'lar aracılığı ile yaptırdığını biliyor muydunuz? Hani şu Kuşadasında Bülent Ecevit'in de katıldığı Bilderberg toplantısı gibi...

Masonlukla Yahudiliğin ne alakası var canım? diyenler olabilir...Devam edelim...

.....
"Yahudisiz hiçbir mason locası yoktur..Yahudi havralarında hiçbir mezhep mevcut değildir...Orada, masonlarda olduğu gibi, yalnız semboller vardır...İşte bunlardan dolaydır ki, İsrail mabedi, bizim doğal müttefikimizdir...Ve bu sebeptendir ki, masonlar arasında, "büyük sayıda Yahudiler" bulunmaktadır..."

Acacia

Mason Dergisi

.....

“Yahudiler gayet iyi anladılar ki, dini mahvetmek için, “en iyi vasıta” masonluktur... Mason tarihi de, tıpkı Yahudilerin ki gibi, tarihin başlangıcına dayanan, beşbin küsur Senelik mevcudiyete bağlıdır...Bunların sembolleri altı köşeli David’in yıldızı olduğu gibi,kendileri de Salamon mabedini, meydana getirenlerin manevi evlatları sayılırlar... “Diğer din ve milletlerin kurallarını zayıflatan ve tahrif eden” Masonluk, Yahudiliğin üstünlük ve başarısına yol açmaktadır...”

Archive İsraelite

Şimdi bir söz...

“Mason cemiyetinin faaliyetlerini, inkılaplarımıza karşı gördüğüm için, kapatılmasını elzem buldum.Bu dakikadan itibaren, bu cemiyeti ölmüş biliniz ve bir daha diriltmeye teşebbüs etmeyiniz...”

10 Ekim 1937

Çankaya köşkü

Atatürk, Maşrık-ı azam Mim Kemal Öke' ye söylüyor...

.....

Peki ama kimdir onlar...Nerededirler...Ne yapmaktadırlar...Kendilerinden başkasını hayvan görme inancına sahip “ruhsal problemsiz” bu insanlar, hangi faaliyetlerde bulunmakta, Türkiye üzerinde nasıl bir oyunun hesabını yapmaktadırlar...Saygın bir işadamı, seçkin bir profesör, tanınmış bir gazeteci...Olabilir mi dersiniz? Yok canım daha neler...Paranoya bu...Hastalıklı bir düşünce...Onlar medeni insanlar...Onlar kariyer sahibi...Onlar kültürlü ve varlıklı kimseler...Ben onları kast etmemiştim zaten.. Şu kapkaççı masonlar var ya...Şu şehir mağandaları...Hırsızlar...Dolandırıcılar... Onlardı değil mi, şu içten pazarlıklı yaratıklar...Ülkeyi bölen...Altını kazan..Karıştıran.. Ben onları kast etmiştim....

Zaten Talmut'ta yazılan o cümleler yalnızca ve yalnızca Musevi inancının mistik anlayışından öte bir şey değildir değil mi? Fırat havzasında yabancılara bir karış toprak satılmadığını belgeleyen Hükümet yetkililerimiz de böyle düşünüyor olmalılar... Söylentilere göre o bölgede bir sürü yabancıya (Musevi ağırlıklı) toprak satılıyormuş.. İlgisi yokmuş efendim...Satılan toprakların tamamı Türk vatandaşlarına aitmiş...Ya da, Şirketlere...Eminiz ki bu vatandaşların “deli saçması fikirlerle” yakından uzaktan ilgisi yoktur..Eminiz ki bu şirketlerin yabancı ortakları sadece ve sadece ekonomik ortaklıktan ibaret bir anlayışa sahiptirler...Ve eminiz ki bu “Biraderler” Türkiye Cumhuriyetinin menfaatlerini her türlü dinsel ve mistik hayallerin üzerinde tutuyorlardır...

Çünkü Nil kıyılarının sahipleri, kendi topraklarının sahibi olduklarının bilinci içindedirler.. Bizi “Fırat bölgesi” ilgilendiriyor...Ve daima ilgilendirecek...İlerde bu tarz düşüncelerle mevcut düzen içerisinde serbestçe at oynatan, hükümet düşüren, bakan transfer ettiren vakıf, şirket ve sermaye bağlantılarını ayrıntılı biçimde gündeme getireceğiz efendim...

S/izdüşümler devam edecek...

Saygılarımla...

Uğur Deniz Ülkegöl

S/izdüşümler-VII (Vakıf Olmanın Ayrıcalıkları)

Yorumsuz.....

.....

"Bir zamanlar, Milli Güvenlik Danışmanı görevlisi olarak, LatinAmerika'ya "Demokrasi" ihraç eden Henry Kissinger, Şili'de Pinochet'i kanlı bir darbeyle iktidara taşıyan operasyonu, 27 Haziran 1970'de şöyle savunuyordu:

"Bir ülkenin kendi halkının sorumsuzluğu yüzünden "Komünist olmasını" öyle kenarda oturup seyredecek değiliz.."

Altı çizili bölümün yerine başkaca seçenekler konulabilir...Örneğin, aynı satırlar:

"Bir ülkenin kendi halkının sorumsuzluğu yüzünden "Kemalist çizgi izlemesini bağımsızlık yolunda ilerlemesini" öyle kenarda oturup izleyecek değiliz..."

Mustafa Yıldırım
Sivil Örümceğin Ağında
(Şifre çözücü:Project Democracy) sayfa:49

.....

'Mustafa Yıldırım. 'Şifre Çözücü/Project Democracy' başlıklı yazısında diyor ki: '..

Türkiye'ye gelince,durumu anlamak için -çevrenizdeki partilere bağlı 'vakıflardan ya da, sözde 'bağımsız' vakıfların 'sivil örgütü' denen NGO' ların; üniversitelerin, özellikle

"sosyoloji"
"uluslararası ilişkiler"
"kamu yönetimi"-eski adıyla "mülkiye"

bölgelerindeki akademisyenlerin, öğrencilik kökenlerine; ABD'den aldıkları 'doktora tezleri'ne bakmak kâfidir.Bu duruma ancak, 'nerede bir workshop çalışması varsa, bilinmeli ki, orada bir 'project democracy' yürürlüktedir' denilebilir...'

Atilla İlhan, Cumhuriyet, 21 Ocak 2001

.....

Demokrasi organizasyonunun ana kaynağı NED'dir NED'in para kaynağı ABD'leri kongresidir. Amerika'nın demokrasi örgütleyicisi NED'in Türkiye'deki destekçisi ve partneri ise TESEV olduğunu öğreniyoruz. Hangi taşın altını kaldırsak TESEV çıkıyor.

TESEV; Boğaziçi Üniversitesi Vakfı, Ankara Üniversitesi Vakfı, Sosyal Etütler Konferans Vakfı önderliğinde 200 kişi ile kurulmuş (TÜRKİYE EKONOMİK VE SOSYAL ETÜDLER VAKFI) tur. TESEV çevresine topladığı "Alman ve Amerikan vakıfları" ve onların desteği ile gücüne güç katmıştır.

TESEV' in etrafındaki bazı sivil toplum kuruluşları; "ARI HAREKETİ "; Doğa ile Barış Derneği, Marmara Grubu, Güçlü Türkiye Projesi, İstanbul Avrupa Gençlik Formu, Doğal

Hayatı Koruma Derneği, Türkiye Çocuklara Yeniden Özgürlük Vakfı, Yeşil Adımlar Çevre Eğitim Derneği, Ekonomik ve Toplumsal Tarih Vakfı'dır.

Bu örgütlerle; TÜSES, TÜSİAD, KADER, TESAV, SODEV de zaman zaman ortak çalışmaktadır.

Mustafa Öz
Bolu Gündem

.....

Kırgızistan' daki "sivil darbe" öylesine aşikâr küresel oyunun bir parçası ki, bu kez sanıyorum Türkiye'de herkes gerçeği kapsamlı bir şekilde kavradı. Önceki gece, yayınlarını sürekli izlemeye çalıştığım Kanal Türk'deki programın da buna yardımcı olduğunu sanıyorum.

Kırgızistan olayı, gündeme bir kurumu ve ismi getirdi hemen.

Küreselleşen dünyada sivil toplum kuruluşları (STK) gittikçe önemli bir rol oynamakta ve küreselleşmenin savunucuları bunların öneminin daha da artmasını istemektedirler. STK"ler deyince de akla "Açık Toplum Kuruluşu" nun kurucusu ve baş finansörü spekülâtör George Soros gelmektedir.

Ülkemizde STK' lerin işlevi ve çeşitli örneklerde oynadıkları roller tam olarak bilinmemekte, bu konuda büyük bir kafa karışıklığı içinde yüzülmektedir.

Soros ve onun Açık Toplum Kuruluşu'nun son yıllarda Kırgızistan'da büyük bir etkinlik içinde olduğu bilindiği için dikkatler onun üzerine yoğunlaşmaktadır.

Ali Sirmen
Cumhuriyet Gazetesi
31 Mart 2005

.....

...Bunların "kökü, içerde" mi? ..."

(...belki yazmışımdır, Türkiye Sosyalist Partisi (TSP) , "Sıcak Savaş" la "Soğuk Savaş" arasında; bir avuç aydın, bir avuç da işçi tarafından kurulmuş, ilk siyasi partilerimizden biriydi; Lideri Esat Âdil Müstecâbî, önemli isimleri "Sarı" Mustafa Börklüce, Hüsamettin Özdoğru, Reşit Mentеш, Hasan Tanrıkuş, Asım Bezirci, Enver Ebcioğru vs. O günleri, sonradan ne zaman hatırlasak, Asım (Bezirci) acı bir gülümsemeyle derdi ki: ""-...ne kadar parasızdık, kardeş! Hatırlar mısın, faturası ödenemediği için, İETT, Parti Genel Merkezi'nin elektriklerini kesmişti, geceleri, mum ışığında toplanılırdı! ...""

Hatırlamaz mıyım, elbette hatırlıyordum; cumartesi geceleri, partili işçiler, Beyoğru "nda, Süslüsaksı Sokağı "ndaki salonda, mum ışığında toplanır, işçi sınıfının gölgeleri halinde tartışılırdı! Unutamadığım bir şey daha var; o dönemden başlayarak, TSP "ye de, sendikalarına da; -yalnız onlara mı, faaliyete geçmiş bütün sosyalist teşekküllere de-, aynı suçlama yapılırdı:

"Kökü dışarda bunların: Ruslardan para alıyorlar! ""

"Kara Mizah", değil mi bu? Başka nasıl olur?

Niye elektrikleri kesilmiyor? ..

Şimdi; şu satırlara bir göz atar mısınız? "

"...Yabancı bir devletten siyasi etkinlikler için, hangi iyi ya da kötü niyetle olursa olsun, para yardımı almak, hangi ülkede olursa olsun, hoş karşılanmazdı. (...) Ne var ki, (bugün) paranın devletten değil de vakıflardan, cemiyetlerden, -şimdiki adıyla "hükümet dışı kuruluşlardan"- alınmış olması suç sayılmıyor. Türkiye'de icat edilen nitelemeyle, "resmî para" suç oluyor; "gayri resmi para" ise "yardım" ya da "destek" oluyor. NGO'dan alırsanız, "insani", devletten alırsanız, "derin" para oluyor. "Foundation" ile "Stiftung" dan alırsanız, "Demokrasi/Hürriyet" ve "Kültür mirasının korunması" için alınmış oluyor: Buna karşılık, Rabıta'dan, ya da "İslama Çağrı Cemiyeti"nden alırsanız, "irtica" ve "dışa bağımlılık", ya da "kökü dışarda" oluyor..."

"...Eskiden diktatörlere destek veren ABD ve Batı Avrupa, paraları "hürriyet" ve "demokrasi" diyerek akılıyordu.Şimdi hem "demokrasi" diyor, hem de "İnsan Hakları/İnanç Özgürlüğü" diyor. Demekle kalmıyor, kendi eliyle iktidara getirmiş olduğu diktatörleri, iktidardan devirmek üzere, "demokratikleşmenin önündeki engellerin ortadan kaldırılması", ya da "demokrasiye geçiş misyonu" diyerek; ulusal orduların kimliğinin yok edilmesi ve bağımsız devlet egemenliğini koruma kararlılığının kırılması, devlet merkezlerinin zayıflatılması yoluna gidiyor. Bu işlemler için, NGO'dan NGO'ya, vakıftan vakıfa yardım yapıyor..."

"...NED'in, resmi olarak yıllık ödemeleri, 37 milyon dolar.

2001 sonuna dek, Amerikan resmi kaynağı NED'den Türkiye "sivil" hareketine 4.7 milyon dolar;

George Soros'un örgütünden 1.073 milyon dolar

NED kanalıyla İngiliz WF (Westminister Foundation) 'den 6.250 sterlinlik "demokrasi yardımı" yapılmış.

Bunun gizlisi saklısı yok. Türkiye'deki "sivil" örgütlerin ve örgütçülerin pek azı, "saydamlık" ilkelerine bağlı kalarak, "project" kaynaklarını açıkça belirtmektedirler. Örgütlerin çoğu bu ilişkileri ve yatırımları açıklamıyor. Oysa NED, ABD'de Kongre denetiminde oluşturulmuş bir para fonudur, resmidir ve bütçesiyle çalışmaları, ABD Dışişleri'nin ve ABD Başkanı'nın onayından geçtikten sonra, ABD Kongresi'nin onayına sunulur..."

(Mustafa Yıldırım, "Sivil Örümcek Ağında", s. 48 ve sonrası. Toplumsal Dönüşüm Yayınları, 2. basım. 2004)

Kısacası, ülkesindeki gelişmelerin gerisindeki dürtüyü ve bunun parasal kaynağını merak eden, yurttaşlık bilincine sahip bir Türk aydını, sadece Mustafa Yıldırım 'ın bu eserini okumakla, merakını giderebilir; böylece, neden bu "sivil toplum örgütleri" nde faturası ödenemediği için, elektriklerin asla kesilmediğini de öğrenmiş olur.

Güldürmeyin beni...

Atilla İlhan

.....
"...Onaltı Adımda Demokrasi"(!) ..."

Cumhuriyet 2 Ağustos 2004

Tesbit /1.

"...Hep söylemez miyim, Amerikalılar -aslında konu ne kadar gizli olursa olsun- açık sözlü insanlardır; bunun bir kanıtı da; "Project Democracy / Demokrasi Projesi" uygulamasında, Birleşik Amerika "nın aslında, ne yaptığını takır takır açıklamış olan; -eski CIA Direktörü- Colby "nin sözleri; biliyor musunuz, ne demiş hazret? Aynen şunları:

"-...biz, CIA"nın örtülü olarak yaptıklarını, açıktan yapıyoruz! "

Nedir o yaptıkları? Mustafa Yıldırım onu şöyle özetlemiştir: ""...Toplumla devlet arasına giren yeni örgütlenmeden beklenen, (buraya dikkat!) devlet egemenliğine paralel bir egemenlik kurulmasıdır. Dünyanın hiçbir ülkesinde hiçbir devlet bunu kabul edemez, çünkü paralel egemenlik demek, o ülkede yeni bir güç ortağı oluşturarak, yeni ve etkili bir ortak yaratmak, erki (iktidarı) anayasal sorumluluk taşımayanlara devretmek demektir..."" Galiba daha da önemlisi, şurası: "...son elli yıldır, ülkenin içişlerine, ittifak anlaşmalarıyla yön veren egemen devlet yönetimi (yani ABD) kendisine rakip gördüğü sosyalist düzenler yıkılmaya yüz tutunca, (buraya dikkat!) artık kimliği ve yapısı ne olursa olsun, devletlerin egemenlik alanı içinde, açıktan, paralel egemenlik alanları yaratmakta bir sakınca görmemektedir."" (a.g.e., s. 32)

Nasıl mı yapıyor? Mustafa Yıldırım, onu ilginç bir başlık altında, madde madde kitabında açıklıyor; benzer bir uygulamaya sahne olan ülkelerde, bu noktanın dikkatle izlenip incelenmesi elbette "hayati" önem taşımaktadır.)

"Onaltı adımda demokrasi (!) ..."

Meraklısı, hiç kuşkusuz, kitabı bulup bu onaltı maddenin tamamını öğrenecek; uygulama biçimleri hakkında, bilgi edinecektir; sadece "liberal sistem" e dahil bazı ülkelerde, nasıl yürütüldüğünü, -ya da yürütülmediğini- ölçebilmesi için, "maddeler" den bazılarını, şöyle bir hatırlatalım dedik..

"-a. Kamuoyu oluşturucularına -bizdeki adlandırmayla, aydınlara, yazarlara, bilim adamlarına- yönelik, içerde ve dışarda, masraflarını karşılayarak konferanslar çekmek! Katılımcılarla doğrudan ilişki içinde, ilgili ülke hakkında bilgi almak ve "düşünce" ve "örgütlenme" özgürlüğü başlığı altında, "yeniden yapılanma" düşüncesini benimsetmek! ..""

"-b. Alt örgütler yoksa, hemen Helsinki Nihâi Senedi kapsamında, Helsinki Yurttaşlar ve Ortak Zemin Merkezleri"ni örgütlemek ve koşullar olgunlaştıkça, uzaktan yönlendirilebilecek bir ilişkiler ağı altında "İnsan Hakkı" dernekleri ve benzeri örgütlerin

kurulması...""

"-c. Yeni propaganda aygıtlarının (radyo, gazete, dergi, televizyon, video yayını) devreye sokulması. Bilimsel ve magazinsel içerikle, insan hakları ilkeleri üstüne sürdürülen yayınların yoğunlaştırılması, insan hakları ihlallerinin yaratılmasıyla, sürecin hızlandırılması...""

"-d. Casuslar yerine yayın muhâbirleriyle yerinden bilgi elde etmek için, yaygın bir yayıncı eğitim programının gerçekleştirilmesi; bilimsel ve toplumsal konferansların çoğalması; yerel vakıf ve "think tank" derneklerinin kurulması...""

"-e. İşadamları derneklerinin, sendikalarının kurulması; var olanların içine bilim adamlarının sızması. Siyasi partilere eğitim programlarıyla, partililik dersleriyle yaklaşarak, kadroların yönlendirilmesi; gençliğin "düşünce özgürlüğü" ve "siyasi katılımçılık" propagandasıyla örgütlenmesi...""

Tuhaftır, insan ardı ardına bu maddeleri okurken, hiç yabancılık çekmiyor; sanki daha önce, bir yerlerde yaşamış, görmüş gibi oluyoruz, öyle değil mi? Acaba neden?

Tüyleri ürpertmiyor mu? ..

Meselâ, şu maddeleri dikkatlice okur musunuz? "...

"-f. Etnik kışkırtıcılık! Etnik ayrılıkları güçlendirmek üzere, kültür anımsatma programlarına başlanarak, yerel toplantılardan, uluslararası toplantılara adam taşınması; ulusal/bölgesel tarihin bütünleştirici özelliklerinin azımsanarak, yerel tarih, yerel kültür araştırması adı altında en eskiye özlem yaratılması...""

"-g. Yanlış ve eksik bilgilendirme. Kitlelerin akıl denetimlerini ele geçirmek üzere, yoğun propaganda ve yanlış bilgilendirmeye, tarihsel devlet kurumlarının ve etnik sürtüşmeleri önleyen geleneksel kurumların yıpratılması; toplumsal kimliği karıştırmak için toplumsal ve tarihsel gerçeklerini tahrif ederek, yeni kimlikli topluluklar yaratılması...""

"-h. Ulusal üretim birimlerinin ele geçirilmesi. Yaratılan iktisadi bunalımlar sonucunda, ağır sanayi işletmelerinin, enerji ve iletişim kurumlarının, "özelleştirme" adı altında yabancı şirketlere yok pahasına devredilmesi; iktisadi bağımsızlığı pekiştirecek büyük projelerin önlenmesi...""

Evet, son elli seneyi bilinçli yaşamış her yurttaşın, tüyelerini ürperten "maddeler" bunlar! Yeryüzüne uygulanmak istenen "küreselleşme" nin ne türden bir "küreselleşme" olduğunu, açık ve seçik olarak gösteriyorlar. Hepsi bu kadar mı? Ne münasebet! Sadece fikir vermek için, sadece altısını aktarayım dedim

Atilla İlhan

2004 yılı itibariyle ihanet tablosu daha da netleşmiş, yepyeni boyutlara varmış, Sevr dayatılıyor söylemlerinin bir paranoya değil, ülke gerçekliğinin ta kendisi olduğunu kavrayanların sayısı artmaya başlamış, bu olgu; Atilla İlhan tarafından 'dip dalgası' olarak nitelendirilmiştir. Bu bağlamda önümüzdeki sürece baktığımızda, bazı saptamalar yapılabilir:

"Türkiye, Türkiye"den yönetilmemektedir.Washington"dan, Brüksel"den yağdırılan talimatların, verilen ev ödevlerinin yerine getirilmesi ile, ulusun istenci dışında, dünyayı yöneten ve yönlendiren uluslar arası şirketlerin sahiplerinin yöneticileri oldukları, CFR, Bilderberg, Üçlü kurul gibi siyonizme, evangelizme (hristiyan tarikatı) hizmet eden, gizli örgütler tarafından yazılan senaryolar ile yönetilmektedir.Türkiye"deki uzantıları, sivil toplum kuruluşları görünümündeki NGO"lar(hükümet dışı kuruluşlar) dır."

Güneş Erkul

Mustafa Yıldırım tarafından uzun bir araştırma, belge toplama döneminden sonra kaleme alınan kitabın,yalnızca 121, 122 ve 569"uncu sayfalarına şöyle bir bakmak bile "Sevr sendromu" söylemini yaratanların amaçları doğrultusunda ne denli yol aldığını görmemizi sağlamaya yeter.

Ayrıca,

"Sevr onaylanıp, uygulanmadı ki! "diyerek bu savın yaygınlaştırılmasının, iç ve dış kimi kaynaklarca Kurtuluş Savaşı'nın yani 1918-1923 arası sürdürülen ulusal direnişin, yalnızca bir "iç savaş", "Sultanın kuvvetlerine karşı sürdürülen bir isyan" olarak görülmesine olanak sağladığı anlaşılıyor.

Konu özellikle Amerikan Kongre Komisyonu'nun Mayıs 2000 tarihli "Din Özgürlüğünün Yasal Dayanakları" gibi yanıltıcı bir adla yayımlanan raporunda işlenip açıkça ortaya konmuş.

Bu rapora göre,

Kurtuluş Savaşı işgalcilere, emperyalistlere karşı gerçekleştirilmemiştir; "Mustafa Kemal milliyetçilerinin" Osmanlı Devleti'ne, Osmanlı Sultanına karşı bir "başkaldırı"sıdır söz konusu olan...

Demek ki Anadolu dört bir yandan istila edilmemiş, örneğin Yunanlılar İzmir'i işgal etmemişler,

Batı Anadolu'nun içlerine dek girmemişler, Fransızlar Antep'i, Hatay'ı, Adana'yı "yerli Ermenilerle birlikte" altüst etmemişler;

İtalyanları Antalya, Muğla, Söke ve Kuşadası'nda gören olmamış; İngilizler 16 Mart'ta İstanbul'u işgal etmemişler,Kocaeli, Bandırma, Çanakkale"ye çıkmamışlar; Ermeniler Doğu Anadolu"da ilerleyerek Kazım Karabekir kuvvetleriyle karşı karşıya gelmemişler...

Yine demek ki, Birinci, İkinci İnönü, Sakarya, ve öbür savaşlar yapılmamış, işgale karşı bölgesel direniş olmamış, bir "9 Eylül" yaşanmamıştır...

Peki, olup biten ne? Anadolu'da, Trakya'da cirit atan bu kuvvetler neyin nesi?

Bunlar, Osmanlı Devleti'ne karşı oluşan bu isyanı bastırmak için yardıma gelen güçler... Mustafa Yıldırım'ın dediği gibi:

"Koalisyon Güçleri! "

Meriç Velidedeoğlu
25.03.2005
Cumhuriyet

Uğur Deniz Ülkeğül

S/izdüşümler-VIII (Din Projesi)

Yorumsuz.....

.....

Kasım 1996'da, ABD'nin devlet sekreteri Warren Christopher, "Din ve inanç hürriyetini yaygınlaştırmanın Birleşik Devletler'in çıkarlarının arttırılmasını sağlayacağı" gerekçesiyle ACRFA (Advisory Committee on Religious Freedom Abroad / Dış Ülkelerde Din Hürriyeti Danışma Komitesi) 'yi oluşturdu.

Bu yeni kurumlaşmanın gerekçesi olarak:

"ABD'nin kuruluşunun temelinde dinsel kurumların bulunduğunu ve Birleşik Devletlerin dünyada din hürriyetini gözetleyerek yaptırımlarda bulunma hakkı olduğu belirtildi."

23 Ocak 1998'de, "Din ve inanç hürriyetinin yayılmasının ABD dış politikasında birincil önceliğe sahip olmasını," Dışişleri bakanlığı bünyesinde bir "Uluslararası Din Hürriyeti Bürosu" kurulmasını sağlayacak yasa taslağı hazırlandı.

.....

"Bütün dünyada yapılacak işler buradan idare edilebilir ve hatta denilebilir ki, şöyle veya böyle Amerika ile dostça geçinmeden, destek almak değil, Amerikalılar istemezlerse kimseye dünyanın değişik yerlerinde hiçbir iş yaptırmazlar. Bu realite kabul edilmeli. Amerika göz ardı edilerek şurada, burada bir iş yapmaya kalkılmamalı."

Fethullah Gülen
Fethullah Hoca ile New York Sohbeti-4
Yeniyüzyıl, 23 Temmuz 1997

.....

"Dinsel özgürlük taahhüdümüz Amerikan ideallerinin ifade edilmesinin de üstündedir ve dünyadaki gücümüzün temel kaynağıdır."

Madeleine Korbelt Albright
ABD Dışişleri Bakanı

.....

Sevgi Erenerol, İstanbul'un 3 parçaya bölünmek istendiğine dair Küresel projenin altını çizdi, önceki günkü Yeni Mesaj'ın haberinde. Uç parçalı İstanbul projesi "yeni dünya dizaynı" nı hayal edenlerin en büyük emeli. Bu amaçla büyük emek sarfediyorlar, büyük paralar harcıyorlar, etkili adamları satın alıyorlar. Bu konuyu biraz irdeleyelim bugün:

Suriçi İstanbul'unu Ortodoks bir din devletinin coğrafi alanı haline getirmek için "belgelenmiş dış kaynaklar" var.

Mesela bunlardan biri:
Fatih Belediyesi'ne 1998 tarihli Avrupa Birliği ve NED (Amerikan Ulusal Demokrasi Fonu) tarafından
17.293.000 euro aktarılmış.

ABD'nin küresel sömürü amacıyla kurduğu NED kayıtlarında bu yardım şöyle yer alıyor.

"Finansal Anlaşma No: DG LA-/METQ/02-98/

Operasyonel ortak: Fatih Belediyesi/Proje: Balat ve Fener mahallerinin iyileştirilmesi
Toplam Tutarı: 17.293.000 euro /AB katkısı:7000.000 euro) .

Kayıtlar açık ve net:

Balat ve Fener mahalleri diye adı geçen Patrikhane'nin etrafını çevreleyen ve "ekümen kartvizitli" Patrik

Bartholemeos'un ilgi alanı içinde yer alıyor.

Amerika ve AB ortaklaşa Fener-Balat Rehabilitasyonu çerçevesinde 17 milyon dolar artarmış Fatih Belediyesi'ne.

Peki parayı aktaran NED adlı kuruluş nedir ve ne işi vardır?

NED (National Endowment for Democracy) 1983 sonlarında ABD Kongresi'nin kararıyla kuruldu. Tamamen ABD hükümetinin kontrolünde ucu CIA'ye uzanan bir kurum.

CIA emeklisi Ralph Mcghee, NED'nin görev sahasını şöyle tanımlıyor: "CIA'ın ülkelerin karıştırılması, operasyonlarında kullanılan bir çok işlevinin NED'ye transfer edilmesiyle Demokrasi için Ulusal Fon'un kullanımına geçildi. CIA'nın örtülü eylemlerine ek olarak Ulusal Kalkınma Ajansı (AID) ve Birleşik Devletler İstihbarat Ajansı (USIA) da 'demokrasi yayma' operasyonlarında yer almaktadır. Avrupa'da yerleşik ve çoğu ABD tarafından parayla beslenen hükümet dışı örgütler

(NGO) de doğrudan ya da dolaylı olarak bu operasyonlar da yer alıyorlar."

Peki, direkt olarak Amerika'ya ve CIA'ya bağlanan bu NED'den Türkiye'de para alan kurum, dernek, vakıf, şahıs vs. var mı?

Meselenin mihenk noktası bu zaten.

NED'nin en çok para aktardığı ülkelere biri Türkiye?

Amerika; dinleri, kültürleri, kimlikleri, rejimleri kendi istediği formata sokmak için dünyanın değişik yerlerinde olduğu gibi Türkiye'de de pek çok sivil toplum örgütüne paralar aktarıyor, onları yönlendiriyor.

Muharrem Bayraktar
Yeni Mesaj, 27-5-2004

.....
"Tüm Müslümanların, tıpkı köpekler gibi, ortak nitelikleri vardır. Köpek, kedi gibi bir hayvan değildir, her ne kadar her iki cinsin de çeşitli türleri bulunsa da...
Aşırı bir Hıristiyan, Cennet Bahçeleri'nin gerçekten var olduğuna inanır, aşırı bir Müslüman ise binalara saldırı uçuşları yapar-arada büyük fark vardır...
Müslümanların da tıpkı Naziler gibi gündemlerinde küresel cihat bulunmaktadır...
Müslümanlar bizim hayatımıza karşı tehdit oluşturmaktadırlar...
Milyonlarca kişinin karşı olduğu şey, Müslümanların kara suratları değildir, İslam'ın kara kalbidir.." [1]

Will Cummins
Sunday Telegraph

25 Temmuz 2004

.....

Fener Rum Patrikanesi, Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkmak için, "Etniki Eteryá" adlı bir yer altı terörist örgütü kurmuş ve bu örgütün militanlarını da Ruhban Okulu'nda yetiştirmiştir. Binlerce Müslümanın öldürüldüğü Mora isyanı sonrası, Padişah II. Maḥmut, Patrikaneye baskın yaptırır ve isyanın Patrik tarafından örgütlenmiş olduğunu kanıtlayan belgeler ele geçirilir.

İsyanı örgütleyen Patrik Gregorius, Patrikanenin giriş kapısında asılır, yıl 1821. Bu kapıya sonradan "kin kapısı" adı verilir ve kapı kitlenir.

Bu kapı 183 yıldır kilitli durmaktadır.

Patrikane'nin bulunduğu sokağa, Patrik'i astıran paşanın adı verilir: Sadrazam Ali Paşa Sokağı. Ancak, Patrikane yazışma ve adres bildirimlerinde, üzerinde ikamet ettiği sokağın adını hiçbir zaman yazmaz, anmaz. Gazi Mustafa Kemal, Patrikane hakkında, 23 Ocak 1923'de şunları söyler:

"Bir fesat ve hıyanet ocağı olan, memlekette ayrılık ve uyuşmazlık tohumları saçan, Hıristiyan hemşerilerimizin huzur ve refahı için uğursuzluk ve felaket timsali olan Fener Rum Patrikanesi'ni artık topraklarımızda barındıramayız."

T.C. yasalarına göre, Eyüp Kaymakamlığı'na bağlı olan Patrik, "ekümenlik" yani "evrensellik" ünvanı peşinde koşmakta, yurt dışında kendisini tanıtırken "İstanbul" adını asla kullanmamakta, "Konstantinapol" demektedir.

Müdafaa-i Hukuk Dergisi
23 Ağustos 2004

.....

"Bartholomeos, Ekümenik Patrik ünvanına sahip olur olmaz ilk icraat olarak Ruhban Okulu'nu açacaktır. Ruhbanlar için Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olma zorunluluğu kalkacak, dolayısıyla dışarıdan öğrenci ithal edecekler. En korkulan nokta ise bunun Vatikan usulü olmasıdır. Bu noktaya gelindiği an 'İstanbul bizimdir' deyip mal varlıklarını talep edecekler. Atina'da Rum mal varlığı ile ilgili çalışmalar vardır. Uygun bir zamanda Lahey Adalet Divanı'na gideceklerdir".

Selçuk Erenerol
Türk Ortodoks Patriği

Uğur Deniz Ülkegül

Saat Başları..

Her saat başı
Bir 'SEN' daha
Eksiltiyorum yokluğundan..

-Senden gitmenin güncesi-

Seni sevmenin
Kimbilir hangi boktan gerekçesi
Sabaha muştularken gecemi
İçtiğim çayın tadı
Çektiğim nefes
Ciğerime dolan zehir
Yokluğun diğer adı...

Her saat başı
Bir 'BEN' daha
Öldürüyorum içimde...

-Bende kalmanın işkencesi-

Her gün bir başka sus
Hüznün yedi rengine prangalı
Bakire bakışlarında ki namus

Hani derdin ya
'Ölmekte nesi? ..
Öyle bir aşk ki yaşadığım
Ölümden de ötesi...'

Güldürme beni

Kaç yıl oldu
Kaç mevsim değişti
Nerde gözlerin
Ve bu sensizlik
Neyin sesi?

Say ki sokaklarda dolaşan
Başı boş bir serseriyim ben
Bu kaldırımlar, bu sokak, bu şehir
Sen kokuyorsun!

Zaman iki gözüm zaman...

Şakalımda beyazlar
Üşüyen ellerimde
Teninden kalan hazlar
Geçip gidiyorum
Saat başlarından
Ve düşüyorum
Gözlerinde biriken yaşlardan...

Her yelkovan sancısında
Canı yanıyor akrebin...

Azalyorsun.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Saat...

Bu saatin bir geesi yok..
Bir kalasıda..
Bir anlamı yok..
Anlamsızlığı da...
Heyecan verici değil..
Ya da korkutucu..
Ya da mutlu edici.
Mutsuz kılıcı...

Öylesine bir saat işte...
Sıradan..tek düze..basit..
Hani varla yok arası...
Belli belirsiz...yağmur sonrası...
Sisli bir sokak dekoru içinde...
Bir sigara elimde...
Bir elim yumruğu sıkılı...
Düşüncelerimde sen..ama baştan sona..
Ama en çıplak halinle masumlüğünün...
Adamakıllı...

Bu saatin bir kaydı yok...
Ya da kayıtsız değil...
Henüz hatırlanmadı
Asla unutulmadı
Bir belkisi yok...
Bir olmaza müptela...
Olsaydı zaten gülümserdin
Ya da ağlardın...
Olsaydı zaten değiştirdin yolunu
Çalar kapımı, biraz uğrardın...

Öylesine...bir saat işte...
Hani küfüredesi..sövülesi..
Yazılası ya da...silinesi....
Gideceksin sanırım...
Yiteceksin sanırım diyemediğim..
Sana gitme sakın...
Bir olmazın ertesinde yitme sakın
Diye söylemediğim..
Bir saat işte...
Yenemediğim....

Bu saatin bir saati yok...bir adı...
Bir zamanı..zamansızlığı...
Her şey içine sığdıran.
Ya da hiç bir şeye sığmayan...
Bir an...
Bir ansızlık..
İçine girip sığınabileceğin bir mekan..
Seni ulu orta bırakan bir mekansızlık...

Öylesine...bir saat işte...

Geçip gidilesi...
Kalıp ölünesi...
Alıp saklanası...
Ya da bıkmadan yorulmadan anlatılası...
Bir kesişme..bir yol kavşağı...
İyi ve kötünün, güzel ve çirkinin,
İçimde ki benim ve içimde ki senin çarpışması...
Hani hiç düşünmeden kazanılası...
Ya da düşünme düşünme kaybedilesi...
Ölümüne sevilesi..
Nefret edilesi...

Bu saatin bir seni yok..
Bir beni...
Bir de yumuk gözlü çocukları...komşuları.....
Umudu yok bu saatin...
Umutsuzluğu...
Haykırışı..
Ya da suskunluğu...
Öylesine...bir saat işte....
Zamana hiç bir zaman kaydolmadı...
Ve ne senden vazgeçebildim,
Ne sensizlikten...
Seni düşünmenin vakti henüz dolmadı.....

15..10..2002

Uğur Deniz Ülkegül

Sabah Sancısı-1

Ne olurdu bir sabahta,
Çocuksu bir düşe uyansaydık....
Bir kez olsun başımız dik,
Ve yüreğimiz sancısız sokağa çıksaydık....
Değiştirebilseydik anılarımızda silik,
Fakat kirlenmiş rengini hayatın,
Yine de biz değişmesek, aynı kalsaydık....
Ne olurdu yenilmeseydik sonunda bu kavganın,
Umudu dost bilip içimizde,
Yarına inansaydık.....

.....
Ne olurdu bir sabahta,
Gerçeklerin korkulu bir düş,
Ve düş sandıklarımızın gerçek olduğunu
Anlasaydık....
Unutabilseydik bütün pişmanlıklarımızı,
Gecikmişliğimizin gölgesi,
Düşmeseydi özlemlerimizin üstüne,
Kahırla anmasaydık yaşarız sandıklarımızı....
Ne olurdu sen bana,
Ben sana yetebilseydik...
Bütün aşklar utansaydı kendinden,
Böyle sevebilseydik.....

.....
Ne olurdu bir sabahta,
Geçip senden gayrısını, sana uyansaydım...
İçtiğim çay tadında hatırladığım,
Dudaklarına sevgiyle dokunsaydım....
Sende bulsaydım baharın, o yitirdiğim kokusunu,
Ve unutup 'Mutluluğa geç kalmak' korkusunu,
Sana koşsam, sende yorulsaydım.....
Ne olurdu gelip, başını koysaydın dizlerime,
Öfkemi yenebilseydim keşke,
Bir tek sende vazgeçip kavgadan,
Sende durulsaydım.....

.....
Ne olurdu bir sabahta,
Kurduğun sofraya çağırıydın beni....
Ekmegi,
Ve bir kaç siyah zeytini bölüşmenin,
Tadına varsaydık....
Veli dedenin elini öpsek,
Fatma teyzenin kapısını çalsak,
Her gün hal hatır sorsaydık.....
Ne olurdu gözlerime,
Utangaç bir bakışın şevkatini anlatsaydın,
Bilge bir dost sıcaklığı sarsaydı tenimizi,
Kapatıp gözlerimizi yaşamın kirlilerine,
Karanlığın el değmemiş gizlerine sokulsaydık...

.....
Ne olurdu bir sabahta,
Gözlerimi karanfil kokusu tenine açsaydım...

İyi niyetlerimi doldurup avuçlarıma,
Sana uzatsaydım.....
'Çok şükür, çok şükür..Bu günleride görebildik'
Dediğin günlerimiz olsaydı....
Böyle erken yenilmeseydik kavgada,
Böyle yitirmeseydik aşkı,
Umut bize kalsaydı.....

.....
Ne olurdu bir sabahta,
Bütün yaralarım sarılmış, acıları dinmiş olsaydı...
Böyle ağrıma gitmeseydi yokluğun,
Yanağımdan sızan yaş, çoktan silinmiş olsaydı....
Ansızın gitmek yerine, benle kalabilseydin,
Sana ait yorgun bir yüreğim vardı,
Vurup öldürmek yerine,
Gelip alabilseydin....
Ne olurdu sizin incitmeseydi tenimi,
Ve yitirmeden git gide yok olan bedenimi,
Benim olabilseydin.....

Uğur Deniz Ülkegül

Sana Söylemedim

Avucumda İstanbul üşüyordu
Sokak sokak titriyordu ellerim
Hüzne sarmıştı yüreğim sensiz
Gözlerimden bir damla deniz düşüyordu...

Üstelik kötüydüm öksürüyordum
Sahilde kumlara kızıyordum çaresiz
Küfrederken her kaldırım taşına dilim
Kendimi bir başka şehre sürüyordum...

Sustuğum anları kayda geçirdi polis
Oysa içimdeki her çığlık idama mahkum
Ki iflah olmazdı sana öyküden yüreğim
Ve durmadan dudaklarımı kanatan o his...

Sana söylemedim

Susamış gibi uyandım terine
Dönüp durdum kenarında yatağın
Yaktığım sigaranın o tarifsiz hazzı
Dalıp giderken gözlerine...

Bir akşam daha gömdüm yokluğuna
Yıktığım duvarları ördüm en baştan
Yavaştan almalıydık bu aşkı, yavaştan
Şimdi her sabah, düşerim sarhoşluğuna...

Bir de gece var
Bir hece var yarım kalan
Düşürür durmadan yerlere beni
Dokunsan, dudağım talan...

Sana söylemedim

Nasıl içine düştüm içimde senin
Bu sırla seviştim yoruldu sızdım
Öyle ki arsızdım bakışlarına yar!
Utandım sıcağında sonrası nefesinin...

Hadi gel...Eşikte bırak elbiseni
Dağıt saçlarını yastığıma ne olur
Boynuma firari geceler dokunsun...

Hadi ne olursun...Hadi gel...
Yüzümüz kızarır, söz olur, günah olur
Olursa olsun...

Sana söylemedim

Kaç kez öptüm dudağından
Düş vakti bir uykuda kıvranıyordun
Ter içinde kalmıştın sırılsıklam

En mahrem kuytularımnda yanıyordun...

Sen kendini hep uzak sanıyordun
Bu şehir sen kokuyordu buram buram
Bana düştükçe kendine kanıyordun
Sen kandıkça kanıyordu yaram...

Bu serseri adam bu eskimiş yüz
Bu görgüsüz bakışı tanıyordun...

Tanıyordun sustuğum her cümleyi
Sonra bir yabancı gibi aldanıyordun...

Böyle bir şeydi aşk
Dilinin ucuna geliyordu,
Saklı bir çığlık oluyordum dudaklarında
Duyamıyordun...

Sana Söylemedim

Avucumda İstanbul üşüyordu
Bir bulut düşüyordu gözlerime
Tenimde iklim değişiyordu...

Sen sanıyordum
Adı kim bilir neydi
Tanımıyordum...

Bir kadın dudağımda
Benimle bensiz sevişiyordu...

Uğur Deniz Ülkegül

Sen

Sen olmasaydın
Bir yanım eksik kalırdı
Sözler hükümsüz olur
Kelimeler boğazıma takılırdı...

Uyku tutmazdı geceleri
Sigaram sabaha yetmezdi
Tat vermezdi çayımın şekeri
Derdim durmadan büyür içimde
Ah gözleri karam!
Bilirim...Yaram geçmezdi...

Sen olmasaydın
Mavi uçurtmalı düşler kurmazdım
Rüzgara savurmazdım öfkemi
Gökyüzünden yıldız toplamazdım...

Şiire öykünmezdi yüreğim
Belki ne bileyim
Hani çoktan kırılırdı kalem
Yazdığım okunmaz
Söylediğim duyulmazdı....

Seni özlemeseydim
Mektuba düşmezdi saçlarının kokusu
Ellerinin sıcaklığı, gözlerinin buğusu...

Küçük yaşta girmişim bu kavgaya
Bıçak yarası, silah sesi
Çocukluğum ve O Eylül bildirisi...

Seni sevmeseydim
İçimde ki çocuk büyümezdi...

Yani böyle gitmezdi bu devran
Uçkura peşkeş çekilen sevdalar
Kadınlar sokaklarda yatan
Çocuklar köprü altlarında uyuyan
Ve babalar
Kimliksiz, sorguda isyan!
Memleketim..Canım dediğim
Dört bir yanı kan!

Sen olmasan
Yarını göremezdim...

Belki hiç söylemezdim...

"Uyanın bre..
Kuşluk vakti pazarlıklar yapılır
Parsel parsel satılır
Ülkenin toprakları...

Uyanın bre uyanın!
Türküler öksüz bırakılır
Meze olur sofralarda alın teri
Tarlada başak büyür..büyür...
Ekmek olur, emek olur, çöpe atılır..."

Sen olmasaydın
Bir yanım eksik kalırdı
Erdemi tanımazdı yüreğim

"Başkaları gibi! ..."

Kolay yanılırdı....

Uğur Deniz Ülkegül

Sen misin, O?

Koynunda mı saklarsın gülüşümü?
Gözlerinden damlayan buz sığağıma,
Ya nedir bıraktığın 'sus',
Hangi yokluğun sancısı düşer kucağıma...

Sen misin
Giden misin o?

Bir ay ışığı gecede,
Ayak izlerinden bellediğim...
Yüreğime değen sancısından tanıdığım...
Ve benden değil,
Hep bir başkasından dinlediğim....
Görmediğim...Bilmediğim...Dokunmadığım...

Sen misin
Gülen misin o?

Uykumun gizemli kuytusunda,
Hani el verip gönül aldığım...
Öncesiz zamanlardan çaldığım,
Zamansız sonralarda yitirdiğim sen....

Ayrılık mı dedin?

Kavuşmayı anlatmalısın önce,
Hangi gecekondusunda saklıydım,
Hangi sokağına yasaklıydım yüreğinin?
Bir, 'gün' var mı benim olan, bir 'gece'...

Sen misin
Ah ki yalan diyesim gelmez!
De ki yalan dı bu aşk! fark etmez...
Sevmiştim seni...

Boş ver, çoktan giydim ceketimi,
Artık çıkarmasan da olur güzel,
Yüreğinin kalın elbisesini...

Ayrılık mı dedin?

Güldürme beni...

Uğur Deniz Ülkegül

Sen Şimdi..

Sen şimdi
Göz ucunda saklıyorsun beni
Ağlamak dediğin hüzne katarak
Yorgun kadınlığına öykünen teni
Düşlerinde yalnız ve tek bırakarak..

Sözlerim suç
Bilirsin zordur yeniden başlamak
Belanın koynuna girerim arsız
Bir yanım ölüm, bir yanım yaşamak
Sen yanım...Yine kararsız...

Bu şehir
Kaç yosmanın rahminde büyüttü beni
Ayazda kalan ellerim kana bulandı
Üç adımlık volta bir duman öfke
Bir de sevda dediğim, bana yalandı....

Sen şimdi
Camâ çizdiğin resimde arıyorsun beni
Bugünün ardında saklı, sessiz bir sokak
Ayak seslerine hasret kaldırım köşesini
Baş ucunda saklayarak...

Gözlerim suç
Çıplak omzuna değer bakışlarım
Militan sevdalar taşır yüreğim sensiz
Hiçbir şeyden ibaret sandığım dokunuşlarım
Boşlukta yalnız, hissiz, bedensiz...

Bu şehir
Kaç silah sesinde vurdu düşlerini
Ölüm kadar ucuz bir şeydi anlamak
Bir çocuğun yüzünde donan gülüşlerini..

Belki de böyle bir şeydi

Büyürken kanamak....

Uğur Deniz Ülkegül

Sende Bu Aşk Varken...

Sende bu aşk varken

Ve benim içimde
Ölü çocuk düşleri..

Kaybetmişken
Yüzümde kalan gülüşleri

Beş para etmez adamlığım...

Bir tutam "yarın" koy umuduma
Biraz tebessüm çal bakışlarımdan
Kendi korkularına...

Ve inan sevgili
Yalnızlığında,
Sesini duyduğuma.....

Kim kopardı seni dalından,
Hangi harami bakış
Yol kesti aydınlığına...

Çık artık
Sonu gelmez sorgularından,
Böylesi aldanış
Zor gelir kadınlığına.....

.....

Sende bu aşk varken

Ve benim yüreğimde
Çıkmaz sokak yenilgileri..

Terk-i diyar etmişken
Yarım kalmış sevgileri

Beş para etmez adamlığım...

Dost bir hoş geldin'e
Açık kalsın kapıların
Demli bir çay sohbetine...

Birlikte kibrit çakalım,
Zifiri yalnızlıkların
Sinsi gölgelerine...

Acıdan medet umacak
Yaşı çoktan geçtik biz,
Büyümüş olmalı yeterince
Kederimiz.....

Umursamaz yol alışlarımız bundan,
En ölümcül virajlarda
Vites büyüttükçe,
Kaderimiz.....

.....
Sende bu aşk varken

Ve benim ellerimde
Zamansız uzanırlar sana,
Gül kokan saçlarına,
Mahrem dokunuşlar

Beş para etmez adamlığım...

Söylerim
Ve giderim bu yerden,,
Söylerim
Ve susarım aydınlığına...

Yıllarca yalnız kalışıma
Alıştı gidenler..

Henüz hazır değilim
Senin yalnızlığına....

.....
Sende bu aşk varken.....
Bende gönül yarası.....

Utanır da aşklar kendinden,

Utanmaz ihanetinden,
Aşkın yüz karası.....

Uğur Deniz Ülkegül

Sende Sevdim

ben gecenin karanlığını sen de sevdim...
beyaza boyanmış rengiyle umudun,
zorda kalmayı,
dar'a düşmeyi,
satılmayı...
yalnızlığı sende sevdim,
yorgun ve uykusuz gözlerle,
sabaha çıkmayı...
gittiğine üzölmeyi,
geldiğine sevinmeyi,
ağlamayı kimi zaman,
kimi zaman gülmeyi...

.....
kavgayı sende sevdim,
kavga da vurulmayı,
ellerim ellerinde,
kan içinde kalmayı...
gözlerine bakarken,
tenine dokunmayı.....

.....
bilmeyi sende sevdim,
bilmediğimi sormayı,
nefesini yüreğimde hissedip,
kollarımda sarmayı.....
sevişmeyi gece de,
birlikte yorulmayı....

.....
sevmeyi sende sevdim,
sevildiğimi duymayı,
yaptığın yemeği,
sofranda doymayı....
vazgeçmeyi kendimden,
sen olmayı.....

Uğur Deniz Ülkeğöl

Sendin Özlediğim...

/Sana bir çocuğun gözyaşından bakıyorum/

Bu ayaz korkular benim
Ve tenim düş yanığı sorgularda
Canım çekiyor boynunda baharı
Eteklerinde en deli çağımın tutunmaları
Gitme vakitsiz yalnızım çokluğun kadar
Suçlarım firarda...

Seviyorum seni
Mülteci feryatlar içinde
Sürgünde yönsüz akşamları susarken
Sıcak bir ölüyü kusarken mezar taşı
Gitmeye henüz erken...

Ve ben
Bu sende kalışı sendeleten bakışı,
Bu bile bile aldanışı, deli divane yanışı
Seviyorum...

/Onca yoksul cümlemde tek hazinemsin/

Varsın bilinmesin hikayemiz
Bir payemiz yoksa da yüreğin var senin
Yüreğin var ki uçsuz bucaksız ve derin
Sana Kadınımsın demenin huzurundayım

Kadınım... Gözlerinin sarhoşluğundayım...

/Belki silinmemiş bir duvar yazısıdır/

Ruhumun kanadığı sokak kavgasında
Eylül zulasında saklanırken gövdem
Kan kusardı şehir vakitsiz
Kimliksiz bir telaş sığardı koynuna
Ah o bahar ki vazgeçemediğim
Nasil sinerdi boynuna...

Tıka basa günah içindeyim
Ne erkenciyim dudaklarına ezan vakti
Ne geçindiyim el açtığın dualara sır
Söyle ki bin asır öteden geliyorum yorgun
Söyle ki azgın sular gibiyim tenimde tuz tadı
Söyle ki serseriyim kuralsızım deliyim
Gittiğim hiçbir uzak yokluğuna alışamadı...

/Seni yazdıkça silindi benliğim/

“Sendin özlediğim
Bir çocuk uçurtmasını düşürdü”

Annesi kadar üşürdü geceleri
Son vapur Üsküdar’a selam verirken
Sarayburnu Haliç’le sevişirdi
Kasıklarım yanardı içim kanardı benim
Sendin özlediğim...

Kimseler kalmamıştı sokakta
Bütün korkular eve kapanmıştı
Kitaplar gömülmüştü zemin katlarına
Kimisi yanmıştı
Şehrin şakağına soğuk namlular dayanmıştı
Kirlili duvarlarında kan ağlamıştı şiir
Demir parmaklığa bir şair uyanmıştı...

“Sendin özlediğim
Köşe başlarında ölüm kokuyordu ayaz”

Beyaz bir güvercin kondu pencereme
Ekmek karneme ortakçı bakışlarıyla
Birkaç kırıntıdan ibaret sevinciyle hayattı...

Tek tük ayak seslerine uyandı şehir
Kunduracı Osman o gün gitmedi işe
Nebahat balkona çıkmadı hiç
Behiç bir anlam veremedi bu gidişe
Eylül işte ayların en arsız orospusu
-3 Filim birden- kapalı gişe
Delikanlı çağlarda bir orta oyuncusu

İstanbul ırzına geçilmiş kadın
Henüz zihnimde bile yokken adın

Sendin özlediğim...

Uğur Deniz Ülkegül

Sensizlikti Adı Seni Sevmenin...

Kadavra olmuşum yine
Sözünde şairin
Belli ki yorulmuş düşünürken
Zordur altından kalkmak
Duygusal bir otopsinin...

Ne kadar geç kalmış sabah
Erkenci gitmelerin ardından
Çayımın acımtırak tadı
Şigaramın puslu dumanı...
Yokluğun...

İçimde aynı burukluğun
Sokakta gülüşüp duran çocuklar
Yine bulut olmuş elleri...
Gökyüzünde
Sanki yedi renginden gökkuşağının..
Uçurtmalar...

Cebimde aşkın anatomisi
Dilsiz, sağır
Elleri soğuk, gözleri kör
Bir yandan ayrılık kor
Sustukça ağır ağır...

Mektupsuz akşamlardan doğarım
Yazgım acı, büyürüm sancılı
Nazenin bir gül boşlukta duran
Ertelenmiş saatlere dokunmalarım
Yanlış yer, yanlış zaman..Sustum..
Bu kaçınıcı?

Sensizlikti adı..Seni Sevmenin..

Kahvede adım geçer
Tavla masasında, laf arasında

'İşte şu ev mavi boyalı
İçinde oturan yalnız bir adam...'

Bir de susmayan telsizler

'Otuz yaşlarında adresi meçhul
Sakıncalı dolaşır yol ortasında...'

II- Sevmek koydum adını...Sensizliğin..

Baş ucumda gözlerin
Gözlerim yok...

Sözlerin bıçak yarası, yaram derin

Sözlerim yok...

Sıcaktı ellerin kar yangını düşlerde
Gelmedin (-gitmedim) görüşlerde
İzlerim yok...

Seviyorum bahar kokusunu
Çocuk seslerini
Bir de yağmur sonrası
Girdiğim ağaç kuytusunu...

Alın terini toprağa düşen
İnsanı..Hani erdemli düşünen..

Seviyorum inadına yürümeyi
Yürürken sakıncalı görünmeyi...

Seviyorum hayatı
Adam gibi sonunda ölebilmeyi..

Ve yoksun...

Sevmek koydum adını...Sensizliğin...
Otopsim hep yarım kaldı...Biliyorsun...

Uğur Deniz Ülkegül

Sevda Diyemem Yokluğuna-I

Sesine katık olur nefesim,
Bir avuç yalnızlık doldururum cebime böyle zamanda..
Ve ordasıdır bilirim,
Buğulu bir özleyişle bakar gözlerin,
Aynanın diğer tarafında..

Uzaklarda bir yerde,
Bir göl kenarından su içer kırlangıç sürüsü
Ve sürüsünün peşinden koşar çoban,
Umut taşır ellerinde,büyük; kocaman..
Karnı burnunda karısı
Ve yaşlı anası yolunu gözler....
Her akşam,sofrada birlikte yenir acı tarhana çorbası..

Tanıdık bildik yüzlerdir çoğu,aramızdan
Tavla atmışızdır bazen kahvede,
Selam vermişizdir sokakta yürürken,
Borç aldığımızda olmuştur arada bir,
Ödünç verdiğimizde yoksulluğumuzdan...
Aynı köy yollarında toza bulanana tevekküllerimiz,
Aynı fabrikalarda eriyen menevişli hayallerimiz vardır..

Çoğumuz yenik yaşarız kavgalarımıza..
Mutlu olmayı öğrenmekle geçer vakitlerimiz,
Yastığa iliştirdiğimiz uykularımızda..
Ve her sabah unuturuz öğrendiklerimizi yeniden..
Çekmecelerde Eskimiş bilet kuponları biriktirirken,
Piyangodan çıkan
Şarışın güzel mankenleri kıskanır mutfakta ki kadın,
Öfkesine tuz kattığı an..
Değişen bir şey yoktur oysa..
Yıllardır hep aynı yerden kazılan sokaklarda yürürüz..
Aynı ekmek kuyruklarında bekleriz sıramızı,
Aynı futbol maçları,
Aynı magazin programları örter üstünü,anlamadıklarımızın..

Mutlu olmayı öğrenmekle geçer vakitlerimiz
Oy meydanlarında kelli fellı adamları dinlerken..
Ve her oydan sonra
Unuturuz öğrendiklerimizi yeniden...

Başiboş kalmıştır onuru iradelerin..
Mezar taşlarında ıslanıp duran yiğit gönüllerin;
İsimleri hatırlanmaz olmuştur zihinlerde.
Mürekkebi biten kalemlerin yazdığı mektuplar hala akıllarda,
Fakat adresleri çoktan unutulmuştur..
Kendimizden göç edişlerin izi kalır omuzlarımızda..
Söz verişlerimizin buruk ıslaklığı,
Bakar arada bir geçmişe,gözlerimizden.

O zamanlar işte..
Bir şeylerin yetmediği zamanlar olur bize,

Kızarız kendimize..
Eski gömlekleri arar buluruz dolaptan,
Eski not defteri,eski tükenmez kalem,eski cüzdan..
Eskiyle yenilemek telaşı sarar ruhumuzu..
O vakit,
Nasıl da acıtır yüreğimizi sıkın kelepçenin soğuk demiri..
Nasıl çaresiz kalırız,anladığımız zaman,
Hayatın içinde giderek kaybolduğumuzu...

Değişen bir şey yoktur oysa..
Bir boğaz daha eklenmiştir evde ki sofraya
Belki,ya da ne bileyim,
Biraz daha zorlaşmıştır bizim için hayat,
Ama yine aynı sıkıntıyla bekleriz ay sonunu getirmeyi..
Dokunan bu değildir yüreğimize,
Zaten söylesek de inanmayız kendi söylediğimize.
Bu yüzden saklarız içimizde suçlarımızı..
En mahrem zindanlarımızda mahkum tutarız vefasızlığımızı..
İnsanlığımızı yitirmekle geçer vaktimizin çoğu..
Bir Akdeniz çarpar yüzümüze bazen,
Bir Ege,bir Güneydoğu..

Kendi yurdunda sürgüne yollar insan kavgalarını..
Mahkum olur kendine...

Ve ben,
Ertelenmiş çocuk seslerinin loş karanlığında,süzerken
Sokaklarını şehrin..
Neden? diye sorduğum
Soruların girdabında,
Yönsüz mesafeler kat eder dururum..
Ne zaman rastlasam yüzüne,
Yanağından sızan damla düşer avuçlarıma..
Sel basar yüreğimin yangınlarını,taşar,
Kendi dalgalarımda boğulurum..
Ne zaman rastlasam yüzüne,
Düne öykünür saatler..
Yol keser haramiler,
Geçit vermez uçurumlar,
Hep bir adım uzağına düşer kelimeler,
Anlatamam yüreğimin korkularını,
Yalnızlığın kahpe kurşunlarıyla vurulurum...

Yarım kalmıştır yazdığım mektup,
Yarım kalmıştır dudağımda eğreti duran kelimeler.,
Titrer kalemi tutan parmaklarım,bileğim terler,
Yorgun ve yenik bir iç sıkıntısı düşer yastığa..
Ve Şevda diyemem yokluğuna,
Başım öne eğilir sessiz..
Boğazıma dizilir cümleler..
Utandırırım....
Ne zaman kırık bir dal parçası görsem yola düşmüş,

Seni hatırlarım.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Sevda Diyemem Yokluğuna-II

Her taşın altına baktılar...
Her ağaç gölgesini,her kuytu sokak köşesini aradılar...
Sahil boylarını,deniz dalgalarını aydınlattılar...
Yetmedi ışıkları..Bulamadılar...

Küçük bir çocuğun gözlerine saklanmıştım..
Bilge bir ihtiyarın sözlerine..
Biraz daha dikkatli baksalardı yüzlerine,tanıyacaklardı..
Anlamadılar....

Her gün yollarda ölüyordum oysa..
Bazen, sarhoş bir otobüs şoförünün getirdiği
Yol Kavşağında..
Ya da bir zengin züppesinin hız tutkusunda...
Yoksulluğumun üstünde kalırken lastik izleri,
Ölüyordum ansızın...
Ve sesim bile duyulmuyordu çoğu zaman..
İnsanlar aynı adam sanıyordu belki haber bültenlerine çıktığımda...
Aynı çocuk..Aynı kadın...

Kış bastırıyordu memleketimde,
Altı aylığına hapsediyordu kendini koca bir şehir..
Yolları kar döşeli "üçra" köşelerde,
Mahrumiyet içinde kalan mahrem bir seyir....
Sabır öğretilmişti bize...
Tevekkül'ü böyle anlamıştık..
Hayat devam ediyordu...Ve ben ölüyordum...
O gün...Birlikte ağlamıştık....

Sonra bir köy kahvesinde,
Bir Ramazan arifesinde,
Müjdeli haberimi veriyordu bir çocuk...
Doğmuştum işte...
Yine en baştan öğrenmek için her şeyi..
Korkuyu,Cesareti,Hüznü,Sevinci..

Ama önce,biraz hasta olmalıydım..
Babamın ilaç almaya,
Hükümetin doktor göndermeye mecali yoktu ya..
Ölsundu..
Ölmeye alışkındım ben..
Doğmama alışkın olduğunuz gibi..

Doğunca küçük Mehmet,
Yaşarsam aslan Mehmet,
Yaşlanırsam Mehmet ağa olacaktım..
Mehmet olmak kolaydı da,
"Ağa" olmak herkesin harcı değildi..
Zaten "Ağa"larda
"Mehmetçik"lerden pek çıkmıyordu...
Mehmet'in öğretmeni yoktu..
Mehmet'in okulu yoktu...

Ölüp gidivermek en kolaydı bu ülkede Mehmet için..
Ama yaşamak...Zordu...

Ben anladım lakin onlar,hiç anlamadılar...
O kadar çoktu ki bu ülkede Mehmet,
İstedğin zaman,istedğin kadar bulabilirdin..
Ama o kadar çok..O kadar çoktu ki..
Aradğın Mehmet'i bulabilmek büyük meseleydi..
Yanlış Mehmet'i yakalayıp,tutabilirdin..

Mehmet diye aradğın,
Bakıyorsun Yakup oluyordu kimi zaman,
Bazen de sokaklarda tek başına
Yusuf diye dolaşıyordu...
Hele bir de Ayşe olmuşsa
Ya da Elif..Ya da Gülşen..
Çık çıkabilirsen işin içinden...
Hepsi birbirine karışıyordu...

Bulmanın böylesine zor,
Böylesine çetrefilli bir iş olduğu yerde,
Nasıl da kolay rastlamıştım sana...
Ve nasıl da kolay yitirmiştim...
Hani "Eskidenmiş o sevdalar" diye
Söyler dururdu o yüreksizler ya..
Bense sanki meydan okur gibi alaycı sözlerine,
İnadına sevmiştim..

Bu ölüp gitmeler arasında,
Kavgalar ortasında...
Firari kaçışlar molası,
Eğreti kurulmuş bir fakir sofrası,
Hapishane voltasında..

Dostlukların az bulunduğu,
Soysuzluktan haz duyulduğu,
Derme çatma düşler arasında
Yalanların baz alındığı,
Çocukların alınıp,
Genç kızların satıldığı kahtelikler dünyasında..

Unutmalı değil miydin seni....

Yeni bir başlangıç noktası bulup hayatın bir yerinden..
Yani bir başka sen..
Bir başka yol tesadüfü,bir başka rastlantı.
Bir başka bakıp,bir başka gülen...

Öylesi bir bakış işte..Sıradan..
Ya da yol üstü bir kaldırım sohbeti,
Geçerken verilen bir selam..
"Sen" oluyorsun...

Bu sokaklar,ben ölmeden kaybetmeyecek izini..
Bahar geliyor ağaç dallarına,yeşile sevdalanıyor toprak..
Ve her yağmur sonrasında "Sen" kokuyorsun...

O kadar yoksun ki yanımda,
Senden ibaret kalıyor yalnızlığım...
O kadar yoksun ki
Seni hatırlatıyor bütün var kıldıklarım..
O kadar yoksun ki anılarım...Umutlarım..Yarınlarım..

Unutmalı değil miydim seni..

Bir paket sigara molasında,sen tüttün yine dumanımdan..
Ölümcül nefes çekişlerim bu yüzden...
Şimdi..Mehmet olmaya gidiyorum biraz...
Ayşe kal sende..Ya da Elif...Ya da Gülşen..

Zaten hiçbir zaman
İnanmadım kaybolduğuna..
Sensiz zamanlarda yol alışlarım sana..
Senin yüzünden..

Ama yine de gülüm..
Acıtırken gülüşün yüreğimi,
Unutma giderken söylediğimi..
Sevda diyemem yokluğuna....

Uğur Deniz Ülkegül

Sevda Diyemem Yokluğuna-III..

Sözler yetmiyor bazen,
Kalem, can kesiyor tenden...
Yıkık dökük
Düşler biriktiriyorum şimdi,
Sensiz diye sustuğum, gecelerden....

"Sen"
Diyorum....
Bazı
Kırmızı...
Bazı
Mavi
Bakıyorsun...

"Ben" de,
Bitiyor mürekkep...
Hani bunun yeşili,
Beyazı..
"Çoktan" geçtik,
Hiç olmazsa,
"Birazı"
Diyorsun.....

Sözler yetmiyor bazen...
Sensiz bir rüzgar vuruyor yüzüme,
Bir sokak çocuğunun yalnızlığını,
Koyuyorum cebime...
Bir kadının özlemine rastlıyorum,
Gözleri değip geçiyor...
Sensizliğime....

Bir sabahçı kahvesinde,aklımda sen,
Şekerinden mi suyundan mı bilinmez,
Acı "veriyor" tadı,
Bana şöyle okkalı bir çay demlesen...

Üstünde o gül desenli elbisen,
Gözlerin yine aynı,
Bir yanı anne şefkati,
Yine kadınca,tutkulu bir yanı...
"Gönlümün tek sultanı" desem,
Yine gülsen....

Sözler yetmiyor bazen...
Adresim biliniyor artık,
Kurşun hovarda,
Cüretkar tetik...
"Vurulduk" yüzlerce kez,
Binlerce kez" birbirimize,"
Yetmedi ömrümüz kadın,
Bir türlü ölemedik...

Oysa biz,
Aşk'ı ne çok bilirdik...

Biz mi Aşk kokardık,
Aşk mı korkardı bizden...
Düşünüyorum bazen,
Aşk mı esir oldu sonunda,
Biz mi Aşk'a yenildik?

Sözler yetmiyor bazen...
Kızma bana,
Böylesi öykünürken,
Bir teline saçının,
Teninin o gül kokusuna...

Sevda diyemem yokluğuna...

Ne ben karaya ayak bastım,
Ne sen ayağını soktun suya..
Ne zaman yol kesti haramiler,
Biz ne zaman düştük pusuya...

Nedir bu ayrılığın gerekçesi?
Sen mi daha uzaksın,
Ben mi daha yakınım sana...

Yürekte aşk'ın kelepçesi,
Bana değil,
Bensizliğe yasaksın...
Ey gözümün nuru kadın!
Anlasana.....

Uğur Deniz Ülkegül

Sevda Diyemem Yokluğuna-IV

-I-

/ Yazılmamış bir mektup hükmünde/

Yine sabah oldu
Bir sonra ki akşama ertelendi düşler...
Uyku tutmuyor
Sıcadıın dokunmazken tenime
Buz kesiği gözyaşım, sana aldanışım
Kahrolası gidişler....

Her doğan gün
Çırlıçıplak bir mavinin
Mahrem dokunuğu gibi yüreğime
Bu yüzden
Utaniyorum pencereden bakmaya
Yağmur damlası kaçıyor gözlerime...

Garip bir hüzne boğuyor beni
şehrin ıssız görüntüsü...

Sultanahmet'in büyüğü
Sarayburnu ve Galata Köprüğü
Hani Sen yoksun ya!

Say ki
Yarım kalan bir sevdanın öyküsü...

Kolumda saat, delirmiş yelkovan
Döndükçe içine düştüğüm girdap
Adını sensizlik koyduğum, zaman
Gözlerim kan çanağı, yüreğim bitap...

-II-

/Yine küfrettim sigaranın dumanına/

Geçip gidiyor yanımdan şehir
"Mavi çarşıda ölüm"
Kirleniyor gökyüzü, bulutlar...

Müşteri bekliyor kadın
Sermayesi olmuş yalnızlığın
Teninde dolaşırken kalabalıklar....

Rakı sofrasından kalkmış biri
Yalpalıyor şarkı söylerken
Anlaşılmıyor söyledikleri...

Gülümsüyor bir çocuk
Mendil tutan küçük elleri

Gözlerinde bir anlam!
"Çözün artık şu kelepçeleri..."

Şimdi sus!
Ürkmesin aklımda gülüşün
Yoksa ne anlamı kalır ağlamanın
Bir düşün! ...

-III-

/Zor ıştır sevdalanmak türküye/

Açıktı gömleğinin düğmesi
Güle öykünen saçlarının kokusu
Yastığa düşen yorgunluğum
Aşk'ın (son) nefesi...

Biliyorduk
Zifiri gitmelere gebeydi zaman
Kadını, tutkulu, doğurgan...

Sonra acılar büyütüldü
Umutlar yeşersin diye
Nice sevdalar
Kuytu bir sonbahara gömüldü...

Eylül dendi çocuklara
Bizler hasret kaldık uçurtmalara...

Şimdi yoksun
Henüz yazılmamış bir şiirin
Bitirilmemiş bir öykünün
Yaşanmamış bir sevdanın
Ortasında duruyorsun...

Bu yüzden yarım kalıyor
Yüzümde beliren gülüş
Sesimde titreyen tını
Tenimde
Rüzgarın değdiği dokunuş...

Bu yüzden yarım kalıyor
Bakışlarımda öfke
Dilimde kahkaha
Yüreğimde
Haykırırcasına bekleyen dua...

Bu kadar sen kokarken şehir
Böylesi alışmışken gözlerine
Söyleşene gülüm
Yokluğunla ne söyleşilir?

-IV-

/Yokluğunda var saydığım sızılar.../

Yoksa gözlerin
Bir avuç özlem olur
Kayar ellerimden...

Yoksa sözlerin
Mezar taşlarına dönüşür
Kan güllerinden...

İşte bu yüzden
Öylesi yenildim ki çokluğuna

Ben sevdiğim, ben

-Hiçbir zaman! -

Sevda diyemem yokluğuna...

Uğur Deniz Ülkegül

Sevda İzi...

Çok zaman oldu
Dudaklarına bir buse kondurmayalı
Kız çocuğu gibi büyütüyorum
Sensizliğimde seni özlemeyi
Maviler uzak buluta
Geceler zifir karası....

Geçmiyor yürek yarası
Bıçkın sorgularda kanarken sevda
Düşüyor gözlerimden sessiz, kimsesiz
Satır arası...

Yarısı aşk, yarısı kavga dediğim
Gel-git zamanlara sularım tutsak
En uzak gülüşe vurgun yemiş yüreğim
Gardiyan bakışlı yüzler, karabasan düşler
Kıvrılıp yatmış, belli ki üşümüşler
Ah gülüm..! !
Bu ülkede
Çocuk olmak serbest, gülümsemek yasak...

Ağlasak yosmalığına kadının...
Koşup, yetişsek ardından
Hayatın yükünü çeken ihtiyarın...

Bir çocuğun saçlarını okşamak
Selam verip yürümek güneşe
Sarılıp yol ortası, bir türkü molası
Yorulmak sana, yormak seni
Yüreğimiz pür neşe...

Beleşe umut büyütür kahvede insan
Unutunca tarlada başağın rengini
Taze ekmek kokusunda açlığa isyan
Savrulup gider avuçlarında zaman
Unutunca yar kokusunda titremeyi
Birikir kasıklarında suyu gün/ahın
Köreltir mertliğini namert duygularda
İzi kalır yüreğinde siyahın..

Ağladın..

Bilmiyorum
Nasıldır orda bir kadın ağlaması
Nasıl bakar aynada bensiz sabaha yüzün
Kim okşar saçlarını
Kim ellerinden tutar, siler gözyaşlarını?
Hala dudağımda içtiğin sigaranın kokusu
Ve hala gözlerimin önünde o bakışlar
Orda hep aynı aldanişlar
Burda hep aynı hüznün...

Üzgün durma yine de
Bak gökyüzüne kadınım
Bir bulut seç yarına
Özlemek, sevmek, kavuşmak bizim..
Sakla beni türküne, ar'ına, namusuna

Ben senin yüreğinde silinmeyen bir izim...

Uğur Deniz Ülkegül

Seviyorum Seni...

Yazılmamış bir şey yok aşka dair.İnsanoğlu seviyorum demiş bir kere.
Kerem'in Aslı'ya söylediği, Mecnun'un Leyla'ya anlatmak istediği hep aynı...
Ben çok geç kaldım bunu söylemeye...

Yaşanmamış bir şey yok aşka dair.Yar! diye kıyılan can, dökülen kan, aynı...Kaç yiğit
gövdesi düşmüş yere, kim bilir kaç gelinlik kız, kesmiş bileklerini, bir ağacın gövdesine
asmış umutlarını, yas tutmuş dönüşsüz gecelere...

Yine de, başka bir tarifi yok bunun, harflerin menzili belli işte, hükmü sabit
sözlerin.Aklıma geldikçe gözlerin, yüreğimdeki ses aynı...

Seviyorum seni...

Dağlarda bir çobanın yalnızlığı nasıl mihlanmışsa gölgesine, yalnızlıktan öte koca bir
sensizliktir sırtıma yüklediğim.Yürüdüğüm yollarda pusu kurar eşkiya, yanan köylerde
feryadı figan, göç vakti bakışlarda umutlar talan, mayın tarlasında yarım kalmış düşü,
on üç yaşın o en tatlı gülüşü, yalan...

Yine de başka bir tarifi yok bunun, öfkenin menzili belli işte, hükmü sabit
nefretin...Aklıma geldikçe sözlerin, aldığım nefes aynı...

Seviyorum seni...

Aşk deyince, nedense hüzne dost oluyor insan.Özlediği kadar ayrılık düşüyor payına,
Sustuğu kadar çığlık saklıyor içinde, ne kadar gülmek varsa nasibinde, o kadar göz yaşı
borçlanıyor hayata.Üzme kendini sakın, inan emeksiz sevda yok, biliyorum en zorunu
seçtik biz aşkın, kolayına kaçmadan, korkaklığı seçmeden.Biliyorum kavga bakışlı bir
çocuk büyür içimizde her gün.Ellerinde bir avuç umut, gözlerinde bulut...Sıkar dişini,
cebinde saklar düşlerini...Vazgeçmeden...

Hasret dediğin şey, koynuma aldığım yosma, vuslata öykünen tenim,
bir efkar dumanı olup karşında soyunurken, terime karışıyor sensizlik...
Üç satır yalnızlık düşüyor mektuba, her ay ışığı vurduğunda yüzüme, düşlerimde sığın
üşüyor...

Başka bir tarifi yok bunun, özlemin menzili belli işte, hükmü sabit uzağın..
Düşükçe içine bu tuzağın, çektiğim silah aynı...

Seviyorum seni...

Hiçbir şey korkutmuyor beni artık inan.Her sabah gözlerine uyanan bir günemerhaba
diyorum.Her gün adı sensizlik olan takvim yaprağından, bir sayfa daha eksiltiyorum.Her
gün daha çok özlüyorum seni.Her gün biraz daha istiyorum, dağ rüzgarı gibi boynuma
değip geçen o ılık nefesini...

Her gün...
Daha bir sen kokuyor ayrılık...

Umurumda değil olmazın kahpe duruşu, namluya sürülen ölümün sırtımdan vuruşu,bu
aymaz geceler, bu aykırılık...

Serden geçti vakitlere müptela başım! !

Sensin benim ekmeğim...Suyum ve aşım...

Yine de başka bir tarifi yok bunun, Kurşunun menzili belli işte, hükmü sabit yaranın..Seni bana soranın, aldığı cevap aynı...

Seviyorum seni...

Bunca uzaklık nedir, niyedir diye düşündüm durdum dün akşam.Hani sırtımı versem dedim toprağa, başını omzuma koysan, ay ışığı saklarken koynumuzda alabildiğine yıldız toplanacak gökyüzünden...Hani saçlarını koklasam dedim içimden, dudağıma dudağının neminden bir parça vuslat koysam, yorulsam gül tenine kadını yorulsam...Utangaç çocuklar gibi anlarken sustuğumuz sözleri, terimiz karıştıkça birbirine, gözlerine yorulsam...

.....

Nasılsın? diye sormuşsun bana... Asılsın dedikleri adama...

Ne kadar özlüyorsan o kadar çoğum ben.Ne kadar bekliyorsan, o kadar dirençli.Ne kadar ağlıyorsan o kadar hüznülyüm.Köprü altı sarılan bir sigara efkariyim...

İhanetle ne kadar barışksa insan, inan o kadar kavgalıyım...

Yalnızım sanma sakın, cüzdanımda saklıyorum bakışlarını, gülüşlerini çocuk yüzlerinde, öfkeni dağlarda, onurunu, erdemini dağ gibi yüreklerde...

Ne kadar umutsan, o kadar kavgayım ben, ne kadar maviysen o kadar gökyüzü...

Sevdiğim kadar varım...
Ben güzellik, ben...Sevdiğin kadarım...

.....

Düşünme sen beni...İyiyim ben...

Sen aç ve yoksul bakışlı o şehri düşün.Yüzüne hayatın karası sürülen boyacı çocuğu, sermayesi tekmelenip yollara savrulan seyyar satıcıyı, aşk tuzağında yitip yok olan genç kızın, hala kasıklarından gitmeyen o dayanılmaz sancıyı...Sen, nafakasız işçinin evine götürdüğü utancı düşün, ocakta çorbası kaynamayan kadını, on yaşında işgal edilen kız çocuğunun bu düzendeki adını düşün...

Sen aşkı düşün, sevmeyi.Yar bildiğin adamı zamanın geçip gidişine inat beklemeyi.Kuytu akşamlarda herkesten saklı düşürüp aklına, alıp koynuna sevişmeyi.Yazdığın mektubun mürekkebine göz yaşı düşürmeyi, özlemeyi, istemeyi, emeği...

Bu zamanda, öylesi zor ki sevdim diyebilmek..

Sen zoru düşün...

.....

Yine de, başka bir tarifi yok bunun, Aklın menzili belli işte, hükmü sabit yüreğin...Hala,

sol yanımda durur giderken söylediğin...

Seviyorum seni...

Uğur Deniz Ülkeğül

Sevmek Bir Gülün Yaprığıdır Bazen....

Bir avuç ağlamaktı çocukluğum
Yarına ürkek telaşlar büyüttü zaman
Dizleri kanayan korkular taşıdım
Kırık bir sazın yitik sözünde kalan...

En zoru neydi biliyor musun?
Bizim buralarda sevgiye aç büyür toprak
Dağlarında kol gezer zulüm
Bereket sayılır hanede ölüm, hayat kurak...

Bilmezsin çocuk olmayı
Kız doğmuşsan çatılmıştır kaşları babanın
Sana baktıkça kendinden utanır anan
Yürek işte, yine de istersin kucağına sokulmayı..

Beş yaşında sürerler yaylaya
Davar güdersin süt sağarsın yedisinde
On üç yaşın henüz ertesinde
Bir bakarsın, kul olmuşsun ağaya...

Sevmek bir gülün yaprağıdır bazen
Belki yeni doğmuş kuzunun bakışları
Yüreğine sevda diye koyduğun dokunuşları
Her sabah sessizce silersin gözlerinden...

Beni bu yüzden vurdular
Bir gün vazgeçtim kadın olmaktan
İnsan olmak istedim diye kovdular
Sustum, ar ettim kendime yalvarmaktan..

İstanbul büyük şehir saklardı beni
Er'im Süleyman, tanıyınca sevdalı yüreğini
Bir kız verdim ona gözleri mavi, saçları siyah
Yüreğimde sakladım..Kadınım..! Diyen sözlerini...

Deli sevdalı yürek
İnat etti okuttu beni
Akşam gelip "yaz şimdi! " diyerek..

Alın teri, sabır, direnç ve emek
Sevgi dediğin şey bir mavi hüznün
Sonrasında bir buluta gülümsemek
Üzülme kadın! Gülmeli yüzün...

Sen insansın, sen ki sevdasın
Yüreğin öyle büyük öyle derin ki
Bir katre gözyaşın çığ olur düşer
En derin okyanusa sığdıramazsın...

.....

Üç yaşındaydı Nazlı
Ana kuzusu can katığı sevda çiçeğim
Ne anlar ölümden, ne bilir öksüzlüğü
Aşam vurma ne olur, vurulur sevdiceğim..

Süleyman iştedir, kan ter içinde
Canı sikkındı sabah akli bendedir
Uyumadı tüm gece dolandı durdu
Emanetim dediği şimdi sendedir...

Bırak beni gideyim namusum temiz
Kaç sabaha birlikte uyandı gözlerimiz
Aynı gökyüzüne sevdalıydık biz aşam
Mertlik dediğin canda, namertlik bedendedir..

.....

En zoru neydi biliyor musun?
Sımsıcak ellerin avucunda soğumak
Bir de o mavi bakışların göz yaşlarında
Mecalsiz kalırken bedenim, hayata yorulmak...

Süleyman sustu bilirim
Gömdü yüreğine öfkesini katıksız
Sözü vardı bana, yemin verdi o akşam
Nazlı için demişti,
En namussuz kavgada, bilerek yenilirim...

Yaşamak dediğin, bazen
Kavgada, vurmak değildi

Nazlı doğdu

Biz kaybettik

Onlar yenildi.....

Uğur Deniz Ülkegül

Sil Baştan...

Beni arıyorsan,önce kendini bulmalısın..
Aynalara bakıp durma boşuna..
Yanıltır yüzünde duran gülüş seni..
Duymak istiyorsan kalbinin sesini,
Yüreğime sormalısın....”

'On İkinci Mektup'

3 Ağustos 2002....

Dün gece erken döndüm eve..Tenhaydı sokaklar....
Belli ki yağmur,öylesine bir uğrayıp geçmişti üstümüzden,ıslaktı kaldırımlar...
Yavaş yavaş gözlerini yumuyordu şehir..
Bir ekip otosu kenara çekmiş,sohbet ediyordu bir sokak fahişesiyle,
Yalpalayarak yol alıyordu bir ayyaş elinden bırakmadığı şişesiyle
Ve bir adam saatine bakıp duruyordu telaşlı,
Belkide randevusuna geç kalmak endişesiyle...

Yorgundum ve ruhuma ağır geliyordu sanki bütün vücudum..
Avuçlarıma bıraktığın yalnızlığı taşıyamıyordu artık ellerim..
Kavgalıydı düşüncelerim bu kentin sokaklarıyla...
Öyle bir zamandı işte..Sonbahardı sıradan bir gün..
Dalından kopar gibi düştün yüreğimden,mevsim yapraklarıyla...

Çekmeceye atıp bıraktığım,yıllarca hiç dokunmadığım,bir kez olsun açıp okumadığım
mektupların geldi aklıma..Ne yazmıştın ki? Ne diyebilmiştin onca zaman sonra..Bir
vicdan muhasebesi miydi tuttuğun? Bir özür beyanı mıydı kelimelerde dizdiğin? Kaderin
tarifi miydi ağır aksak cümlelerde ifade ettiğin? Ne fark ederdi? İki ayrı şehirde iki ayrı
yürek değil miydi aynı acılar,aynı özlemler ve aynı yenilgiler ortasında yalnızlığa
mahkum ettiğin..
Niye yazmıştın ki?

27 Ekim 2004

O Ağustos gecesi hiç yaşanmamış olabilirdi..
O akşam gecenin karanlığında eve doğru yol aldığım vakit
Başıma bir çok hadise gelebilirdi..
Trafik kazası geçirebilirdim,
Bir serseri bir hırsız yolumu kesebilir beni bıçaklayıp kaçabilirdi..
Kafama saksı düşebilir,beyin travması geçirebilir,
Hafızamı kaybedilir,kalbim tutabilirdi..

Ölüm o kadar kolay buluyordu ki bu ülkede insanları,O kadar saçma sapan,o kadar
ucuz kaybediliyordu ki hayatlar,o akşam o insanlardan biri olmamam için hiçbir sebep
yoktu diye düşünüyorum..Ama o akşam bunların hiç biri olmadı..

Elim çekmeceye uzandığı vakit tam dört yıl boyunca bana gönderdiğin mektupları elime
alırken belki de sana yazacağım,yazmak istediğim satırların bir çoğunu kafamda
sıralamıştım bile..Yıllarca bir sisin ortasında saklı duran duygularım en çıplak haliyle
karşımda duruyor gibiydi..Senden nefret ediyordum,seni özlemiştim,sana kızmıştım ve
seni...Seni hala çok seviyordum..

Yaramaz çocuklar gibi tatlı gülüşler aşırıldık birbirimizin hayatından..
Kavgalarımız bile eğreti duruyordu sokak aralarında,
Bütün arama emirlerinde sen buldun beni,
Bütün firari kaçışlarımın yoldaşı oldun..
En güzel hayalleri biz kurardık sırtımızı toprağa verip,
En beyaz umut bizimkisiydi bulutlardan seçtiğimiz,
On özgür kırlangıca biz ekmek verirdik pencereye konan..
En komik şakaları sen yapardın bana,
En beceriksiz aşçı sendin,en önce hep sen uyanırdın...
Ortak eylem ürünü izmaritlerimiz dolardı kül tabağına,
Sabaha kadar oturup yazdıklarımı beğenmezdin,
Sil baştan derdin hep...Sil baştan..
Sevmenin en zor anında...Yanımda sen vardın...

Nedir bu? Bir şaka mı?
Kızgınlığıma söylediğin bir yalan mı?
Ama yalan söylemezsin ki sen..
Ne yazdın sonra ki mektuplarda..Neyi anlattın..
Ölümün tarifini nasıl yapacaksın bana..
Yokluğun resmini hangi renkle boyayacaksın..
Bütün yolları kapattığın gibi aramızda,
Şimdi o küçük,o tek,o zayıf ihtimalide ortadan kaldıracaksın..

"Neden bilmiyorum ama,ölüme yaklaştığım her saat biraz daha hafiflediğimi hissediyorum...Hayatın sona erişiyile doğru orantılı olarak hüznünde azalıyor insanın yüreğinde sanki...Acı hissetmiyorum artık eskisi kadar..Oysa haksızlık bu...Çünkü ben yeterince acıttım insanların canını..En çokta senin yakışıklı..Senin canını acıttım,bunu biliyorum..Ama son mektuptan sonra biraz olsun rahatladım..İhtimaldir ki diyorum (İnşallah öyledir) yazdıklarım eline ulaşmıyor..Yada hiç birini açmadın yaktın,veya odanın bir köşesine attın öylece duruyor..Yoksa iki elin kanda olsa gelirdin,biliyorum..Sahi...Gelirdin değil mi? Neyse..Bir gün affedersen umarım..İki şey var yanıma alamıyorum diye üzüldüğüm...Biri sen...Biri kızım..Biri gönül hoşluğum..Biri kalp sızım..Dilerdim ki tüm hayatım size adanmış olsun..Ama kabul et artık..Şöyle yada böyle..Ben bir hayırsızım...Ve bu hayırsız insan,seni çok sevdi...Her daim...Bilesin..."
'On Birinci Mektup'

Hep geç kalışlar çıkmıştı karşımıza..
Erkenci yol alışlarımız,yola çıkışlarımız bazen,değiştirmede zamanı..
Kaçamak saatler çaldık zamandan hepsi bu...
Yaramaz çocuklar gibi tatlı gülüşler aşırıldık birbirimizin hayatından..
Ve ben...Hiç sevmedim yazdığın son mektubu..
Yakışmamış resminde duran gülüşe yazdıkların..
Sil bütün harfleri hayatın müsvettesinden..
Sil baştan yolla yüreğini bana...Sil baştan.....

Uğur Deniz Ülkegül

Sonra sabah olur...

Öylesi düşer satırlara...

Şiir işte
Bir gidişte savrulur yokluğuna...

Hangi baharı yakıştırmalı yüzüne
Sözüne hangi ayazı katmalı
Ve hangi çocuğu ağlatmalı içimde...

....

Ne çok büyüdüm sende
Nasıl çoğaldım nefesinde

Sesinde olmaya nasıl alıştım bu kadar...

O dar ve puslu sokakta yürürken
Aklıma düşürürken seni
Düşünürken gözlerini

Nasıl sevdim...

Keşke anlatabilseydim
Kanadı kırık martı bakışıdır gökyüzü
Uskumru telaşındır dalga sesleri
Yalnız kalışıdır ozanın
Yitik bir kentte...

Söyleseydim...

Aynada kayıp duruşu
Zamanın kendini çekip vuruşu
Ve ölmeyip kalışıdır adamın

Bu labirentte...

.....

En göç zamanlara sürdük aşkı
Dönüşsüz tarifsiz yollara koştuk
Biz mi sarhoştuk hayat mı hiçkırıyordu?

Bu yüzden mi sızıp kalıyordu geceler koynumuza?

Sövesim var gidişine
Beni küfürbaz edişine dargınım...

Durgunum şimdi

Yorgunum...

.....

Hangi belaya düşmeli şimdi
Seni hangi suça ortak etmeli...
Hangi kadın dokunmalı saçlarıma

Şok olup usulca dudaklarıma
Öpmeli...

Bir gece kaç bin hece eder dilimde
Bir dokunuş kaç okunuş yapar yazsam...

Ya ter içinde kıvranıp duran kalemi
Hiç kıramazsam?

.....

Gitmek böyle değildi
Başka türlü olurdu acısı
Her uyandığımda sen kokmazdı yastığım
Her gün yeni bir dün taşımazdı kollarında...

Böyle değildi gitmek
Sensiz kalırdı şehir bilirim
Sokaklarında ayak sesin duyulmazdı...

Yoksa bitmek olurdu adı
Yiter kaybolurdu insan...

Sadece düşlerinde kaldıysan
Hiç bir sabaha uyanmazdı...

.....

Öylesi düşer satırlara

Şiir işte...
Bir gidişte şair eder adamı...

Şehir talan
Ve her bakış bir yalan söyler

İnanırsın...

Aynada biri bakar sana
Birin baktığı yüzdür
Dokunduğu yüz
Sevdiği yüz...

Birin bıraktığı yüzdür
Yüzsüz bir zamanda...

Şimdi şekilsiz, utanmaz şimdi
Göğsüz...

Okkalı bir küfür savrulur boşluğa
Bin parça düşer aynadaki yüzünden
Kırık bir cam parçası olur yüreğin...

Utanırsın...

"Sonra sabah olur...Akşamdan kalma bir hayatın yüküdür omuzlarında...Ayyaş martılara bakarsın, berduş balıklar takılır oltaya...Nefesi kokar denizin...Kusar kumlara...Sağa sola çarparak yürür yollar, bütün kaldırım taşları, takılıp düşer ayaklarına...Alkolik bir şehrin tam ortasında, durmadan yokluğunu hıçkırır zaman... İçmek istersin..."

08.10.2012
05:08

İstanbul

Uğur Deniz Ülkegül

Sorgu...

Söylemediğim her sözün
Ardında saklıdır çocuksu yüzün...

Kırık bir sazın
Ve kirlili bir beyazın hüznünde...

İçimizde büyürken sorgular
Çözülür bütün sargılar yürek yaralı
Ve kuytuna düşer gölgem yorgun
Susarım sevdana elimde kırık bir gül dalı...

Her gün biraz daha gidiyorsun benden
Oysa kadını diyorum sana yar gülüşüm
Eğer bu hayatta sensiz olacaksa ölüşüm
Saçlarına dokunmak sana yorulmak neden...

Çulsuz bir akşam yine
Dertlerine beni de kat ne olur
Belki yokluğun duyar böyle avunur
Yüreğim belli belirsiz dokunur düşlerine...

Varmak istediğin yerde değilim
Yurmak istediğin yere düşüyor gölgem
Üşüyor sen yanımda sen ki tek inandığım
Bir yalanı daha kaldırmaz gövdem...

Yalnız ve çelimsiz korkularım var
Koskoca bir duvar aramızda yıkılası
Sen yoksan yakılası bu şehir bu sokaklar
Kalmak neyin cevabı gitmek neyin açıklaması...

Bende değilisin
Nice zaman oldu içimde duyulmuyor sesin

Bahane etme yolları sakın
Kaç şehri yıkıp geçtim bunca zaman
Bir şey var bilmediğim oldukça yaman

Ve sana benden daha yakın...

Uğur Deniz Ülkegül

Sorguda Akşam Düşlemeleri...

'Yanılmaksa...
Sana yenilmeyi seçtim...
Pişman değilim.....'

Sorguysa aşk,
Cevap olmalıdır sevgi...

Sevgi yetmiyorsa,
Bozulur aşk'ın ahengi...

Şimdi sor, ne soracaksan...

Ama gitmelerin olmasın yanında...
Dönüşsüz yollardan gel, geleceksen...
İlle de açık kalacaksa kapı,
Korkunu terk et o vakit, beni seveceksen...

Onca şey kattık düşlerimize,
Bir bizi sığdıramadık,
Saklı gerçeklerimize...

Sen mi eksik sustun,
Ben mi yarım söyledim...
Neydi olmayan kadın,
Neyi düşünemedim...

Özlemekse adın,
Zor gelir kadınlığın,
Yalnızlığıma...

Beklemekse yarın,
Ama varsa,
Dün kadar değil belki,
Ama hiç olmazsa,
Küçük bir an kadarsa...

De hadi erteledik sevmeyi
Ve kokusunu aşkın...
Rengini...

Yine de sevdik...

Ama sevmekse adın...
Set çekme dalgalarıma...
Yetmez dalgakıranın...

Sevmekse...
Sevmekse kadın...

Bırak sorguyu Kal'de...
Susalım gülüm...

Biraz sade,
Ve yalın....

Biliyorsun...
Çok geç artık...
Unutma gökyüzünü,
Tam ortasındayız bu kavganın.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Sökük Cebin, Kayıp Aşk'ı...

Yasemin,
Yine cebi sökülmüş elbisemin,
Yine içip dağıtasım gelmiş ortalığı,
Gözüme kestirmişim akvaryumda uyuklayıp duran balığı...
Röntgenliyorum gizliden sokak lambalarını,
Yine kaçıyorum çaresiz kedilerin uykularını...

.....
Ah be Yasemin,
Hani sana o ettiğim binlerce yemin,
Hani dürüst bir adam olacaktım,
Hani bir daha asla yalan konuşmayacaktım,
Hani seni sevdiğimi kimseye,
Kendime bile asla anlatmayacaktım....
Olmadı be gülüm,
Bu çözülmesi imkansız bir kördüğüm,
Sana meylettim yine dün gece,
Anlamsız bir anlamın büyüüne kapıldı her hece...
Oturdum şiiir yazdım,
Oturdum gül kokladım,
Komşunun bahçesinden aşırıldığım...
Oturdum çay içtim,
Ocakta unutup taşırıldığım.....
Oturdum ağladım,
Gözyaşıma kendim bile şaşırıldığım....

.....
Yasemin,
Nedir anlamı bir gülümsemenin,
Nedir değeri bir kez sarılmanın,
Bilinmedik bir yerde beklenmenin,
Bir haber sorulmanın...
Nedir bedeli sevişmenin,
Dudak dudağa uzanıp öpüşmenin...
Nedir bedeli,
Zamana meydan okuyup geçmişle yarışmanın,
En deli fişek zamanında elin kolun bağlı,
Çoluk çocuğa karışmanın.....

.....
Yasemin....
Yine cebi sökülmüş elbisemin...
Yine beş parasız kalmışım,
Bir ekmek, bir de domates çalmışım,
Borcum borç ama,
Sonra hesabını tek tek sorarlar adama...
Yine sigaram azalmış,
Canım sıkkın, moralim bozulmuş...
Yine aklıma gelmişsin,
Yüreğim kanamış, sızılanmış...
Yine küfretmişim dört duvara,
Çıkmışım, inadına tükürmüşüm kaldırımlara...
Yine dönmüşüm köşe başından geri,
Donuk bir yüzle girmişim kapıdan içeri...
.....

Ah be Yasemin....
Üşüyorum ve tek kaldım sensizlikte,
Biliyorum söylediklerim,
Söylenmeyecek bir densizlikte...
Biliyorum sen bana yasaksın,
Bensiz bir bilinmeyene tutsaksın...
Biliyorum kendince bir hayatın olacak,
Sendinde bahçende yüzlerce gül solacak...
Sende sevinecek üzüleceksin,
Sende ağlayacak ve güleceksin...

....
Yasemin....
Gidersem bil diye söyledim...
Gidersem anla diye...
Gidersem yarım kalmasın diye sözüm....
Yalnız seninle sevdim bu hayatı,
Sensizlik içinde....
Yalnız seninle asıldı ya da güldü yüzüm....
Yalnız sen varsın diye gül çaldım bahçelerden,
Yalnız sen varsın diye seyrettim gökyüzünü....
Onca 'var'ın içinde yalnız seni seçtim....
Ve yokluğuna mahkum ettim kendimi,
Kendi varlığımdan vazgeçtim.....

Uğur Deniz Ülkegül

Söyletme Beni Aşk - II

1

"Abi sabaha kadar bir gram uyku yok şerefsizim! Sağa dönüyorum, sola dönüyorum tavana bakıyorum yok, olmuyor..O bakışı gözlerimin önünden gitmiyor..Uykumda bile rüyalarım giriyor.Ulan diyorum bazen, ulan al eline bıçağı sapla böğrüne sonra at kendini apartmanın çatısından, ohhhh..Herkes rahat etsin..Sabahlara kadar Ferdi, Orhan abi, kesmiyo başkası..Delirecem yakında yemin olsun..Bu ne yaaa.."

2

"Çok düzeyli ve seviyeli bir ilişkimiz vardı bizim.Gözlerime baktığı zamanlarda Onun bakışlarında kayboluyormuş hissine kapılırdım.O ne kibarlık, o nasıl bir beyefendilik o nasıl bir sevgi timsali.Her sözü, aşkın bir başka halini anlatır, her anlam beni başka diyarlara götürür sükunet ve huzur içinde o eşsiz manzarayı seyretmemi sağlardı.. Bizimkisi aşktan çok öte bir şeydi efendim.Biz aşkın merkezinde kaybolmuştuk.Ta ki o sürtük hayatımıza girinceye kadar..Şimdi ne kadar acı çekiyorum bilseniz..Ve en kötüsü, onu hala nasıl sevdiğimi bir anlayabilseniz.."

3

"Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi demiş şair..Ben şimdi ne yapıyorum biliyor musun? Bennn..Bu devlete isyan ediyorum dostum..Çünkü benn..Onsuz bir devlet istemiyorummmmm..Onsuz bir hayatı.reddediyorummm.. Çünkü benn..O var olduğu için kendi varlığının farkına varan bir insanım.. Bilmem anlatabildim mi? Yani biz içiyorsak, keyfimizden içmiyoruz, derdimizden, özlemimizden, aşkimizden içiyoruz..İçmek bahane azizim, biz aşk sarhoşuyuzzzzz...."

4

"Alçak adam! Vefasız adam! Nefret ediyorum ondan! Nasıl bakar? O kadına benim yanımda nasıl bakar ya! Ay resmen içine düşecekti kadının.Onu görmedim zannediyor değil mi? İnkâr ediyor bir de utanmadan! Var bir şeyler var, biliyorum ben olduğunu zaten.Olmasa durup dururken niye traş olsun dışarı çıkarken.Neden takım elbise giysin? Üstelik neymiş efendim, kırmızı Kravat olsunmuş..Neden kırmızı? İşaretliyor akli sıra, mesaj veriyor karşı tarafa.Biz de aptal kadını oynayalım burada.Eh Mesut.Ben sana nasıl mesut olunur göstericem.İntikamım çok acı olacak çok! Bunu bana yapmayacaktın sennnn.."

Bir kadını çok sevdiğimi düşünüyorum.Ona aşık olduğumu.Onu hayatımın bir parçası olarak gördüğümü ona her şeyden çok değer verdiğimi.Mutlu bir birlikteliğimiz var...Aklınıza gelebilecek her konuda birbirimizi tamamlıyoruz. Duygusal olarak, bedensel olarak birbirimizin yarım kalan diğer parçası olduğumuzu düşünüyoruz.Mükemmel bir uyum abidesiyiz.

Sonra bir gün, bu kadının hayatını ilgilendiren bir konuda seçim yapmak zorunda kalışına şahit oluyorum.Yurt dışında kendisine sağlanan büyük bir kariyer fırsatını bana tercih ederek gitmek zorunda kalıyor.Sizce ona duyduğum aşkın bana verdiği acı, bu aşkın nefrete dönüşmesine sebep olur mu? Olursa neden?

Adam "Senin mutlu olman için her şeyi yapabilirim.."

Kadın "Seni mutlu edebilmek için her zorluğa katlanırım.."

Gerçekten mi? Gerçekten yapabilir miyiz bunu? Yani sevdiğimiz insanın mutluluğu için

kendi mutsuzluğumuzu göze alabilir fakat aynı derecede sevmeye devam edebilir miyiz o insanı? Yoksa onun bazı mutlulukları bizim tepemizi attırmaya neden olacak sonuçları beraberinde getirebilir mi? Yani o bazı mutluluklar sevecen, kibar, anlayışlı aşk adamının yerine somurtkan, kaba, anlayışsız bir mahalle serserisi haline gelmemize sebep olabilir mi? Bu durumda ayyaş olma ihtimalimiz nedir?

Tabiri caizse "dağılmamız? "

Peki ama nedir bizi bu kadar dağıtan sebep? Sevdiğimiz insanın bizi sevme şekline duyduğumuz tepki, kendi sevgi anlayışımıza bir tezat teşkil etmez mi aynı zamanda? Asıl soru şu? Biz aşk'ta en çok neyi severiz? Sevmeyi mi? Sevilmeyi mi?

Sevilmek bir manada ayrıcalıklı olmak duyusunun zirve noktasıdır. Seviliyorsak iyi hissederiz kendimizi. Seviliyorsak güvendeyizdir. En yalnız kaldığımız zamanlarda bile o kişinin bizi sevdiğini düşünmek, bunu bilmek yüreğimizde milyonlarca kişilik kalabalıklardan daha fazla bir çokluk duygusu oluşturur. Kendimizi güçlü hissederiz. Bizi mutlu etmek için uğraşan birinin var olduğunu bilmek, mutlu olmanın kolay ve zahmetsiz yoludur bizim için..

Ama sevmek aynı şey değildir. Biraz külfetli bir durumdur sevmek. Ağır işçilik gerektirir. Koşulsuz olmayı başarabilmenin, "benliksiz" bakabilmenin, karşılıksız verebilmenin kavrama süreçlerinden hatasız geçmeniz gerekir. Bu noktada yapacağınız her hata sevdiğinizde değil, seviliyor oluşunuza aşık olmanız gibi bir anlam ortaya koyar ki, yıllarca aşık olduğunuzu düşündüğünüz, yanıp tutuştuğunuz insan, bir gün bu sevgisini azalttığında, yada değiştirdiğinde, sudan çıkmış balık haline gelir ve en sonunda, acılarınıza ızdıraplarınıza aşk adı vermek gibi komik bir duruma düşersiniz.

Sevmek sevilmekten her zaman önce gelmelidir aşkta. Sevmek sevilmekten daha güçlü kılar insanı çünkü. Sevmek sevilmekten daha fazla "sen" der.

"Ben" kavramı ortadan kalkmadığı sürece "Sen" i sevemez kişi. Çünkü "Ben" sevildiğini bilir. Sevilmeyi sever.. Bu aşkın en "bencil" halidir oysa. Öfke, acı, sertlik bencil bir aşkın sonrasında ortaya çıkan eylemler bütünüdür. Kişi çoğu zaman "sevdiğini" değil, "sevildiği hissini" kaybeder aşkta. Nice zaman sonra, çok az kişi, en çok kendini sevdiğini bilir, anlar, öğrenir ama...

Söyleyemez..

Bir insanı olduğu gibi sevebilmek gerçekten zor iştir. Onu bir şekle sokmaya çalışmadan, onu istediği renge boyamadan, onu olduğundan farklı bir insan olarak görmeden ya da görmeye çalışmadan, saf doğal ve yalın haliyle sevebilmek, başarılması en zor şeylerden biridir. Ve bir insan, bütün hayatı boyunca bunu belki de hiçbir zaman yaşayamaz..

İşte bu yüzdendir ki, insan ilişkilerinde genel olarak, ikinci şık tercih edilir. Sevilmek duyusunun ağır bastığı, hoşlanılmak iç güdüsünün temelini oluşturduğu sevgiler yaşarız bizler. Bizim günümüzde aşk diye anladığımız kavram bu temel üzerine oturmuştur.. Her iki tarafta farkında olmadan aynı şeyi yapar aslında. Sadece biri diğerine oranla biraz daha az yoğunluklu hareket eder.

Hayatımız boyunca "sevilmeye müptela olduğumuz aşklar" yaşarız..Ama hayatımız boyunca "gerçek manada sevdiğimiz" bir insan bulamadığımızı fark edemeyiz bile çoğu zaman..

"Sevdim seni..günahını örterek..Suçunu yüreğimde saklayıp gömerek.Sevdim seni...Gülüşün kadar göz yaşını da, sevincin kadar hüznünü de, gelişin kadar gidişini de..Seni sevdim ey yar..Varlığın kadar, yokluğunu da an ve an özümseyerek..."

Var mı böyle bir sevdiğiniz?

Mutlu aşklar....

Uğur Deniz Ülkegül

Söyletme Beni Aşk - III

İnsan tuhaf oluyor böyle zamanlarda.Birine 'Veda etmek', birini istemeyerek öldürmek gibi bir şey.İstemeden yaralamak gibi.

"Hoşça kal..Kendine iyi bak..Hakkını helal et..Gidip de dönmek var.Dönüp de bulmamak.."

Sarılr insan sevdiğine, son kez.Son kez bakar gözlerine.Son kez gülümser.

Berbat bir durumdur bu.Kendini çok güçsüz hisseder insan, midesine yumruk yemiş gibidir aslında, ama bir şey belli etmek istemez karşı tarafa, ayakta durur, kaşları çatık ama ciddi bir tavrı vardır.Güzel şeyler söylemek ister, güzel şeyler hissetmek hissettirmek çabasıdadır, son kez..Ama nafi..Boktan bir sahnedir bu yaşanan.Acı gezer, iliklerine, hücrelerine, yüreğinin ve beyninin en küçük ayrıntısına kadar.

"Beni merak etme" der yavaş bir ses tonuyla.Saçma bir cümle kurduğunun farkındadır ama, söylemek ihtiyacı duyar yine de.Merak edileceğini biliyordur, merak edeceğini de.Daha yolun yarısına varmadan,

"Acaba eve varmış mıdır, acaba arkamdan ağlamış mıdır, acaba o da şu an, beni mi düşünüyor?"

gibi sistematik sorular beynini kemirecek, ilk molada arka arkaya üç dört sigara yakacak duyduğu acının verdiği garip hazla birlikte bu bilinmeyen, bilinemeyen ayrılığın getirdiği yeni hayata uyum sağlamaya çalışacaktır..

Berbat bir durumdur Veda anı.Hele bu geri dönüşsüz bir ayrılık anlamını taşıyorsa..

Yani hayatın bazı zorunlulukları bir dahaki görüşmeyi belirsizleştiriyorsa. Bu veda an'ı verilmiş ortak ve geri dönüşsüz bir kararın ağırlığını taşıyorsa. Her dokunuş, her bakış ve her söz, bir "son" anlamına geliyorsa...

"Beni unutma.."der adam.

Oysa artık hatırlanmanın bir anlamı olmadığını bilmektedir.

"Sen de beni.." der kadın.

Bencilce bir davranıştır aslında. "Hadi git, bundan sonra gözüm görmesin seni ama, yine de bensiz yapama, beni düşünmeden durama inşallah e mi?" demek gibi bir şeydir..Ama söylenir..Ve hatta kabul görür..

"Seni asla unutmayacağım..(Görürsün sen) .." gibi..

Birbirlerini asla unutmazlar..

Kavuşmak ne kadar "yeniden doğmak" gibi bir anlam taşırsa insan için, vedalaşmak aynı derecede ölümcül hisler yaşatır insana..

Bir de özlemek var.Yaşamakla ölmek arası bir şey.Karar veremez insan işte.Arada kalmaktır özlemek, yürüyememek ama bir an bile yerinde duramamaktır.En aptalca durum budur zaten.En can sıkıcı durum.Ama ilginçtir, en güzel mektupları, en güzel şiirleri bu aptal durumda yazar insan.Özlemek Şair yapar insanı, özlemek yazarlığa ilk

adımdır bazen, özlerken ayyaş bir serseri olup çıkarsınız, başınız belaya girer, uykusuz geceleriniz vardır ardı arkası kesilmeyen. Özlemek sizi özgür bırakır, görmek istediğiniz her şey sizindir, sevginin en saf en yalın halinde, hayatınızda aklınızdan asla geçiremeyeceğiniz düşlerin sahibi olursunuz. Yokluğunda, varlığından daha çok sevmektir insanı özlemek.. Daha çok tanımak, ama daha çok yanılmaktır sevdiğiniz kişiye. Ona kendinizden bir şeyler katmaktır, doğru ya da yanlış, hayal ya da gerçek.. Bir süre sonra bıraktığınız değil, ama zihninizde baktığınız kişi oluverir sevgili.. Daha çok sevdiğinizi yada bazen daha çok nefret ettiğinizi düşünürsünüz ama aynı kişi değildir artık.

Özlemek, değiştirir özlenen bakışları..

Kendi kendinize güler, kendi kendinize konuşur, kendi kendinize ağlarsınız. Hatta "duysa ne kadar ayıplardı" dediğiniz küfürleri büyük bir zevkle ortaya savuracak kadar hür ve bağımsız bir hayatınız olur.

Özlemek umursamaz halidir aşkın.. Sevdiğine kızar "Ne yaparsan yap Allah'ın cezası, artık umurumda değilsin.." der... Kendine kızar, "Kendine dikkat et ha! ! Gel de iyi ol... Bakmıyorum işte, yemek de yemiyorum, sigarayı da azaltmadım, her bir haltı da yapıyorum.. Hiç bir şey umurumda değil.." der.. Trafik polisine kızar.. "Yaz anasını satayım, sen de yaz.. İsteddiğini yaz, istediğin kadar yaz, umurumda değil.." der..

Özlemek pervasız halidir yalnızlığın...

Bazen olmaması gereken bir şey olur. Hayatın insana yaptığı kimine göre "sürpriz" kimine göre "eşek şakası"... Olmadık bir zamanda ve olmadık bir yerde karşınıza çıkarır. Gözlerinizin sizi yanılttığına inanmak istersiniz. Aslında daha ilk bakışta tanıdığınızdır ama, dönüp tekrar bakmak, bunu beyin hücrelerinizde onaylatmak ihtiyacı hissedersiniz.

Cenazesinde bulunduğunuz, ellerinizle üzerine toprak atıp gömdüğünüz insan elini kolunu sallaya sallaya yanınızdan geçmektedir ve siz donakalmış bir halde, kim ölü kim sağ bunun muhasebesini yapmakla meşgulsünüzdür. Mezardan kalkmış bir hortlak görmüşçesine korkuyla karışık bir heyecan fırtınası sarar bedeninizi. Kimse ölmemiştir. Bunu anlamak bile garip bir acı duymasına sebep olur insanın..

"Hiç değişmemişsin.." der adam..

Oysa kadın saçlarını boyatmış, şeklini değiştirmiş, kilo almış ve hatta gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar meydana gelmiştir.. "Hala o son görüşmemizde ki kadar güzelsin.."

" Sen de hiç değişmemişsin.." der kadın..

Fazla içmekten geçirdiği karaciğer ameliyatını söylememenin daha doğru olduğuna karar verir adam. Yüzünde yediği sopadan kalma kesik izinin konuyla zaten bir ilgisi yoktur.. Hele ki sakalında duran beyaz rengin tek açıklaması, olgunluk belirtisinden başka bir şey değildir..

"Biliyor musun.. Seni düşünmeden geçirdiğim bir gün bile olmadı. Çok acı çektim.."

Bu son cümle aslında karşı tarafa verilecek en büyük açıktır ama o anın verdiği hoşnutluk duygularıyla üzeri örtülür hemen..

“Biliyorum canım..Ben de aynı acıları çektim, ama kader bizim yollarımızı ayırdı..”

Hızlı ve ortak bir kararla suçlu hemen bulunur..Adam kadına zaman içinde artan öfkesi sebebiyle ağzına geleni söylediği cümleleri, Kadın adamın gidişinden sonra adres defterinden sildiği ikinci şahısların isminin üzerini sessizce siler..Geçmiş günler hatırlanır, hatırlatılır.Gülüşmeler içinde yitirilen, kaybedilen, heba olan yılların acısı çıkarılırcasına saatlerce süren konuşmalar yapılır..Ve son söz, en sona saklanır..

“Yarın için bir planın var mı? ”

Yarın, aslında çok geniş bir zaman dilimini içine almaktadır..Baharın gelmesidir yarın.Yaprakların dallarda yeşermesi, çiçeklerin açması, çocukların kırlarda uçurtma uçurmasıdır..Yaz’ın gelmesidir yarın.Güneşin tarlada çalışan kadının çıplak baldırına vurması, sahilde yıkılan bir kum kalesi, akşam vakti balkonda çay içilmesidir..Güz mevsimidir yarın.

Yaşanmamış onca hüznün arifesi..Ya da kışın kapıya dayanmasıdır. Sıcak sobanın üstünde kestane pişirilmesi, sokakta kalmış bir yaşlı kadının ellerinin üşümesidir...

“Hayır..Yok..Ya senin? ”

Bir sorudur yarın.Bir cevaptır..Kaybetmek ya da kazanmak kadar önemlidir..Sevmek, sevilme kadar alımlı cazip..Kızmak öfke duyulmak kadar tiksindirici.Doğmamış bir çocuk sevincine gebe kalmasıdır zamanın.. Ya da bir ölüm haberi kadar kasvetli, düşük sancıları taşıyan içinde..

“Ne garip değil mi..Aynı kader bizi yeniden bir araya getirdi..Sence bu tesadüf mü? ”

“Hayır..Bence bu sevginin gücü..Kaderle ilgisi yok..”

Tuhaf bir şeydir aşk..Her duyguyu taşır içinde..Sevgi, öfke, özlem, acı, sevinç vs.....Bunların toplamına aşk deriz çoğu zaman.

Bile bile kıymetini bilemediğimiz sevgiler sırf bu yüzden sonraları aşk diye algıladığımız kavramlar haline gelir..Kaybettikten sonra kazanmak için her şeyi yapabileceğimiz aşklarımız vardır bu yüzden..

Bazı aşkların aşk olabilmesi için yitirilmeleri gerekir önce..

“Biliyor musun..Sana ilk günkü gibi aşığım...”

“Ben de canım..Ben de...”

Tuhaf şeydir aşk..Kendine söylediği her yalana inandırır insanı...

Mutlu aşklar...

Uğur Deniz Ülkegül

Söyletme Beni Aşk - IV

"O hayatımda tanıdığım en mükemmel kişi..."

Bu zamana kadar bu soruyu kime sorsam hep aynı cevabı almışım..Aşık olunan kişide garip bir "kusursuzluk" hali vardır..Bakışı, dokunuşu, seslenişi, kokusu aklını başından alır insanın..Sözlerindeki anlamı düşündükçe her kelimedede kendinizden geçerseniz..

"Seni seviyorum..."

Buradaki "sen" "ben" manasını taşıdığından, sonrasında gelen "seviyorum" kelimesi, size inanılmaz bir hayal dünyasının kapılarını açar..Onu mükemmel yapan unsurların başında bu gelir zaten..O sizin bazen beyaz atlı Prensiniz, bazen sarayda sizin tarafınızdan kurtarılmayı bekleyen Prenseseğiniz olmuştur..

Onu ayrıcalıklı ve özel kılan en önemli şey, onun yanında kendinizi ayrıcalıklı ve özel hissediyor olmanızdır..

Oysa ortada ne saray, ne saray erkanı, ne kötü kral ne de beyaz bir at vardır. Ama söz konusu aşk olunca gecekonduların saray, kız babalarının kötü kral ve bazen bir sütçü beygirinin masallarda geçen o "beyaz at" olduğuna çok defa şahit olmuşumdur..Peki biraz gerçekçi olursak durum böyle midir?

Aslında aşık olduğunuz kişi tam bir eziyet aracıdır. O gece yarısı sizi uykusuz bırakan kişidir..O içilen her fazla sigaranın yegane müsebbibi, sinir sisteminizi hallaç pamuğu gibi atan bir canavardır aslında.. Size olan kaprislerine katlanmak zorunda değilsinizdir ama, sanki bu, Aşık olmanın genel kaidelerinden biriymiş gibi o kaprisi sineye çeker (ama aslında hesaba yazar) ve dünyanın en anlayışlı, en şeker, en olgun insanı oluverirsiniz.

İçki masasında arka arkaya içilen duble rakılardan sonra zavallı bir sürüngen haline gelmeniz, hatta içtiğiniz bardan sürünerek çıkıp, duvarlara toslayarak yürümeniz bile bu gerçeği değiştirmez...

"Seviyorummm aaaabiiii..."

Aşkın en önemli ve vazgeçilmez ögesidir kıskançlık..Aşık olduğunuz kadını yada erkeği kıskanırsınız..Bu yaşadığınız aşkın devamı için o kadar önemli bir ayrıntıdır ki, kıskanmanızı gerektirecek bir durum ortada yoksa, ya da karşınızdaki kişi bunu gerektirecek bir eylem veya sözde bulunmuyorsa, kıskançlık duyulacak senaryolar üretmeniz gerekir...

"Sinem..."

"Efendim canım.."

"Murat galiba beni aldatıyor.."

"Ne? Nasıl yani? Ay inaaanmıyoruuuum.."

"Evet ben de, ama sanırım öyle..."

"Ne gördün ne duydun kız anlatsana? "

"Dün onu aradım, çalar çalmaz meşgule düşürdü telini.."

"Hiiiiiiii..E ne dedi peki sonra? Niye kapatmış? "

"Komik bi mazeret buldu..İnanmadım tabi ben.."

"Ay kız ne dedi söylesene, çatlatma adamı.."

"Umumi tuvaletteymiş, konuşamamış.."

“? ? ? ?”

Oysa kıskançlık, güvensizliğin “giriş kartı” gibi bir şeydir..Gençler arasında şöyle saçma sapan bir düşünce vardır.. “Beni ne kadar kıskanıyorsa, o kadar Seviyor demektir..” Aynı gençlere “sevdiğin insana ne kadar güveniyorsun? ” gibi bir soru sorsanız, koro halinde aynı cevabı verirler..

“Sevdiğime herkesten çok güveniyorum..Güvenmeseydim, onu sevmezdim.”

Hem kıskanılıp hem de güvenilen kişi olmak gerçekten zor bir şeydir..Ama bundan daha da kötüsü, hem güvenemeyip hem de deli gibi kıskandığınız birinin hayatınızda oluşudur..

Oysa sadece bir öğrenme, keşfetme, tanıma döneminden ibarettir aşk.. Henüz olgunlaşmamış, ama yaşanması, paylaşılıp bölüşülmesi muhtemel olan bir sevginin emekleme çağıdır da diyebiliriz..Onu bu kadar cazip kılan şey, sadece içindeki bilinmeyenlerin çokluğu ve buna bağlı olarak o kişide bildiğinizi düşündüğünüz özelliklere kendinizden kattığınız ekstra değerlerin size verdiği mutluluk hazlarının yoğunluğudur..

“O hayatımda tanıdığım en mükemmel kişi..” sözünün içindeki sır da burada yatmaktadır..O kafanızdaki “mükemmel tiplemesine uydurduğunuz en doğru kişidir..”

Onu kusursuz kılan bir beyne sahip olmakla, bu beynin zihninizde oluşturduğu görüntüden ibaret bir mükemmellik..

Aşkın bu kural tanımazlığı, olağan dışılığı, tüm kriterlerimizi alt üst eder yapısı bizleri esir etmesindeki en büyük nedendir diyebiliriz..Biz çoğu zaman olmayanı, anlayamayanı, çözülemeyeni sevmeyi severiz..Varmak istediğimiz yerle vardığımız yer arasındaki farkı anladığımızda, bunun bir sevgi mi, yoksa sadece hayalden ibaret bir tutku mu olduğuna karar verdiğimiz andır aşkın sona erdiği an..

Sonrasında ya sevgi başlar, ya da nefret...

Şöyle ahmakça bir soru dolaşır ortalarda bazen.. Çoğu zaman gülmüşümdür bu tartışmalara..

“Aşk mı? Sevgi mi? ”

Yada,

“Evlence aşk neden biter? ”

Aşk sevdiğiniz insana bir gün yalan söylememeyi öğrenebilmenizdir.. Ona güvenmeyi, onunla paylaşmayı, ona iyi ve güçlü yönleriniz olduğu kadar kusurlu ve zayıf yanlarınızın da olduğunu gösterebilme sürecidir..

Makyajsız halinizle de sevildiğinizi hissetmenin yol alışıdır..Üç günlük uzamış sakalınızla yanağınızdan öpülmenin ne kadar büyük bir sevgi ifadesi olduğunu anlamamız, bu sevgiyi benimsememiz, bu sevgiye saygı duymayı başarabilmenin yollarını aramızdır..

Kısacası, sevgi adına yola çıkmış iki insanın, kendinden geçip, kendini bulma sürecinde "biz" olma çabasından ibaret bir kavramdır aşk denen şey..

Bu manada "Aşk sevgi değildir...Ama Aşk, sevgi içindir..." diyebiliriz..

Bu gerçeği ne kadar çabuk kavrarsak, o kadar az acı çeker, o kadar saf bir sevgiye ulaşırız..Ne olduğu anlaşılamayan aşklarla başlayan evlilikler ne olacağı anlaşılabilen hazin boşanmalarla sonuçlanır..

Belki de bir çoğumuz..Kendimizi her zaman daha fazla seviyor oluşumuzu karşımızdan dinlemekten hoşlandık bunca zaman..Ve buna aşk dedik..Bir daha düşünelim öyleyse..Peki biz karşımızdaki insanı ne kadar sevebildik?

Mutlu aşklar.....

Uğur Deniz Ülkegül

Söyletme Beni Aşk – I

Bir çoğumuzun başvurduğu can simidi gibidir yalan..Acil durumda kırıncı panosu..Hepimiz yalandan nefret ettiğimizi söyleriz..Hepimiz bu eylemin çok çirkin bir şey olduğunu anlatırız birbirimize..Oysa şeytani bir cazibesi vardır yalanın..Bu cazibeye kapılmadan, yalan söylemenin verdiği muzafferiyetlerin hazzını yaşamadan kaçımız dosdoğru bir hayatın temsilcisi olarak kendimizi tanımlayabiliriz ki?

Yemek içmek hatta nefes alıp vermek kadar büyük bir ihtiyaçtır yalan. İnsan ruhunun temel ihtiyaç maddelerinden biri.Doğru yer ve zamanda kullanıldığında ve akıllıca uygulandığında mutluluğun anahtarıdır.Yalan sizi iyi bir kariyer sahibi yapar bazen, politikanın zirvesine taşır.Başınız belaya girdiğinde cezadan yırtmanın en doğru davranış biçimidir yalan söylemek.İyi bir koca, iyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir sevgili olmak istiyorsanız, önce iyi bir yalancı olmayı öğrenmeniz gerekir.

Yalan söylemek iyi bir sevgili olabilmenin birinci şartıdır....

Sanırım buraya kadar yazılanlar hiç birimizin hoşuna gitmedi..Kimimiz eşini ilk aldattığı geceyi düşündü, kimimiz iş yerinden ayağını kaydırıp müdür koltuğundan ettiği insanın sonra ki düştüğü durumları.Kimimiz Allah rızası için topladığı yardım paralarının cami duvarlarına değil de evinin kat kaloriferi masraflarına aktarıldığı ve şimdi buna tövbe ettiği o huzur ve ibadet dolu geceyi getirdi aklına.Yine de ben, yalan söylemenin hayatımızda vazgeçilmez olduğu konusunda ısrar ediyorum..

Şimdi düşünelim bakalım, yalan olmasaydı nice olurdu halimiz...

İşin içine aşk girince akan sular duruyor efendim..Sevdiğinizi düşündüğünüz kişi sizden ne kadar etkilenirse kafanızda canlandırdığınız paylaşım süreci o kadar uzun ömürlü olur..Onu ne kadar etkilemişseniz, o kadar affedilme ayrıcalığınız vardır...Size ne kadar hayranlık duyuyorsa, o kadar vazgeçilmez bir değer taşırırsınız..Bu düşünce sizi otomatik olarak "Farklı olmak" eylem ve düşüncesine taşır..Siz hiç kimsenin yapmadığını yapmalı, hiç kimsenin söylemediğini söylemeli, ona hiç kimsenin yaşatmadığını yaşatmalısınız..

Siz ne kadar sıradanlaşırsanız, aşkınız o kadar vasat bir hal alacak demektir..İşte bu detay, sizi iyi bir yalancı yapacak, bu konuda ne kadar meziyet sahibi olursanız o kadar vazgeçilmez bir sevgili olarak vitrinde tutacaktır...

Şimdi bir an için, aynı eylem ve fiil zincirlemesiyle hareket eden karşı tarafın, yani sevgilinizin aklından geçenleri duyabildiğinizi düşünün..Elbette böyle bir şansımız yok bu yüzden bunu hayali bir senaryo ile düşüneceğiz..Ama ya böyle bir şansınız olsaydı? Bunu gerçekten ister miydiniz?

"Canım kalkalım mı artık, biraz başım ağrıyor da..."
(Off Sedat..Çok tatlısın ama kusura bakma iyice baydın artık..)

"Elbette canım.Niye daha önce söylemedin? "
(Ne baş ağrısı be? Hay senin başına..Nerden çıktı bu?)

"Seni üzmem istemedim.Önemli değil, biraz yatarsam geçer.."
(Kafamı böyle salak konularla şişireceğine biraz daha aktif olmayı denesen?)

"Hay Allah ağrı kesici de yok, istersen bekle biraz hemen bakıp geleyim? "

(Lan resmen yan çiziyor.Oğlum bi şeyler yap..düşün hadi..düşün düşün! !)

"Yo hayır..hiç gerek yok..evde var zaten..Gidince hemen alır yatarım.."
(..ıçmışım ilacına..Yahu adam, biraz bak yaa..Bak! Bu kadın ne istiyor?)

"Peki canım.Kalkalım hemen hadi..Evine kadar bırakayım o zaman izin ver.."
(Ben seni iyi ederdim ama, neyse..Lan nasıl söylenir..Armut değil ki bu abla ver ordan 2 kilo falan diyesin..Ah Sibel..Kudurtuyorsun beni..Deli ediyorsun..)

"Ay hiç zahmet etmeseydin..Kendim giderdim ben.."
(Eve kadar ha? Dur bakalım, teklif mi bu şimdi..Ya şunu dümdüz söylesen ne olur sanki, mum ışığı, şarap, ahhhh aşk...)

"O nasıl söz Sibel? Elbette bırakacağım..Bu durumda seni yalnız bırakamam.."
(Hadi oğlum..Bastır bastır..kartal goool goool goool..Vazgeçme devam....)

"Peki sen bilirsin..Hadi gidelim.."
(Hadi sana bir şans daha..Bak Sedat, bunu da anlamazsan seni asrın aptalı ilan edicem bilesin..Kadınım ben kadın hooop! Benim de duygularım var..
Hayatımız cafelerde heba olup gidecek..)

Arada ki ayıp sözleri atladık elbette..Şimdi yalansız konuşmak nelere sebep olurdu az çok anlaşılabilir mi efendim? Hikayemize devam edelim, bakalım yalan söylemek bize ne kazandırıyormuş..

"Ay Sedat..Gerçekten çok nazıksın..Zahmet oldu sana..Tatlım ya, saat de geç oldu.Eve gitmen 1 saati bulur..Hava da soğuk.."
(Başımız da ağrıyor dedik ama, yalanımız çıkacak ortaya..Amaan ne yapayım ya..Başka türlü anlayacak gibi değil bu da..)

"Önemi yok güzelim..ben bakarım başımın çaresine..Ama bütün gece aklım sende kalacak şimdi.."
(Ne demek önemi yok.Ne demek önemi yokkk! Salak herif..Kibarlığın sırası mı şimdi.Neyse söyledin artık..Son anda kıvırdık ama?)

(İmdaaaat! Biri yardım etsin..Anlamıyo yaaa..Anlamıyo..Adam resmen gidecek..Yaa, ben başım ağrıyo diyom, kalbim sancıyo yaa..gel işte gellllll! !)
"Ay hava gerçekten çok soğuk..istersen gel bi nescafe yapayım yukarıda..İç ısın biraz, sonra gidersin..Olur mu? "

(Goooooool! ! ! ! Allaaaaah! İşte bu sayın seyirciler..İşte bu! ! ! olay bu yaaa!)
"Bilmem ki, rahatsız etmiş olmayayım..Bu durumda yani, rahatsızsın da biraz.."

"Ay o kadardan ölmez insan, bi şey olmaz..Hem soğuk iyi geldi sanırım..Gel hadi gel yoksa donacağız burada.."
(Salak...)

"Tamam..Seni kıracak değilim ya..Hadi gidelim.."
(Rayda rinna rayda rinna rinaayyyyyyyyyyy!)

Gecenin çok ilerlemiş saatleri..

"Sedat.."

"Efendim canım..."

"Sana aşğım ben..."

"Ben de sana..Hem de deliler gibi.."

-Son-

Yalan söylemek aşık yapar insanı..Yalan söylemek mutlu yorgunlukların eskiz çalışmalarıdır..Kim yalan söylemedim derse, o aşık olmamış kişidir..Her kim yalan söylemekten nefret ediyorum derse, onun bu ülkede siyasi hayatı başlamadan sona ermiş demektir..Yalan söylemek doğru başlangıçların yanlış anlatılma sanatıdır hayatın içinde..

Peki ya dürüst olmak? Peki ya etik? Peki ya güven?

Bunca yalanın içinde hangimiz güvenli kalabiliriz ki?

Aşk efendim...Mutluluk yolunda risk almak demektir..Risksiz aşk olmaz...

Bu konuları da diğer yazılarımızda işleyelim...Şimdilik hoşça kalın..

Mutlu aşklar.....

Uğur Deniz Ülkegül

Stabilize Yollar..

Dönüşü olmayan bir yola girdiğinde insan,
(Düş'ü bulunmayan) ...uykulara daldığında hani,
Canı yanar da;
Yine de sesini çıkarmaz,
Yalancı gülücükler sunar etrafına bir taraftan,
İdare eder vaziyeti,
Dik durur yürürken
Ve hatta _____
(Bal damlar dudağından)konuşurken,
Kimse fark etmez yüreğinde çektiği eziyeti...

Kendin de saklar hayatın kirini pasını,
(Kendine) yasaklar,
Acısını,
Göstermek olasılığını.....
Çayın demine katar bazen,
Bazen üst üste yakar sigarasını.....
İdare eder vaziyeti,
Dik durur yürürken
Ve hatta _____
(Işık saçır)Gözleri Konuşurken
Kimse fark etmez alınına vuran sancısını.....

Zor'dur hayat bilir (göründüğünden) ,
(Belki)hep 'stabilize yollarda" yürüdüğünden,
Tozlanmıştı umutları,
(Belki)hep bundandır,
Yağmur yağdığı zaman toprak kokar,
Sorguları....
Cevapları çamura bulanır hemen,
Ama paniklemeden
İdare eder vaziyeti,
Dik durur yürürken
Ve hatta _____
(Seçer kelimeleri)Konuşurken,
Kimse Fark etmez çırpındıkça,biraz daha battığını...

Dönüşü olmayan bir yola girdiğinde insan,
(Hep aynı terk edilişle sonlanan) Özleyişlerin hani,
Kuytularında yorulduğu zaman,
Üşür de yüreği,
Bir türlü güneşe dokunamaz hayalleri,
Yalnızlığın kırık buz parçalarıdır ellerinde kalan..
Ama,
İdare eder vaziyeti..
Dik durur yürürken
Ve hatta _____
(Görmezden gelir) Yüzünde asılı duran,
Bin parçaya bölünmüş esareti...

Seçenek fazla değilse eğer,
Girer kavgaya an ve an yenilerek,
Der ki;
(Buna değer!)
Zaten nedir ki kaybetmek?
Biraz kan,biraz ölüm
(Cesaret bu değil miydi Gülüm?)
Aşkın dikenine dokunur eğilerek.....
Canı yanar,yüreği kanar,
Ama yine de konuşmaz,susar,
İdare eder vaziyeti....
Dik durur yürürken,
Ve hatta
Uzanır bütün sonsuzluklara,dolaşırken
Kimse fark etmez yeniden doğduğunu,
(Ölüm denen) menzile;
Ulaşırken.....

Uğur Deniz Ülkegül

Su'ya Bak! ..

Bu aşk' mı usta?

"Bu Aşk deli oğlan"

Öyleyse neden canım yanıyor?
İçim daralıyor, yüreğim usta, yüreğim...
İçin için kanıyor...

"Seviyorsun da ondan.."

Yok be usta..Sevmek kim, biz kim ola..Gaflet-i hal bizim ki işte..İyi adamız ya görünüşte, rahat battı..Vakitsiz çıktık yola..Neyine gerek ulan bu yaştan sonra sevmek..Kazık kadar adam olduk, aklımız oynaşta..Ne oldu Usta..Hayrola? Bu gün pek keyiflisin..Bakıp bakıp gülüyorsun..Söyle şu garibe de, o da anlasın..Yine ne düşünüyorsun...

"Sen zaten biliyorsun..."

Neyi biliyorum,
Yahu ben
Okkalı bir yumruk yemiş gibi
Yola seriliyorum..
Durduk yerde kasılıyor
Kastıkça geriliyorum,
Sen bana ne diyorsun..
Allah aşkına söyle usta
Dalga mı geçiyorsun?

Çok canını yaktım..Ağır söyledim..Ama suç onundu..O başlattı usta..Ben önce sustum..

"Sen mi sustun? "

Usta gelme üstüme..Zaten kötüyüm..Bana bir "söz" dedi..Menzili yok ki kelamın, deldi geçti..Sonra..Sonrası işte..Sen misin deşen!

Yaramı dağla dediydim..
Dağımı yaraladı..
Ne kadar kaya varsa zirvelerimde,
Hepsini yuvarladı..

Ben de düşerken ezdim geçtim..Yani şimdi ikimizde birer enkaz..Hadi diyelim ki o yaptı..Ben neden yaptım?

"Korkuyorsun da ondan.."
.....?

Usta yapma..Bilirsin beni..Neden korkacakmışım? Nesi varmış korkacak..Bir başımız var verecek,onu da zaten geçtik..

"Başını verirsin de, sırrını kolay kolay verir misin bilmem.."

"Usta ne ilgisi var ya.."

"Düşün evlat düşün..Silah yok..Kalkan yok..Kavga yok..En önemlisi bu bir savaş değil..Orta da kan yok..Ama yüreğini esir alıyor..Nasıl? Ne ile? Neden? Eh nefis bu..Onun da sende payı var..O da vermekten korkuyor.. Hadi itiraf et..Sen korkuyorsun! "

İyice daraldım usta..Darlandım..Kafam karışık..Yüreğim karışık...Sustuğum, söylediğim karışık..

"Suya bak!
İyi gelir..
Uzun uzun bak..
Seni sakinleştirir..
Ben şu çayı koyayım..
Git hadi git!
Yeni ısınıyorsun daha..
Aşk dediğin ne sandın..
Aşk adamı pişirir.."

Pişirir! Ne bu? Kuzu çevirme mi? Oh olsun..Usta da kovdu seni..Suya bakacakmışım...Ne varsa suda..Suda ne olacak? Balık olur..Yosun olur..Su olur...Ya usta dur! Sana yardım edeyim..

"Git lan kerata! Git demedim mi sana..Hadi git, suya bak..."

Allah allaaaah! Çattık ha..Kıvır şu paçaları hadi kıvır! Söylenip durma! Diyorsa vardır bi bildiği oğlum..Sen kalk altı saatlik yoldan gel, üstüne bi ton fırça..Bi sopamız eksik kaldı..Onu da yedik mi..Yarabbi şükür! İş tamam..Eh be oğlum..Ahmak kafam..Sana o kadar söylemedik mi?

"Evlaaat..Su nasıl? "
Derin usta!

"Sen nasılsın? "
Serin usta!

"Sol yanın? "
.....?

"Sol yanın dedim oğul
Sol yanın.."

Senin usta!

"Olmadı! "

Benim usta!

"Sorsana be oğlum
Ne konuşursun.."

.....?

Onun usta!

Haaah!
Şimdi oldu...
Çay on dakkaya hazır
Haberin ola!

Olur usta!

Olur usta..Olur..Çay da olur, şekerde bulunur..Ben nasıl adam olurum, beni nasıl bulurum..İşte o biraz zor mesel..
Suya bak, su sana baksın, suya bak, sen bir ahmaksın, suya bak, ulan ne salaksın, suya bak,.....

Neden...
Seni düşünmeden
Bir an geçmiyor kadın..
Ne gün..Ne gece....
Bu nasıl bir işkence
Gönül vazgeçmiyor kadın...

Kızgınım sana çok kızgın,
İçimin okyanusları boran,
Dalgalar azgın...
Öfkem yanardağ,
Kelim kurşun ağızlarında
Hedef seçmiyor kadın...

Nasıl gider kervan böyle,
Çöl serabı seyran böyle,
Döner mi bu devran böyle,
Gönül işte..Gel sen söyle,
Senden öte,
Geçmiyor kadın.....

Suya bak..Onu düşün..Suya bak..Onda aşın..Suya bak..Odur eşin..Suya bak..Görüşün..Suya bak..Konuşun..
Suya bak..Sevişin..

Hoop! Deve..!
Sululaşma lan..Yuh! sana..Yuh utanmaz! Arlanmaz! Atarım bak suya seni..Atarım dinime imanıma..Höst!
Kendine gel...
Ama gözleri..Sahi..Gözleri nasıl da güzel..

Suya bak..Anlaşın..Suya bak..Dinleşin...Suya bak..Barışın...Barışın..Barışın..Barışın...Barışın...

“Evlaaaat! ”

Hıh!

Buyur ustaaa!

"Suyu unutma! "

Suya barıştım usta!? ! ! ! !

"Haaaaah haaah haaa! ! ! " Allah iyiliğini versin emi. Gel hadi gel.. Baka baka sırlı sıklam olmuşsun sen orda.. Gel hadi çay hazır... İç de ısın, kendine gel biraz.. Ha ha ha.."

Ne oluyor yahu.. Ne alaka? İyice uçtuk.. Kesin sıyırdık! ...

Geldim usta..

"Baktın mı? "
Baktım..

"Gördün mü? "
Gördüm..

"Bildin mi? "
Bildim
mi? Neyi?

Kendini evlat.. Kendini..
Hani soruyordun ya iki de bir..
Arayıp duruyordun ya.. Aşk nedir?
Nerededir diye..
Sen Aşk oldun artık..
Aşk sendedir...

Suya bak evlat..

Suya bak..

Ha ha ha...

.....

Uğur Deniz Ülkegül

Su'ya Yazdığım Sözler - I

-I-

Yalnızlığı bilirdim
Lakin başka bir şey sensizlik

Çoktan çekip gidebilirdim

Olmasaydı başımda
Sana müptela yanımda..

Deli eder adamı

Bu çaresizlik..

-II-

Anlat bana
Yokluğuna
Nasıl katlanır insan?

(Bir an'da bin asır yaşanır)

Sonrası bela, sonrası yaman
Anlat bana gülüm..

Bir insan, bunu nasıl taşır?

-III-

Korktuğumdan değil biliyorsun
"Kaç ölüm eskittim" ömrümde
Kaç bıçak yarası taşıyım yüreğimde
Kim bilir?

(An/sızın düşerim gözlerinden
Sözlerinden adım silinir.....)

-IV-

Bir yanımda sende kalır

Gölge uyanır sesine
Düşlerimi katarken nefesine

(Sen yanım sorgulanır)

-V-

Ölür mü aşk kollarında?
Yitirir mi adamlığını cüssem?

Tut gözyaşında beni, bırakma sakın
Zamansız gidişlerde ölürsem....

-VI-

"Sevdim" demek suç mu?

Arsız bakışlara doğurgan sebep
Yar'sız dokunuşlara mahkum sevişmek..

Suç mu kuralsız sevebilmek?

Mavi tüter efkarı dumanın
Bazen, çok zordur

Gökyüzüne bakabilmek.....

Uğur Deniz Ülkegül

Su'ya Yazdığım Sözler - II

-I-

Benden sana ne kalır geriye
Bir tutam bakış olurum düşün
Göz yaşım gülüşüne,
Uyanır uyanmaz.....

Saklanışım kendime
Cigaramda efkar tüterim
Efkarı sen diye çekerim güzel!
Ateşim ha yanar, ha yanmaz....

Kolay mı sanırdın sevmek
Ah ki gönül sözüm, gönülsüzüm
Ne çok bilsen sol yanımda sızım,
Bu yürek..Dayanır, dayanmaz.....

-II-

Yazdıkça sildiğim söz olursun
Özledikçe yenildiğim sus
Sevdiğim, alnından öptüğüm namus
Bu hasret ya biter, ya bitmez.....

En yalancı bahara öykünür sevda
Mahkum olur kendine gönülde ki his
Dört duvar, voltanın koynunda hapis
Dürtüyor işte nefis..Ya gider, ya gitmez..

Ölüm dediğin yokluk, düne bağlandık
Yar dediğimiz ataş hey! Yine dağlandık
Zaman geldi sustuk ha! Hep oyalandık
Şimdi sensizlik öfke..Ya geçer, ya geçmez..

-III-

Ellerinde ısıttığım ayaz
Cebimde saklı kalan söz
Say ki bu koskoca bir olmaz
Yüreğinde ya kalır, ya kalmaz...

Bir çizgi çek üstüme
Boya mavi düşün rengini
Olur ya kadınlığın dengini
Ya bulur, ya bulmaz.....

Sonra unut gözlerimi
Yarına umut sözlerimi
Sırlarımı, suçlarımı, gizlerimi,
Pişmanlığın..Ya sarar, ya sarmaz.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Su'ya Yazdığım Sözler - IV

-I-

Say ki
Sana hiç bir şey söylemedim
Yüreğimde sızı değildi adın
Ve gözlerine bakmadım,
Tenin sıcağına hiç öykünmedim

Sus/tu..Ses/ti..Verdiğim nefes/ti
Düşlerimde ki kadın.....

.....

Dalıp gitmedim uzaklara
O uzaklar ki sana en yakınlığım
Gök/yüzüne bakmadım
Meydan okumadım tüm yasaklara

Yalandı..Talandı..Hep çoğalandı
Hüznümde sakladığım...

.....

Say ki
Ben seni hiç sevmedim
Hani geç kalışlarıma yazdığım şiir
Devrik cümlelerin enkazında aranan
Maviydi kanayan, sana hiç söylemedim

Dokunmaktı..Gülmekti..Sevmekti
Bir türlü varamadığım o "Yasak şehir..."

-II-

Bir kadın ölür içimde

/Zevkin doruğuna tırmanır ten
İslanır beden, yorgun düşerken.../

Şusarım sana
Öksüz kalır harfler
Kırılır (yazdığım) kalem

Giderken.....

.....

Bir adam ölür içinde

/Nedir sevmek? Gitmek mi, kalmak mı?

Yoksa yitirmek mi, geç kalan bakışları
Böylesi erken.../

Eylülde bırakır gülüşünü
Sızar gözlerinden güz yağmuru
Usulca eğilir öper, en tatlı düşünö

Giderken...

-III-

Sen olmasaydın
Sensizlik almazdı kapımı
Derin bir ah! ekmezdim böyle
İerken efkar tüten sigaramı.....

Sen olmasaydın
Sensizlik olmazdı
Dalıp gitmezdi gözlerim
Ruhum gözlerinde kaybolmazdı..

Sen olmasaydın
Aşk varmış! demezdim
Oysa bazen yitirmekmiş adı
Kırılırmış adamın kolu, kanadı
Bilemezdim...

Sen olmasaydın
Bir sen daha olmazdı, biliyorum
Seni sevdiğim gibi, kimseyi

Sevemezdim.....

-IV-

Hadi git
Zaten zamansızdı gelişin
Vakit dar kadın! Eğlenme hadi
Bu beni son bilişin.....

Saçlarını tara
Gülüşünü yanına al
Burada kalsın bana meyledişin...

Gözyaşın yağmura
Hüznün umuda karışsın
Yarana merhem olsun gidişin...

Git hadi
Ne duruyorsun oyalanma!
Düşünme, sorma, yaralanma
Vakitsiz düşlere uyandık biliyorsun

Zamansızdı

Beni sevişin.....

Uğur Deniz Ülkegül

Su'ya Yazdığım Sözler – III

-I-

Katlime ferman bir aşk
Belanın üstüne yazılmış adım
Gölge düşer yüzüne zamansız...

Mavi turuncu arası boşluk
Siyaha gebe kalan yalnızlığım
Gidip gelmeler, bütün kelimeler
Donuk..Yenik...Kararsız.....

-II-

Çocuktum, uçurtmamı astılar
Tel örgüde çarmıha gerildi mavim

Çocuktum, düşlerimin üstüne bastılar
Kan kustu umarsız gecelerim.....

Hala saklarım o resmi
Sakalı uzamıştı babamın, yorgundu..
Gözlerinde umudun o yasaklı ismi
Bekle oğlum, bir gün gelecek diyordu...

Kimdi beklediği(m)
Kimeydi zamanın öfkesi
Boynundan çıkarıp sökemediği(m)
Soğuk bakışlı ayrılık kelepçesi.....

-III-

Öylesi geçip gidiyor zaman
Bilmek acı veriyor nasılsa işte
Sadece gözyaşların, sözlerimde kanayan
Bir de söylemediklerim..Bu amansız gidişte..

Ben hiç bilmedim sevmeyi
Nasıldır öykünmek tene...
Sarılıp yatmayı, dokunup sevişmeyi
Bilmedim hiç..Sormayı..Gözlerine...

Şimdi ucuza gidiyor sevda
Bu zamanda aşk'ı bulmak zor
Buluyorsun lakin bunca sorguda
Bir de yitirmek..Yüreğinde ateş, kor...

-IV-

Eylül geçti
Çocuktum,
Bir Pazar sabahı
Ölüm geldi babamı seçti.....

Sonra büyüdüm ben
Boyandıkça çizmeler
Derinleşti çizgiler
Acı, yüreğimden
Göz yaşı içti.....

Çıplak kadınlar üretti ressam
Üstünü arsız örtülerle kapattı

Türküm, Doğruyum, Çalışkanım,
Yasam! !

Ağlasam diyorum, ağlasam...

Ya gülüşümü kimler kanattı...?

-V-

Of be gülüm
Böyleyim işte ben
Biraz öfkeden çalmışım
Biraz sevdaya bulanmış mayam..

Sevmek,
Ölümcül gerekçe taşır yüreğimde
Olmasa sen halim..Aklım karışır,
Düşlerinde bile yaşayamam.....

Var git yoluna şimdi
En soysuz arzulara meze olsan da
Seni sevmenin bir adı yok bende
Bu ismi sürgünde..

Ben bile taşıyamam! ! !

Uğur Deniz Ülkegül

Sus!

Sus!
Dudaklarında kalsın gülüşüm
Sessizliğine göm beni, yüreğine
Say ki henüz uyanmadığın bir düş'üm..

Bir martı sesiyim Denizlere sevdalı
Ay ışığıym usulca pencereye vuran
Bir şiirim sözleri gözlerine prangalı
Esip gidişiyim rüzgarın, saçlarına dokunan...

Zaman Sus!
Özleminde yer tutsun, bıraktığım iz
Bildiğine yor beni, yüreğine sor
Üzeri küllenmiş kor, yenildiğimiz...

Kim ki yol keser menzilime
Hangi soysuz tetik düşer gölgeme
Ölür mü şair, yeter mi aşk
Yeter mi sustuğum söz, sensizliğime..

Sus!
Kıyına çarpan dalga seslerimi dinle
Kumlara basan çocuğun ayak iziyim
Balık tutan adamın efkarındayım ben
İçinde haykıran sesin, sessizliğiyim...

Sus!
Belki yarında saklıdır umut dediğin
Dokunmasız aldanışlar vaktinde gün
Duyulmaz sanma ey can, her söylediğin
Ağladığın benim, benim güldüğün.....

Uğur Deniz Ülkegül

Sus! Vakti...

Şimdi ne olacak?

En güzel sözleri yutkunmak
Kolay mı sanıyorsun?

Çatlayacak tarlada tohum
Deli rüzgarlara savrulacak
Umut, peşinden koştuğum

Sonra boy verirken başak
Biraz daha yaşlanacak
Çocukluğum

.....

Etrafta anılar
Cebimde öfkem
Kaç ölüyü sorgular
Yaşam denen bileşkem

Geç kalan ayak sesleri
Erkenci tükenişler
Duman altı sevdalar....

Bak, yaramda tütün kokusu

Bastım göğsüme, sol y/anım
A canım! ..Bu sonuncusu.....

.....

Söylediğin bahar geldi
Yeşilinde hüznü,
Mavisinde bakışın
Gökyüzünün...

Her gün büyüyen çocuklar
Elleri küçük, yürekleri kocaman
Geçip giderken zaman
Tele takıldı uçurtmalar.....

Bütün mektupları yaktım
Onlar ki sensizliğin tutanakları
Ve mezar taşına bir gül bıraktım
Yanıma alırken sorguları.....

.....

Şimdi ne olacak?

Üstüme gelirken şehir
Yokluğuna yaslanmak

Kolay mı sanıyorsun?

Susacak yürek
Tetik düşecek, aşk vurulacak
Yanıp kavrulacak şiir...

Külü savrulacak sözün
Tenin soğuyacak,
Oysa hep aynı kalacak yüzün...

Ağlayacak şair.....

Uğur Deniz Ülkeğöl

Sustuğum S/özler..

Bu akşam
Baş ucumda aradım seni
Çocukluk zamanlarımdan kalma
İlık bir bahar yeli sandım nefesini...

Nasıl da sevdim maviyi
Beyazına özlem yüklediğim bulutlar
Dalga seslerine usulca bıraktığım hüznün
Bir kız çocuğunun bakışlarında rastladığım
Bakmaya utandığım...Yüzün...

Bir türlü yetişemedim saat başlarına
Beş kala vuruldum sırtımdan zamansız
Gözlerim yine veda bozgunu
İki elim kanda....

Sen, yine de sabır kat göz yaşlarına
Geç vakte ertelenmiş düşlerin ar'sız
Şilersen koynundan yar kokusunu
İki elim yakanda...

Üzerime kustular öfkelerini
Kavgaları namussuz, kalles, hayın
İnadına kırdım bütün zincirlerini
Müebbet sürgün yemiş hayatın...

Kolay ölmem ben
Yeter ki umuda yasla sırtını
Alın terine karışsın memende süt
İçinde yediveren arzular büyüt
Direni! Sakla bana kadınlığını....

Özlemek, yol almaktır vakti erken
İzmarit kokan bir sancıdır yaşamak
Efkarına tütün bastığım duman
Darmadağın bir aşk olur giderken..

Vakit yok sevişmeye
Elim saçlarına
Dilim söz söylemeye varmaz
Katlime ferman verilmiş çoktan
Kör olası ölüm
Düşer ayak uçlarıma vakitsiz
Bir türlü dokunmaz...

Sen yine de bekle beni
Bekle ki değişir bu düzen
Kar yangınlarında ölmez olur bebeler
Gelinlik kızlar siler göz yaşlarını çeyizinden
Dağ yamaçlarında silinir ölümün izi
Hani olur ha bir gün, duyarlar sesimizi...

Gök/yüzüne sevdalıyım ben
Bir kırlangıç kanadında kanar yüzüm
Yağmura saklarım gözlerine ağlamayı

Ah sevdalım..Ah iki gözüm...
Öyle vakitsiz düş/tün ki yüreğime
Yarım kalan bir söz hükmünde yaşamak

Sustum ölüme.....

Uğur Deniz Ülkegül

Sustun...

Sustun..
Dilim varmadı konuşmaya,
Gözlerimde yağmur birikti biraz,
Göç edişlerin yorgunluğu kuşattı yüreğimi,
Gücüm kalmadı bir el sallamaya...

Sustun..
Ben sorguladım aşkı..
Sen cezalandırdın insafsızca..
Sen ve ben,biz değildik artık
Yenildik kendi yanlışlarımıza,kusursuzca..

Sustun..
Bir çocuk öldü Afrikada,
Bir kadın çocuğunu düşürdü,
Bir adam şigarasını sardı yoksulluğuna,
Ve yalnızlığının suratına tükürdü..

Sustun..
Şehirler bombalandı,
Gül değildi genç kızların yüzlerinde açan,
Gülüşlerine bulaşan kandı..
Şokakta oynayan çocuk,
Üstüne yönelen silahı,oyuncak sandı...

Sustun..
Şiir yazdım ben..
Azap içinde kalmış cümlelerden..
Yarına mektuplar yolladım,
Eskimiş harflerden..
Umudu cüzdanımda sakladım..

Sustum sonra...
Şehri dinledim..
Doğan bir çocuk sesi aradım,
Köhne evlerden yükselen..
Bir ün,küçük bir fısıltıya kulak kabarttım,
İyiden güzelden haber veren..

Sustum...
Sustu sokak,rüzgar,deniz..
Sustum,
Ve hey bahar,hey yağmur,hey bulut..
Bana hiç bir şey söylemediniz...
Sustum..
Aynada kaldı görüntüm,
Vazgeçtim aşktan,vazgeçtim senden,
Çaresiz....

Uğur Deniz Ülkegül

Şak! Şak!

Gözlerinizde nur,
Aşk kokar avuçlarınız,
Biliriz efendim..Biliriz..
Sizin gibisi az bulunur..

Yola düşmeye görsün öfkeniz
Asla geri dönmezsiniz,
Kelamınız ağır, kalbinizde gurur,
Girersiniz kavgaya..
Bazen kaybettiğiniz de olur,
Lakin "boşuna" yenilmezsiniz....

Endam-ı huzur' dur gülümsemeniz,
Boyun eğer, baş keser hükmünüze,
Fani bedenlerimiz...
Hele bir de heybet-i ihtişama gelerseniz,
Titrer ve birbirine çarpar dizlerimiz..

Bilen/siz..
Gören/siz..
Sizden öğrendik vatan aşk'ını,
Seven/siz...

Ne mutluyuz bir bilseniz,
Gözlerimiz kamaşıyor,
Sözlerimiz bir birine karışıyor,
Yüzümüze vurdukça asaletiniz...

Bir de şu "hainler" olmasa,
Deşi(fre) ciler, nifakçılar,
Söz bulucular öz'ünüze..
İnanmayın efendim siz,
Yanılmayın her duyduğunuza...
Siper olur göğsümüz, sinenize..

Şak! Şak!

Duymuyor musunuz,
Size bütün alkışlarımız.....
Size...

Abdest suyunuzla yıkanırız,
Her gün dua ederiz varlığınıza..

Ama siz yine de saklanınız,
Biraz "köylü" kokar onlar,
Biraz "yoksul" bakar gözleri..
Olmadık zamanda kirleri
Değebilir "kutsal" elbisenize...

Şak! Şak!

Ne büyük insansınız siz,
Ne alim, ne bilge sözleriniz var..
Ne vefakar kadınıanız,
Ne cefakar metresleriniz var..
Size kul olmak payesini
Bahşettiniz ya bize,
Çul olmak hükümdür artık,
Kalınlaşmış kirlerinize..
Ne sonsuz merhametiniz var..

Şak! Şak!

"Eylül" ne güzeldi!
O ölüm tarlaları,
Nasıl da ince ruhlı bir sanattı,
Görünce anlamıştık,
Darağaçlarında sallananları..

Şak! Şak!

Sizin kaleşörleriniz var,
"Bakir" hava limanlarınız,
Gizli ihaleleriniz,
"Bitmemiş" tünelleriniz,
"İzsiz" mermileriniz,
Ne çok hem de ne çok,
Fail-i Meçhulleriniz....

Şak! Şak!

Sevıyoruz sizi efendim
Alıştık şefkatinize..
Radyonuza,
Televizyonunuza,
Gazetenize..

"Köşe" ye kondurduklarınıza,
"Köşe" de vurdurduklarınıza,
Çaktırmadan yutturduklarınıza,
"Dört köşe" yazarlarınıza,
Yazıp da "çizen" lerinize...

Şak! Şak!

Mutlu bir ülkeyiz biz!
Kim tersini diyorsa yalancı!
Yurtseveriz her birimiz,
Kim demiş Amerikancı
İngilizci, Alıancı..

Birkaç görgüsüz işte,
Birkaç saygısız.

"Alt kültür" rn,
Yok edemedik bir türlü,
Bu türünü..

Şak! Şak!

Oyumuz siz/e..
Hadi verin yemek artıklarınızı,
Dkn mleğimize..

Size Őkranlarımızı sunalım,
Sonra el açalım Tanrı'ya
Ve Őkredelim huzur-u kalp ile,
Bu günkü Nevalemize...

Şak! Şak!

Ne melun varlıktır bilseniz efendim,
Alkış tutmayanlar Emperyal' inize.....

Uğur Deniz lkegl

Şemdinli'de Bir Sabah...

Ölümün en güzel haliydi belki
Bakışlarında donup kalmıştı tebessüm
Üç yaşında bir gonca, taze gül kokusu
Namlunun ucunda can veren masum..

Hiç bir günahın dokunmadığı ten
En mavi düşlerin pervasız tutkusu
Toprağa aykırı, mezara sığmaz beden
Gözlerinde okunan o son bakış korkusu..

/Çünkü namluya tapan eller
Kutsanmış muzafferiyetler aradı..
Dağları yurt edindi ötekiler
Yol kesti Halo, Hüseyin'i taradı..../

Vakitsiz geldi haberin
Daha dün mektubun vardı buraya
İzin günü yakın, siz yolumu gözleyin
Haber salın demişsin, kardeşim Mustafa'ya..

Sen ki, ölmek kolay iş derdin
Bu zor'a nasıl dayanılır sevdalım?
Aklım başımda değil, yüreğim yangın
Şimdi yola savrulmuş kırık bir dalım....

/Çünkü okyanus ötesinden bir ses
Kulağına fısıldadı soysuz Eylül'ün..
Yaprak dökümüne gebe alınan nefes
Kavurdu gövdesini açılan gülün...../

Utandık insan olmaktan
Kar değildi yolları kapatan beyim
İsimsiz doğup sürgün yaşamaktan
Yoruldu vurdukça vurulan yüreğim..

Buralarda bomba sesiyle başlar gece
Kundakta bebeler kin büyütür koynunda
On beşinde ölüm kumar dudağındaki hece
Yirmisinde uslanmaz bir eşkiyadır yurdunda..

/Çünkü Şemdinli'de bir sabah
Tahrik gücü yüksek sesler duyulur..
Sinsi bir pazarlık kapı ardında
Bir orospu tavrıyla üzerini soyunur.../

Hangisi dost, hangisi düşman
Çölemerik yaylasında kim kimi vurur?
Konuştukça suç, sustukça pişman
Öldükçe kahraman denir durulur.....

Bu nasıl devran, bu nasıl düzen
Çanakkale oradan bakar da durur

Hiç mi yoktur etrafta akıyla gezen
Şehitler diyarında, hayın sorulur...

/Çünkü ucuzdur bu ülkede can
Saltanat içinde dolaşır durur iblis
Bir elin parmağından süzöldükçe kan
Sırtır kendini doğrayan beyinsiz.../

Uğur Deniz Ülkegül

Şöyle Oluyor...

Saat 04:02

Çok şey söylenebilir aslında...Uzun cümleler kurulabilir mesela...Kısa ömürlü anlamları olan...İçimizde birikip sonra kaybolan nedir...Nedir ağzımızın tadına kaçırın...Bir şiir yazılabilir acılardan oluşan...Acıtan bir sese ansızın kulak verilebilir...Bir acı binlerce defa aynı şekilde sevinebilir..Ama yetmiyor...

Herşeyin bir değeri olabiliyor suyun çayın sigaranın elbisenin erkeğin kadının sevişmenin...

Ama bir bakış bir sevda etmiyor...

Şöyle oluyor...

Derin bir iç sarsıntısı yaşıyor insan... Bazı şeyleri anladığında bazı şeylerin anlamı buharlaşıp uçuyor işte...

Her şey bitiyor ve her biten şeyle insan da değişiyor yavaş yavaş...

Bir yumruk yemiş gibi oluyorsun... Kafana kocaman bir sitem düşüyor bazen... Bazen sırtına öfke dolu bir ses saplanıyor her şey sandığından çok daha başka bir şeye dönüşüyor...

Yine de seviyorsun işte... Neden niye hiç sorgulamadan...

Sonra ellerin üşüyor, koskoca bir şehir yokluğuna takılıp paldır küldür geceye düşüyor... Gözlerinde ve sözlerinde anlamsız bir hüzün beliriyor... Usulca bir selam veriyorsun yağmura hiç ağlamadan...

Şöyle oluyor...

Serin ve soğuk bir yatağa uzanıyorsun... Ne kokusundan eser kalıyor ne sıcaklığından...

İçeriye tıka basa bir yalnızlık doluyor, buz kesiyor bakışları insanın... Demini almamış densiz bir çayın acımsı tadına vuruyorsun kendini...

Kendini hiç gitmediğin dağlara vuruyorsun... Uzaklara...

Kendini kendinle vuruyorsun, bir zaman bakmaya utanıyorsun kırıp döktüğün aynalara...

Ne kadar çok "sen" ölse de içinde..."Ben" kurtuluyor bu kavgadan...Ağır ve yaralı sorgulardan hep sağ çıkıyor bedeninin... Ölmüyorsun...

.....

Ölmek nedir diyorum sonra...

Bir adam tanıyorum geçmişte... Öldürmeyi bilen oysa ölmeyi bir türlü beceremeyen bir adam... Sevdiği kadının ölümünü anlatmıştı bana...

"Önce kokusu öldü genzimde dedi...Uzun bir zaman alışamadım...

Sonra sokağın köşesine geçip saatlerce baktığım penceresi öldü zihnimde...En zoru da tenimdeki sıcaklığının oluşuydu dedi...O buz gibi yatağa bir daha hiç ısınamadım...

Saçlarının boynuna düştüğü anın ölümünü hatırlıyorum...Ayak bileğindeki kıvrımın beynimde can çekişmesini...Gözlerini hatırlamıyorum çünkü o bakışları ölerken seyretmeye dayanamazdım...

Ölüp gitti işte dedi...Bir başka yerde...Bir başkasıyla yaşamak için...Ölüp gitti içimde..."

Keşke diyorum anlattıkları aklıma geldikçe... Keşke ölüm sanıldığı kadar kolay olsaydı...

Saat 04:58

Çok şey söylenebilir aslında...Hiçbir anlamı olmayan...

Ölümler için...

Uğur Deniz Ülkegül

Tanrılar ve Çocukları....

Yıl:1984...

Her hangi bir yer... Her hangi bir zaman...

E: Şu adamlay kim?

K:Onlar iyi adamlar, insanları koruyo!

E:Yayan şöölüyoşun..Onlay elektiyikçi!

K:Haaayır! Elektrikçi değil bi kere iyi adam onlar!

E:Haaaayıy! Ben biliyom...Elektiyikçi!

K:Kim söyledi?

E: Babam söyledi...

K:Senin baban ne iş yapıyo?

E:Çöpçü...Güsel koksunlay diye sokaklayı temisliyo...

K:Demek çöpçü. :) Eve gelince bir daha sor bakalım kimmiş o adamlar...

E: O aytık gelemes, öydü, şimdi cennete gitti...

K:?? ?? Öldü mü? ...Peki neden?

E:Annem ağlayken duydum, elektiyik çaypmış, uf olmuş...

K:??! !

Bakınca endamına

Kırıtmasına, sırtmasına

Hele aynada bıraktığı ruj lekesine

Hani şu genetik mühendislik mucizesine

Tanrıların çocuğu sanırsın...

Sen istediğin kadar maviye boya

Düşlerinden asarlar seni

Kurşuna dizilir uykuların

Kırmızıya uyanırsın...

Aynıdır soluduğun hava

Yaşadığın şehir, üzerine sıçrayan kir

Her sabah uyku sersemi çıktığın yola

Bir makam otosu gelir

Sen... Yaya kalırsın...

E: Bu adamlay kötü adamlayı yakalıyo mu?

K: Yakalıyo

E: Hıysızlayı?

K: Evet

E: Katilleyi?

K:Evet

E: Doyandıyıcılayı?

K: Suç işleyen herkesi yakalıyo!

E: Peki ağaçlayı?

K:?? ? Ağaçları niye yakalasınlr, onlar koşamaz, düşünemezler ki?

E: Ama kitaplay ağaçlaydan yapılyomuş. Kitap okumak suç deyiy mi?

K:?? ?? ?! ! !

Yosma
Resimlerde en güzel pozunu verir
İğfalci parmaklarda orgazmı yaşar sanat
Netekim bazen
Dar ağacında ölmek mutlu bir neticedir
Tanrının çocuklarından ordu kurar saltanat...

Çilingir sofrasıdır
Eş dost buyur edilir
Tika basa yenir göbekler şişer
Sonunda karnı ağrır Zeus'un
Tutamaz kendini soylu Afrodite, altına işer
Eros'un çanağından zevkle içilir! ! !

Mitolojik bildirgeler asılır
Ahtapot kollarında güç toplar burjuvazi
Göç toplar şehirler mayın tarlalarından
Dünkü maraba kardaş, bu gün hayın Niyazi
Sökülmüş tırnak izi kanar parmaklarından
-Dili Türkçe gibiydi emme, domuzun gözleri Nazi! ! ! -

Eylül: Bu adamlayın çocukları vay mıdıy?
Kutsi: Vardır
Eylül: Çocuklayına Muz alıyo muduylay? ?
Kutsi: Alıyorlardır
Eylül: Çiyek?
Kutsi: Alıyolardır
Eylül: Et?
Kutsi: Alırlar
Eylül: Oyuncak?
Kutsi: Alırlar
Eylül: Bu adamlay çok zengin midiyey?
Kutsi: Bilmem, zengindirler herhalde...
Eylül: O zaman benim dedem daha zengin
Kutsi: Hadi ya? Nedenmiş?
Eylül: Çünkü o şöyledi...Kayınlayı acıkınca onlaya çoyba payası veyiyomuş...
Kutsi: ? ? ? ? ? ? ? ? ! ! ! ! ! ! ! !

Okşarken bacaklarını
Göğüs uçlarında dikleşen gurur
İsterik bakışlarında saklı...

/Ve sakalımda eskir yıllar
Hani toprağa verirdik sırtımızı
Bana seçtiğin yıldız, hala yasaklı.../

Kaldırım üstü
Pazarlıksız aşk senfonisi
Kasıklarında oynayan bir yatak komedisi...

/Kaybetme umudunu sakın

Ve unutma gökyüzüne bakmayı
Saçına değen rüzgar, sevdiğinin nefesi.../

Yanan bir şehrin enkazında
Eli ayağı dolaşan kül kedisi
Arsızlık abidesi
Yürüdükçe iz bırakıyor
Kokuşmuş, sürtük cazibesi! !

/Bir gülüşün etmez ki hayat
Bu yüzden ölümüne ağlarım
Dar ağacında göz yaşımın gölgesi.../

Magazin züppesi
Sivri topuklu süzgeç
Denizin koynunda tıkanan
Filtresiz yüzgeç
Geç bunları geç! ! !
Bak önünde Eylül kadavrası
Ciğer böbrek dalak tazesi
Ordu'su, Malatya'sı, Rize'si
Bu ceset benim! ! Al birini seç! ! !

/İklimler güneşsiz
Biraz daha öksüz pencere mavisi
İçimde sevda acısı, hürriyetsiz işkencesiz
Yokluğunla sevişmek benimkisi.../

Bereket Tanrısı değil
Boğazından geçen ekmeğin bekçisi
Bir kadın düşün hani ter kokan
Tarlada çalışan buğday emekçisi
En az senin kadar soylu
En az senin kadar insan...
Dilinde bir dua dilekçesi
"La İlahe İllallah" sesi
Nasırlaşmış ellerinde tevekkül tutan...

/Düşünme artık
Bize yol yasak, yer yasak, yurt yasak
Bize bu dert, bu sevda, bu aşk yasak
Talan ömrün kül kokan yangınıyız
Neye yarar su olup yakarı bağışlasak.../

E: Bu adamlay çok güçlü müdüy?
K: Güçlüdür
E: Tabancalayı vay mıdıy?
K: Vardır
E: Meymisileyi vay mıdıy?
K: Vardır
E: Heykesi yenebiliyley mi?
K: Yenerler

E: Süpeymeni de yeneyley mi?
K: Yenerler
E: Uzaylılayı?
K: Yenerler
E: Heykül'ü?
K: Onu da yenerler
E: Hımmm...Peki Allah'ı?
K:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Her şeyi bilirsin ya
Bilmediğin şeylerde gizlidir hayat
Öksüz bir çocuğun bakışında mesela
Çobanın kaval sesinde
Kınalı kuzunun me'lemesinde
Ve hatta yanan tezek kokusunda
Yolları altı ay kapanan şehrin
Bir kadının ellerinde üşümesinde...

Herkesi tanırın ya
Tanışksız yüzlerdedir masumiyet
Bir Anadolu türküsünde mesela
Yaşlı ihtiyarın tebessümünde
Kalender sofrasında
Kırılan soğan kokusunda
Üç somun ekmek
Ve inadına gülümsemek
Yaşamak sorgusunda...

E: Kutsi..
K: Efendim Eylül
E: Kötülük ne demek?
K: Kötü işte, çirkin güzel olmayan demek...
E: Peki kötü adam ne demek?
K: Güzel olmayan, çirkin şeyler yapan demek...
E: Sokaklayı kiyletmek gibi mi?
K: Evet
E: Kutsi
K: Efendim canım
E: Çöpçüley neden ölüy?
K:? !
K: Sokaklar çok kirlendiği zaman...Üzüntüden ölür Eylül...Üzüntüden...
E: Kutsi
K:?
E: Sen hiç öyme oluy mu?

Uğur Deniz Ülkegül

Ten Yangını...

-I-

Geceye soyundu kadın
Teninden sıyrılıp düştü sözleri
Baş ucunda sade bir hüzün
Yorgun vuslata yenildi gözleri...

Zamansızdık
Korkuya vaktimiz dar
Kuşatılmış bir aşk kadar
Esir ve kuralsızdık...

Bir yanımızda erkenci bahar
Susmaya mihladiğimiz kelimeler
Namluya sürdüğümüz acılar
Ve sıçrayarak uyandıığımız korkular
Gibi yalnızdık...

-II-

Adam, suça sürgündü
Polis telsizlerinde geçti adı
Islak dudağında sorguladı
Kan rengi şarabı
Yüreği, maviye öykündü...

Koşulsuzduk
Can havli kavgalarda bitkin
Ezan seslerinde utangaç
Haylaz bir çocuk kadar masum
Sevgiye aç ve susuzduk...

Hep bir adım uzağına düştü
Göç vakti yolladığım haber
Saçlarıma değip geçti gölgen
Suçlarıma günah seçtim adını
Sır gibi sakladım içimde
Sancılarda büyüyen kadınlığını...

-III-

Uzat elini şehir
Sahile vuran düşlerimi tut
Ay vakti gecede içtiğim zehir
Ya öldür beni kuytularında
Ya şimdi unut...

İçimde pervasız umut
İdam vakti sorgular
İşkenceden çıkmışım yar

Yüreğim kelepçeli
Gözlerimde saklı bir bulut..

İsmim dilekçeli
Eylül vakti ölürüm zamansız
Bir mektup yazarım düşleri mavi
Satır satır vurulur düşerim ellerine
Tenin yangın yeridir, külsüz dumansız
Bin asır kadar yalnız...Susarım gözlerine...

Uğur Deniz Ülkegül

Tövbekar Günahlar...

Ben seni...

Dilimin dönmediği bir harfte
Tırnağımla Ağaç gövdesine yazdım
Elimin varmadığı uzaklardı dokunmak
Yoktun...
Bilsen, bu aşka ne mezarlar kazdım....

Kaç "sen" öldürdüm içimde
Pervasız kuralsız öfkeme tutsak
Ne yeminler bozdum yüreğimde
Çoktun...
Çokluğunda azalan, bir mavi yasak.....

Ben seni...

Tutamadım ellerinden işte
Kal diyemedim en yangın yerinde
En zor anında bu kavganın
Gittin...
Sancısını bırakıp sorguların.....

Kaç "sır" sakladı bu şehir
Seni kaç asır yasakladı yazdığım şiir
Söylediğim türkü, düştüğüm ayaz...
Yittin...
Bana koynundan sevişmek yolla biraz....

Ben seni...

Kıyamadım yüreğimden silmeye
Harami, eşkiya vakitler kesti yolumu
Ağıştırdım sol yanıma "seni sevmeye"
Aştın...
Dilim varmadı kolayca söylemeye...

Kaç hesabın bedelini ödedim bilsen
Talan ettim içimin çıkmaz sokaklarını
Yıktım surdan kalenin yıkılmaz duvarlarını
Sevdim...

Sus şimdi
Erteledim koynumdaki

Tövbekar günahlarını...

Uğur Deniz Ülkegül

Uçurumun Kenarındayım Kadın... Bakma Gözlerime...

Adam gökyüzüne baktı...

Yağmur kokusu yoktu havada, lakin bu kez gözleri ıslaktı...Selam vermedi yanından geçip giden kırlangıca...Rüzgara avcunu yumdu, sıktı sıktı öfkesini parmaklarının arasında...Yürüdü ve ezildi tarlada başak...Yürüdü, yuvasına saklandı karınca...Yürüdü ve düşürdü omuzlarında kalan bakışı...
Ayak uçlarına doğru, incitmeden, kırmadan, usulca...Ne gam! dedi...Bir bakış içindi...Yalnızca bir çift bakış...

Bu gitmeler...Bu suskunluk...Bu aldanış...

Usta ölmüştü...Şehir yanmıştı...Yalandı "en çok" sandıkları...Koca bir talandı bilip anladıkları...

Ya "baktığı anlar..."

Ya "sustuğu zamanlar..."

"Bazen, söyledikleri..."

Güldü iç geçirdi...Zor şeydi şu sevda dedikleri...

Söyle kadın,
Sen en son, ne zaman ağladın...

Yoksa gökyüzüne mi bıraktın
Bulutlara mı anlattın derdi tasayı...

Dalina dokunduğum gül,
Dikeninde saklıdır acın...
Sen yanar ateş...Sen kokar kül...
Sen bakar gözleri bütün sancılarının...

Hadi...Dokun şimdi yüzüme,
Birde "ellerimi bırakmayı unutma,"
Uçurumun kenarındayım kadın,
Düşüyorum sensizliğe, gözlerime bakma...

Hissizdi...Tanımsızdı duyguları adamın..."İki yalnızlıktan ibaretti" bedeli, bütün sorguların...Bulmuştu...Bilmişti...Buldum dediği...Anladı sonunda...Çoktan yitirilmişti...Ya neydi..Niyeydi...Kahrolası bir iç sıkıntısı...Yüreğini kasıp kavuran gecikmiş bir öfkenin kalıntısı...Kimeydi...?

Bütün çiçekleri koparsaydı dalından...Bütün yağmurları toplasaydı bulutlardan...Bütün rüzgarları getirseydi çok ama çok uzaklardan..."Dur" diyen olur muydu artık?
Yürüdü...Yürüdü...Yürüdü...Ardına bile bakmadan...

Söyle kadın,
Sen en son, ne zaman sevdalandın?

Dokundun mu hiç sevgiliye,

Kaç yol ayrımında takıldın kaldın,
Bir sus' a, bir düş'e, bir kelimeye...

Sür beni topraklarının sarp dağlarına,
Yolla kuytusuna karanlıkların!
Çek tetiği alnımın çatısına!
Kanasın yüreği bütün yalnızlıkların...

Ama zincire vurma...
Gelişerim oldu sana zamansız,
Senden gidişlerimi sakın durdurma...
Dağlansın sorguları içimde,
Bütün cevapların....

"Heeeeeeeeeey! "

Derinlerde yankılandı sesi...Ne varsa dışında, hepsine çarptı sesin titremesi...Bir dağ
yıkıldı uzakta...Bir çöl, kumlarını savurdu korkudan...
Bir deniz dalgalarını gömdü içine...Oysa içeydi...Kendiyle iç içeydi...
Sesin adresi...

"Ben, sendeyim..."

Yüzüne baktı yazdığı harflerin...Toprağa yazmıştı...Suya yazsa değişir miydi anlamı
kelimelerin? Ya gökyüzüne?

"Sevdim demişti kadın..."Bulutlara baktı yeniden...Yağmur kokusu yoktu havada...Lakin
gözleri ıslaktı...Zaten sevişmek yasaktı...Güldü, iç geçirdi...
"Sevdim demişti kadın..."

Tam kenarında dururken uçurumların...

Susmalıydı sözüne...

Söyle kadın,
Sen en son, ne zaman yanılmadın?

Uğur Deniz Ülkegül

Un Ufak Mesafeler...

Sen orda,
Örtünürken yalnızlığı üstüne,
Yanı başımda soyunur yeşil,
Çırlıçiplak bakar mavi, gök/yüzünden...

Örgülü saçlarında taze iğde kokusu,
Benim sancılarım vardır saklı,
Yasaklı şehvetlerimin kapı eşiğinden,
Sızar müptela duyguların günah korkusu...

Mülteci bakışların menziline,
Kurşun sesleri karışır uzaktan...
Kanar çocuğun masumiyeti,
Geç kalır evine bir genç kız,
Sokak kuytusunda iğfal edilir,
İnsan olmanın şerefi, haysiyeti...

En sahici özlemleri tanırım ben,
En yalancı aşk'ın belki
Vuslat gününden kalmadır öfkemiz...
Onurumuz vardır bizim,
Bir de sahipsiz sevişmelerimiz...
Sızar ter kokusu satır arasından,
Yenik düşer yorgunluğuna,
Hani suskunluğuna prangalı hislerimiz...

Alıp başımı gitmelerim dokunur sana,
Sokak çocukları taşlar ayak izlerimi,
Perdeleri örtülür pencerelerin...

Tenimde kanar genç kızın utancı,
Bir de seni düşünmek vardır ya hani,
İntihara meyilli saatlerinde hecelerini...
Eklenir alçağın servetine,
Bir bıçak darbesi,
Bir ölüm,
Bir sus...
Büyür kazancı...

Sen orda,
Büyütürken içinde özlemleri,
Yanı başımda küçülür şehir,
Un ufak olur mesafeler...

Bir adımlık yol almaktır kokun,
Elimi uzatsam dokunur saçlarına,
Ve uyanmaktır sadece gecenin kuytusundan,
Açsam gözlerimi, değer bakışlarına....

Öyle yakın durur ki uzaklığın,
Bulutla uzanmaktır belki,
Belki dokunmaktır güneşe,

Ya da inanmaktır...
Sadece inanmak,
Yüzünü aydınlatan gülüşe...

Bir yanda düştüğüm kavga,
Hani can hıraş direnmenin hesabı,
Bitmeyen sorgularda....

Bir yanda içimin ürpertisi,
Sen ki, yüreğimin tek tesellisi
Henüz karşılanmamış yarınlarda...

Uğur Deniz Ülkegül

Usta...

Yine akşam oldu usta..
Bakışlarımızda gam,
İçimiz Sus'da..

Koynumuzda
Yazdan kalma bir sıcak,
Düştü düşecek yağmur..
Sözler de balçık,
Duygular çamur,
İstanbul yasta....

Anlat be usta
Anlat ki durulsun fırtınamız..
Nedir güneşe sevdalanmak?
Ne zaman kendisine yol bulacak
Bizim insanlığımız....

Bir sen kaldın bu şehirde
Bir ben....
Daha ne kadar çoğalacak
Yalnızlığımız?

Olsun be usta, olsun
Sen kalender meşrep
Ben bir deli oğlan
Dolsun kadehlere taşsın
Muhabbet şarabımız...

Sorma usta
Ne olur sorma..
Hatırlatma o vefasız,
Ne de olsa el kızı..
Anlar mı dost halinden..

Duydum..
Evlenmiş bir kızı olmuş

Duydum..
Unutmamış beni
Yüreğinde silemediği
Garip bir sızı olmuş..

Duydum..
Mühendismiş kocası
Dediklerine göre
Tam bir çam yarması..
Avuç kadar bizim ki
Ne ele gelir
Ne avuca sığar kalçası..

Duydum..
Duydukça tükendim

Nedendir bilmem bu hal
Yok bir açıklaması....

Ne severdi seni değil mi?
İlle getirirdi beni buraya..
Görmeden olmaz derdi
Ona göre bu küçük kulübe
Dünyalara bedeldi..
"İnsan" derdi,
"İnsan" var orada...

İki yumurta
Biraz kavurma içine
Yanında çay
Uç Somun ekmek
Başlasın muhabbet...

Boş ver,
Boş ver be usta..
Gitsin giden....

Sen usta,
Ben kalfa,
Elimizde işsizlik sanatı
At denize oltayı
Vira Bismillah!
Gönderir Allah
Bu günkü nevaleyi..

Konuş be usta
Niye sustun?
Çayını da içmedin..

Usta?
Kalksana be usta
Kalksana diyorum be
Usta konuş benimle! !

.....
.....
.....

Kafesteyiz ulan! Kafeste...
İçimizde bir hasret
Dil de mahur bir beste..

Onca gelenler gitti,
Bunca kalanlar şaşkın,
Kim eder bizi teskin?
Bu dört duvar kodeste..

Sende mi be usta?
Sende mi..

Bak yağmur başladı...
İstanbul ağlıyor,
Damlaları aheste.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Üçüncü Zaman...

Bütün saatlerde aradım g/özlerini...
İzlerin kayıp_____

Beyaz düşlerin ertesinden,
Gecenin koyusuna sessizce dokunurum...
Hiçbir ayak sesinde yok gelmelerin
Mola yerlerinde yakılan ateşlerin
Küllerinde soğurum...

Yorgunum şimdi,
Ama yenik değil...
Hala varsın,
Hala içimde en çok, en yoğun,
En sevgili...Yar'sın...
Sorun ellerimde...
Yürüdüğüm sokak
Durduğum şehirde...

Biliyorum oysa, bana yazılmış adın,
İçimde derin sancı...
Biliyorum kadın,
Tam orta yerinde duruyorsun bu yalnızlığın
Dışım...İçime yalancı...

Bütün saatlerde aradım gözlerini,
Sen misin gecikmiş zamanların sürgünü,
Hangi kuytu köşesinde saklanırsın an'ın,
Ve hangimiz kırar bu esaretin zincirlerini...

İzlerin kayıp...

Nerde gülüşlerin,
Hangi dağ rüzgarına karışır kokun,
Hangi öksüz çocuğun başıdır,
Şefkatli ellerinle dokunduğun...

Sen ve dün...
Ben ve gün...
Üçüncü bir zaman...
Sorgulanan...

Bir sen daha ekledim yarına,
Bekledim sensizliğe inadına...
Yirmi dört satır yalnızlık,
Sonrası yokluk ve acı...
Bir yanım sen kokar,
Sensizlikten bıkar bir yanım...
Dışım...İçime yalancı...

Hani diyorsun ya bana,
"Belki bir gün rast gelir düşlerimiz...
Sen kokar terim, yorulur gözlerim sana..."

Hani diyorsun ya,
"Belki bir hiçten ibaret her şey,
Ve her şey döner sonunda aslına..."

Verdiğim söz, Kalu Bela...
Aldığım söz, hayat-ı dünya...
Üçüncü zaman...
Tertemiz bir aşk...Sorgulanan...

Vuslat-ı çöl...
Vuslat-ı deniz...
Ahret-i meydan
Kavuşma yerimiz.....

Uğur Deniz Ülkegül

Üryan..

Siyah
Kadife
Dantelli bir gece

Boynunda izi kalmış
Islak bir hece

Kanamış dudakların...

Ellerim saçlarında
Arsız bir dokunuşun
Kadınısı telaşında

Akışkan sokakların...

İzlerim derin
Hazzın soluğunda
Şehri dolaşiyor iniltilerin...

Bir kedi ürküyor
Soluna dönüyor bir ayyaş
Adam hızlı, kadın umursamaz
Pazarlık yavaş...

Mutedil bir bakış
Gözlerine değıyor
Teninde nakış nakış
Geziyor parmaklarım...

Şehir dingin
Biz sabaha yorgun
Suskun biraz
Soyundukça uykuya

İnsanlar giyiniyor...

.....

Seni çekiyor canım

Teninle ört üzerimi

Sensizlik ayaz

Üryanım....

.....

Uğur Deniz Ülkegül

Üşümeler...

Doğur yalnızlığına beni
Kuşkusuz gitmelerin koynunda muğlak
Düşür sessizce omuzlarımdan gözlerini
Anlamında intihar sezgisi bırakarak...

Kulak asma içimin çığlıklarına
Gücüm yettiğince korkak
Elim vardığınca ıssız bir dünyada
Yürürüm sensizliğe
Her adımda biraz daha yalnızlaşarak...

Sevişmesek de olur bugün
Yosma bir Pazartesinde hüznün
Son paramı düşlerime saydım
Yüreğinde biraz daha çulsuzlaşarak...

Doğur yalnızlığına beni
Issız bir şehrin ortasında
Ve sensizliğin
Deli eden, sancıyan voltasında
Yüzümdeki en masum gülüşü
O düşü..

Dondurarak...

Uğur Deniz Ülkegül

Voltaladık Yaşamı.. Ölümü Kolayladık...

_____Gidenlerin..Ve gidip unutulmaların anısına....._____

En çok gülüşünü özleyeceğim..Birde Saçına sinen o leylak kokusunu..Üzülme sakın..Nereye gidersem gideyim ve nerde olursam olayım..Seni bekliyeceğim..

Bu gün arkadaşlar geldi..Son defa..Görmek istemişler..
Hepsinden bir parça 'son' aldım yanıma..Mustafa son kez çay demledi mesela..Yılmaz son fıkrasını anlattı..Yine güldü geçirdi kerata..Ahmet son defa baktı gözlerime giderken, üzgündü...Başucuma bıraktığı bir parça dostluk..Ve biraz hüzüdü..Yusuf yine şiir okudu..Memleket havası vardı içinde.. Birde bizim şu sonu gelmeyen 'İnsan olmak' davası..Adımı da koymuş bir yerine..Bilsen, nasıl dokundu..

Hepsinden bir parça 'son'..

Sonra gittiler..
Bir sessizlik oldu..İnsanı sağır eden bir sessizlik..Volta atmak yetmedi..Yatmak, uyumak kar etmedi..Kendi kendime konuştum bende..Türkü söyledim işte..Senin en çok sevdiğin..Hani vardı ya..Şu Selanik Türküsü..

'Çalın davulları çaydan aşağıya..
Mezarımı kazın bre dostlar boydan boya..
Koyun sularımı kazan boyunca..

Aman ölüm canım ölüm, üç gün ara ver..
Al başımdan bu sevdayı..Götür Yar'e ver..'

En çok bakışını özleyeceğim..Buğulu mavilikte beni alıp gökyüzünün en beyaz bulutunun üstüne bırakan gözlerini...

Umut deyince insan nasılda ürperiyor değil mi? Koşmak delicesine durmadan koşmak geçiyor içinden..

Bir adımlık voltada kaç adım koşar insan..Umut beklemek midir? Yada ne bileyim özlemek midir umut? Bir kadının sokağa düşmesine, sermaye olmasına kızmak değil midir? Bir çocuğun 'Boyayalım abi? ' sorusuna canı yanmak, buna nasıl dayanılırlı anlamak değil midir? Alın terini, çeliğe su verirken ellerinden kayıp giden, çalınan emeğini sorgulamak, sahip çıkmak değil midir? Umut 'İnsan olmak' sa eğer..Ölmek..Ya ölmek nedir?

Ben değilim ölüme yolladıkları aslında..Kendi Onur ve İradelerini öldürecekler..Sallanırken vücudum o Darağacında..
Bir Coni, Bir Salomon, Bir Ariel..Ellerinde viski bardakları.. Düşünüp bütün o yardakçıları, hallerine gülecekler..

Hayır ben değilim ölüme yolladıkları..Belki bir..Belki iki..Belki de üç genç kuşak...Ve o kuşakların bilinçsiz, yargısız, amaçsız yetişecek çocukları..

Gülüp geçiyorum şimdi baktıkça..Ah bir anlatabilsem...Bir anlatabilseydik...Bizim değil...Bahçede kurulan, bu yarının Darağaçları! !

Sömürge olmak istediler..Sömürülmek istediler...Ne için? İnsan hakkı dediler, özgürlükler dediler..Kim için? Nice annelerin..Ve nice genç kızların, çocukların...Bağrıları

yanarken için için..Ne yapmak istediler?

En çok sıcağını özleyeceğim ellerinin...Silah tutmuş tetik düşmemiş elimde saklı tuttuğum...

Ölmek kolay iş..Zor olan yaşamaktı sevdiğim..Bir yerden başlamaktı, direnmekti, karşı çıkmaktı..Biz zoru başardık..Kolay gerisi artık..Lakin anlatın sokaklara çıktığımızı, 'İnsan' için çıkıp haykırdığımızı...Duysun Çocuklarımız..Ve dünün karanlığından kalksın, uyansın yarınlarımız...Yoksa hepimiz..Bir gün hepimiz.. Topyekün..İnsanlığımızdan utanacağız...

Uçurtma yapın çocuklarınıza...Buluta sevdalanmayı, güneşe dokunmayı anlatın..Rüzgarla dost kalmayı ve bazen..Bazen bile bile yağmura yakalanmayı...

Yar kokusu deyin..Değişilmez basit bir uçkur sevdasına...Yar deyin..Yaralanmaktır..Bazen dokunmak yüreğin titreyerek eline.. Bazen gözlerine bakarken...Utanmaktır...

Ve Emperyalizmin..Kapitalizmin..Demokrasi dediklerinin.. 'İnsan hakları' diye dinlettiklerinin...Gerçekte ne olduğunu konuşun.. Anlatın...Öğretin..

Bizler...Özgürlüğü karşı koymak diye niteledik...Direnmek olarak bildik..Ve kendi kalmak, kendi olmak..Kendi irade hükmü ve bilincinde yaşamak diye öğrendik..

En çok...Bu heyecanı özleyeceğim...Hani kaldırım köşesinden dönüp gözlerini gözlerime mıhladığın o an var ya..O şaşkınlık an'ı.. Sonra beni benden alıp senin en saklı düşlerine götüren gülüşün...

Ben şimdi gidiyorum...Sen belki çok sonra geleceksin...Ama hayat bu..Devam edecek..Ben..Dediğim gibi, işi kolayladım... Artık zor...Senin işin...Düşün canımın diğer yarısı..Son kez...
Düşün.....

Uğur Deniz Ülkegül

Vurgun

Nerde bu lanet silgi?

Az önce üzerindeydi masanın
Cebime mi koydum acaba?
Vakit dar! Kahretsin!
Soytarısı olduk zaman denen maskaranın...

Biraz daha silmeliyim
İsmin kalmış bir sayfada
Diğerinde özledim demişim
Uzadıkça uzamış kelimeler
Seni sevdiğimi söylemişim...

Şu hale bak, görsen gülersin
Musluktan damlayan su sesi
Dört bir yana atılmış yastıklar
Uzamış sakal kirli çarşafklar
Bir adam ki berduş numunesi....

Gerisi?
Hüzünlü bir aşk hikayesi
..oktan gerekçelerin sancısı
Umudun gedikli yabancısı
Adam olduk da, aşk hep yarım kaldı

Gözlerine uyanmaktı bu şehir
Yanmaktı teninde pervasız gece
Sonra gizlice dokunmaktı
Bir şiir yazmak, günlerce okumaktı...

Ne bileyim işte özgürlük gibi hani
Kaldırıp başını, gökyüzüne bakmaktı
Dalgalara kulaç atıp açılmaktı denize
Belki toprağa alın teri akıtmaktı...

Şimdi kaldırımlarda ayak sesim
Ve her yanı sen kokan sokakta
Sensizliği soluyan nefesim.....

Gülesim geliyor kendime
Yine diyorum ki avuçlarımda soldu bahar
Gözlerimin önünde sarardı yapraklar...

Diyorum ki, yine ertelendi bakışlarım
Yarım kaldı gülüşüm, saklı düşüm
Dost oldu yağmura göz yaşım.....

Nerde bu lanet silgi?

Silmeliyim seni defterimden
Ya da sayfaları mı yaksam?
Yerini mi değiştirsem eşyaların

Senle gülen yüzümü, aynalarda mı bıraksam?

Ben senden geçtim güzel
Şimdi seni unutmanın yorgunuyum
Ne kurşun işler yüreğime, ne bıçak değer,
Ben ki...Seni sevmenin vurgunuyum.....

UĞur Deniz lkeğl

Vuslat...

inadına sen kokan
iklimine
soluğumu kattığım rüzgar
dağ
-eteklerini çekiştirip duran
çocuk- gibi
anne bakışlı bir hüzün çarpar
duvarlarına şehrin..

özlemektin
seviştim koynunda
kara/basan ayak izlerinde
yalnız düşlerimin
yoruldum
sınır çizgilerinde
yüregim
mermi bakışlı bir kaçak
mayın tarlasında gölgem
ülkemden kovuldum..

örselendikçe kavga
kızgın demir alazı umut
su verdim dudaklarına
yaşamının
daha çok güçlensin diye
kolların çocuk
yenildikçe öfke
bir bulut seç gökyüzünden
sözünden dönme sakın
ağlamanın resmini çiz
duvarlarına
her gözyaşına bir gülüş ekle
ama bekle
önce yenilsin korkuların...

silmelisin beni satırlarından
daha çok yazabilmek için sevmeyi
kadınlığına saplanıp kalan isyan
bastırırken kasıklarına dolan öfkeyi
bilmelisin beni
bitmemiş bir şiir tadında özlemeyi...

sor o zaman
kaç yürek anlar sızıdan
zamana kaç yiğit meydan okur

soğur ciğerimde kalan mermi zulası
gülürüm katlime ferman düşen saltanata
heyyy ki heyyy! ! Benimki aşk sılası
yoktur ölümden ötesi
ne celladın kolu, ne dar ağacının gölgesi

bize ancak, vuslat dokunur.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Yara..

Sahici yalanlar ülkesinde

Darağacına astım düşlerimi
Hükümsüzdür...

Oysa ne çok inandık
Üç beş serden geçti, tek yürek
İki tas çorba dört dilim ekmek
Kuytu vakitsiz bir menzilde
Yağmura yakalandık...

.....

/Önce şehrinizden sürdünüz bizi
Saray kapısında el pençe divan
O yalvaran gözlerle durmadık diye..

Karşı geldik, dinlemedik sözlerinizi
-Vur emri verdiğiniz yoksul gariban-
Yaklaşıp sırtından, vurmamak diye..

Kahpe devran, devr-i saltanat
Soysuzlaştıkça soysuzlaşan
Düzene baş kesip kalmadık diye../

.....

Üç ay oldu beyim
Bebeler hasta, kadın perişan
İzne çıkmış doktor bey, Sivas'ta
Sabır kalmadı bizde, öfkedir taşan...

Haber yolladık hükümete buradan
Kovmuşlar Musa'yı,
Bi güzel basmışlar kalayı,
Ağlayarak çıkmış meclis kapısından...

Ağrına gitmiş garibin, çekmiş tabancayı
Zabitler, polisler çullanmış hemen
Şimdi Ankara'da göreceklermiş davayı...

Dün oğlunu gömdük, karısı yasta
Köyde salgın başladı korktu ahali
Herkeste bir telaş, gözler Sivas'ta
Sustuk gayri, bilmem ki ne demeli?

.....

/Sonra zindanlara düştük
Yağmur kokusunu duyduk içimizde...

Çoğu zaman kaybolduk,

Acıya yol bulan dehlizimizde...

Siz sofralar kurdunuz çengili
Kahkahalar yükseldi evinizden
Bir kadının saçları kirlendi
Yarım kaldı bir çocuğun gülüşü
Kana bulanmış ellerinizden...

Kırdınız kalemi
Babam! yazamadı Hüseyin
Kızdı öğretmeni vurdu eline
Hüseyin öfkenin tohumunu ekti yüreğine...

Sustu bir zaman
Dinledi ama,
İnanmadı bir daha söylediğine..

Zaten okul dediğin neydi ki,
Her gün saatlerce yürümek soğukta
Kar suyundan ayakların donmak
Sitmaya tutulmak birde
Ateşler içinde yanmak...

Oku adam ol demişti anası
Okumak kolaydı da,
Adam olmak için yoktu parası..

Yamalı paltosu, delik ayakkabısı
Dağlara çıktı bir gün
Bıyığı terlemeden, henüz büyümeden
O yanık sesiyle bir türkü söylemeden
Başladı macerası.../

.....

Bilir misin beyim,
Taş basarız yüreğimize
Hırsıza, arsıza
Yüzsüze kalmış bu memleket
Hüseyin inanmadı söylediğimize..

Çıktı eşkiya oldu
Henüz on dördünde bir çocuğu
Hayın dediler, it dediler,
Nasıl gitti gücümüze..

Arasına birileri gelir buraya
Köylü sinmiş, köylü korkar
Hepsinin elinde koca koca silahlar
Aş koyacaksın, koyun keseceksin
Yetmedi,
Kızını oğlunu bize vereceksin derler..

.....

Getirdiler Hüseyin'i anasına
Karıya bırakıp gittiler
Hepimiz eşkıya dedik, hayın dedik
Dilimiz varmadı işte,
Çocuk olduğunu söyleyemedik..

Kurşun sıkılmış askere öyle dediler
Delik deşik her yanı, o kaçmamış
Sırta kadem basmış öteki it'ler..

Hani üç beş çapulcu dediler
Sonra birer birer düştüler
Gencecik fidanlar, koca yiğitler

Kimin bu canlar beyim,
Bu köy, bu toprak, bu insanlar
Ağası asker de bu çocuk kim?
Söyleyin ağalar bi deyiverin
Ankara'ya ne kadar uzak benim memleketim?

Hayın değilim ben
Kürt'lüğüme dokunmayın loy
Utanır Gazi-Antep, Yıkılır Maraş
O şehir ki tarihi kahraman!
Urfa'da değil miydi o Şanlı savaş?

Şehit oğluyum ben
Üç beş it'e meze olmam
Bir şerefsize yanılmam!
Ölmekse, belimde sarılı kefen!

.....

Neden duyulmuyor sesiniz?
Rüzgar mı, deniz mi, sus mu?
Neydi bir zamanlar ihtilal gerekçeniz
Dökülen kan, giden can, namus mu?

Sofranızda kaç bebeğin ilacı meze
Daha kaç köy yolunda doğurmak
Layık bulunacak bacımıza, annemize?

Heey ki heyyy!

Sahici yalanlar ülkesinde

Darağacına astım düşlerimi
Hükümsüzdür...

Kaldırın başınızı şişelerden
Arayın asaleti, arayın Onur'u
Sevin bu Yurdu

Dönün kendinize!

*Not: Özel olarak gelen bir kaç eleştiri üzerine bu açıklamayı yapmaya kendimi mecbur hissettim..Şiirin temasında hiç bir şekilde Bölücü Terör Örgütünün eylemlerini destekleyici bir anlamda söz söylenmemiştir..Terörist diye bildiğimiz ve tabir ettiğimiz insanların, alçakça ve haince giriştikleri eylemlere sonuna kadar ve her daim karşı fikirde olduğum daha önce ki düz yazı ve şiirlerimde açıkça belli edilmiştir..Burada anlatılan konu ülkemiz adına kanayan bir yara olan Terör konusunda özeleştiri yapmak ve bu konuda o bölgemizde yaşayan insanımıza karşı daha sağduyulu ve sevgiyle yaklaşmak gerekliliğine bir atıftır..Bunun haricinde Teröre ve teröristin her türüne karşı olduğumuzun bilinmesini isterim..Saygılarımla..

Uğur Deniz Ülkegül

Yaralı...

Tenha bir gecede vurdular şiiri
Kan sızar dudağımdan sözüm yaralı...

Daha kaç kurşuna seversin beni
İçimde tika basa şehir kavgası
Kirlenmiş bakışlarımda hüznün
Ayazını avuçlarımdan çaldığım güzün
Zamansız sorgusundayım şimdi
Başını yaslayıp sustuğun omzum yaralı...

Yüzümden düşen bin parça an'sın
Yansın sana dokunduğum akşamlar
Zehir zıkkım yokluğunda kustuğum kansın
Ve kimliksiz bir telaş sararken içimi
Bütün yolların sana çıktığı bu şehirde
Koca bir yalansın
Çokluğuna yenik düştüm yine, azım yaralı...

Bu sokaklar tanır beni
Sırtıma değen fahişe bakışlar
Bu siren sesleri duvar yazıları gölgeler
İzmarit sancısında yürüyüp giderken
Şessizce kapanan perdeler
Örtemez içimin arsız günahlarını
Yarsız sabahlarda bıraktığım izim yaralı...

Nicedir türkü duyulmuyor uzaklardan
Kulağıma gelen alabildiğine yağmur sesi
Bir kadının nefesi özlüyor boynumunilmek yeri
Bütün cümleleri sildim mektuplardan
Sildim dudağımda yarım kalan kelimeleri
Bam teline basma ömrümün, Sazım yaralı...

Çek git benden artık
Kendinden ayaz bu aşkın hikayesi
Üşür dalında sesi kırlangıçların
Ve buz tutar adamın gözyaşı
Bu aldanışı bu yengiyi bu sus'u
Bu geceyi demleyip sabahı içtiğim kabusu
Söküp al tırnaklarımdan, kan revan dokunuşu
Geçmiyor tenimde bıraktığın yangın ayazlar
Sızım yaralı...

Çek git benden kendi baharına
Kırık dal sancısıdır ömrüm
Say ki fırtına, say ki boran, say ki kar...
Yeter ki sen olma kıran kalemimi
Suçlu bir tarihin tek sanığıyım ben
Beni bir çocuk bile yargılar...
Yıllanmış sorgularda
Ser verip sır vermemiş yüreğim...

Ŗimdi sustuğm, söylemediğim

Gizim yaralı...

Uğur Deniz Ülkeğül

Yasak Ülkenin Çocukları...

Bir de tetik düşüren ellerinizden
Ekmek yiyen çocukların bakışları...

Ve siyaha boyadığınız gecenizden
Dul kalan kadınların çığlıkları
Dokunur yüreğime...

Terak ettiğimiz gün,
Özlemle baktık
Geride bıraktıklarımıza...

Anamızın gözlerinde ki yaş
Yarımızın ardımızdan bakışı
Sessizce yüklendi omuzlarımıza....

Sizin öfkenize inat
Sevdalandık umuda, dirence...

Korkuları yendik önce
Belayı dost edindik kendimizce...

Aklanırken insanlık onurumuz
Tek suçumuz

Karşı çıkmaktı
Emperyalizminize
Kapital düşlerinize
Sırnaşık gülüşlerinize...

Sürülmeyi seçtik yurdumuzdan
Belki de vurulmayı namertçe
Kuytu bir sokak köşesinde, sırtımızdan...

Biz bulutu seviyorduk,
Bir de gökyüzüne bakmayı...

Arada bir yar bakışı düşerdi
O yar bakışı deşerdi içimizi...
Seviyorduk işte,
Dalıp giden gözlerle bir sigara yakmayı...

Zindanlarınız bizi bekliyordu
Konuşamıyorduk kimi zaman
Mektup göndermek yasaktı
Türkü söylemek serbest...

Susuyorduk kimi zaman,
Ağlayan bir çocuğun başını okşamak,
Elini öpmek bir ihtiyarın,
Kısacası düne prangalı bir yarın,
Yasaktı...

Yoksul olmak serbest bırakılmıştı
Yırtık ayakkabılarla okula gitmek,
Karın tokluğuna çalışmak,
Ve şükretmek bu günkü nevaleye,
Yarının yokluğuna alışmak...

Şokaklarda sevişmeye
Özgürlük diyordunuz siz...
Parasıyla aşk satın alıyordu,
Soysuz kimlikleriniz...

Çok meşhurdu efendim çok,
Megaloman bar sohbetleriniz...

Susuyorduk kimi zaman
Düşünmek yasaktı
Tuvalete gitmek serbest...

Yazı yazmak yasaktı cama
Yarıda kesip çay sohbetini
Dinlemek yağmurun sesini, serbest...

İşten atılmak yasak değildi,
Genç kız olup satılmak...
Baklava aşırarak büyük yasaktı,
Çocuk olmak zor sanat....

Fişlenmek serbestti,
Hayatın içinde kadın olmak
Sonra hayat kadını diye anılıp
İşlenmek tutanaklara...

Dışarda olmak serbestti,
Mutlu görünmek ama kan ağlamak..
Oysa yasaktı içerde kaybolmak,
Sayım vakti izin yoktu hastalıklara...

Müdür beyin talimatıydı,
İkinci bir emre kadar,
Men cezası verilmişti mikroplara...

Sevişmek alabildiğine serbestti,
Yaş sınırı yoktu otel odalarında...
Uyuşturucu yasaktı,
Ama ölmek serbestti,eroin komalarında...

Polis olmak serbestti,
Ama patron olmak daha serbestti
Viskinin tadına varırken,
Ayrıcalıklı Mason Localarında....

Sürülmeyi seçtik yurdumuzdan

Yada içerde yorgun düşmeyi
Yönsüz ve mesafesiz voltalarımızdan...

Şimdi yağmuru seyrediyoruz
Bir de sessizce akan göz yaşlarını
Kadınımızdan, çocuğumuzdan...

Yeniden başladık...
Sevdik seni ülkem, çok sevdik
Ve vazgeçmedik Onurumuzdan.....

Uğur Deniz Ülkeğöl

Yenik Aşk...

Kırık dökük bir rüzgar
Serseri bir yağmur vaktidir an
Soluğunda yıkarım avuçlarımı...

Sen dedikçe azalır ağrım
Şendeledikçe doğrulur zaman
Öfkeme yasaklarım suçlarımı...

Dalıp gidişine gözlerimin
Sözlerimin yarım kalışına
Değip geçerken şehir
Kavrulur yüreğimin sen yanı
Tenim yanar...

Elimi tutan Afrikalı bir çocuk
Utangaç gülüşüyle açlığını sunar
Ter içinde kalır bedenim
Sıtmaya tutulurken düşüncelerim
Düşlerim kanar...

Bir keskin nişancı
Namluyu çevirince, tetiğe dokununca
Neyi düşünür sence, neyi arzular
Vurulurken "oyuncak tabancalı" militanlar...

Bir pilot
Tam on ikiden vururken ölümü
Kaç hayatı pas geçer zihninden düşündün mü?
Asil dünya düzeninde, kadınlar ve kahramanlar...

Bir de ekmek parası peşinde koşanlar
Ter kokar adamın uykusu ter! !
Şehveti kasıklarında saklar kadın
Yarım kalan arzuda başı yastığa düşer...

Hayat işte...

Bu arsız gidişte
Benim aklım oynasta
Sen diye tutturmuşum giderim...

Sen dedikçe azalır ağrım
Şendeledikçe doğrulur zaman
Savaşta kazandıkça insan

Ben aşk'ta,

Kaybederim....

Uğur Deniz Ülkegül

Yıkık Duvarlar-I

Çıplak sırtına aktığım
Tuz tadında bir an'dı gece
Şimdi dudaklarımda kuruyan
Sensizliğin kasvetli hükmünce
Yıkılır duvarlarım...

Gel-git zamanlarda
Kasıklarına vuran dalgaların
Islak, hırçın, sancılı öfkesinde
Teninde bıraktığım yakamozlar
En yalancı arsızlığım...

Ben ki bu yalnız iklimde
Seni sevmenin
Seni istemenin
Seni bilmenin yorgunuyum...

Tutkunuyum
Günahı boynuma bir sevişmenin...

Yarısı aşk
Yarısı öfke

Ruhumda hep aynı bileşke
Kalmak...Gitmek arası...

Budur kararsızlığım....

Uğur Deniz Ülkegül

Yıkık Duvarlar-II

Anatomik bir aşkın
Otopsi güncesinde
Sana duyduğum hazzın
-En ölüsünden-
Yitik bir anlam bıraktım
Boynuna...

Bana ördüğün duvarlar
Betonarme isyanlar çoğaltırken
Hayatımdan kovulmuş bir mavinin
Bulutsuz penceresinde
Tek düze
Tek bir dize yazdım buğulu cama...

/Yenmek, yenilmek...Aynı şeydir aslında.../

Hüznü baz alan
Çoğalan, büyüyen, yetişen, olgunlaşan
Yalancı bir tebessümdür aşk...

Sende beni bilmek
Senin toprağına gömülmeştir...
Sende beni bulmak
Sensizliğin sokağında yürümektir...
Sende beni sevmek
Sende doğmak, sende büyüme, sende ölmektir....

/Susmak, konuşmak...Aynı şeydir aslında.../

.....

Bana ördüğün duvarlar
Betonarme korkular çoğaltırken
Şimdi -dizleri kanayan- cesaretin
Çocuksu bakışında
Eksilmeyi
Eksiltmeyi öğreniyor senliğim...

/Büyüme, yanılmak...Aynı şeydir aslında.../

Bir deniz kıyısında
Eriyen, karışan, dönüşen, doluşan
Saklı bir ağız tadıdır aşk...
Ve dünsüz, yarınsız bir şehirde
Çıkmaz sokakların
Enkaz bakışlı duvarlarından
Bir zindan kurabilmektir gözlerinde...

Sende beni sarmak
İssız bir gecede üşümektir...
Sende beni sormak

Bir bilinmezi düşünmektir...
Sende beni sürmek
Yüreğinde sakladığın bir sırrı
Avuçlarından kayıp düşürmektir...

/Kalmak, gitmek...Aynı şeydir aslında.../

Uğur Deniz Ülkegöl

Yok Olmayacak Böyle.

Yok; olmayacak böyle...

Çıkıp gitmeli yüreğinden
Gözünden akmalı, avcundan düşmeliyim
Öyle bir ayaz vurmali ki bu aşka, koynunda üşümeliyim...

Sevmek bana göre değil azizim
Doğuştan sürgünüm ben
Kovgun yasaklarım var
Suçlarım kadar masumiyetim...

Aklım karışık, gönlüm harap
İçiyorum içmesine ya
Artık sarhoş etmiyor şarap...

Yok; olmayacak böyle...

Çekip gitmeli kokundan
Yazgından silinmeliyim
Her hangi bir ten olur
Her hangi bir sen olur sonra herkes
Sonrası hiç fark etmez
Boyumca günaha girmeliyim...

Rastlamak zor iş
Şimdi ağlarken içim; sızlarken yüreğim
Gidip aynada kendime gülmeliyim...

Sevmek, bana göre değil azizim...
Bana göre değil...

Ya bu aşk terk etmeli beni
Ya ben aşktan gitmeliyim...

Yok; olmayacak böyle...

Edecek dua mı kaldı
Niyazım sus...

Kaldır at secdemi
Artık şaşırıdım kiblemi...

Anladım, Yâr diye bir şey yok, yaradan başka...
Anladım yazmazsa yaşanmıyor sevda, Yaradan aşk'a...

Çekip gitmeli senden
Alištığım gülüşünden, sesinden, nefesinden
Seni yokluğun kadar sevmeliyim...

Sonra efkarla ısırıp dudağımı

Sevdama sövmeliyim...

18.03.2017

Uğur Deniz Ülkegöl

Yüreksiz Mevsimler-I

Bu akşam,
Bir ben daha öldü içimde

/Sen yaşayabilesin diye,
Kurşuna dizdim bütün yalanları/

Eğilip dudağından öptüm sessizce
Yüreğime gömdüm bende kalanları...

Biraz daha eksildin hayatımdan
Gülen bakışlarının yerini göz yaşı aldı
Hüzün biçtin nadasa bıraktığın akşamlarda
Hasat mevsiminde aşk, sonraya kaldı...

Biliyorum, -bir şeyim yok, iyiyim- desen de,
Bu günlerde, iki soru bir cevap etmiyor sende...

Benim de aklım başımda değil
Bir nefes çekmeden bitiyor sigaram
Çayım bardakta soğuyor
Maviye ıslanmak iyi de, şu sıırılsıklam özgürlük,
Esarettime dokunuyor...

Ay ışığı vurdukça denize
Hüzünbaz yakamozlar çarpıyor yüzüme
Paltomun cebinde üşüyor sensizlik
Ayyaş sorgularda yıkılıp düşüyorum
Tenim yandıkça tenine
Gözlerine üşüyorum...

Çok oldu yolumu kaybedeli
Yersiz yurtsuzluğuma tutsak şehir
Turuncu öfkeler sızıyor yumruklarımdan
Yalnızlığıma fiyat biçiyor kaldırım yosması
Benimse dağılayıp geçiyor yüreğimi
Saçına bir yüreksizin dokunması...

En çok özlemek oldun kadın
Çekip gitmelerden döndükçe geri
Kurşuna gelesi bir yaşamaktı adın
Şimdi bu yangının izini neyle sileceksin
Tensizlik, sensizlik mi olur sanıyorsun
Aldanıyorsun...Yandıkça bileceksin.....

Şimdi soysuz aşklar zamanı

Koynunda sancılar büyütürsün
Kahkahaya karışır yorgun sevişmeler
Bir gülüşte güzellik, söyle bana
Sen,
Kaç göz yaşı öldürürsün?

Artık sazın bam teline vurur gam
Ve kendine yenilir en kudretli ihtişam
Ağlar içinde sakladığın o masum çocuk
Eskiyeñ yüzünde bir 'an' olurum

Kırılır aynalarda geç kalan vuslat
Düşerim gözlerinden kaldırımlara
Bir yağmur mevsiminde, kaybolurum.....

Uğur Deniz Ülkeğül

Yüreksiz Mevsimler-II

Dizleri kanayan bir çocuk telaşında
Avuçlarımda saklayıp sana duyduğum özlemi
Biraz daha sensizlik biriktirdim koynumda....

Elim varmadı perdeleri açmaya
Bu sabah demlemedim ocakta çayı
Kızıyorsun biliyorum ama
Yine aç karnımla yaktım sigarayı...

Kapıya geldi Osman
Abi dolaşalım biraz dedi
Merak etmiş kahvedeki çocuklar
Üç beş kuruş toplamışlar akıllarınca
Şöyle gözlerine kızar gibi bakınca
Sıktı avuçlarındakini, bir türlü veremedi...

Gazete getirmiş bana
Beyaz peynir koymuş torbaya
Bir de sıcak ekmek, çay, şeker
Abi diyor 'sence bu hafta Fener kaç çeker? '
Yorma kafanı alırsınız maçı dedim,
Öyle deyince başladı önümde oynamaya...

.....

Nicedir fazla yorulmuyor dışardakiler
Sesimi de duymaz oldular telefonda
Açmıyorum ki...
Niyedir bunca zahmet hiç anlamadım
İsteseler giderim çağırdıkları zaman
Kaçmıyorum ki...

Dün uyuyuya kalmış ikisi
Birinin başı diğerinin omzuna düşmüş
Paltosunu kafasına kadar çekmiş direksiyondaki
Serindi akşam, belli ki çok üşümüş...
Bakkal hüsnüye gittim, baktım çay demlemiş
Gülesim geldi önce, iki bardak çay koydurdum
Yaklaştım arabanın yanına, usulca cama vurdum

İrikilerek uyandı bizimkiler
Günaydın beyler dedim, hayırlı nöbetler! !
Uzattım bardakları, gülümsedim
Şaşkın bakışlarla açtılar camı
Şüpheli gözlerle süzdüler
Her gün tutanaklarda ismini yazdıkları adamı...

Sakın ola dedim,
Bunları da yazmayın hesaba
Çaylar şirketten! !
Hani şu gönülden ikramlarda olmasa
Hayır gelmez bu memleketten....

.....

Özledim seni
Yokluğunda kaldırım üstü sancılar molası
Yokluğunda sensizliğin en deli fırtınası
Saçlarıma değip geçtiği zaman
Tenimde çoğalan sen..sen...sen...

Yokluğunda militan kavgaların
Yokluğunda en çetrefil korkuların
Geç kalan sorgusuna yenildiğim zaman
Yüreğimde sırta kadem basan sen.....

Seni nasıl özlüyorum bilsen.....

Hadi git artık
Sensizliğimle yalnız bırak beni
Vazgeç artık uykularıma girmekten
Sabahıma aykırı aykırı doğmaktan
Sürgün vakitlerde yitirdim gözlerini...

En sensiz sokaklarda üşür ellerim
Ve yazılmamış bir mektupta
Satır başlarında yarım kalır sevişmelerim...

Dudaklarım sustu
Ben artık, yüreğimde saklarım sözlerini...

Uğur Deniz Ülkegül

Yüreksiz Mevsimler-III

Aynı kalsın her şey
Yosun tutmuş taşlar misali
Tozlu sayfalarda bıraktım sana gelen yanımı
Belki tesadüftü bu aşk
Geçip gidiyorduk öylece bu şehirden
Sen dünü kaybetmiştin sokağında, ben yarınımı..

Hayatın nihavent makamında
İncesaz kıvamında söylenirken şarkılar
Sanki borçlanmış gibi
Hesabı gözyaşıyla ödedik durduk
Güneş, hep şu dağın ardında saklıydı
İnadına akşam vakti sevdik maviyi
Bulutlu özlemek serbest
Uzanıp yıldız koparmak yasaklıydı...

Sürgün izler bıraktım yollara
Hiç kimse bulamadı gölgemi
Özlemek zamanında yorgun gövdemi
Usluca sararken tenin
Kokumuz sinerdi yastığa hani
Dalıp gittikçe gözlerin...
Saat başları hep yüreğimizden vurdu
Alıp şehri koynumuza yattık
Korkardık bir anı eksik yaşamaktan
Biz yorulurduk...Şehir uyurdu.....

Zordu sevmek, biliyorduk
Kavgasız olmazdı emek
Emeksiz yaşanmazdı sevda
Bir yanı hep dağ yangınıydı insan
Bir yanı yağmur kokusu üşümek...

Uzamış sakalıma değerdi omzun
Kirli düşlerimi süpürürdün aklımdan
Yaramı sararken acıtmazdı ellerin
Eğilip öperdim bahar kokulu avuçlarından
Sevemedik bir türlü sabahın olmasını
Sevemedik bu şehrin uykudan uyanmasını
Her gidişte bıçak gibi sırtıma saplanırdı gözlerin...

Sevdik işte
Utandık ismine aşk demekten

Ucuz insan pazarıydı sokaklar
Satılıktı, değersizdi, duygular
Yüreksiz iklimler mevsiminde
Korktuk belki de
Kendimize bile söylemekten...

Hiçbir şey alma giderken

Bırak aynı kalsın her şey...

Arama emirlerinde geçen ismim
Pencerende dursun

Terinde kalsın
Suç unsuru taşıyan parmak izlerim

Bir tebessüm yolla bana deniz bakışlı
Sevdam, kıyına vursun...

Tozlu sayfalarda bıraktım ten yangınımı

Belki tesadüftü bu aşk
Geçip gidiyorduk öylece bu şehirden
Sen dünü sormuştun bana, ben yarınımı...

Uğur Deniz Ülkegül

Yürüyen Ölüler Ülkesi – I

Telefon geldiğinde "Hemen çıkıyorum" demişti Suna..Teyzesinin ağırlaştığı haberini veriyordu karşıdaki ses..Belki de son saatlerini yaşadığını, acil gelmesi gerektiğini..Telefonu kapatıp hızla Yatak odasına girdi ve dolaptan bulabildiği herhangi bir elbiseyi üzerine giydi..İrem salonda tek başına oynuyordu..Kızını aldı pembe montunu giydirerek "Hadi kızım, dolaşmaya gidiyoruz" dedi.....

Annesini küçük yaşta kaybedince teyzesi almıştı yanına onu..Henüz beş yaşındaydı o zamanlar..Teyze diyordu ama, Annesinden farklı görmemiş, farklı bakmamıştı hiç bir zaman için ona..Ve şimdi..

.....

Gururlu bir adamdı Yalçın..Borcuna sadık yaşamıştı bu güne kadar..Sıfırdan başlamıştı her şeye..Açılış yapıldığı gün ne umutlar büyümüştü içinde..Karısı çocukları sevinçle gözlerine baktığında "Artık sıkıntılar sona erdi..Her şey daha güzel olacak.." demişti..

Büyük ve işlek bir lokantaydı açtığı..Toplam olarak "On" personel çalışıyordu yanında..Kardeşini bin bir laf söyleyerek zorla ikna etmişti yanına olmaya..Her şey güzel başlamıştı en başta..Daha ilk gün, yaptıkları cirodan anlamıştı burasının doğru bir seçim olduğunu..Vergisini ödeyen, yasalara uyan, her şeyden önemlisi "dürüst çalışan" bir vatandaşı o..Bir gün, lokantaya sert bakışlı, iri yarı beş adam geldi..Afili tavırlarla kösedeki masalardan birine oturdular..Garsonlardan biri yanlarına gidip ne yemek istediklerini sorduğunda, içlerinden biri "Sen git çaylak, patronun gelsin! " demiş ve o anda niyetin ne olduğu üç aşağı beş yukarı anlaşılmişti zaten..

Yalçın nazik ve kibar bir üslupla "Buyurun efendim, hoş geldiniz..Ne arzu ederdiniz? " dedi..Doğu aksanlı konuşan adam önce aşağıdan yukarı doğru alaycı bir bakışla süzdü ve "Yalçın sen misin kurban? " diye sordu..Bu emrivaki tanışmadan sonra konuşmasına devam etti..

"Bak gardaşım, biz Mahmut Aga'nın adamlarıyız..Namını duymuşsundur..Ona dost olan, bize dosttur..Ona düşman olan, bize hasımdır..Biz onun can yoldaşları, gardaşlarıyız..Buraya geldik ki, mekanın hayırlı olsun diyek..Kazancın bol olsun diyek..Buralarda it kopuk çok olur, hani deriz seni rahatsız eden, sana musallat olan biri olursa Mahmut Aga'mı dost bilesin..Bir sıkıntı olursa ona duyurasın..Ondan habersiz buralarda destursuz gezen olmaz..Sen buralarda yenisin, her işin bir raconu vardır..Mahmut Agam bunları söyliyek diye gönderdi bizi sana..İade-i ziyaret ne zaman olur onu bize deyiver de bir çay içek kalkak.."

Yalçın istifini bozmadan dinledi adamı..Sonra yüzünde hafif bir tebessüm belirerek cevap verdi.. "Sizin bu Mahmut Aga, polis midir? " Beş adamın suratları bir anda değişti.. "Hayır" dedi adam.. "Aga'mın, askerle, polisle işi olmaz..Buna gerek de duymaz.." "O halde gidin ona deyin ki, buyursun gelsin, her zaman başımızın üstünde yeri vardır..Burada herkese olduğu gibi ona da aynı hassasiyet ve itina ile hizmet verilir..Muhabbet ve sohbetimiz herkese olduğu gibi ona da açıktır..Lakin sizin şu racon dediğiniz işten ben anlamam..Sebebi ziyaretinizin maksadı tam anlaşılmamıştır.. Bir zahmet buyurup kendileri gelirse, iade-i ziyaretin vaktine birlikte karar veririz.."

Trafiğin en işlek olduğu saate denk gelmişti telefon..Hastaneye varmak nereden baksa bir saati geçer diye düşündü..Hızlı hızlı yürüyor, iki yüz metre ileride ki otobüs durağına varmaya çalışıyorlardı...İrem çok huysuzdu bu akşam..Evdeyken gitmeyeceğim diye tutturmuş ve ortalığı birbirine katmıştı ağlarken..Şimdi de ha bire önlerinden geçtikleri vitrinlere takılıyor, olduğu yerde çömeliyor, ayaklarını yere sürerek gitmemek için adeta kendisiyle savaş veriyordu..Dört yaşında mavi gözlü, tatlı mı tatlı bir kız çocuğuydu İrem..Ama bu gün aksiliği tutmuştu işte..Bir yandan kalabalık, bir yandan gürültü, bir yandan geç kalma telaşı ve bir yandan küçük kızın hırçınlığı oldukça gergin hale getirmişti Suna'yı..

"Kızım lütfen, bırak şu vitrinlere bakmayı, önüne bak ve yürü! Bak sokak ortasında bağirtma beni hadi, geç kalıyoruz..!"

O kargaşada bir ses duydu aniden..Bir çarpma sesi sandı önce, sonra bir patlama sesi gibi geldi ve olduğu yerde irkildi kadın..Ardından bir diğeri ve ardı arkası gelmeyen diğerleri..Ağır çekim bir film seyrederek gibi, şaşkınlıkla izledi çılgın atan, ordan oraya koşuşturup kaçan insanları..Donup kalmışlardı kaldırım ortasında..Neden sonra elini tutan parmakların ağırlaştığını fark etti..Şanki o küçük el, "yere yat anne" der gibi aşağı çekiyordu kendi elini..Dönüp kızına baktı..İrem? ? ? ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Arabanın içinde kimse konuşmuyor, sadece teypte çalan Kürtçe şarkının sözlerinde neler dediğini dinliyordu beş adam..Esrar çekmiş kafayla hepsi birer ölümcül savaşçı olup çıkmışlardı yine...

Mahsun aslen Diyarbakırlıydı..Ama iki yaşında göç edip gelmişti babası İstanbul'a..Diğerlerinden farklı olarak daha iyi ve düzgün bir Türkçe'si vardı..Ama diğerleri kadar anlamıyordu şarkının sözlerini..Sokaklarda yıllarca başı boş dolanıp durmuştu..Taa ki Mahmut Agası onu yanına alana kadar..En sadık adamlarından biriydi şimdi..Çünkü kafası en fazla çalışan ve onu en iyi anlayan kişiydi o..

Bir gün, bir kavgaya şahit olmuş, yedi sekiz adamın, dört kişiye hınçla saldırdığını görmüştü....Eli bıçaklı, sopalı adamlardı bunlar..İçlerinden biri diğerlerinden birinin arkasına geçip, sırtına bıçağı saplamak üzereyken dayanamamış ve bir ok gibi fırlayıp adamı tek hamlede yere sermişti..

Ölümden kurtardığı adam, şimdi uğruna gözünü kırpmadan öleceği adamla aynı kişiydi.. Gülümseyerek "Saolasın kurban, ne iş yaparsın sen? Diye sormuştu Mahmut Aga.." Çatık kaşlarla "Hiç" demişti... "İyiii..Meslektaşız desene..Hele gel bakalım bi senle sohbet edelim"

"Tamam" demişti Mahsun...

O sohbeti hiç unutmuyordu..

İlk zamanlar tam olarak anlamasa da, sonraları düşündükçe çok iyi anlamıştı neler söylediğini Agasının..

"Biz bu toprakların asi ırkıyız Mahsun Gardaş..Bizde karşı konulmaz bir öfke saklıdır.. Artık hareket zamanı gelmiştir..Her yere sızmak, her yere pervasız girip almak

boynumuzun borcudur..Hesaplaşma vakti yakındır..İsteseler de, istemeseler de payımıza düşeni alacağız..Ama bunun için güçlü olmak şarttır..Her işe, her mahalleye, her şehre yayılacağız..Bunu adım adım ama hızlı bir şekilde yapacağız..Bu bir alacak-verecek davası degildir.. Bu Mezapotamya' da bir güneş gibi doğacak yepyeni ve aydınlık bir ülkenin kurulması davasıdır..Bunun için, düşmanın damarlarına sızacaksın..Onu zayıflatacak, onu bezdirecek, ona bu gücü kabul ettireceksin..Sende bize katıl kurban..Senin damarlarında da aynı kan dolaşır..Halkına ihanet edenlerden olmak yerine, onu ihya edenlerden ol..Bizimle misin? "

Hiç düşünmeden "Evet" demişti Mahsun...

Şimdi ne olduğu belli olmayan, kendini bilmez biri Aga' sına posta koymaya kalkmıştı..Aga'sına yanlış yapmıştı..Bu affedilemezdi..Eğer o bölgede varlıklarının hissedilmesi ve devam etmesini istiyorlarsa bu adama cezası mutlaka verilecekti..Eylem planı hazırıdı..Hızla lokantanın önüne gelinecek, iki adam kaldırım başlarını tutacak, biri arabada kalıp, diğer ikisi içeri dalarak, bu haddini bilmez serseriye kim olduklarını gösterecekti..Tetiği Mahsun çekecek, ama bir aksilik olur da yakalanırlarsa, işi üzerine İsa alacaktı..Aga böyle emretmişti..

.....

Yalçın müşterilere şöyle bir göz gezdirdi..Canı sıkındı ve istim üzerinde tetikte bekliyordu..Üç gün olmuş ve adamlardan hala bir ses çıkmamıştı...Kardeşi Yusuf sert mizaçlı biriydi..Polise gitmelerine karşı çıkan da o olmuştu.. "Bu işler polisle molisle halledilemez..Bana bırak ben halledeyim.. Biliyorsun tanıdıklarım var, gidip onlara bir danışalım..Henüz vakit varken, olayı çözelim..Yoksa çok can yanabilir..." "Hayır" demişti Yalçın...Olayın dallanıp budaklanmasını istememişti..Belki de mahalle serserilerinin ucuz yoklamalarından biriydi olanlar..Böyle kapanıp gidebilirdi..Ama yine de dikkatli olmak zorundaydılar..Babadan kalma silahı çekmede bekliyordu artık.. "Allah kullanmayı nasip etmesin.." demişti babası...

Lokantanın içi tıklım tıklım doluydu..Yusuf durmadan sipariş alıyor, garsonlar masalara ardı ardına yemek, içecek tarzı şeyler koyuyorlardı..Kimse bu kargaşada lokantanın önünde duran siyah arabayı fark etmedi...Mahsun silahı paltosunun cebinde saklayıp kapıyı açarak, diğer adamla hızla içeri yöneldi..Yalçın o esnada kasada bir müşterisine fiş kesmekle uğraşıyordu..Evet dedi Mahsun içinden... "Demek Mahmut Agama yanlış yapan zibidi sensin..." Onu ilk fark eden Yusuf oldu...Gayri ihtiyari bir şekilde masaların arasından geçerek hızla Mahsun'a yöneldi..O anda Mahsun'un yanında gelen adamla göz göze gelmesi bir oldu..

"Yalçın sen misin? "

Yalçın sesin sahibine baktığı anda paltosunun cebinden çıkardığı metalik rengi fark etti ama, artık çok geçti, gafil avlanmışlardı..

Yusuf lokantanın içini çınlatan bir haykırıyla bağırdı..

"Aaaabiiiiiii! ! ! ! "

Diğer adam bu davranış karşısında bir an için de olsa tereddüt etti..Yusuf önce bu adamı saf dışı bırakması gerektiğini anlamıştı..

Yalçın sadece katilinin yüzüne baktı anlamsızca.. "Evet" bile dememişti..Bir an için kızdı kendine, sonra karısını düşündü, Oğlu Mert ve Yavuz geldi gözünün önüne..Üzüldü..Vücuduna saplanan ilk mermi tam ciğerinden girmişti..İkincisi biraz sola ve üçüncüsü tam kalbine isabet etti..Yere düşerken sadece "neden? " diye sordu..Ve her şey o anda silinip gitti gözlerinin önünden..

Yusuf masadan kaptığı bıçağı kendine silah doğrultmak üzere olan adamın tam boğazına sapladı..Yere birlikte yuvarlandılar..Mahsun o anda geri döndü ve yerde boğuşan adamlara baktı bir an için..Yusuf'a ateş etmeye niyetlenir gibi oldu ama neden sonra anlık bir kararla vazgeçip hızla kapıdan çıktı..

Yusuf hala adamın direncini kaybetmesini bekliyordu..

.....

Sadece siyah bir arabanın hızla yanlarında durup bir adamın koşarak arabaya binmeye çalıştığını görmüştü Suna..Az ileride lokantadan fırlayan bir adam küfürler savurarak "Kaçmayın ulaaan! "diye bağıyor ve elinde ki silahla bu arabaya ateş ediyordu..Ortalık bir anda karışmış ve anne kız tam olarak çapraz ateşte kalmışlardı..

Her şey öylesine ani ve öylesine hızlı olmuştu ki, İremin sarı saçlarında ki kızıllığı ancak bir kaç saniye sonra fark edebildi..

Koşarak gelen adam tam kapıyı açmak üzereyken vurulmuş ve yere düştüğü anda elinde ki silah ateş almıştı..İşte bu hadise sadece üç metre yakınlarında olmuştu..

Mahsun kızgın ve sert bir ses tonuyla direksiyonda ki adama bağırdı.. "Sür! Sür! Süüüü! Bas hadi gidelim buradan! ..."

Giderken Yusuf'un kendisine baktığı anı düşündü Mahsun..Onu niye vurmadığını..Bir de tam yanlarında duran o kadın..Ya o kimdi? Ve neden öyle bakmıştı yüzüne...

"Agam biraz kızacak! " dedi içinden...Ama yapmıştı yine de söyleneni..

Bu bölge..Hala onların bölgesiydi..Ve hep böyle kalacaktı.....

.....

Bir haber..

Akşam saatlerinde şehir magandalarının çatışması esnasında açılan ateş sonucu aralarında küçük bir kız çocuğunun da bulunduğu iki kişi öldü, biri ağır iki kişi de yaralandı..Polis yetkilileri olayın bir alacak-verecek davasından kaynaklandığını söyledi....

Uğur Deniz Ülkegül

Yüzleşme - I

Kaç kez vurulur bir adam..?
Kaç kez düşer gövdesi ıssız bir kaldırım kenarına..?
Kaç bıçak darbesi daha gerek, seni ne kadar sevdiğimi anlamana?

Erişkin sancılar dokunuyor tenime.Memleketim gittikçe kan kokuyor.Ölüme hazır çocuklar büyütüyor analar.Hiç kimse farkında değil.Nice zamandır bakıyorum, artık gökyüzünde uçurtmalar süzülüyor...

Konuştukça, bir duvara çarpıp dönercesine, kendi yüreğimizi vuruyor sesimiz..Konuştukça daha çok acıyor sol yanımız.Konuştukça azalıyor sanki, geçmiş zaman fotoğraflarında tozlanıp duran insanlığımız..Elden ayaktan düşüyor cesaret, onur, haysiyet..En yalnız iklimlerde en yalnız pişmanlıklar bekliyor yüreğimizi..Hiç kimseyi değil, kendimizi vuruyor ihanet...

Bu gün resmine baktım yine..Bunca kirlenmişliğin arasında alıp sakladığım tek beyaz yanım..En kızgın halimde beni durduran, aklıma geldi diye küfretmekten vazgeçtiğim bakışın..Hani diyorsun ya bana... "Lütfen.."

Sonra kalkıp bir çay aldım kendime..Şekeri az geldiğinden değil, ama tatsızdı..Bir sigara daha yaktım sensizliğin güncesine.Ağzımda tütün kokusu, ciğerlerimde duman altı bir sevdä..Dudaklarımdan sessizce dökülen yine aynı sözü dinledi sabah..

"En çok bugün özledim seni.."

Elini tutmak değilmiş yalnızca, dudaklarındaki tadı duyumsamak..Yada ne bileyim, uzanıp yanına sessizce, bıkmadan, usanmadan saçlarını okşamak..

Seni özlemekmiş sevmek..Her an, her saat çoğalarak..Akasya kokulu bir yolda aklıma düşürüp gözlerini, gözlerimden usulca damlamak..Bir simitçiye selam vermek, bir çocuğun saçını okşamak, otobüse binmek, sırt üstü uzanıp toprağa, saatlerce gökyüzüne bakmak..

Seni özlemekmiş meğer sevmek..Rengi yok, kokusu yok, şekli duruşu yok..

Teninden öte bir sen..

Görebilmekmiş sevmek...

Hiçbir şeyi anlamayı beklemiyorum artık..Seni bildiğim kadar bilmiyorsun kendini..Seni bulduğum kadar değilsin baktığın aynalarda..Seni sevdiğim kadar çoksun belki..Ama yoksun buralarda..Sanırdım ki, insan uzaklaştıkça unuttur bir şeyleri..Her düne bir sürgün daha ekler yarından..Her an'a bir can daha verir sevmek yanı..Sanırdım ki, eli değmiyorsa ve baktığında baş ucunda göremiyorsa sevdiğini, zamana yenilir insan...Yanılmışım..

Sensiz bir yolda, düşmeden...Senden gidebilmekmiş sevmek...

.....

Eskimiş sözlerden bıktım..Söylenmiş yalanlardan öğrendim..Ne kadar ellerini yıkarsa yıkasın..Öyle kirlenmiş ki yüreği..Temize çıkamıyor insanlık..Balta girmemiş ormanlarda katledilengövdem..Dallarımı kırıyor, yapraklarımı bir bir söküp ruhumu çırılçıplak bırakıyor bu öfke...Her gün biraz daha yoksul bakıyor sokaktaki kadın gözlerime..Her gün biraz daha eksiliyor kaldırım üstü selamlar..Her gün biraz daha çoğalıyor yabancı yüzler, azalıyor dostlar...

Biri hırsız olduğunu fark ediyor, biri yalnız olduğunu..Biri orospu kadın görüyor aynada ansızın, tiksiniyor kendinden..Biri aslında hiç var olmadığını fark ediyor soy kütüğünden..Biri katil parmaklarına bakıyor dehşetle, biri genç yaşta toprağa düşmenin sancısını taşıyor..Hiç kimse kendisi olmadığını fark ediyor bir gün..Baktığı resimde...

Kendisi olmayan bir adam, kendisinin olmayan sözler konuşuyor..Başkasının hikayesini anlatıyor kendi ülkesinde..Kendi ülkesinde bir adam, kendisinin olmayan kavgalar çıkarıyor..Başkası sandıklarımız, düşman bildiklerimiz, biz...İçimizdekiler..Kendisini vuruyor! ! !

Aynı soluğu alan, aynı suyu içen, aynı gökyüzüne bakıp aynı başaktan ekmek yaparak karnını doyuran insan, aynı kurşunla vuruyor kardeşini..Kudurmuş bir öfkenin esiri olmak ne acı...

İnsanla bir tutmak..Sokak ortasında kalan bir köpek leşini! !

Kendisi olmayan bir adam, kendisinin olmayan sorular soruyor bana..Kürt değil misin diyor? Laz değil misin? Çerkez değil misin? Sen diyor..Allah'ın cihat eden bir kulu, Müslüman değil misin? Aklın yok mu? Hangi çağda yaşıyorsun sen? Kır zincirlerini bin parçaya böl öfkenle,özgür değil misin?

Gözlerime bak diyorum...Gözlerime...Bu topraklarda neyi görüyorsan, o benim...Sokaktaki bir fahişeyim bazen, üşümüş bir çocuğun elleriyim...Terkedilmiş bir tinerciyim, bir yankesici, bir hırsız, bir katil..Ama satılık değil yüreğim...

Gözlerime bak yabancı..Senin hiç duymadığın Anadolu kokan bir türkünün hüznüyüm ben...Orak sallayan çiftçinin gözlerinde şükür taşıyan anlam...Bir şiirim ben ozanın dizelerinde hayat bulan..Yeri geldiğinde atılan bir kahkaha, bazen bıçkın bir delikanlının herkesten saklı düşürdüğü gözyaşı..Bir ayyaşın kalender sözü, bir dervişin duası, bir otlakçının yoksulluk tüten sigarası...Neyi görüyorsan bu ülkede, O'yum ben...Ama satılık değil hiçbir şeyim....! !

.....

Peki ya sen..

Düşürdün mü kasıklarında taşıdığın sancıdan beni? En son ne zaman aklına getirdin maviyi? Ne zaman bir bulut seçtin gökyüzünden? Hiçbir zaman kendisi olmayan sen....

Ne zaman özledin ıssız bir yolda benimle yürümeysi?

Hiçbir şeyi anlamayı beklemiyorum artık..
Vazgeçtim vakitsizliğinden...Özlemeyi seçtim...

Seni zamana eklemiyorum artık.....

Uğur Deniz Ülkegöl

Zifiri Aşk...

Hani gün biter
Yüreğimde özlemine yanarım
Ben ki devrik cümlelerin şairi
Yüreğim yangın yeri sözlerim eksik
Baş ucumda yarım kalır sensizlik
Bensizliğe tamamlarım.....

Zaman
Yosma sevdalar devri ya
Kravatlı dolaşır soytarılar
-Adam dediğin- 'dilsiz'
Beriki çıkar gazeteye, dergiye
Konuştukça konuşur namussuz
Ayyaş bilgeliğinden
Kadınsa kadınlığından
Değilse erkekliğinden yanına varılmaz
Yağmur diye yüzüne tükürsen ayılmaz
Laf ebesi,
'Dönüşmüş' alfabesi,
Karanlık çağın 'Aydın tiplemesi'
İngesi, kusursuz....

Aydın deyince aklıma geldi
Dün gece yine elektrik kesildi
Derler ya hani, vakitsiz....
Tam da sana bir şiir yazacaktım,
Sevişmek yoktu içinde
Vakit dardı, belki ondan
Ne bileyim işte
Sabahın bilmem kaçında
Yeni uyanmıştım uykudan...

Yağmur vardı
Bir de ansızın gelen
O gök gürlemesi
Ağ kaldı
Ödüm patlıyordu korkudan
Mübarek iyi çaktı ha!
Sanki 'yeni bir ihtilal ' in sesi!

Sana bir şiir yazacaktım
Bağtım
- Özlemek iyi hoş da -
Tedavülden kalkmış bütün duygularım
Yüreğim tika basa dolu, aklım boşta...

Yine sigara yaktım
İlk nefeste can verdi hüznün
Rahatladım, hafifledim derken
Aynaya takıldı bakışlarım...

Ayna da yüzün....

Düşündüm sonra
Bazı yaralar kapanmıyorsa eğer
Bir nedeni olmalı...
Yani böyle gitmeli insan gidecekse
Ardında bir iz bırakmalı...
Hani memleket kokmalı şair
Düşse, geceyse, karanlıksa sokak
Yolu aydınlatacak bir ateş yakmalı...

Şair deyince aklıma geldi
Dün gece sana bir şiir yazacaktım

Ne kadar berraktı duygularım

Kahretsin!

Elektrik kesildi.....

Uğur Deniz Ülkegül

Zor Seçim...

İnsan doğdum
Doğduğum gün hatırlandı
Unutuldu insan olduğum...

Önce ağlamayı öğrendim
Sonra gülmeyi...
Önce sevmeyi öğrendim
Sonra sevişmeyi..

Önce utandım
Sonra aldandım
Bildim saklamayı
Yüreğimde çoğalan öfkeyi...

Kavgaya girdim
Elleri kanayan çocuk için
Bir kadın için yalnızlıkta ağlayan
Alın teri,
Ve emeği çalınan baba..Niçin?

Türkü söyledim yollarda
Dağlarda ateş yaktım...

Hiç bilmediniz
Ben dün'de ne aşk'lar bıraktım...

Her ayak izimde özlem
Düşlerim yangın yeri
Kırıp döktüğüm cümleleri
Yazılmamış mektuplara attım...

İsmim yok, adresim yok
Verdiğim candır, nefesim yok..
Gözyaşım kandır Ey Canan
Sana ulaşan bir sesim yok...

Sevdim seni
Gözümün nuru kadın
Katran karası gece
Soytarı Onur, Soysuz işkence
Işık oldu yüreğime aydınlığın...

Şimdi Hiç'im
Kalmak arzusu yüreğimde
Sana Hoşça kal demek
Erdemi götürmek yanında
Çulsuz bir kavgada böyle yenilmek

Zor seçim.....

Uğur Deniz Ülkegül

Zulamda Aşk...

Yoruldukça ten kokar aşk
Mavisi özlem,
Özlemi yangın,
Yangını ayaz sancılar taşımak...

Savrulur gider ölüm
An/sızın elinde kalır yaşamak,
Kuşluk vakti kuytusunda efkarın
Zordur, zamansız gideni bağışlamak..

Ar/sızın koynunda sırtır emek
Artık, suçlu bir sevişmektir adın
Dudağımın kenarında bir kadın
Yarım kalır her cümleye başlamak..

Aynalarda kırıldıkça yüreğin
Gider kendini vurursun
Duyulmaz olur hiçbir söylediğin
Susmaktan yorulursun....

Oysa bulut mavinin
Gül toprağıdır
Ve yürek işidir sevmek

Biliyorsun....

Bana aşkı sorma
Şimdi ucuz sevdalar ikliminde
Uşür en sahici yalnızlıklar...

Namussuza yol vermiş bu düzen
Kılıksız soytarılar mert sanılır da
Uçkur sancısında yürür pazarlıklar...

Sorma bana aşkı
Toplasan bir göz yaşın etmez yüreğim
Tuz tadında bir hüzün kalır sözümden.

Kendime küfredişim bundan
Uykusuz sancılar bekler zulamda
Sorgusuz öfkeler taşar özümden

Bir ömre değişmem ya gülüşünü
Göç vakti kavgalar sarar tenimi

Bin parça olur, düşersin yüzümden....

Uğur Deniz Ülkegül